

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

<u>Informationsnummer</u>	Indhold	Side
	I (Meddelelser)	
	EUROPA-PARLAMENTET	
	BESVAREDE SKRIFTLIGE FORESPØRGLER	
(2001/C 187 E/001)	E-2778/99 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Manglende bevarelse af eksisterende arbejdspladser i en subventioneret enhed, der ejes af pastafabrikken »MISKO A/S«	1
(2001/C 187 E/002)	E-2779/99 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Støtte til ansatte i selskabet MISKO, som er nødt til at flytte til et andet arbejdssted	1
	Samlet supplerende svar på skriftlige forespørgsler E-2778/99 og E-2779/99	2
(2001/C 187 E/003)	P-2531/00 af Rosa Miguélez Ramos til Kommissionen Om: Projekter, der er medfinansieret af EF i distriktet Condado, Pontevedra, Spanien (supplerende svar)	3
(2001/C 187 E/004)	E-2807/00 af Robert Goebbels til Kommissionen Om: Anvendelse af et industriareal, der er opnormeret med EU-støtte (supplerende svar)	3
(2001/C 187 E/005)	E-3180/00 af Theresa Villiers til Rådet Om: ERM II	4
(2001/C 187 E/006)	E-3396/00 af Antonios Trakatellis til Rådet Om: Overtrædelser og svindel i forbindelse med afholdelse af valg i Albanien	5
(2001/C 187 E/007)	E-3421/00 af Andre Brie til Rådet Om: Desertørers og militærnægteres situation efter Kosovokrigens afslutning	6
(2001/C 187 E/008)	E-3432/00 af Cristiana Muscardini og Sergio Berlato til Kommissionen Om: Kontrol med ansatte	7
(2001/C 187 E/009)	E-3487/00 af María Sornosa Martínez til Kommissionen Om: Godkendelse af helikoptere til brandbekæmpelse	9
(2001/C 187 E/010)	E-3488/00 af María Sornosa Martínez til Kommissionen Om: Overtrædelse af Fællesskabets arbejdsregler i forbindelse med helikoptere, der anvendes til brandbekæmpelse i Spanien	9

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2001/C 187 E/011)	E-3489/00 af María Sornosa Martínez til Kommissionen Om: Konkurrenceproblemer inden for sektoren for brandbekæmpelse med helikoptere i Spanien	10
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-3487/00, E-3488/00 og E-3489/00	11
(2001/C 187 E/012)	E-3504/00 af Jules Maaten til Kommissionen Om: Forholdet mellem Kommissionens tjenestegrene og tobaksindustrien	12
(2001/C 187 E/013)	P-3528/00 af W.G. van Velzen til Kommissionen Om: Det tjekkiske atomkraftværk i Temelin	13
(2001/C 187 E/014)	E-3531/00 af Ioannis Marínos til Rådet Om: Fredsprocessen i Mellemøsten	15
(2001/C 187 E/015)	E-3539/00 af Raffaele Costa til Rådet Om: Euroens krise, ændring af datoen for udskiftning af de nationale valutaer og begrænsning af Den Europæiske Centralbanks personale	16
(2001/C 187 E/016)	P-3572/00 af Bart Staes til Rådet Om: Offentlighed omkring EU-dokumenter	17
(2001/C 187 E/017)	E-3587/00 af Mihail Papayannakis til Kommissionen Om: Cementfabrikken Chalkidos forurening af det omgivende miljø	17
(2001/C 187 E/018)	E-3595/00 af Alexander de Roo til Kommissionen Om: Udvidelse af Adamas-havnen på øen Milos i Kykladerne, Grækenland	18
(2001/C 187 E/019)	E-3599/00 af Luciano Caveri til Kommissionen Om: Kommissionens undertegnelse af protokoller	19
(2001/C 187 E/020)	E-3616/00 af Chris Davies til Kommissionen Om: Bødeforlæg over for Grækenland	21
(2001/C 187 E/021)	E-3620/00 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Vindmøllepark i et fredet område på Syros	21
(2001/C 187 E/022)	E-3633/00 af Marco Cappato til Rådet Om: Beretninger om direktiv 95/46/EF og dets eventuelle revision	22
(2001/C 187 E/023)	E-3653/00 af Elly Plooj-van Gorsel til Kommissionen Om: Nederlandske medielovgivning og konkurrenceforholdene mellem offentlige og private radiosendere	23
(2001/C 187 E/024)	E-3654/00 af Elly Plooj-van Gorsel til Kommissionen Om: Forskel mellem offentlig og privat radiovirksomhed ved planlægningen af frekvensbredde	24
(2001/C 187 E/025)	E-3655/00 af Elly Plooj-van Gorsel til Kommissionen Om: Forskel mellem offentlig og privat radiovirksomhed i Nederlandene ved at købe radiofrekvenser på auktion	24
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-3653/00, E-3654/00 og E-3655/00	25
(2001/C 187 E/026)	E-3658/00 af Mihail Papayannakis til Kommissionen Om: Udbygning af Athens metro	25
(2001/C 187 E/027)	E-3676/00 af Bob van den Bos til Kommissionen Om: Nødhjælpsprogrammer for det oversvømmede Mozambique	26
(2001/C 187 E/028)	E-3691/00 af Jorge Hernández Mollar til Kommissionen Om: Fald i landbrugsproduktionen i Málaga	28
(2001/C 187 E/029)	E-3699/00 af Torben Lund til Kommissionen Om: Bifangst af marsvin	29
(2001/C 187 E/030)	E-3709/00 af Mark Watts til Kommissionen Om: Kommissionens undersøgelser i Thailand vedrørende fjerkrækød	29
(2001/C 187 E/031)	E-3712/00 af Paul Lannoye til Kommissionen Om: Anlæg af landevej mellem GU-177 og lokaliteten Jdraque gennem Carrasosa de Henares	30

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2001/C 187 E/032)	E-3713/00 af Marjo Matikainen-Kallström til Kommissionen Om: Forskning i følgerne af forbudet mod tobaksekспорт	32
(2001/C 187 E/033)	E-3714/00 af Paul Lannoye til Kommissionen Om: Fri adgang til oplysninger om udvidelsen af Barajas-lufthavnen i Madrid	32
(2001/C 187 E/034)	E-3718/00 af Cristiana Muscardini til Kommissionen Om: Terrorisme, vold og sort humor på Internettet	34
(2001/C 187 E/035)	E-3727/00 af Graham Watson til Kommissionen Om: Mangel på europæiske erhvervsfremme- og innovationscentre i den sydvestlige del af England	35
(2001/C 187 E/036)	E-3728/00 af Lord Inglewood til Kommissionen Om: BSE i Frankrig	36
(2001/C 187 E/037)	E-3733/00 af Caroline Jackson til Kommissionen Om: Forlængelse fra Birre til Areia af motorvejen Lissabon-Cascais (supplerende svar)	36
(2001/C 187 E/038)	P-3739/00 af Jens-Peter Bonde til Kommissionen Om: Ødelæggelse af kurdisk by	37
(2001/C 187 E/039)	E-3751/00 af Glenys Kinnock til Kommissionen Om: Indførelse af moms på rekombinerede blodprodukter	37
(2001/C 187 E/040)	E-3754/00 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna til Kommissionen Om: Fysisk planlægning i EU: Terra-programmet	38
(2001/C 187 E/041)	E-3756/00 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna til Kommissionen Om: Det Europæiske Fysiske og Funktionelle Udviklingsperspektiv og de maritime randområder i EU under mål 1	39
(2001/C 187 E/042)	E-3759/00 af Gilles Savary til Kommissionen Om: Europa-Kommissionens standpunkt til takstkonsultationer under IATA	40
(2001/C 187 E/043)	E-3761/00 af Bart Staes til Kommissionen Om: Europæisk byplanlægning og tilfældet med »Bologna 2« i Calderara di Reno	41
(2001/C 187 E/044)	E-3762/00 af Giovanni Pittella til Kommissionen Om: Additionalitetsprincippet	42
(2001/C 187 E/045)	E-3764/00 af María Sornosa Martínez til Kommissionen Om: Den spanske regerings støtte til anvendelse af sølvjodid mod hagl	43
(2001/C 187 E/046)	E-4006/00 af Carles-Alfred Gasòliba i Böhm til Kommissionen Om: Sprøjtning med sølvjodid	43
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-3764/00 og E-4006/00	43
(2001/C 187 E/047)	E-3766/00 af Nelly Maes til Kommissionen Om: Mærkning af og kontrol med dyreskind og -huder	44
(2001/C 187 E/048)	E-3774/00 af Juan Izquierdo Collado til Kommissionen Om: Vandforsyning til Zaragoza	45
(2001/C 187 E/049)	E-3775/00 af Rosa Miguélez Ramos til Kommissionen Om: Ny fiskeriaftale mellem EF og Grønland og samstemmende udtalelse	45
(2001/C 187 E/050)	E-3781/00 af Bart Staes til Kommissionen Om: Illoyal konkurrence i campingbranchen	46
(2001/C 187 E/051)	E-3783/00 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Supplerende foranstaltninger for varigt at forebygge nye udbrud af BSE-smitte hos kvæg	47
(2001/C 187 E/052)	P-3788/00 af Torben Lund til Kommissionen Om: Den Videnskabelige Komité's evaluering af forslag vedrørende hormonforstyrrende stoffer	48
(2001/C 187 E/053)	P-3789/00 af Cecilia Malmström til Kommissionen Om: Kommissær de Palacios indlæg om Cashman-betænkningen den 16. november 2000	50

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2001/C 187 E/054)	E-3790/00 af Charles Tannock til Kommissionen Om: Momssatser i forbindelse med renovering af bygninger	51
(2001/C 187 E/055)	E-3792/00 af Graham Watson til Kommissionen Om: Folkesundheden og fransk oksekød	51
(2001/C 187 E/056)	E-3794/00 af Cristiana Muscardini til Kommissionen Om: Forskningsprojekt vedrørende vuggedød	52
(2001/C 187 E/057)	E-3795/00 af Armando Cossutta til Kommissionen Om: Kogalskab og benmel i Italien	53
(2001/C 187 E/058)	E-3799/00 af Michl Ebner til Kommissionen Om: Pant på engangsflasker i Tyskland	55
(2001/C 187 E/059)	E-3974/00 af Mario Mastella til Kommissionen Om: Problem med tysk afgift på tom drikkeemballage	55
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-3799/00 og E-3974/00	56
(2001/C 187 E/060)	E-3814/00 af John Bowis til Kommissionen Om: Overholdelse af svinedirektivet af 1991	56
(2001/C 187 E/061)	E-3815/00 af John Bowis til Rådet Om: Svinedirektivet	57
(2001/C 187 E/062)	E-3829/00 af Astrid Thors til Kommissionen Om: Sproglige mindretal i ansøgerlandene	58
(2001/C 187 E/063)	E-3835/00 af Elisabeth Schroedter til Kommissionen Om: Finansiell EU-støtte til et arrangement med repræsentanter for den højreradikale musikscene	59
(2001/C 187 E/064)	E-3838/00 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Det tyrkiske udenrigsministeriums nægtelse af at udstede visum til cyprioter	60
(2001/C 187 E/065)	E-3846/00 af María Sornosa Martínez til Kommissionen Om: Overtrædelse af Rådets direktiv 97/11/EF og ødelæggelse af bydelen Cabanyal-Canyamelar i Valencia	61
(2001/C 187 E/066)	E-3847/00 af Riitta Myller til Kommissionen Om: Fremme af offentlig transport	62
(2001/C 187 E/067)	E-3848/00 af Giovanni Pittella til Kommissionen Om: Handel med menneskelige organer	63
(2001/C 187 E/068)	E-3852/00 af Paulo Casaca til Kommissionen Om: Førtidspensionering	64
(2001/C 187 E/069)	E-3854/00 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna til Kommissionen Om: Udvidelse og fiskeri	66
(2001/C 187 E/070)	E-3858/00 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna til Kommissionen Om: Udvidelse og regionalpolitik: en europæisk territorial strategi	67
(2001/C 187 E/071)	E-3859/00 af Diana Wallis til Kommissionen Om: Aflytningssystemer i EU	68
(2001/C 187 E/072)	E-3860/00 af Heidi Hautala til Kommissionen Om: Udledning af farlige stoffer i Seguraflodens afvandingsområde (Spanien)	69
(2001/C 187 E/073)	E-3861/00 af Heidi Hautala til Kommissionen Om: Nitratforurening af Segurafloden (Spanien)	70
(2001/C 187 E/074)	E-3862/00 af Concepció Ferrer til Kommissionen Om: Åbning af tredjelands markeder	71
(2001/C 187 E/075)	E-3865/00 af Mihail Papayannakis til Kommissionen Om: Genetablering af Mainolon	72

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2001/C 187 E/076)	E-3866/00 af Glyn Ford til Kommissionen Om: Elektronisk affald (WEEE) – forbrænding af plastik	73
(2001/C 187 E/077)	E-3867/00 af Glyn Ford til Kommissionen Om: WEEE – forslag om elektronisk affald – adgang til reservedele	74
(2001/C 187 E/078)	E-3868/00 af Glyn Ford til Kommissionen Om: WEEE – forslag om elektronisk affald – reservedele og overgangsperiode	74
(2001/C 187 E/079)	E-3869/00 af Glyn Ford til Kommissionen Om: WEEE – forslag om elektronisk affald – reservedele og undtagelse	74
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-3867/00, E-3868/00 og E-3869/00	74
(2001/C 187 E/080)	E-3872/00 af Cristiana Muscardini til Kommissionen Om: Mineralvand fra Grønland	75
(2001/C 187 E/081)	E-3876/00 af Bart Staes til Kommissionen Om: Den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik (kemiske våben i Tyrkiet)	75
(2001/C 187 E/082)	P-3878/00 af Anneli Hulthén til Kommissionen Om: Ressourcer til mennesker, der er ramt af Creutzfeldt-Jacobs sygdom	76
(2001/C 187 E/083)	E-3887/00 af Glyn Ford til Kommissionen Om: Diskriminering mod arbejdere i den nukleare sektor	77
(2001/C 187 E/084)	E-3894/00 af Robert Goebbels til Kommissionen Om: Indvirkningen på beskæftigelsen af et udkast til forordning om offentlige tjenester inden for passagerbefordring	78
(2001/C 187 E/085)	E-3901/00 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Den voldsomme stigning i anlæggelsen af tunneler som middel til dobbelt arealudnyttelse	79
(2001/C 187 E/086)	E-3902/00 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Bedre muligheder for brandsikring og -bekæmpelse i tunneler	80
(2001/C 187 E/087)	E-3906/00 af Camilo Nogueira Román til Kommissionen Om: EU-forholdsregler efter at der er konstateret kreaturer smittet med kogalskab i Galicien, Tyskland og Azorerne	81
(2001/C 187 E/088)	E-3925/00 af Glyn Ford til Kommissionen Om: Brasilien og vulkaniserede dæk	82
(2001/C 187 E/089)	E-4014/00 af David Bowe til Kommissionen Om: Eksport af vulkaniserede og genforarbejdede dæk til Brasilien	83
(2001/C 187 E/090)	E-4026/00 af Graham Watson til Kommissionen Om: Vulkaniserede og genforarbejdede dæk	83
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-3925/00, E-4014/00 og E-4026/00	83
(2001/C 187 E/091)	E-3926/00 af Cristina Gutiérrez-Cortines til Rådet Om: Den Europæiske Socialfond og uddannelse af lærere	84
(2001/C 187 E/092)	E-3927/00 af Bernard Poignant til Kommissionen Om: Anvendelse af ILO-konvention nr. 147 på fartøjer, der anløber EU-havne	84
(2001/C 187 E/093)	E-3928/00 af Bernard Poignant til Kommissionen Om: Efterladte søfolk i EU's havne	85
(2001/C 187 E/094)	E-3929/00 af Béatrice Patrie til Kommissionen Om: Anvendelse af landbrugsprodukter til nonfood-formål	86
(2001/C 187 E/095)	E-3937/00 af Wolfgang Ilgenfritz til Kommissionen Om: Partistøtte	88
(2001/C 187 E/096)	E-3949/00 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Vurdering af indvirkning på miljøet	89

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2001/C 187 E/097)	E-3953/00 af Gorka Knörr Borràs til Kommissionen Om: Decentraliseringsprocessen i Slovakiet	90
(2001/C 187 E/098)	E-3954/00 af Gorka Knörr Borràs til Kommissionen Om: Mindretalssprog i Slovakiet	90
(2001/C 187 E/099)	E-3960/00 af Ioannis Averoff til Kommissionen Om: Gennemførelse af direktiv 85/337 som ændret ved direktiv 97/11 i Ioanninas amt i Epirus	91
(2001/C 187 E/100)	E-3967/00 af Heidi Hautala til Kommissionen Om: Nedbrydning af miljøet i Hondo-naturrestativet i Alicante i Spanien	92
(2001/C 187 E/101)	E-3968/00 af Malcolm Harbour til Kommissionen Om: Skatteincitamerter til energieffektive biler	94
(2001/C 187 E/102)	E-3971/00 af Chris Davies til Kommissionen Om: Transport af levende landbrugsdyr	95
(2001/C 187 E/103)	E-3977/00 af Bartho Pronk til Kommissionen Om: Arbejdsstyrkens minimumsaldergrænse	96
(2001/C 187 E/104)	E-3979/00 af Ilda Figueiredo til Kommissionen Om: Anlæg af losseplads-vest	97
(2001/C 187 E/105)	E-3980/00 af Ursula Schleicher til Kommissionen Om: Sidestilling af erhversprofilen og -uddannelsen for arbejdsledere inden for sundhedssektoren, sundhedsinspektører og hygiejneinspektører på europæisk plan	98
(2001/C 187 E/106)	E-3982/00 af Carlos Carnero González til Kommissionen Om: Belejgheden af informative kontakter mellem Europa-Kommissionen og FN's repræsentant for Ækvatorialguinea	99
(2001/C 187 E/107)	E-3986/00 af Giovanni Pittella til Kommissionen Om: Udnyttelse af midler under lov 488	101
(2001/C 187 E/108)	E-3987/00 af Jan Mulder til Kommissionen Om: Følgerne af BSE-krisen for kalvekødssektoren	102
(2001/C 187 E/109)	E-3991/00 af Jonas Sjøstedt til Kommissionen Om: Det svenske forbud mod alkoholreklamer	103
(2001/C 187 E/110)	E-3998/00 af Konstantinos Hatzidakis til Kommissionen Om: Forsinket udvikling af biologisk dyrkning i Grækenland	103
(2001/C 187 E/111)	E-3999/00 af Brian Simpson til Kommissionen Om: Traditions- og museumsjernbaner	104
(2001/C 187 E/112)	E-4000/00 af Nicholas Clegg til Kommissionen Om: Mærkning af tøj	105
(2001/C 187 E/113)	E-4004/00 af Juan Naranjo Escobar til Kommissionen Om: Reformen af Kommissionen	106
(2001/C 187 E/114)	E-4007/00 af Carles-Alfred Gasòliba i Böhm til Kommissionen Om: Kloakledning til spildevand i Borriana	108
(2001/C 187 E/115)	E-4009/00 af Alexander de Roo til Kommissionen Om: Drivhuse i naturtypeområdet Cabo de Gata	109
(2001/C 187 E/116)	E-4021/00 af Lisbeth Grönfeldt Bergman til Kommissionen Om: De finske miljøbestemmelser for emballage skader konkurrencen	110
(2001/C 187 E/117)	E-4022/00 af Michl Ebner og Klaus-Heiner Lehne til Rådet Om: Afskaffelse af skatteprivilegier for diplomater	110
(2001/C 187 E/118)	E-4028/00 af Angelika Niebler til Kommissionen Om: Harmonisering af reklamelovgivningen i Det Europæiske Fællesskab	111

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2001/C 187 E/119)	E-4029/00 af Caroline Jackson til Kommissionen Om: Bestemmelser for erhvervelse af kørekort til lastbiler	112
(2001/C 187 E/120)	E-4031/00 af Theresa Villiers til Kommissionen Om: Behandling af dyr på markeder i Belgien	113
(2001/C 187 E/121)	E-4032/00 af Manuel Pérez Álvarez til Kommissionen Om: Rettigheder for arbejdstagere på skibe med bekvemmelighedsflag	114
(2001/C 187 E/122)	E-4035/00 af Bart Staes til Kommissionen Om: Artikel 133-udvalget	115
(2001/C 187 E/123)	E-4039/00 af Hanja Majj-Weggen til Kommissionen Om: Siemens	116
(2001/C 187 E/124)	E-4040/00 af Sérgio Sousa Pinto til Kommissionen Om: Konkurrencepolitik – misbrug af dominerende stilling	117
(2001/C 187 E/125)	E-4044/00 af Theresa Villiers til Kommissionen Om: Nyindretning af kommissionsformand Prodi's kontor	118
(2001/C 187 E/126)	P-4045/00 af Giovanni Fava til Kommissionen Om: Legalisering af byggeri og det operationelle program 2000-2006 for Sicilien	119
(2001/C 187 E/127)	P-4049/00 af Giorgio Celli til Kommissionen Om: Legalisering af byggeri og det operationelle program 2000-2006 for Sicilien	120
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler P-4045/00 og P-4049/00	120
(2001/C 187 E/128)	E-4050/00 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Ekstraordinære undervisningstilbud for eleverne i de græske gymnasier	121
(2001/C 187 E/129)	E-4051/00 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Naousas optagelse under Urban-initiativet	123
(2001/C 187 E/130)	E-4057/00 af Generoso Andria, Umberto Scapagnini og Stefano Zappalà til Kommissionen Om: Landbrug i Capaccio Paestum	123
(2001/C 187 E/131)	E-4064/00 af Giorgio Celli til Kommissionen Om: Miljøgenopretning i Emilia Romagna (Italien)	124
(2001/C 187 E/132)	E-4066/00 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Prisstigninger som følge af indførelsen af euroen og omregningen af de gamle priser i afrundede beløb	125
(2001/C 187 E/133)	P-4070/00 af James Fitzsimons til Kommissionen Om: Moms på solpaneler og fremme af mere udbredt anvendelse af vegetabiliske olier som brændsel	126
(2001/C 187 E/134)	P-4071/00 af María Sornosa Martínez til Kommissionen Om: Kommissionens intervention i forbindelse med omledning af vand fra Júcar til Vinalopó (Spanien)	127
(2001/C 187 E/135)	E-4085/00 af Gary Titley til Kommissionen Om: Informationskampagne om udvidelsen	128
(2001/C 187 E/136)	E-4087/00 af Graham Watson til Kommissionen Om: CJD-variant – den menneskelige form for BSE	129
(2001/C 187 E/137)	E-4088/00 af Graham Watson til Kommissionen Om: Gulvbelægningsbranchen	130
(2001/C 187 E/138)	E-4090/00 af Salvador Garriga Polledo til Kommissionen Om: Styrkelse af EU's handelsforbindelserne med Mercosur og Chile	130
(2001/C 187 E/139)	E-4092/00 af Jorge Hernández Mollar til Kommissionen Om: Manglende EU-midler til solenergiprogrammet i Andalusien (Spanien)	131
(2001/C 187 E/140)	E-4094/00 af Jorge Hernández Mollar til Kommissionen Om: EU og husdyrtracers uddøen	132

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2001/C 187 E/141)	E-4098/00 af Toine Manders til Kommissionen Om: En juridisk ramme for grænseoverskridende levering af tjenesteydelser	133
(2001/C 187 E/142)	E-4104/00 af Graham Watson til Kommissionen Om: Slavearbejde i Nepal, Pakistan og Indien	134
(2001/C 187 E/143)	E-4114/00 af Glenys Kinnock til Kommissionen Om: Slavearbejde	134
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-4104/00 og E-4114/00	134
(2001/C 187 E/144)	P-4105/00 af Frédérique Ries til Kommissionen Om: Kommissionens afholdelse af udgifter i forbindelse med renoveringen af Berlaymont	135
(2001/C 187 E/145)	P-4107/00 af Luigi Cesaro til Kommissionen Om: Småkriminalitet nord for Napoli	136
(2001/C 187 E/146)	E-4109/00 af Ilka Schröder til Kommissionen Om: Årsberetning fra Det Europæiske Overvågningscenter for Narkotika og Narkotikamisbrug – test af piller	137
(2001/C 187 E/147)	E-4115/00 af Laura González Álvarez til Kommissionen Om: Mord i Colombia	138
(2001/C 187 E/148)	E-4120/00 af Erik Meijer til Kommissionen Om: De negative konsekvenser for miljøet af aircondition-anlæg i biler	139
(2001/C 187 E/149)	E-4123/00 af Glyn Ford til Kommissionen Om: Ål og glasål	141
(2001/C 187 E/150)	E-4125/00 af Glyn Ford til Kommissionen Om: Hydrogenbrændselsceller	141
(2001/C 187 E/151)	P-4131/00 af Konstantinos Hatzidakis til Kommissionen Om: Luftforurening i Athen	142
(2001/C 187 E/152)	E-4133/00 af Rainer Wieland til Kommissionen Om: En israelsk statsborgers spilleberettigelse i den tyske håndboldturnering	143
(2001/C 187 E/153)	E-4136/00 af Chris Davies til Kommissionen Om: 28. tilpasning til den tekniske udvikling af direktivet om farlige stoffer (67/548/EØF)	144
(2001/C 187 E/154)	E-4140/00 af Avril Doyle til Kommissionen Om: Fårekødsordningen	145
(2001/C 187 E/155)	E-4144/00 af Elizabeth Lynne til Kommissionen Om: Ateisters, agnostikeres og humanisters holdning	146
(2001/C 187 E/156)	P-4148/00 af Marianne Thyssen til Kommissionen Om: Finansieringsordning for de obligatoriske BSE-tests af kvæg over 30 måneder	147
(2001/C 187 E/157)	P-4150/00 af Kathleen Van Brempt til Kommissionen Om: Reorganisering af Generaldirektoratet for Miljø	147
(2001/C 187 E/158)	E-4151/00 af Patricia McKenna til Rådet Om: Kvinders rettigheder i Saudi-Arabien	148
(2001/C 187 E/159)	E-4155/00 af Brigitte Langenhagen til Kommissionen Om: Markedsføring af smelt, gennemførelse af EU's hygiejneforordning	149
(2001/C 187 E/160)	E-4160/00 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Bomuldskvoter	150
(2001/C 187 E/161)	E-4161/00 af Jeffrey Titford til Kommissionen Om: Kommissionens forslag til et program for afprøvning af kemikalier	151
(2001/C 187 E/162)	P-4163/00 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna til Kommissionen Om: Strukturstøtte til regioner under mål nr. 1 efter 2006	152

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2001/C 187 E/163)	P-0001/01 af Adriana Poli Bortone til Kommissionen Om: Løn til italienske militærfolk i Kosovo	153
(2001/C 187 E/164)	E-0006/01 af Kathleen Van Brempt til Kommissionen Om: Dumpning af flybenzin over havet	153
(2001/C 187 E/165)	E-0008/01 af Lord Inglewood til Kommissionen Om: Europæisk forsvars- og sikkerhedspolitik og Nato	154
(2001/C 187 E/166)	P-0009/01 af Bart Staes til Kommissionen Om: Sagen Lernout & Hauspie: Støtte til Sensus-politiprojektet	154
(2001/C 187 E/167)	E-0012/01 af Luis Berenguer Fuster til Kommissionen Om: Afgørelse i sagen mod Spanien vedrørende statsstøtte	156
(2001/C 187 E/168)	E-0014/01 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna til Kommissionen Om: Muslingeopdræt i EU	157
(2001/C 187 E/169)	E-0015/01 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna til Kommissionen Om: Muslingeopdræt i EU	158
(2001/C 187 E/170)	E-0017/01 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna til Kommissionen Om: Muslingeindustrien i EU	159
(2001/C 187 E/171)	E-0021/01 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna til Kommissionen Om: Det 12. ekstraordinære møde i ICCAT (den internationale kommission for bevarelse af tunfiskebestanden i Atlanterhavet)	160
(2001/C 187 E/172)	E-0024/01 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna til Kommissionen Om: Ophævelse af told på tunfiskefileter	160
(2001/C 187 E/173)	E-0026/01 af Marianne Thyssen til Kommissionen Om: Omstillingen til euro ved anvendelse af elektroniske betalingssystemer	161
(2001/C 187 E/174)	E-0027/01 af Paulo Casaca til Kommissionen Om: Kærnemælksforsyning	162
(2001/C 187 E/175)	E-0034/01 af Erik Meijer til Rådet Om: Affolkning af tyndbefolkede landdistrikter i Colombia som følge af amerikansk gift mod plantevækst	163
(2001/C 187 E/176)	P-0035/01 af María Izquierdo Rojo til Kommissionen Om: Forskelsbehandling af mandlige pensionister i forbindelse med udbetaling af børnepenge	164
(2001/C 187 E/177)	P-0036/01 af Joaquim Miranda til Kommissionen Om: Ansøgning om støtte fra Samhørighedsfonden til det flerkommunale vandforsynings- og spildevandsrensningssystem i det nordlige Alentejo	165
(2001/C 187 E/178)	P-0044/01 af Antonios Trakatellis til Kommissionen Om: Privatisering af Olympic Airways	167
(2001/C 187 E/179)	P-0045/01 af Christos Zacharakis til Kommissionen Om: Tyrkiskcyprioters bortførelse af en græskcypriot	168
(2001/C 187 E/180)	E-0046/01 af Ursula Schleicher til Kommissionen Om: L-Cystein af menneskehår	168
(2001/C 187 E/181)	E-0050/01 af Bart Staes til Kommissionen Om: Den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik og NMD-initiativet	169
(2001/C 187 E/182)	P-0053/01 af Giuseppe Picicchio til Kommissionen Om: Situationen omkring pengeinstituttet Carime	170
(2001/C 187 E/183)	P-0055/01 af Dorette Corbey til Kommissionen Om: Brandhæmmende midler	171
(2001/C 187 E/184)	P-0069/01 af Alexander de Roo til Kommissionen Om: Foreneligheden af kollektive aftaler mellem producenter om omkostningerne ved genvinding af elektrisk og elektronisk udstyr og udjente biler med de europæiske konkurrenceregler	173

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2001/C 187 E/185)	E-0074/01 af Nicholas Clegg til Kommissionen Om: Låneforeninger	174
(2001/C 187 E/186)	E-0078/01 af Camilo Nogueira Román til Kommissionen Om: »Opkøb til destruktion« af okser på over 30 måneder for at undgå indtagelse af kød fra dyr smittet med BSE og denne bestemmelses anvendelse i Galicien	175
(2001/C 187 E/187)	E-0082/01 af Camilo Nogueira Román til Kommissionen Om: Obligatoriske tester for sporing af BSE-tilfælde hos dyr, som er mere end 30 måneder gamle, og som er slagtet i Galicien	176
(2001/C 187 E/188)	E-0085/01 af Camilo Nogueira Román til Rådet Om: Hyppige dødsfald ved den sydspanske kyst, som fremprovokeres af de betingelser, som indvandringen af unge afrikanske mænd og kvinder foregår under	176
(2001/C 187 E/189)	E-0086/01 af Camilo Nogueira Román til Kommissionen Om: Tolv ecuadorianske indvanderes død som følge af en ulykke i Murcia (Spanien)	177
(2001/C 187 E/190)	E-0090/01 af Rosa Miguélez Ramos til Kommissionen Om: BSE: samfinansiering af bekæmpelsesforanstaltningerne	178
(2001/C 187 E/191)	E-0091/01 af Rosa Miguélez Ramos til Kommissionen Om: BSE: massiv nedgravning af kvæg og foder i Mesía (Galicien)	178
(2001/C 187 E/192)	E-0092/01 af Rosa Miguélez Ramos til Kommissionen Om: BSE: Foranstaltninger til gennemførelse i medlemsstaterne	179
(2001/C 187 E/193)	E-0093/01 af Rosa Miguélez Ramos til Kommissionen Om: Dumpning af døde køer i Mesía (Galicien, Spanien)	181
(2001/C 187 E/194)	E-0096/01 af Rosa Miguélez Ramos til Kommissionen Om: BSE og blodtransfusioner	181
(2001/C 187 E/195)	E-0098/01 af Rosa Miguélez Ramos til Kommissionen Om: BSE og forbrændingsanlæg	182
(2001/C 187 E/196)	E-0100/01 af Rosa Miguélez Ramos til Kommissionen Om: Storme i Galicien og disses følger for fiske- og skaldyrsektoren	183
(2001/C 187 E/197)	E-0102/01 af Brice Hortefeux til Kommissionen Om: Valg af nøgleperiode for overgangen til euroen	184
(2001/C 187 E/198)	E-0106/01 af Dana Scallon til Kommissionen Om: Hjælp til Honduras efter orkanen	185
(2001/C 187 E/199)	E-0109/01 af Heidi Hautala til Kommissionen Om: Forbedret konstruktion af køretøjer til transport af visse dyr	186
(2001/C 187 E/200)	P-0115/01 af Philip Bradbourn til Kommissionen Om: Begrænset brug af Linate-lufthavnen i Milano	187
(2001/C 187 E/201)	P-0116/01 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Privatisering og priser på forsyningspligtsydelse	188
(2001/C 187 E/202)	P-0117/01 af Marit Paulsen til Kommissionen Om: Lovgivningen om dyrebeskyttelse i Europa	189
(2001/C 187 E/203)	P-0118/01 af Mauro Nobilia til Kommissionen Om: Retten til tilbagebetaling af uretmæssigt indbetalte renter på lånekontrakter i Italien	190
(2001/C 187 E/204)	E-0119/01 af Ria Oomen-Ruijten til Kommissionen Om: Den eventuelle sundhedsrisiko ved smagsforstærkerne E621 og E632 (glutaminat)	191
(2001/C 187 E/205)	E-0127/01 af Konstantinos Hatzidakis til Kommissionen Om: Det tyrkisk-cypriotiske styres ulovlige arrestation af en græsk-cypriot	192
(2001/C 187 E/206)	E-0135/01 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: Arbejdskraftens bevægelighed	192

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2001/C 187 E/207)	E-0137/01 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: Lovgivningsmæssige drøftelser	193
(2001/C 187 E/208)	E-0138/01 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: Økonomiske statistikkers aktualitet	193
(2001/C 187 E/209)	E-0139/01 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: Økonomiske statistikkers aktualitet	194
(2001/C 187 E/210)	E-0145/01 af Toine Manders og Jules Maaten til Kommissionen Om: Brandfarligt tøj	194
(2001/C 187 E/211)	P-0147/01 af Vincenzo Lavarra til Kommissionen Om: Asbestrisiko i forbindelse med Fibronit-fabrikken i Bari	195
(2001/C 187 E/212)	E-0165/01 af Nelly Maes og Bart Staes til Kommissionen Om: Meddelelser som led i habitatdirektivet	197
(2001/C 187 E/213)	E-0167/01 af Ioannis Marinos til Kommissionen Om: Tyrkiets forsøg på annektering af den besatte del af Cypern	197
(2001/C 187 E/214)	E-0170/01 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Etablering af et net mellem venskabsbyer	198
(2001/C 187 E/215)	E-0188/01 af Toine Manders til Kommissionen Om: Børnearbejde i forbindelse med unge fodboldspillere	199
(2001/C 187 E/216)	P-0198/01 af Neil MacCormick til Kommissionen Om: Minesøgning og -rydning	200
(2001/C 187 E/217)	E-0201/01 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Brændstoflagre ved græske benzintanke	201
(2001/C 187 E/218)	E-0219/01 af Glenys Kinnock til Kommissionen Om: Forbrændingsprocedurer for BSE-inficerede slagtekroppe i alle medlemsstater	202
(2001/C 187 E/219)	E-0221/01 af Jules Maaten til Kommissionen Om: Olieforureningen ved Galápagosøerne	202
(2001/C 187 E/220)	E-0229/01 af Roberto Bigliardo til Kommissionen Om: Tyrkiets ansøgning om medlemskab af EU	203
(2001/C 187 E/221)	P-0231/01 af Michael Cashman til Kommissionen Om: Bankgebyrer for ikke-fastboende	203
(2001/C 187 E/222)	E-0237/01 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Opsving i priserne på ejerboliger i Belgien som følge af muligheden for skattefradrag for renteindtægter i Nederlandene	204
(2001/C 187 E/223)	E-0243/01 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Afslutning af beslutningsprocessen med hensyn til beskyldninger om svig med støtte til hordyrkning i Spanien og andre beskyldninger mod medlemmer af Kommissionen	205
(2001/C 187 E/224)	P-0246/01 af Monica Frassoni til Kommissionen Om: Internt notat om BSE af 12. oktober 1990 fra Europa-Kommissionen	206
(2001/C 187 E/225)	E-0250/01 af Gorka Knörr Borràs til Kommissionen Om: Kurdistan og løsrivelse	207
(2001/C 187 E/226)	E-0251/01 af Astrid Lulling til Kommissionen Om: Kommissionens holdning til »Europas hovedstad«	208
(2001/C 187 E/227)	E-0254/01 af Ilda Figueiredo til Kommissionen Om: Afskedigelse af arbejdere	209
(2001/C 187 E/228)	E-0256/01 af Lord Inglewood til Kommissionen Om: Følgeretten	209

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2001/C 187 E/229)	E-0260/01 af Lord Inglewood til Kommissionen Om: Følgeretten	210
(2001/C 187 E/230)	E-0262/01 af Lord Inglewood til Kommissionen Om: Følgeretten	210
(2001/C 187 E/231)	E-0264/01 af Lord Inglewood til Kommissionen Om: Følgeretten	210
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-0256/01, E-0260/01, E-0262/01 og E-0264/01 .	210
(2001/C 187 E/232)	P-0275/01 af Charles Tannock til Kommissionen Om: Bestemmelser om støj i Den Europæiske Union	211
(2001/C 187 E/233)	P-0278/01 af Jean-Charles Marchiani til Kommissionen Om: EU-støtte til venskabsbyer	211
(2001/C 187 E/234)	E-0287/01 af Mark Watts til Kommissionen Om: Beskyttelse af kyllinger, der er bestemt til kødproduktion	212
(2001/C 187 E/235)	E-0299/01 af Hanja Maij-Weggen til Kommissionen Om: Børnearbejde	213
(2001/C 187 E/236)	P-0303/01 af Carlos Carnero González til Kommissionen Om: Oplysninger vedrørende anvendelsen af EU-midler til erhvervsuddannelse og beskæftigelse forvaltet af den kommunale arbejdsformidling i Madrid, IMEFE	214
(2001/C 187 E/237)	P-0355/01 af Carlos Carnero González til Kommissionen Om: Nye og alvorlige oplysninger om ukorrekt anvendelse af EU-midler til uddannelses- og beskæftigelsesformål i IMEFE under byrådet i Madrid	214
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler P-0303/01 og P-0355/01	215
(2001/C 187 E/238)	P-0306/01 af Giorgio Celli til Kommissionen Om: Overførsel af BSE	215
(2001/C 187 E/239)	E-0318/01 af Graham Watson til Kommissionen Om: Afslutning af Europartnerskabs-programmet	216
(2001/C 187 E/240)	E-0323/01 af Bart Staes til Kommissionen Om: Det Europæiske Sprogår og den planlagte lukning af instituttet for frisisk sprog- og litteraturvidenskab på Amsterdams Universitets Humanistiske Fakultet	217
(2001/C 187 E/241)	P-0344/01 af Mihail Papayannakis til Kommissionen Om: Udvidelse af Athens metro	218
(2001/C 187 E/242)	P-0346/01 af Helena Torres Marques til Kommissionen Om: Uddeling af euro inden januar 2002	218
(2001/C 187 E/243)	P-0348/01 af Giuseppe Di Lello Finuoli til Kommissionen Om: Messina kommunes udlicitering af anlægsarbejder i tilknytning til en sporvognsforbindelse finansieret med EU-midler	219
(2001/C 187 E/244)	P-0354/01 af Rosa Miguélez Ramos til Kommissionen Om: Forhandlinger om fiskeriaftalen med Marokko	219
(2001/C 187 E/245)	P-0359/01 af Eryl McNally til Kommissionen Om: Handel med katte- og hundeskind	220
(2001/C 187 E/246)	E-0380/01 af Klaus-Heiner Lehne til Kommissionen Om: Fri etableringsret i Nederlandene	221
(2001/C 187 E/247)	E-0387/01 af Nicholas Clegg til Kommissionen Om: Galápagosøerne	222
(2001/C 187 E/248)	P-0417/01 af Jillian Evans til Kommissionen Om: Tab af arbejdspladser ved CORUS i Storbritannien	222

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2001/C 187 E/249)	P-0418/01 af Francesco Speroni til Kommissionen Om: Manglende stikordsregister til traktatsamlingen	223
(2001/C 187 E/250)	P-0443/01 af Georges Berthu til Kommissionen Om: Sammenslutningen Racine og dens aktiviteter	224
(2001/C 187 E/251)	P-0449/01 af Mihail Papayannakis til Kommissionen Om: Partnerskabsaftale mellem EU og Tyrkiet	224
(2001/C 187 E/252)	P-0480/01 af Jonas Sjöstedt til Kommissionen Om: Kommissionens tjenestemænd til rådighed for svensk retsvæsen	225
(2001/C 187 E/253)	E-0483/01 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: De tyrkisk-cypriotiske myndigheders ulovlige tilbageholdelse af græsk-cypriotisk borger	226
(2001/C 187 E/254)	P-0505/01 af Gerard Collins til Kommissionen Om: Arbejdstageres fri bevægelighed	226
(2001/C 187 E/255)	E-0522/01 af Jonas Sjöstedt til Kommissionen Om: Sænkning af arbejdsgiverafgifter	228
(2001/C 187 E/256)	E-0532/01 af Bart Staes til Kommissionen Om: Folkeafstemning om Færøernes uafhængighed	229
(2001/C 187 E/257)	P-0536/01 af Wolfgang Ilgenfritz til Kommissionen Om: EU-støtte til Ungarn	229
(2001/C 187 E/258)	E-0578/01 af Jorge Hernández Mollar til Kommissionen Om: EU-støtte til tunnelen under Gibraltar-strædet	230
(2001/C 187 E/259)	P-0586/01 af Sebastiano Musumeci til Kommissionen Om: Misdannelser hos nyfødte på Sicilien	230
(2001/C 187 E/260)	E-0618/01 af Lord Inglewood til Kommissionen Om: Europæiske NATO-landes forsvarsbudgetter	231
(2001/C 187 E/261)	E-0655/01 af Bart Staes til Kommissionen Om: Tyske kemiske våben i Tyrkiet	231
(2001/C 187 E/262)	E-0675/01 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna til Kommissionen Om: Afgifter for fiskerilicens i EU's internationale fiskeriaftaler	232
(2001/C 187 E/263)	P-0750/01 af Hiltrud Breyer til Kommissionen Om: Støtteopkøb af oksekød – BSE-krisen	232
(2001/C 187 E/264)	E-0944/01 af John McCartin til Kommissionen Om: EU's fjerkræimport	233
(2001/C 187 E/265)	P-1157/01 af Francesco Speroni til Kommissionen Om: Produkter med beskyttet oprindelsesbetegnelse (BOB) og konserveringsstoffer ved ostefremstilling	233

I

(Meddelelser)

EUROPA-PARLAMENTET

BESVAREDE SKRIFTLIGE FORESPØRGLER

(2001/C 187 E/001)

SKRIFTLIG FORESPØRGESEL E-2778/99

af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen

(18. januar 2000)

Om: Manglende bevarelse af eksisterende arbejdspladser i en subventioneret enhed, der ejes af pastafabrikken »MISKO A/S«

Pastafabrikken »MISKO A/S«, som er et datterselskab af den italienske virksomhed »Barilla«, er blevet subventioneret, jf. den græske udviklingslov 1892/90, med henblik på oprettelse af en ny produktionsenhed i Thiva. Betingelsen hvorfor var, at de eksisterende 275 faste arbejdspladser blev bevaret. Inden færdiggørelsen af den ny enhed, lukkede virksomheden sin pastafabrik i Patras og tvang medarbejderne til enten at sige op eller til at flytte til andre af virksomhedens enheder. De medarbejdere, der gik med til at flytte, fik ikke oplyst hvor og hvornår de skulle påbegynde deres arbejde, dettes art og lønnens størrelse. De fik heller ikke oplysning om dækning af flytteudgifter, eller hvor de skulle arbejde i tiden mellem lukningen af fabrikken i Patras den 10. september 1999 og åbningen af den nye enhed i Thiva.

Da virksomhedens beslutning om at lukke fabrikken i Patras er i modstrid med dens forpligtelse til at bevare de eksisterende arbejdspladser, og da beslutningen blev truffet uden forudgående forhandling med arbejdstagerne, hvilket er obligatorisk i henhold til direktiv 94/45/EF⁽¹⁾, bedes Kommissionen give følgende oplysninger:

1. Vil den føre kontrol med subventioneringen af virksomhedens nye enhed og dennes opfyldelse af pligten til at bevare de eksisterende arbejdspladser?
2. Vil den undersøge, om bestemmelserne i direktiv 94/45/EF om obligatorisk informering og høring af arbejdstagerne er blevet overholdt, og hvorvidt fagforeningerne i »MISKO« er repræsenteret i det europæiske samarbejdsråd, der er nedsat af »MISKO's« moderselskab »Barilla«?

⁽¹⁾ EFT L 254 af 30.9.1994, s. 64.

(2001/C 187 E/002)

SKRIFTLIG FORESPØRGESEL E-2779/99

af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen

(18. januar 2000)

Om: Støtte til ansatte i selskabet MISKO, som er nødt til at flytte til et andet arbejdssted

Selskabet MISKO, Viomihania Zimarikon A.E. (en pastafabrik) som er et datterselskab af det italienske selskab Barilla, har modtaget støtte i henhold til den græske udviklingslov 1892/90 til at oprette et nyt produktionsanlæg i Thiva med forpligtelse til at bevare de eksisterende 275 arbejdspladser. Inden det nye

anlæg var færdigbygget, lukkede selskabet fabrikken i Patras og tvang derved denne fabriks ansatte til enten at sige op eller acceptere at blive forflyttet til en af virksomhedens andre produktionsenheder. De ansatte, der har samtykket i at lade sig forflytte, står overfor høje udgifter i forbindelse med flytningen til et nyt arbejdssted, hvilket medfører at de bliver nødt til at opgive deres job og risikerer at blive arbejdsløse.

Vil det være muligt at yde støtte til de ansatte i denne virksomhed for at gøre dem i stand til at imødegå de høje omkostninger, der er forbundet med deres forflytning til et andet arbejdssted? Gennem hvilke programmer?

**Samlet supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou
på skriftlige forespørgsler E-2778/99 og E-2779/99**

(23. februar 2001)

I Rådets direktiv 94/45/EF af 22. september 1994 om indførelse af europæiske samarbejdsudvalg eller en procedure i fællesskabsvirksomheder og fællesskabskoncerner med henblik på at informere og høre arbejdstagerne⁽¹⁾ fastsættes det, at den centrale ledelse for fællesskabsvirksomheden eller fællesskabskoncernen har ansvaret for at skabe de vilkår og tilvejebringe de midler, der er nødvendige for nedsættelse af et europæisk samarbejdsudvalg eller indførelse af en tværnational procedure til information og høring af arbejdstagerne, enten på eget initiativ eller på skriftlig anmodning fra mindst 100 arbejdstagere fra mindst to forskellige medlemsstater.

Det vil sige, at direktivet ikke foreskriver, at disse mekanismer automatisk skal oprettes, men er begrænset til at give arbejdstagerne ret til at kræve dem oprettet.

Efter en første skriftlig anmodning nedsættes der et særligt forhandlingsorgan bestående af repræsentanter for arbejdstagerne fra samtlige koncernens virksomheder og bedrifter. Repræsentanterne vælges eller udpeges i overensstemmelse med visse kriterier for geografisk fordeling og proportionel repræsentation i forhold til antallet af arbejdstagere, der er beskæftiget i hver enkelt medlemsstat.

Det særlige forhandlingsorgan har til hovedopgave at forhandle om og indgå en aftale med den centrale ledelse om betingelserne for oprettelse af det europæiske samarbejdsudvalg, fastlæggelse af dets virkefelt og retningslinjerne for en alternativ procedure til information og høring af arbejdstagerne.

Ifølge de oplysninger, der er indgået til Kommissionen, ser det ud til, at der for Barillas vedkommende endnu ikke findes et europæisk samarbejdsudvalg. Der er kun igangsat forhandlinger, som efter alt at dømme snart udmunder i undertegnelsen af en aftale.

For så vidt angår kollektive afskedigelser og arbejdstagernes erhvervede rettigheder i tilfælde af virksomhedsoverførsler som omhandlet i Rådets direktiv 98/59/EF af 20. juli 1998 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger vedrørende kollektive afskedigelser⁽²⁾, og Rådets direktiv 77/187/EØF af 14. februar 1977 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varetagelse af arbejdstagernes rettigheder i forbindelse med overførsel af virksomheder, bedrifter eller dele af bedrifter⁽³⁾, som ændret ved Rådets direktiv 98/50/EF af 29. juni 1998⁽⁴⁾, skal det endvidere bemærkes, at det i den foreliggende sag er den nationale lov om gennemførelse af fællesskabsbestemmelserne, der er gældende.

Den Europæiske Socialfond (ESF) er villig til at undersøge spørgsmålet om medfinansiering af omfattende foranstaltninger til forebyggelse og bekæmpelse af arbejdsløshed, især i forbindelse med virksomheder, der er under omstrukturering. Det kan gøres inden for rammerne af de operationelle programmer i forbindelse med den 3. fællesskabsstøtteramme for Grækenland, som for øjeblikket er under forberedelse, navnlig det operationelle program, der har titlen »Beskæftigelsesfremme og efteruddannelse«. I et sådant tilfælde ville de græske myndigheder skulle udarbejde og forelægge en integreret plan i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1262/1999 af 21. juni 1999 om Den Europæiske Socialfond⁽⁵⁾ og i overensstemmelse med reglerne for statsstøtte.

⁽¹⁾ EFT L 254 af 30.9.1994.

⁽²⁾ EFT L 225 af 12.8.1998.

⁽³⁾ EFT L 61 af 5.3.1977.

⁽⁴⁾ EFT L 201 af 17.7.1998.

⁽⁵⁾ EFT L 161 af 26.6.1999.

(2001/C 187 E/003)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2531/00
af Rosa Miguélez Ramos (PSE) til Kommissionen

(25. juli 2000)

Om: Projekter, der er medfinansieret af EF i distriktet Condado, Pontevedra, Spanien

Den 4. august 1997 blev der undertegnet en aftale mellem kommune-fællesskabet i Condado, som består af kommunerne Pontearas, Salvaterra, Salceda og Mondariz, det spanske landbrugsministerium og regionalregeringen i Galicien, ifølge hvilken kommune-fællesskabet skulle modtage 500 millioner pesetas gennem programmet for udvikling og økonomisk spredning i landdistrikterne (PRODER) med medfinansiering fra EF til gennemførelse af projekter i perioden 1997-1999. Aftalen omfattede en række projekter vedrørende udnyttelse af natur- og kulturarven i landdistrikterne, landboturisme, bondegårdsturisme samt mindre virksomheder, herunder restaurering af herregårdene Pazo de Picoña i Salceda og Casa del Conde i Salvaterra, oprydning af området omkring slottet i Vilasobroso, opførelse af en gård til bondegårdsturisme, oprettelse af et vinmuseum i Doña Urraca-grotterne på slottet i Salvaterra, oprettelse af arkæologisk center i Castro de Troña i Pontearas og anlæg af en golfbane i Pías.

Et demokrati kræver åbenhed og information af borgerne, og EF bør somme tider afhjælpe mangelen på information fra visse lokale forvaltningsorganer, som skjuler oplysninger for borgerne. Denne lukkethed er i modstrid med strukturfondsforordningernes krav om information af offentligheden.

Kan Kommissionen give detaljerede oplysninger om de projekter, som EF har medfinansieret i perioden 1994-1999 i distriktet Condado i provinsen Pontevedra?

Hvilke beløb har EF ydet til disse projekter? Hvad beløber projekterne sig til i alt?

Er alle de projekter, der er anmodet om EF-støtte til, afsluttet? Hvis dette ikke er tilfældet, er fristen så blevet forlænget? Hvilken dato er fristen i givet fald blevet forlænget til?

Supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi

(19. april 2001)

Som følge af omfanget af svaret, der indeholder mange tabeller, sender Kommissionen det direkte til det ærede medlem og til Parlamentets generalsekretariat.

(2001/C 187 E/004)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2807/00
af Robert Goebbels (PSE) til Kommissionen

(4. september 2000)

Om: Anvendelse af et industriareal, der er opnormeret med EU-støtte

Det Europæiske Udviklingscenter (PED), der ligger mellem Longwy, Athus og Pétange-Rodange i grænseområdet mellem Frankrig, Belgien og Luxembourg, har helt ubestrideligt bidraget til den økonomiske vækst i dette tidligere stålproduktionsområde.

Infrastrukturudgifterne i forbindelse med oprettelsen af PED er — ligesom en række andre projekter i dette grænseområde — i vidt omfang blevet dækket af midler fra Fællesskabets strukturfonde. Den luxembourgske regering har imidlertid netop besluttet at afsætte 4 ha af det industriområde, der er opnormeret med støtte fra Den Europæiske Union, til nye bygninger til Mathias Adam-gymnasiet (Lycée Mathias Adam), der ligger i Pétange.

Mener Kommissionen, at denne beslutning kan forenes med målsætningen for Det Europæiske Udviklingscenter? Var det hensigten i sin tid, da man afsatte EU-midler til PED, at dette industriområde også skulle udnyttes til skoledrift?

**Supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier**

(19. februar 2001)

Det Europæiske Udviklingscenter (PED) blev oprettet som en reaktion på lukningerne og strukturomlægningerne i stålindustrien i det grænseoverskridende industriområde Longwy-Rodange-Athus for at mindske de alvorlige økonomiske og sociale konsekvenser heraf i det pågældende område.

Den målsætning, som den belgiske, den franske og den luxembourgske regering opstillede for PED i deres fælles erklæring af 1985, var navnlig at gennemføre en omstilling i området og skabe 8 000 arbejdspladser over en tiårig periode. Erklæringens underskrivere har som eneste mål for PED at genudvikle regionen ved de tre grænser og har derfor indført forskellige midler, blandt andet en international aktivitetspark (PIA), en fælles forvaltningsstruktur samt uddannelses- og forskningsudvikling (et europæisk teknologikollegium). PED's arbejdsområde er ret bredt og udelukker ikke oprettelsen af et gymnasium.

Det må imidlertid understreges, at projektet vedrørende genopførelsen af det pågældende gymnasium, Lycée Mathias Adam, sker inden for rammerne af PIA specielt i Rodange-industriområdet, som er af national interesse, og som modtager EF-støtte for at tiltrække nye virksomheder.

Ifølge de oplysninger, som den luxembourgske økonomiminister har fremsendt, er det areal, hvorpå skolen skal opføres, blevet byggemodnet under programmet Resider I (1989-1992), og de fire hektar indgår i en større zone, hvis byggemodning er blevet medfinansieret af Fællesskabet med 50 % svarende til 4,48 mio. EUR fra Den Europæiske Fond for Regionaludvikling. Formålet med de pågældende infrastrukturarbejder var som præciseret i programmet⁽¹⁾ at fuldende PED's byggemodning af hovedarealet for at skabe mulighed for at tiltrække de nødvendige investeringer, således at der inden udløbet af 1995 ville være oprettet 1 000 nye arbejdspladser i den luxembourgske del af PED.

Det bør fremhæves, at for den luxembourgske del af PED er målet med 1 000 nye arbejdspladser inden udgangen af 1995 blevet nået og endog langt overskredet, idet der ultimo 1997 var oprettet 1 561 nye arbejdspladser. Da programmet således er afsluttet, og målsætningerne er nået, er det nu op til de luxembourgske myndigheder at vælge enten at opretholde eller ændre arealernes brug alt efter deres prioriteter og muligheder.

⁽¹⁾ Felt 2: Byggemodning af hovedarealet for PED, Rodange-industriområdet af national interesse.

(2001/C 187 E/005)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3180/00
af Theresa Villiers (PPE-DE) til Rådet**

(16. oktober 2000)

Om: ERM II

1. Mener Rådet, at det, hvis Det Forenede Kongerige beslutter sig for at gå ind i eurosamarbejdet, ifølge traktaten er påkrævet, at Det Forenede Kongerige melder sig ind i ERM II før sin indtrædelse i eurosamarbejdet, og i bekræftende fald i hvor lang tid?
2. Hvis medlemskab af ERM II ikke er en forudsætning for deltagelse i eurosamarbejdet, hvordan vil Det Forenede Kongerige så forventes at opfylde traktatens krav om valutakursstabilitet?

Svar

(24. april 2001)

I overensstemmelse med Det Europæiske Råds resolution af 16. juni 1997 om ERM II og aftalen af 1. september 1998 mellem ECB og centralbankerne i medlemsstaterne uden for euro-området, er disse medlemsstaters deltagelse i ERM II frivillig.

Den beslutning, som skal afgøre, om en medlemsstat, der ikke deltager i ERM II, men ønsker at indføre euroen, opfylder kriterierne med hensyn til valutakursstabilitet, vil blive taget af Rådet på grundlag af rapporter fra Kommissionen og ECB, efter høring af Europa-Parlamentet og drøftelse i Rådet i dets sammensætning af stats- og regeringscheferne.

(2001/C 187 E/006)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3396/00
af Antonios Trakatellis (PPE-DE) til Rådet

(6. november 2000)

Om: Overtrædelser og svindel i forbindelse med afholdelse af valg i Albanien

Seks græske parlamentsmedlemmer, der på baggrund af beskyldninger fra partiet »Omonia-Kead« (Enigheds- og menneskerettighedspartiet) om udøvelse af vold og svindel under den første valgrunde under kommunalvalgene den 1. oktober 2000 sammen med andre udenlandske observatører var tilrejt for at overvære valgprocedurerne i forbindelse med afholdelsen af den anden runde af kommunalvalgene den 15. oktober i Kimarra i Albanien, konstaterede og berettede om overtrædelser og svindel i stort omfang.

1. Ved Rådet, at de albanske myndigheder under påskud af marineøvelser og formelle procedurer den 14. oktober 2000 lukkede grænserne på havet og på land med det resultat, at adskillige af Kimarras indbyggere ikke kunne komme frem for at afgive deres stemme og deltage i valget, og at det albanske politi arresterede og terroriserede indbyggere i Kimarra, samt at en politistyrke med uhyrlig brutalitet gennembankede nogle vælgere for øjnene af observatørerne og parlamentarikerne, smed stemmesedler i valgurnerne, forfulgte tilforordnede, forfalskede valglistor og arresterede en masse mennesker, hvorefter kandidaten Vasilis Bolanos og Omonia-Kead-partiet erklærede, at de ikke ville anerkende resultatet.
2. Hvad er Rådets holdning til disse uhørte overtrædelser, som blev begået med støtte fra Nanos regering og accept fra Berishas oppositionsparti, under den anden runde i kommunalvalget, og hvilke foranstaltninger agter Rådet at træffe over for den albanske regering med henblik på afholdelse af nye valg i det pågældende område?
3. Kan Rådets beslutning om at yde makroøkonomisk bistand til Albanien⁽¹⁾ suspenderes på grund af manglende opfyldelse af forudsætningerne, hvad angår konsolideringen af de retsstatslige forhold og respekten for menneskerettighederne?
4. Vil forbindelserne med Albanien blive taget op til revision, herunder især den afgørelse fra Rådet, der giver Kommissionen beføjelser til at forhandle en stabilitets- og associeringsaftale med Albanien?

⁽¹⁾ EFT L 110 af 28.4.1999, s. 13.

Svar

(24. april 2001)

1. Rådet har gjort sig bekendt med bemærkningerne i den foreløbige rapport af 16. oktober 2000 fra Kontoret for Demokratiske Institutioner og Menneskerettigheder (ODIHR) under Organisationen for Sikkerhed og Samarbejde i Europa, i den endelige rapport fra OSDCE/ODIHR af 11. december 2000 samt i rapporten fra Kongressen for Lokale og Regionale Myndigheder under Europarådet af 10. november 2000 om afviklingen af kommunalvalget i Albanien.
2. I den erklæring, som EU har fremsat om kommunalvalget i Albanien i Det Permanente Råd (OSCE) og i Europarådet, beklagede den de alvorlige uregelmæssigheder og hændelser, der blev konstateret under første og anden valgrunde, navnlig dem, der berørte stemmeafgivelsen for et stort antal grækere i Himara.

3. I Rådets afgørelse af 22. april 1999 om makrofinansiel bistand til Albanien blev det pålagt Kommissionen at gennemføre denne afgørelse, hvilket derfor ikke længere er Rådets opgave. Imidlertid er drøftelserne mellem de albanske myndigheder og Kommissionen om betingelserne for den økonomiske og institutionelle politik, der er knyttet til bistanden, endnu ikke afsluttet, og der er derfor endnu ikke foretaget nogen udbetaling.

4. Det ærede parlamentsmedlem henviser til Rådets konklusioner af 21.-22. juni 1999, hvori Rådet anmoder Kommissionen om at udarbejde henstillinger med henblik på forhandlingsdirektiver for en stabiliserings- og associeringsaftale i forlængelse af Rådets gennemgang af en feasibility-undersøgelse af muligheden for forhandlinger om en sådan aftale. På baggrund af Kommissionens forelæggelse af denne undersøgelse konkluderede Rådet imidlertid den 24. januar 2000, at Albanien først bør løse en række økonomiske, politiske og institutionelle svagheder for at kunne få udbytte af stabiliseringen og associeringen. For nylig har Det Europæiske Råd i Feira opfordret den albanske regering til at fortsætte sine bestræbelser på at svare på de spørgsmål, der er rejst i ovennævnte feasibility-undersøgelse. Rådet har derfor endnu ikke besluttet at indlede forhandlinger med henblik på en stabiliserings- og associeringsaftale.

5. EU mindede i sluterklæringen fra topmødet i Zagreb den 24. november 2000 mellem EU og landene i det vestlige Balkan om, at stabiliserings- og associeringsprocessen er baseret på overholdelsen af de betingelser, Rådet fastlagde den 29. april 1997 vedrørende demokratiske, økonomiske og institutionelle reformer samt på indførelsen af retsstatsprincipper og beskyttelse af menneskerettigheder og mindretals rettigheder.

Rådet har nedsat en Styringsgruppe på Højt Plan EU-Albanien, der skal vurdere fremskridtene, anbefale de nødvendige reformforanstaltninger og rådgive og vejlede for så vidt angår alle de problemer, der er nævnt i Kommissionens rapport fra 1999 om feasibility-undersøgelsen, nemlig makroøkonomisk stabilisering og fremskyndelse af strukturelle reformer, styrkelse af sikkerhed og offentlig orden og forbedring af regeringsførelse og lovhåndhævelse (f.eks. reform af den offentlige administration, retsvæsenet, indførelse af retsstatsprincippet og respekt for menneskerettighederne, herunder mindretals rettigheder). Gruppen vil kunne tage alle andre spørgsmål op, der er relevante for stabiliserings- og associeringsprocessen. Rådet vil således nøje kunne følge den albanske regerings iværksættelse af konkrete foranstaltninger på disse områder.

6. I en erklæring af 1. december 2000 fra formandskabet på Den Europæiske Unions vegne blev der mindet om, at EU er bekymret over den stadig stigende tendens til at anvende vold for at nå politiske mål. EU opfordrer derfor kraftigt til, at der udvises respekt for retsstatsprincippet. Opfyldelsen af Albanien ønske om tilnærmelse til Den Europæiske Union er betinget af overholdelsen af de fælles grundlæggende værdier, heriblandt i første række respekt for institutionerne og loven, ikke-anvendelse af vold samt en holdning, der er præget af tolerance og dialog.

(2001/C 187 E/007)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3421/00

af Andre Brie (GUE/NGL) til Rådet

(8. november 2000)

Om: Desertørers og militærnægteres situation efter Kosovokrigens afslutning

Under henvisning til Europa-Parlamentets fælles beslutning af 6. maj 1999 om situationen i Kosovo⁽¹⁾ og opfordringen heri til medlemsstaterne til at give desertører fra den jugoslaviske hær og militærnægtere midlertidig opholdstilladelse i EU, og i betragtning af, at

- tusindvis af disse desertører stadig nægtes den retsstatus, EU-regeringerne har lovet dem,
- de fleste af desertørerne (især i Ungarn) lever under menneskeuværdige forhold i flygtningelejre,
- langt de fleste desertører ikke bliver tilkendt asyl, og mange af dem endog må regne med at blive udvist,

bedes Rådet oplyse,

- om det er sig dette problem bevidst, og hvilke bestræbelser der har været udfoldet indtil nu,
- hvorfor man først opfordrede til desertering for derpå at lukke grænserne for desertørerne og ikke indrømme dem nogen retsstatus, og endog truer nogle af dem med udvisning,
- om EU har bevilget netop Ungarn, hvor de fleste desertører har fundet midlertidigt ophold, en passende finansiel støtte,
- om det har planer om at tage dette spørgsmål op i de kommende drøftelser med den nye jugoslaviske ledelse, og hvilken holdning det i den forbindelse vil indtage?

(¹) EFT C 279 af 1.10.1999, s. 411.

Svar

(24. april 2001)

1. Rådet er godt klar over den situation, som desertører og militærnægtere fra FRJ's hær befinder sig i efter Kosovo-konflikten, og har noteret sig Europa-Parlamentets beslutning af 6. maj 1999.
2. Som det ærede parlamentsmedlem gør opmærksom på, var denne beslutning rettet til medlemsstaterne, der sikkert har fulgt Europa-Parlamentets henstillinger vedrørende spørgsmål, der hører under deres suverænitet.
3. Rådet har derfor ikke taget specielt dette spørgsmål op, men det mener, at den nye situation, der tegner sig i Beograd, kunne være fremmende for en positiv løsning på situationen for jugoslaviske desertører og militærnægtere. Rådet vil engagere sig aktivt heri. Det har i den forbindelse hilst det lovforslag om amnesti velkomment, som FRJ's regering for nylig har forelagt parlamentet, og som vil kunne finde anvendelse på desertører og militærnægtere.

(2001/C 187 E/008)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3432/00

af **Cristiana Muscardini (UEN)** og **Sergio Berlato (UEN)** til Kommissionen

(7. november 2000)

Om: Kontrol med ansatte

Blair-regeringen har fra og med den 24. oktober givet tilladelse til, at alle virksomheder i England kan føre kontrol med deres ansattes elektroniske post og telefonopringninger uden forudgående tilladelse fra disse.

Også den belgiske lovgivning tillader arbejdsgiverne at kontrollere, om deres ansatte udnytter de kommunikationsmidler, som virksomheden stiller til deres disposition, til rent faglige formål, selvom der i dette tilfælde kræves indforståelse fra de pågældendes side. Mener Kommissionen ikke, at denne handlingsmåde er alvorligt i modstrid med princippet om beskyttelse af menneskerettighederne, som disse samme regeringer så ofte har skiltet med?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(16. februar 2001)

De ærede medlemmer refererer til den britiske bekendtgørelse Statutory Instrument 2000 No. 2699, som har titlen The Telecommunications (Lawful Business Practice) (Interception of Communications) Regulations 2000. Den indeholder gennemførelsesbestemmelser til artikel 5, stk. 2, i direktiv 97/66/EF (¹). Den britiske regering har for nylig orienteret Kommissionen om denne bekendtgørelse. Desuden henvises der til belgisk lovgivning, som ud over samtykke fra den pågældende medarbejders side kræver at arbejdsgiveren

skal opfylde en række betingelser hvis overvågningen af medarbejderne skal være lovmedholdelig (underretning, forholdsmæssighed og nødvendighed m.m.). Bl.a. anses medarbejderens samtykke for ugyldigt hvis det afgives helt generelt som led det almindelige ansættelsesforhold. De belgiske registermyndigheder har udsendt retningslinjer på linje hermed den 3. april 2001.

Direktivet om databeskyttelse i telesektoren forlanger i artikel 5 generelt at medlemsstaterne skal sikre kommunikationshemmeligheden ved brug af offentlige telenet og offentligt tilgængelige teletjenester. Det vil sige at artiklen ikke omfatter kommunikation der udelukkende foregår over private net, men kommunikation med udgangspunkt i private net og slutpunkt i offentlige net eller omvendt er omfattet. Hvis denne form for kommunikation skal registreres, kræver det derfor brugernes samtykke.

Men det kan være svært at indhente udtrykkeligt samtykke hos begge brugere til at registrere korrespondance og samtaler som virksomheder har brug for når de skal gemme bevis på forretningstransaktioner, f.eks. ordrer om aktiekøb pr. telefon eller e-post. Derfor er der i samme artikel gjort en undtagelse for denne type registreringer, som indgår i normal, lovlig forretningspraksis.

Direktiv 95/46/EF⁽²⁾ yder beskyttelse af fysiske personers grundlæggende rettigheder og friheder, navnlig privatlivets fred i forbindelse med behandling af persondata. Direktivet indeholder ingen særlige regler om beskyttelse af medarbejderdata på arbejdspladsen, men de generelle principper for lovmedholdelig behandling af persondata skal respekteres. Det kan være lovligt for arbejdsgivere at overvåge medarbejderes korrespondance og samtaler, men kun under særlige omstændigheder når parternes samtykke er indhentet, eller arbejdsgiverens legitime interesser vejer tungere end medarbejderens grundlæggende rettigheder og friheder. I sådanne tilfælde skal overvågningen begrænses til hvad der er strengt nødvendigt for at opfylde et velafgrænset og legitimt formål. Det skal således f.eks. være muligt ved tekniske midler eller klassificering af opkald og e-breve at udelukke privat kommunikation fra overvågning, og de registrerede oplysninger må ikke bruges til uberettigede formål. I sådanne tilfælde bør arbejdsgiveren underrette medarbejderne om overvågningen.

De nationale regler skal desuden følge de generelle principper i EF-retten, som iflg. Domstolens praksis også omfatter grundlæggende menneskerettigheder i henhold til den europæiske menneskerettighedskonvention, herunder privatlivets ukrænkelighed.

Som annonceret i den social- og arbejdsmarkedspolitiske dagsorden⁽³⁾, er Kommissionen netop i færd med at forberede en høring af arbejdsmarkedets parter om beskyttelse af personoplysninger i ansættelsesforhold og beslægtede emner (f.eks. overvågning af medarbejdere). Denne høring vil give Kommissionen grundlag for at afgøre hvordan dette spørgsmål skal behandles på EU-plan.

Kommissionen vil også gerne henlede de ærede medlemmers opmærksomhed på EU's charter om grundlæggende rettigheder, som beskytter privat- og familieliv, hjem og kommunikation i artikel 7 og personoplysninger i artikel 8. Endvidere er artikel 21, 26 og 31 specielt relevante for lønmodtagere og beskyttelsen af deres private oplysninger.

Kommissionen vil undersøge om de nye britiske regler og eventuelle lignende forskrifter i andre medlemsstater er i overensstemmelse med direktiv 95/46/EF og 97/66/EF.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/66/EF af 15. december 1997 om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred inden for telesektoren (EFT L 24 af 30.1.1998).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 281 af 23.11.1995).

⁽³⁾ KOM(2000) 379 endelig udg.

(2001/C 187 E/009)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3487/00**af María Sornosa Martínez (PSE) til Kommissionen**

(10. november 2000)

Om: Godkendelse af helikoptere til brandbekæmpelse

Der anvendes i dag gamle østeuropæiske militærhelikoptere til bekæmpelse af skovbrande i Spanien, og de indgåede kontrakter kan også omfatte rekognoscering, bistands- og redningsarbejde samt transport af sårede. Anvendelsen af disse helikoptere, som ikke er tilladt i de øvrige EU-lande, fordi de ikke anses for at opfylde sikkerhedskravene, blev tilladt i Spanien under forudsætning af, at der var tale om midlertidig anvendelse, selv om de blev taget i anvendelse i 1989 og stadig benyttes. Helikopternes besætningsmedlemmer, som ofte er udenlandske arbejdstagere, har meget lange arbejdsdage, og deres lønninger er lavere end fastsat i spansk lovgivning. Anvendelsen af disse uegnede helikoptere har medført en flyvehavarirate i Spanien på 17,5 flyvehavarier pr. 100 000 flytimer i perioden 1990-1997 med den skærpente omstændighed, at størstedelen af disse havarier aldrig undersøges.

Mener Kommissionen ikke, at det i betragtning af risikoen for en forøgelse af ulykkerne og under henvisning til

- forordning (EØF) nr. 3922/91 ⁽¹⁾ om harmonisering af tekniske krav og administrative procedurer inden for civil luftfart,
- JAR-kravene (Joint Aviation Requirements) udarbejdet af de fælles luftfartsmyndigheder (JAA),
- direktiv 89/655/EØF ⁽²⁾ om sikkerhed og sundhed i forbindelse med arbejdstagernes brug af arbejdsudstyr under arbejdet, hvori det i artikel 3, stk. 1, fastsættes, at »arbejdsgiveren træffer de nødvendige foranstaltninger, for at det arbejdsudstyr, der stilles til arbejdstagernes rådighed (...), er beregnet til det arbejde, der skal udføres, (...), således at arbejdstagernes sikkerhed og sundhed ved brugen af dette arbejdsudstyr sikres«,
- direktiv 94/56/EF ⁽³⁾ om fastsættelse af de grundlæggende principper for undersøgelse af flyvehavarier og flyvehændelser inden for civil luftfart, som fastsætter, at årsagerne til en ulykke skal undersøges inden for et år,

er nødvendigt at fastlægge EF-bestemmelser om godkendelse af helikoptere til brandbekæmpelse og således undgå, at der anvendes apparatur i medlemsstaterne, som burde være kasseret af sikkerhedsgrunde?

Mener Kommissionen, at det her beskrevne tilfælde er i overensstemmelse med bestemmelserne i direktiv 89/655/EØF?

Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe over for denne klare overtrædelse af direktiv 94/56/EF i forbindelse med undladelsen af undersøgelser af flyvehavarier?

⁽¹⁾ EFT L 373 af 31.12.1991, s. 4.

⁽²⁾ EFT L 393 af 30.12.1989, s. 13.

⁽³⁾ EFT L 319 af 12.12.1994, s. 14.

(2001/C 187 E/010)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3488/00**af María Sornosa Martínez (PSE) til Kommissionen**

(10. november 2000)

Om: Overtrædelse af Fællesskabets arbejdsregler i forbindelse med helikoptere, der anvendes til brandbekæmpelse i Spanien

Der anvendes i dag gamle østeuropæiske militærhelikoptere til bekæmpelse af skovbrande i Spanien, og de indgåede kontrakter kan også omfatte rekognoscering, bistands- og redningsarbejde samt transport af sårede.

Helikopternes besætningsmedlemmer, som ofte er udenlandske arbejdstagere,

- har meget lange arbejdsdage, og de arbejder 44 dage i træk med arbejdsdage, der langt overstiger 8 timer,
- arbejder for de udenlandske piloters vedkommende til lavere løn og ofte uden socialsikring,
- er på grund af helikopternes alder udsat for alvorlige risici og ulykker.

Det Internationale Forbund af Pilotforeninger (Ifalpa) kritiserede offentligt Spanien for dette problem på sit årlige møde i april 2000 i Tokyo. De spanske pilotforeninger, som er organiseret i sammenslutningen Apythel, har rettet henvendelse til de spanske ministerier og til kommissæren for transport, men har indtil nu ikke fået en løsning på problemerne.

Kan Kommissionen under henvisning til

- udvidelsen af direktiv 104/93/EØF⁽¹⁾ om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden til også at omfatte civil luftfart,
- direktiv 71/96/EØF⁽²⁾ om udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser, hvori det i artikel 1 fastsættes, at »virksomheder, der er etableret i en ikke-medlemsstat, må ikke behandles mere gunstigt end virksomheder, der er etableret i en medlemsstat«,
- direktiv 188/86/EØF⁽³⁾ om beskyttelse af arbejdstagere mod risici ved at være udsat for støj under arbejdet, som også omfatter flybesætninger, og hvis maksimale belastningsniveauer langt overskrides i forbindelse med de ovenfor omtalte lange arbejdsdage,

oplyse, om Spanien har foretaget en korrekt gennemførelse af ovenstående direktiver?

Mener Kommissionen ikke, at der på baggrund af ovenstående er tale om en klar overtrædelse af de citerede EF-bestemmelser? Er Kommissionen rede til at indlede en undersøgelse af de beskrevne forhold?

⁽¹⁾ EFT L 307 af 13.12.1993, s. 18.

⁽²⁾ EFT L 18 af 21.1.1997, s. 1.

⁽³⁾ EFT L 137 af 24.5.1986, s. 28.

(2001/C 187 E/011)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3489/00

af María Sornosa Martínez (PSE) til Kommissionen

(10. november 2000)

Om: Konkurrenceproblemer inden for sektoren for brandbekæmpelse med helikoptere i Spanien

Der anvendes i dag gamle østeuropæiske militærhelikoptere til bekæmpelse af skovbrande i Spanien, og de indgåede kontrakter kan også omfatte rekognoscering, bistands- og redningsarbejde samt transport af sårede. Mange af besætningsmedlemmerne er tredjelandsstatsborgere og kommer for størstedelens vedkommende fra østeuropæiske lande. Disse arbejdstagere har meget lange arbejdsdage, de arbejder 44 dage i træk med arbejdstider, der langt overskrider otte timer om dagen, og de har ringere lønvilkår end de spanske selskabers piloter. Dette medfører, at nogle forvaltninger vælger at indgå kontrakter med disse udenlandske virksomheder på grund af de lavere priser for deres ydelser.

Det Internationale Forbund af Pilotforeninger (Ifalpa) kritiserede offentligt Spanien for dette problem på sit årlige møde i april 2000 i Tokyo. De spanske pilotforeninger, som er organiseret i sammenslutningen Apythel, har rettet henvendelse til de spanske ministerier og til kommissæren for transport, men har indtil nu ikke fået en løsning på problemerne.

Har Kommissionen kendskab til de klager, som Ifalpa og Apythel, har fremført ved flere lejligheder?

Mener Kommissionen, at de beskrevne forhold kan udgøre en krænkelse af EF-lovgivningen på konkurrenceområdet?

**Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio
på skriftlige forespørgsler E-3487/00, E-3488/00 og E-3489/00**

(13. februar 2001)

Bekæmpelsen af de skovbrande, der hver sommer truer adskillige regioner i Spanien, nødvendiggør indsættelse af talrige helikoptere med henblik på slukning af brandene og transport af det mandskab, der udfører dette arbejde. For øjeblikket benytter samtlige de spanske offentlige administrationer, der varetager disse opgaver, ca. hundrede helikoptere under den årlige kampagne til forebyggelse og bekæmpelse af skovbrande. Til dette formål har de indgået kontrakter med private helikopterfirmaer under hensyn til bestemmelserne om indgåelse af offentlige kontrakter, der er omfattet af kongelig anordning 2/2000 af 16. juni 2000.

Hovedparten af disse helikoptere er indregistreret i Spanien. Den spanske helikopterflåde omfatter imidlertid kun et begrænset antal og mangler visse former for specialiserede fly, hvilket betyder, at ikke alle behov kan dækkes. Derfor lejer de virksomheder, der engageres af de offentlige myndigheder til bekæmpelse af brandene, midlertidigt civile helikoptere, som er indregistreret i andre stater. Disse helikoptere er indregistreret i andre af Fællesskabets medlemsstater (for eksempel Tyskland eller Sverige) eller i tredjelande (såsom Chile, USA, Rusland, Polen m.fl.). Lejen indgås enten uden helikopterbesætning («dry lease») eller med besætning («wet lease»).

Indtil dato har Fællesskabet ikke vedtaget fælles regler for den tekniske drift af helikoptere. Det er derfor op til den enkelte medlemsstat at træffe de nødvendige foranstaltninger til at garantere sikkerheden i forbindelse med luftoperationer, herunder, når det drejer sig om særlige operationer som bekæmpelse af skovbrande. Ifølge de informationer, Kommissionens tjenestegrene råder over, ser det ud til, at dette også er tilfældet i Spanien. Kun selskaber, der råder over en driftstilladelse (AOC), der attesterer, at de er i stand til at udføre opgaver i forbindelse med brandslukning, udvælges til disse opgaver. Når de pågældende selskaber chartrer helikoptere, som er indregistreret i andre stater, underkastes disse en forudgående inspektion fra den spanske luftfartsstyrelses side med henblik på at verificere, således som det kræves i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 2407/92 af 23. juli 1992 om udstedelse af licenser til luftfartsselskaber⁽¹⁾, at de frembyder et sikkerhedsmæssigt niveau, svarende til det, der kræves for udførelse af denne type operationer med helikoptere indregistreret i Spanien.

I forbindelse med sit forslag om harmonisering af tekniske krav og administrative procedurer inden for civil luftfart⁽²⁾ har Kommissionen meddelt Rådet og Europa-Parlamentet, at den har til hensigt at udvide fællesskabslovgivningen til også at omfatte de sikkerhedsmæssige aspekter i forbindelse med helikopteroperationer, herunder bl.a. bekæmpelse af skovbrande, hjælpeaktioner, redningsaktioner samt transport af sårede.

Desuden har de spanske myndigheder over for Kommissionen tilkendegivet, at Rådets direktiv 94/56/EØF⁽³⁾ om fastlæggelse af de grundlæggende principper for undersøgelse af flyvehavariet og flyvehændelser inden for civil luftfart er blevet inkorporeret i den spanske retsorden ved kongelig anordning nr. 389/1998 af 13. maj 1998, hvorved der er nedsat en kommission til undersøgelse af havariet og hændelser inden for den civile luftfart. Denne kommission har fået overdraget den tekniske undersøgelse af alle alvorlige havariet og hændelser inden for den civile luftfart på spansk territorium, og fungerer helt uafhængigt. Den er dermed kompetent til at efterforske helikopterhavariet i forbindelse med operationer til bekæmpelse af skovbrande, selv om de pågældende maskiner er indregistreret i tredjelande. Kommissionen kender intet til, at der skulle være sket sådanne ulykker siden 1993, hvor en helikopter fra et østeuropæisk land var involveret. Kommissionen kan derfor ikke nære tvivl om, at de spanske myndigheder har overholdt dette direktiv korrekt.

For så vidt angår Rådets direktiv 86/188/EØF af 12. maj 1986 om beskyttelse af arbejdstagere mod risici ved at være udsat for støj under arbejdet⁽⁴⁾, gælder dette ikke for ansatte inden for luftfarten i henhold til bestemmelserne i artikel 1, stk. 2.

Minimumsforskrifter for sikkerhed og sundhed i forbindelse med brug af arbejdsudstyr som fastlagt i Rådets direktiv 89/655/EØF⁽⁵⁾ (og ikke 89/665/EØF,) er blevet omsat til national lovgivning kongelig anordning 1215/1997 af 18. juli 1997 og 773/1997 af 30. maj 1997. Disse forskrifter gælder for alle helikopterbesætninger, for så vidt som arbejdsgiveren er etableret i Spanien eller i en anden EU-medlemsstat.

For så vidt angår Rådets direktiv 93/104/EØF⁽⁶⁾ om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden, har de spanske myndigheder givet Kommissionen meddelelse om gennemførelsesbestemmelserne, og Kommissionen er i gang med at undersøge disses overensstemmelse med direktivet.

Dette direktiv er blevet udvidet til også at gælde for de »undtagne sektorer« (herunder civilflyvning) via direktiv 2000/34/EF⁽⁷⁾, som skal gennemføres af medlemsstaterne inden den 1. august 2003.

Desuden vedtog Rådet den 27. november 2000 direktiv 2000/79/EF om tilrettelæggelse af arbejdstiden for mobile arbejdstagere i civil luftfart⁽⁸⁾. Fra dette nye direktivs ikrafttrædelsesdato vil bestemmelserne i Rådets direktiv 93/104/EF ikke længere gælde for den civile luftfarts.

For så vidt angår Rådets direktiv 96/71/EF om udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser⁽⁹⁾, har de spanske myndigheder givet Kommissionen meddelelse om deres gennemførelsesforanstaltninger og Kommissionen er i gang med at undersøge, om disse er i overensstemmelse med direktivet.

Kommissionen kan ikke selv vurdere, hvorvidt kritikken fra Det Internationale Forbund af Pilotforeninger (Ifalpa) eller af den private sammenslutning Apythel er berettiget.

⁽¹⁾ EFT L 240 af 24.8.1992.

⁽²⁾ EFT C 311 E af 31.10.2000.

⁽³⁾ EFT L 319 af 12.12.1994.

⁽⁴⁾ EFT L 137 af 24.5.1986.

⁽⁵⁾ EFT L 393 af 30.12.1989.

⁽⁶⁾ EFT L 307 af 13.12.1993.

⁽⁷⁾ EFT L 195 af 1.8.2000.

⁽⁸⁾ EFT L 302 af 1.12.2000.

⁽⁹⁾ EFT L 18 af 21.1.1997.

(2001/C 187 E/012)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3504/00
af Jules Maaten (ELDR) til Kommissionen

(10. november 2000)

Om: Forholdet mellem Kommissionens tjenestegrene og tobaksindustrien

1. Kan Kommissionen bekræfte, at der findes vedtægtsbestemmelser vedrørende det forhold, at ansatte inden for dens juridiske tjenester efter deres pensionering tiltræder en stilling, som har tilknytning til deres tidligere arbejde?
2. Kan Kommissionen bekræfte, at en tidligere ansat i dens juridiske tjenester, der var ansvarlig for det indre marked, straks efter sin pensionering blev beskæftiget med tobaksindustriens kampagne mod direktivet om tobaksreklame og herunder udnyttede de erfaringer, vedkommende havde indhøstet i sin tidligere stilling som betroet tjenestemand?
3. Kan Kommissionen i bekræftende fald forklare, hvorfor vedtægtsbestemmelserne ikke blev anvendt i dette tilfælde?
4. Vil Kommissionen i lyset af ovenstående spørgsmål sikre, at dens tjenestegrene, navnlig dens juridiske tjenestegrene, dens told- og afgiftsafdeling og dens landbrugsafdeling, er uafhængige af tobaksindustrien? Hvilke foranstaltninger har den i givet fald truffet for at sikre denne uafhængighed?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(8. februar 2001)

Kommissionen henviser det ærede medlem til artikel 16 og 17 i vedtægten for tjenestemænd, som dækker alle tidligere tjenestemænd i EU-institutionerne og ikke kun tjenestemænd, der har været ansat i de juridiske tjenester. Det fremgår især af artikel 16, at en tjenestemand efter tjenesteperiodens ophør har pligt til at udvise hæderlighed og tilbageholdenhed med hensyn til sin overtagelse af visse opgaver eller hverv.

Kommissionen kan bekræfte, at den var klar over, at en tidligere ansat i dens juridiske tjeneste, fik arbejde inden for tobaksindustrien og var involveret i industriens forsøg på at modarbejde forbuddet mod tobaksreklame.

Kommissionen har undersøgt sagen for at sikre sig, at den pågældende person har overholdt alle relevante regler i vedtægten (artikel 16 og 17). En grundregel ved bedømmelsen af sådanne sager er, at tidligere ansatte ved Kommissionen forventes at afvise tilbud om arbejde, der kan føre til interessekonflikter i forhold til deres tidligere arbejde i Kommissionen. En sådan konflikt opstår, hvis det nye arbejde har relation til en sag, som vedkommende var ansvarlig for som tjenestemand ved Kommissionen, og hvis han/hun i den forbindelse kommer til at modarbejde Kommissionens standpunkt i den pågældende sag.

Samme situation opstår, hvis tjenestemanden kan drage fordel af fortrolige oplysninger, som han/hun har fået adgang til gennem sit arbejde ved Kommissionen.

I den sag, som det ærede medlem henviser til, fandt Kommissionen, at der ikke forelå nogen overtrædelse af vedtægtsbestemmelserne, da tjenestemanden ikke under sit arbejde i Kommissionen havde beskæftiget sig med sager med relation til tobak eller det indre marked.

Alle tjenestegrene er uafhængige af tobaksindustrien (og af alle andre industrier). Hvis Kommissionen har mistanke om, at vedtægtsbestemmelserne er overtrådt, indleder den omgående en undersøgelse af sagen og idømmer om nødvendigt en disciplinærstraf.

(2001/C 187 E/013)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3528/00
af W.G. van Velzen (PPE-DE) til Kommissionen

(8. november 2000)

Om: Det tjekkiske atomkraftværk i Temelin

I den seneste tid er der opstået alvorlige uoverensstemmelser mellem Østrig og Tjekkiet om ibrugtagningen af det tjekkiske atomkraftværk i Temelin.

1. Hvilke retlige muligheder har Kommissionen i henhold til Amsterdam-traktaten for at tvinge den tjekkiske regering til at gennemføre en grænseoverskridende miljøkonsekvensanalyse bl.a. med henblik på Tjekkiet forestående tiltrædelse af Den Europæiske Union?
2. Råder Kommissionen over noget retligt instrument for at tvinge den tjekkiske regering til at gennemføre en sikkerhedstest, inden Temelin-kraftværket rent faktisk opstartes? Hvis Kommissionen ikke råder over et eneste retligt instrument, og dette punkt heller ikke kan løses på tilfredsstillende måde inden for rammerne af tiltrædelsesforhandlingerne med Tjekkiet, kan Kommissionen da angive, hvilke diplomatiske skridt den har taget over for de to regeringer og med hvilket resultat?
3. Den østrigske regering har henstillet til Den Europæiske Union på kort sigt at indføre EU-standarder inden for sikker anvendelse af atomkraft. Er Kommissionen i stand til på kort sigt at efterleve denne henstilling, og hvordan vil disse standarder blive udformet, og hvem vil blive inddraget i dette arbejde?

4. Er Kommissionen af den opfattelse, at befolkningens accept af atomkraft vil kunne øges, hvis der blev indført EU-sikkerhedsstandarder, og hvis der blev gennemført en EU-politik omkring sikker forarbejdning og oplagring af atomaffald?
5. Er Kommissionen rede til i lyset af den nuværende oliekrise og med udgangspunkt i en politik for spredning af energiforsyningen, hvori også sikker brug af atomenergi indgår, at gøre en maksimal indsats for så hurtigt som muligt at realisere de tiltag, der er nævnt under spørgsmål 4? Hvilke foranstaltninger vil Kommissionen i så fald træffe?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Günther Verheugen

(11. januar 2001)

Kommissionen har ingen retsmidler til at tvinge den tjekkiske regering til at gennemføre en undersøgelse af Temelin-kernekraftværket med hensyn til dets miljøvirkninger på tværs af grænserne. Dette anliggende har været genstand for bilaterale kontakter mellem Tjekkiet, og Østrig og Tyskland. Den 16. november 2000 blev der i den tjekkiske by Tyn afholdt en offentlig miljøvirkningshøring, hvori berørte parter fra udlandet kunne deltage. Den 1. december 2000 afholdtes der – uden for den nuværende tjekkiske lovgivnings rammer – i Linz i Østrig en tilsvarende høring vedrørende bygningen af Temelin-kernekraftværket. De tjekkiske myndigheder har med udgangspunkt i Tjekkiets nuværende lovgivning på området allerede gennemført miljøvirkningsundersøgelser af 78 konstruktionsændringer og har tilsendt Tysklands og Østrigs myndigheder dokumentation herom.

Det forventes at de tjekkiske myndigheder som led i 1999-tiltrædelsespactens snarest bringer deres lovgivning i overensstemmelse med Fællesskabets regelværk ved at vedtage nye bestemmelser for miljøvirkningsundersøgelser. Parlamentet er i færd med at behandle et forslag til ny lovgivning, som forventes vedtaget inden udgangen af 2000 og iværksat midt i 2001. Denne lovgivning omfatter også procedurer for undersøgelse af miljøvirkninger på tværs af grænserne. Det tjekkiske parlament er ydermere i færd med at behandle et forslag om landets tiltrædelse af De Forenede Nationers Espoo-konvention. Det følger dog af de mest grundlæggende retsprincipper at en sådan ny lovgivning ikke kan finde anvendelse med tilbagevirkende kraft på proceduren i forbindelse med bygningen af Temelin-kernekraftværket.

Østrigs kansler, Wolfgang Schüssel, og den tjekkiske premierminister, Milos Zeman, havde imidlertid et bilateralt møde den 12. december i Melk, hvor Kommissionen optrådte som mellemmand, og de tjekkiske myndigheder indvilgede her frivilligt i at udvide den igangværende undersøgelse af de 78 konstruktionsændringer til en komplet miljøvirkningsundersøgelse af hele anlægget under fuld hensyntagen til den indtil da gennemførte ekspertise.

Ansvar for den nukleare sikkerhed påhviler Temelin-kernekraftværkets ledelse, der handler under den tjekkiske nationale tilsynsførende sikkerhedsmyndigheds kontrol og på grundlag af en licens udstedt af denne. Tilsynsmyndigheden har tildelt kraftværket licens på grundlag af en regelret procedure. Kommissionen mener derfor ikke at der er grundlag for at opfordre Tjekkiet til at foretage en yderligere kontrol af sikkerheden. Kommissionen deltager med henblik på tiltrædelsesforhandlingerne i de bestræbelser som Rådet har igang for at fastsætte parametre med henblik på et højt nukleart sikkerhedsniveau. Dette tiltag ender med en evaluering af forholdene og udsigterne i ansøgerlandene. Spørgsmålet om nuklear sikkerhed indgår i Kommissionens regelmæssige dialog med Tjekkiet.

Det bør også nævnes at det på ovennævnte møde i Melk den 12. december blev vedtaget, at der skulle iværksættes en dialog, og at Kommissionen skulle udsende en trilateral ekspertgruppe til Wien og Prag med henblik på at fremme dialogen mellem Østrigs og Tjekkiets regering vedrørende nuklear sikkerhed og med henblik på at løse de problemer der peges på.

Euratom-traktaten indeholder ikke noget specifikt retsgrundlag for fastlæggelse af ens standarder for hele Fællesskabet med hensyn til nukleare anlægs sikkerhed; medlemsstaterne har hver især fastsat deres egen lovgivning vedrørende nuklear sikkerhed gennem de seneste tre årtier. Det arbejde der på Kommissionens initiativ er udført siden 1975 har resulteret i et veletableret EF-standpunkt vedrørende nuklear sikkerhed. Lovgivningen og den teknologiske udvikling er meget forskellig medlemsstaterne imellem, og selvom visse principper er fælles, er der ingen sikkerhed for, at lovgivning på fællesskabsplan vil gøre den nuværende

situation bedre. Med forhastede foranstaltninger opstår der en risiko for at den laveste fællesnævner lægges til grund for konstruktions- og driftssikkerheden. Målet med lovgivning må fortsat være at sikre den bedst mulige nukleare sikkerhed i de enkelte medlemsstater. Kommissionens målsætning i udvidelsesprocessen er at sørge for at de enkelte ansøgerlande får et højt sikkerhedsniveau på det nukleare område.

Spørgsmålet om hvorvidt kernekraft finder almen accept, afgøres af en række andre faktorer end blot indførelse af ens standarder i hele EF. Det afgørende i denne forbindelse er om der gøres fremskridt med hensyn til de sidste faser af det nukleare brændselskredsløb og behandlingen af radioaktivt affald.

Et højt nukleart sikkerhedsniveau er en nødvendighed, uanset hvor højt olieprisniveauet ligger, og hvor godt energiforsyningen diversificeres. Sikkerhed er et grundlæggende aspekt i kernekraft, uanset hvor stor en andel denne udgør af den samlede energiproduktion.

(2001/C 187 E/014)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3531/00

af Ioannis Marínos (PPE-DE) til Rådet

(13. november 2000)

Om: Fredsprocessen i Mellemøsten

Den 5. september 2000 talte formanden for Knesset, Avraham Burg, og formanden for Den Palæstinensiske Lovgivende Forsamling, Ahmed Qurei, i Europa-Parlamentets plenarforsamling i Strasbourg om situationen i Mellemøsten, Jerusalems fremtidige status og håbet om endelig fred i dette konfliktramte område. De to formænds taler var et udtryk for konstruktive holdninger, var fulde af forslag og ideer og viste den vilje, der er til stede hos i det mindste flertallet af Israels lovgivende organer og den palæstinensiske administration, til at bestrebe sig på forsoning. Et meget vigtigt element i disse taler var forslaget om at gøre Jerusalem til verdenshovedstad, center for de monoteistiske religioner (kristendommen, jødedommen og islam), så den fra at have været en hadets by i stedet kan blive kærlighedens by. Besynderligt nok syntes forslaget fra de to formænd for de lovgivende forsamlinger ikke at vække interesse i Rådet og Kommissionen, som ville have kunnet tage ideen op og arbejde for den, så det kunne lykkes at løse problemet med Jerusalems status, hvilket ville forøge Den Europæiske Unions autoritet i området og bidrage væsentligt til at konsolidere freden.

Eftersom Jerusalems fremtid indgår som et centralt element i det palæstinensiske problem og er en kilde til fanatisme hos begge parter, bedes Rådet besvare følgende: Vil Rådet overveje muligheden af på Unionens vegne at fremme dette forslag om at internationalisere Jerusalem og gøre den til verdenshovedstad for de tre monoteistiske religioner, et forslag som kommer fra de involverede parter i området, og som kunne sætte en stopper for det vedvarende blodbad, som vi desværre nu igen bliver vidne til? Hvis ja, agter EU at sikre en harmonisk gennemførelse af forslaget, om det så skulle være gennem militær tilstedeværelse?

Svar

(24. april 2001)

Spørgsmålet om Jerusalem og de hellige steder vil formodentlig være et af de vanskeligste at løse inden for rammerne af fredsprocessen i Mellemøsten. Der er fra forskellige side kommet mange forslag til, hvordan man kan komme ud af dødvandet vedrørende Jerusalem, bl.a. ved en »internationalisering« af byen. Rådet er som udgangspunkt rede til at fremme enhver løsning, der tager hensyn til begge parter legitime forventninger samt til resten af verden. Rådet er parat til at yde sit bidrag til at finde en sådan løsning, hvis parterne ønsker det.

(2001/C 187 E/015)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3539/00**af Raffaele Costa (PPE-DE) til Rådet***(13. november 2000)*

Om: Euroens krise, ændring af datoen for udskiftning af de nationale valutaer og begrænsning af Den Europæiske Centralbanks personale

- Den Europæiske Centralbanks uafhængighed betyder, at dens ledere er ansvarlige for de opnåede resultater til forsvar for euroens købekraft.
- Euroen devalueres alvorligt, ikke blot over for dollaren, men også over for de vigtigste valutaer.
- Overgangsfasen fra den virtuelle til den reelle euro er meget ømtålelig og igangsættelsen af den sidste fase kan skades alvorligt gennem den manglende tillid, der er ved at brede sig i offentligheden.
- Det er nødvendigt at give et tydeligt signal til markederne for at iværksætte en konkret ændring af tendensen.
- 1. Anser Rådet det ikke for hensigtsmæssigt at opfordre styrelsesrådet, direktionen og det generelle råd i ECB til at give Europa-Parlamentet en detaljeret beretning om euroens stilling, og særlig om, hvorvidt det er hensigtsmæssigt at ændre de berammede datoer for udskiftning af de nationale valutaer med euroen.
- 2. Anser Rådet det ikke for hensigtsmæssigt at begrænse ECB's personale fra 770 til 300 personer, som ville være tilstrækkelige til det arbejde, der skal udføres?
- 3. Mener Rådet ikke, at borgerne i eurolandene, der er ofre for en ikke hensigtsmæssig politik, bør kunne lade deres utilfredshed komme til udtryk gennem folkeafstemninger?

Svar*(24. april 2001)*

1. Ifølge traktatens artikel 113, stk. 3, (tidl. art. 109b) skal ECB hvert år aflægge beretning om sin monetære politik i det foregående og det indeværende år til Europa-Parlamentet, Rådet, Kommissionen og Det Europæiske Råd.

I overensstemmelse med traktaten har de deltagende medlemsstats nationale valutaer siden starten på tredje fase af ØMU'en den 1. januar 1999 været erstattet af euroen til de uigenkaldeligt fastlåste omregningskurser, der er fastsat i Rådets forordning (EF) nr. 2866/98 af 31. december 1998.

2. Rådet har ingen indflydelse på, hvor meget personale ECB beskæftiger.

3. I overensstemmelse med traktaten har ESCB, der består af ECB og de nationale centralbanker, og som har fastholdelse af prisstabilitet som sit hovedmål, enekompetence med hensyn til i fuld uafhængighed at formulere og gennemføre Fællesskabets monetære politik.

Ifølge traktaten er ECB og de nationale centralbanker således forpligtet til ikke at modtage instrukser i forbindelse med udøvelsen af denne for ESCB grundlæggende opgave, hverken fra fællesskabsinstitutioner eller fra medlemsstater, selv om de skulle blive fremsat i forbindelse med en eventuel national folkeafstemning om spørgsmålet.

(2001/C 187 E/016)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3572/00**af Bart Staes (Verts/ALE) til Rådet**

(13. november 2000)

Om: Offentlighed omkring EU-dokumenter

En arbejdsgruppe bestående af højtstående tjenestemænd fra Coreper har i løbet af sommermånederne udarbejdet et forslag om mindre offentlighed omkring EU-dokumenter. Denne beslutning skulle være resultatet af en specifik forespørgsel fra en borger, som Rådet ikke ønskede at komme nærmere ind på.

1. Hvornår blev den pågældende forespørgsel forelagt Rådet?
2. Hvem har indgivet denne forespørgsel?
3. Hvilke dokumenter vedrørte denne forespørgsel?
4. Hvorfor ønskede Rådet ikke at beskæftige sig med denne anmodning?
5. På hvilken måde har denne forespørgsel og den efterfølgende afvisning fået Rådet til under en hasteprocedure at indføre mindre offentlighed omkring EU-dokumenter?

Svar

(24. april 2001)

Hvis det ærede parlamentsmedlem henviser til Rådets afgørelse 2000/527/EF om ændring af afgørelse 93/731/EF om aktindsigt i Rådets dokumenter, som Rådet vedtog den 14. august 2000 vedrørende adgangen til højt klassificerede dokumenter i forbindelse med den europæiske sikkerheds- og forsvarspolitik, kan Rådet kun gentage det, det allerede har udtalt i svaret på skriftlig forespørgsel E-2846/00 af 11. september 2000. Dersom det ærede parlamentsmedlem henviser til en anden forespørgsel, bedes han give yderligere oplysninger.

Rådet ønsker at påpege, at det i sine svar på begæringer om aktindsigt fra offentligheden altid giver begrundelse for, at aktindsigt i et dokument nægtes, og underretter den, der begærer aktindsigt, om de klagemuligheder, der findes, nemlig at indlede retlige procedurer eller at indbringe en klage for Den Europæiske Ombudsmand efter reglerne i artikel 230 og 195 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab.

(2001/C 187 E/017)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3587/00**af Mihail Papayannakis (GUE/NGL) til Kommissionen**

(22. november 2000)

Om: Cementfabrikken Chalkidos forurening af det omgivende miljø

Cementfabrikken Tsimenta Chalkidos ligger ikke langt fra byen Chalkida, hvor den er kilde til forurening med store mængder cementstøv, der rammer store dele af byen. Klagerne fra de lokale myndigheder og beboerne har ikke givet noget resultat.

Selve fabrikken er i den senere tid blevet forbedret ved hjælp af filtre, der er installeret i dens skorstene. Men en stor del af hele forarbejdningsprocessen finder stadig sted i fri luft (transport og oplagring af materialer osv.), således at der kun skal ganske lidt vind til, før støvet blæser ind mod byen. De fleste eksperter er enige om, at med de rigtige investeringer er det muligt at udføre hele processen i lukkede rum, og virksomheden hævder, at den har udarbejdet planer herfor. Under alle omstændigheder er der nu en betydelig forsinkelse og stor usikkerhed om den videre udvikling.

Da fællesskabslovgivningen klart overtrædes, bedes Kommissionen oplyse, om den kan undersøge spørgsmålet og tage de nødvendige skridt for at denne cementfabriks forurening af Chalkida kan bringes til ophør snarest muligt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(11. januar 2001)

Kommissionen fremsendte allerede den 13. september 1999 et brev til de græske myndigheder med anmodning om nærmere oplysninger om driftsforholdene på cementfabrikken »Tsimenta Chalkidos«. Kommissionen anmodede navnlig, under henvisning til Rådets direktiv 84/360/EØF⁽¹⁾ de græske myndigheder om nøjagtige informationer om emissionerne af SO₂, NO_x og svævestøv hidrørende fra forskellige anlæg i denne virksomhed. På det årlige møde vedrørende gennemførelsen af fællesskabslovgivningen på miljøområdet i Grækenland, som fandt sted den 9. og 10. december 1999, lovede de græske myndigheder at fremsende detaljerede oplysninger om virksomhedens drift. I februar 2000 indgav de græske myndigheder de ønskede informationer vedrørende anlæg »D«.

Kommissionen vil på ny rette henvendelse til de græske myndigheder og anmode dem om oplysninger om virksomhedens øvrige anlæg. Den vil også have flere præciseringer vedrørende NO_x-emissionerne fra anlæg »D«.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 84/360/EØF af 28. juni 1984 om bekæmpelse af luftforurening fra industrianlæg, EFT L 188 af 16.7.1984.

(2001/C 187 E/018)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3595/00 af Alexander de Roo (Verts/ALE) til Kommissionen

(22. november 2000)

Om: Udvidelse af Adamas-havnen på øen Milos i Kykladerne, Grækenland

Med fælles afgørelse nr. 69269 af 30.3.1998 har den græske minister for miljø, fysisk planlægning og offentlige arbejder og ministeren for handelsflåden godkendt ovennævnte arbejde. I november 1999 vedtog den græske regering at gennemføre dette arbejde, der blev kvalificeret som havnearbejde, for at det kunne nyde godt af fællesskabsfinansieringer. I virkeligheden ændrer dette arbejde den bymæssige og territoriale planlægning af øen, idet kysten langs hele vejstrækningen langs havet fyldes op, hvorved der skabes adgangs- og færdselsveje samt yderligere områder, der gør det muligt at installere borde foran de forskellige barer og restauranter, der findes langs kyststrækningen.

Der er tilsyneladende ikke foretaget nogen miljørisikovurdering i overensstemmelse med den gældende lovgivning (lov 1650/1986, direktiv 85/337/EØF⁽¹⁾) og de fælles ministerielle afgørelser 69269/5387/1990). Statsrådet, der fik indgivet en klage den 11. november 1999 med henblik på afbrydelse af arbejdet, har afvist denne klage den 18.1.2000 under henvisning til en nyligt truffet lovbestemmelse (artikel 35 i lov 2721/1999), idet formanden for det 5. kammer i statsrådet kun nævnte begrebet »offentlig interesse« uden nogen begrundelse, og dermed gav tilladelse til videreførelsen af arbejdet (?). Et annulationsøgsmål mod administrationens afgørelse er indgivet den 8. november 1999. Ved behandlingen af dette søgsmål har statsrådet anset det for acceptabelt, og har dermed modsagt sig selv ved at sætte spørgsmålstegn ved den offentlige interesse, der nævnes i afgørelsen af 18.1.2000. Søgsmålet har været udsat, lige siden det blev indgivet, hvilket har gjort det muligt for entreprenørerne at afslutte arbejdet.

En eventuel tilsidesættelse af klagen over den ovennævnte bestemmelse i lov 2721/1999 begrænser i alvorlig grad de græske borgeres ret til at nyde godt af en midlertidig domstolsbeskyttelse og vil kunne gøre det muligt at gennemføre det arbejde, der finansieres med fællesskabsmidler, og som vil få uafvendelige følger for miljøet.

Kan Kommissionen behandle ovennævnte spørgsmål og træffe de nødvendige foranstaltninger over for de græske myndigheder for at sikre gennemførelsen af fællesskabslovgivningen og særlig bestemmelserne om miljørisikovurdering?

Anser Kommissionen det ikke for nødvendigt at anmode de græske myndigheder om tilbagebetaling af de fællesskabsmidler, der er ydet til det pågældende projekt, såfremt fællesskabsbestemmelserne ikke overholdes?

Hvilken risiko mener Kommissionen, at en tilsidesættelse af klagen over ovennævnte bestemmelse i lov 2721/1999 indebærer?

- (¹) EFT L 175 af 5.7.1985. Undersøgelsen indeholder ingen oplysninger om arbejdet og det berørte miljø, ingen vurdering af følgerne i alle deres mulige former, ingen detaljerede foranstaltninger til forebyggelse, begrænsning eller udbedring, ingen sammenligning mellem fordele og ulemper, ingen begrundelse ifølge rent miljømæssige kriterier for den påtænkte løsning og ingen analyse af alternative løsninger med henblik på at beskytte Milos-bugten, der er den næststørste naturlige bugt i Middelhavet, og dens økosystem. Det skal bemærkes, at øen Milos allerede er alvorligt berørt af aktiviteterne til udvinding af mineraler, samt planerne om udvidelse af disse aktiviteter, der har alvorlige indvirkninger på miljøet (jf. skriftlig forespørgsel E-0318/2000), og at integreringen af regionen, som er beliggende på den vestlige kyst i Milos, i Natura 2000-nettet (i henhold til direktiv 92/43/EØF, offentliggjort i EFT L 206 af 22.7.1992) forsinkes af de lokale myndigheder, der netop er hovedansvarlige for det pågældende arbejde.
- (²) Den vigtigste begrundelse for arbejdet består i at udvide det disponible område til restauranter og barer.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(8. februar 2001)

Kommissionen bliver ikke regelmæssigt underrettet af medlemsstaterne om disses gennemførelse af Rådets direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985, som ændret ved Rådets direktiv 97/11/EF af 3. marts 1997, om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet (¹). Følgelig og på grund af det ærede medlems skriftlige forespørgsel vil Kommissionen henvende sig til de græske myndigheder for at få klarlagt, hvorvidt alle de procedurer, der er foreskrevet i lovgivningen, er blevet fulgt.

I tilfælde af, at fællesskabslovgivningen ikke er blevet efterkommet, forbeholder Kommissionen sig muligheden for at anmode de græske myndigheder om at fjerne samtlige udgifter i forbindelse med det pågældende projekt fra udgiftsanmeldelsen i forbindelse med afslutningen af flerfonds-OP'et for 1994-1999 for den sydlige del af Det Ægæiske Hav.

For så vidt angår artikel 35 i lov 2721/99, minder Kommissionen om, at da der er tale om en national bestemmelse om nærmere fastsættelse af fremgangsmåderne ved interventionsspørgsmål har Fællesskabet ingen kompetence på området.

(¹) EFT L 73 af 14.3.1997.

(2001/C 187 E/019)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3599/00 af Luciano Caveri (ELDR) til Kommissionen

(22. november 2000)

Om: Kommissionens undertegnelse af protokoller

Konventionen om beskyttelse af Alperne blev undertegnet af EU i 1991, ratificeret i 1996 og gennemført i 1998 (i 1999 trådte også den efterfølgende Monaco-protokol i kraft). EU har desuden undertegnet tre gennemførelsesprotokoller (fysisk planlægning og bæredygtig udvikling, bjerglandbrug samt naturbeskyttelse og landskabsbevaring), men ikke de øvrige fire protokoller (skove i bjergene, turisme, beskyttelse af jordbunden og energi), og ved udgangen af oktober havde EU stadig ikke undertegnet den nye protokol om transport. Under den sjette Alpe-konference i Luzern i Schweiz den 30.-31. oktober 2000 bemærkedes Kommissionens fravær.

Hvad var årsagen til Kommissionens fravær, og hvad er forklaringen på den manglende undertegnelse af protokollerne fra tiden efter 1994? Sluttede Kommissionen op om Alpe-konventionen, og vil de allerede undertegnede protokoller blive ratificeret? Vil Kommissionen i fremtiden deltage aktivt i den stående komité og konferencens arbejde, og hvad er Kommissionens holdning til det europæiske charter om bjergene?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(26. januar 2001)

Alpe-konventionen og de tilhørende protokoller om turisme, skove i bjergegne, beskyttelse af jordbunden og energi kan bedre gennemføres af medlemsstaterne i alpeområdet og disses regioner end af Fællesskabet. Af den grund har Fællesskabet ikke undertegnet disse protokoller.

Derimod deltog Fællesskabet aktivt i forhandlingerne vedrørende protokollen om transport, som først er blevet fremlagt til undertegnelse af parterne i Alpe-konventionen på det seneste ministermøde den 31. oktober 2000. Fællesskabet kunne imidlertid ikke undertegne protokollen på dette møde, da proceduren med henblik på dets undertegnelse af protokollen allerede var i gang.

Kommissionens fravær i forbindelse med arbejdet inden for rammerne af Alpe-konventionen og navnlig det seneste ministermøde bør ikke udlægges som manglende interesse for udviklingen i forbindelse med konventionens gennemførelse. Skønt de budget- og personalemæssige begrænsninger ikke gør det muligt at deltage i alle møder, som Det Stående Udvalg under Alpe-konventionen indkalder til, og Kommissionen ikke for øjeblikket agter at forberede ratifikationsprocedurer til allerede undertegnede protokoller, tages bjergegnens situation i betragtning i Fællesskabets strukturpolitikker samt i programmerne for regionaludvikling og udvikling af landdistrikter.

EU's regionalpolitik støtter fortrinsvis de mindst begunstigede områder eller områder under økonomisk omstilling, og hovedparten af bjergregionerne ydes fællesskabsstøtte på det grundlag. Visse fællesskabsinitiativer som f.eks. Interreg III og Leader+ tager ligeledes særlig hensyn til bjergregionernes forhold. Leader+ rummer særlige muligheder for bjergområders landdistrikter.

Den nye programperiode 2000-2006 for Den Europæiske Fond for Regionaludvikling (EFRU) indeholder et program for alperne, som for første gang omfatter hele alpeområdet og øvrige områder omfattet af Alpe-konventionen. Frankrig, Italien, Schweiz, Østrig, Tyskland, Slovenien og Liechtenstein deltager i programmet. Den samlede budgetramme forventes at blive mindst 120 mio. EUR, hvoraf 60 mio. EUR kommer fra EFRU, og det grænseoverskridende samarbejde, der blev indledt i den foregående periode, vil blive videreført.

Hvad angår udviklingen af landdistrikter, forekommer den overordnede ramme, som Kommissionen har foreslået, at være godt tilpasset bjergområdernes multifunktionelle rolle og diversitet. Omlægningen af politikken for udvikling i landdistrikter skal føre til en forbedret integration af de eksisterende instrumenter, og gennemførelsen af disse skal decentraliseres betydeligt. Oprettelsen af programmer, som er tilpasset regionerne, åbner mulighed for at inddrage de forskellige EF-regioners særlige omstændigheder, hvilket navnlig må komme bjergområderne til gode på grund af disses særlige forhold.

Kommissionens deltagelse i det første »World Mountain Forum« i juni 2000 vidner i øvrigt om den betydning, som Kommissionen tillægger bjergområdernes særlige behov.

Der er endvidere udgivet en brochure om strukturpolitikkerne og bjergområderne (Structural policies and European territory: the mountains⁽¹⁾) for nylig. Inden for de seneste 11 år er den det første kommissionsdokument, som udelukkende beskæftiger sig med bjergområderne.

Det europæiske charter for bjergområder henhører under Europarådets kompetence. Charteret har til formål at fremme politikken for bjergområder. Medlemsstaternes repræsentanter og ikke-statslige organisationer har deltaget i udarbejdelsen af charteret og godkendt det. Kommissionen støtter initiativer af den art uden dog at deltage direkte.

⁽¹⁾ ISBN 92-828-8977-7. Publikationskontorets katalognr.: KN-28-00-204-FR-C.

(2001/C 187 E/020)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3616/00
af Chris Davies (ELDR) til Kommissionen**

(22. november 2000)

Om: Bødeforlæg over for Grækenland

I fortsættelse af Kommissionens svar af 16. oktober på min forespørgsel (P-2843/00)⁽¹⁾ vedrørende bødeforlæg over for Grækenland bedes den besvare følgende spørgsmål:

1. Træder betalingen af dagbøderne i kraft fra dommen den 7. april 1992 eller dommen den 4. juli 2000?
2. Har Kommissionen nu sendt et brev til de græske myndigheder med fastsættelse af vilkårene? I benægtende fald, hvorfor ikke?

⁽¹⁾ EFT C 136 E af 8.5.2001, s. 107.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(9. februar 2001)

Med sin dom af 4. juli 2000⁽¹⁾ dømte Domstolen Grækenland til ved indbetaling på kontoen »EFs egne indtægter« at betale Kommissionen en tvangsbøde på 20 000 € for hver dags forsinkelse af iværksættelsen af de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme dommen i sagen Kommissionen/Grækenland af 7. april 1992, at regne fra afsigelsen af denne dom og indtil efterkommelsen heraf. Det er således fra og med den 4. juli 2000, at Grækenland skal betale den daglige tvangsbøde på 20 000 €.

Kommissionen stiledede i henhold til allerede gældende regler⁽²⁾ den 20. oktober 2000 et brev til de græske myndigheder og anmodede disse om inden udløbet af den anden måned fra modtagelsen af brevet at betale 1 760 000 €, svarende til den daglige tvangsbøde på 20 000 € for månederne juli-september 2000. Endvidere tilkendegav Kommissionen i sit brev, at den hver måned ville fremsende et brev med anmodning om betaling (inden udløbet af den anden måned efter modtagelsen af hvert brev) af tvangsbøden for den indeværende måned. Et nyt brev blev tilstillet de græske myndigheder den 9. november 2000 med anmodning om betaling af 620 000 €, svarende til det skyldige beløb for oktober 2000.

⁽¹⁾ Sag nr. C-387/97.

⁽²⁾ Afgørelse af 14. december 1994 om de interne procedureforskrifter for inddrivning af faste beløb eller tvangsbøder, som er pålagt af Domstolen i medfør af artikel 171 i EF-traktaten.

(2001/C 187 E/021)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3620/00
af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen**

(22. november 2000)

Om: Vindmøllepark i et fredet område på Syros

I området omkring Syringabjerget i det nordvestlige Syros, som er en integreret zone i Natura 2000-nettet (prioritet »B«) og som er medtaget i den europæiske biotopliste CORINE, har den nordægeiske region og præfekten for Cykladerne via finansiering som led i den anden EF-støtteramme planlagt at oprette en vindmøllepark bestående af fire 60 meter høje vindmøller med en kapacitet på 2,64 megawatt. Miljøorganisationer og øens indbyggere har givet udtryk for bekymring over for de katastrofale virkninger, som gennemførelsen af dette projekt vil få for det lokale og vandrede fugle- og dyreliv i dette område og for den landskabsændring, den vil medføre.

Velvidende, at produktion af elektricitet via vindmølleenergi er ønskelig, uden at det er til skade for følsomme og vigtige beskyttede områder bedes Kommissionen besvare følgende spørgsmål:

1. Agter den at gribe ind for at flytte de planlagte vindmøller og placere dem i andre områder på øen, hvor de ville påvirke miljøet mindre?
2. Findes der undersøgelser vedrørende placeringen og opførelsen af vindmøller?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(30. januar 2001)

Syringabjerget på Syros er en del af det område, som de græske myndigheder i medfør af Rådets habitatdirektiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter⁽¹⁾ har foreslået med henblik på indlemmelse i det europæiske økologiske net »Natura 2000«. Det skal i den forbindelse sikres, at de aktiviteter, der iværksættes i dette område, ikke undergraver dets bevaringsværdige værdier. Trods områdets betydning for standfugle og trækfugle er det ikke klassificeret som særligt beskyttet område i henhold til Rådets fugledirektiv 79/409/EØF af 2. april 1979 om bevarelse af vilde fugle⁽²⁾, og det opfylder ikke de ornitologiske kriterier, der kræves for at opnå en klassificering.

Der bør være udarbejdet en undersøgelse af miljøvirkningerne af dette projekt, og denne undersøgelse bør indeholde en granskning af alternative løsningsmuligheder.

På grundlag af dette og det ærede medlems oplysninger vil Kommissionen kontakte de græske myndigheder for at konstatere, om undersøgelsen af det pågældende projekts miljøvirkninger i tilstrækkeligt omfang har taget hensyn til området, som er foreslået med henblik på Natura 2000-nettet, og de alternative løsningsmuligheder.

De græske myndigheder har udvalgt det pågældende projekt med henblik på samfinansiering i henhold til foranstaltning 3.2 i EF-støtterammens operationelle energiprogram for perioden 1994-1999, som bl.a. sigter mod at samfinansiere energiprojekter i den private sektor for at fremme produktionen af vindmøllebaseret energi i Grækenland.

Ifølge oplysninger fra det formidlende organ, som administrerer den nævnte foranstaltning, er projektet endnu ikke gennemført, idet en gruppe af borgere har klaget til det græske statsråd over placeringen af vindmøllerne.

Med baggrund i subsidiaritetsprincippet intervenserer Kommissionen ikke i placeringen af private eller offentlige anlæg i medlemsstaterne, når blot Fællesskabets miljølovgivning og øvrige kompetenceområder respekteres. I medfør af samme princip bliver Kommissionen i øvrigt heller ikke systematisk oplyst om placeringen af projekter, men når den får oplysninger om mulige overtrædelser af denne lovgivning, kontakter den de nationale myndigheder.

Kommissionen råder ikke over undersøgelser vedrørende vindmøllers placering. Disse oplysninger kan imidlertid fås fra de græske myndigheder, som råder over et antal undersøgelser, hvori de mest egnede placeringsområder ud fra et energimæssigt synspunkt udpeges.

⁽¹⁾ EFT L 206 af 22.7.1992.

⁽²⁾ EFT L 103 af 25.4.1979.

(2001/C 187 E/022)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3633/00

af Marco Cappato (TDI) til Rådet

(22. november 2000)

Om: Beretninger om direktiv 95/46/EF og dets eventuelle revision

I Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF⁽¹⁾ om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger, der trådte i kraft den 25. oktober 1998, hedder det i artikel 33: »Kommissionen forelægger med jævne mellemrum, første gang senest tre år efter det i artikel 32, stk. 1, nævnte tidspunkt, Europa-Parlamentet og Rådet en beretning om anvendelsen af dette direktiv, eventuelt ledsaget af passende ændringsforslag. Beretningen offentliggøres. Kommissionen undersøger navnlig direktivets anvendelse på behandling af lyd- og billeddata om fysiske personer og forelægger passende forslag, der måtte være nødvendige i betragtning af udviklingen inden for informationsteknologien og informationssamfundet«.

Anser Rådet det for nødvendigt at ændre direktivet? I givet fald, hvorledes og inden for hvilke frister? Hvilke frister har Rådet fastsat for behandlingen og afgivelse af udtalelse om forslag til direktiv KOM(2000) 385?

(¹) EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31.

Svar

(24. april 2001)

Rådet har endnu ikke drøftet, om det er nødvendigt at ændre rammedirektiv 95/46/EF, og hvad der i givet fald skal ændres. Det vil udtale sig, når det modtager den første rapport fra Kommissionen om anvendelse af dette direktiv og dens eventuelle forslag. Ifølge direktivets artikel 32 og 33 skal en sådan rapport forelægges inden udgangen af oktober 2001.

Desuden har Kommissionen den 28. august 2000 fremlagt et forslag til direktiv for Rådet vedrørende behandling af personoplysninger og privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor KOM 2000 (385). Formålet med dette forslag er ikke at foretage en gennemgribende ændring af direktiv 97/66/EF, men kun at tilpasse og ajourføre dets indhold for at tage højde for den tekniske udvikling ved bl.a. at sikre reglernes neutralitet med hensyn til de anvendte teknologier og et højt beskyttelsesniveau. Forslaget er en del af den lovpakke, som Kommissionen forelagde Rådet i slutningen af august 2000 for at sikre revisionen af den lovmæssige ramme for telekommunikation. Rådet påbegyndte med det samme drøftelserne af fire af forslagene i denne pakke. Ovennævnte forslag skal på det nuværende stade af arbejdets planlægning opføres på dagsordenen for Rådets samlinger den 5.-6. april og den 27.-28. juni 2001 med henblik på en drøftelse, hvis formål er at bringe det tekniske arbejde i Rådets arbejdsgruppe fremad.

(2001/C 187 E/023)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3653/00

af Elly Plooij-van Gorsel (ELDR) til Kommissionen

(23. november 2000)

Om: Nederlandsk medielovgivning og konkurrenceforholdene mellem offentlige og private radiosendere

For at forhindre mediekoncentrationer inden for (private) radiosendere forbyder artikel 82f i den nederlandske medielov private udbydere at deltage i mere end en privat frekvenspakke på én gang. I modsætning til de offentlige radioselskaber kan de ikke tilbyde kombinationer af sendetid til reklamer. De offentlige radioselskaber trækker imidlertid på grund af kombinationssalg 42 % af de samlede bevillinger til radioreklame ud af markedet. Dette sker ved, at de fem radiostationer sælger samlet og tilbyder annoncøren kombinationer af sendetid på de forskellige stationer. Med den populære sender radio 3 får den offentlige radiofoni de fleste indtægter. Med disse indtægter støttes andre offentlige sendere.

1. Er Kommissionen af den opfattelse, at der ikke kun bør tages hensyn til private senderes høje position, men også til offentlige senderes position, inden man kan fastsætte, om der er tale om en fremherskende markedsposition?
2. Er Kommissionen enig med mig i, at den skelnen, som medieloven foretager mellem offentlige og private radiosendere m.h.t. salg af reklamer medfører uensartede konkurrenceforhold mellem de offentlige og private radioselskaber? I bekræftende fald, er dette i strid med EØF-traktaten og/eller med den til Amsterdam-traktaten vedføjede protokol om offentlig radio- og tv-virksomhed i medlemsstaterne?
3. Er Kommissionen af den opfattelse, at investeringen af gevinster fra reklameindtægter fra en offentlig sender i en anden offentlig sender via krydssubsidiering ændrer konkurrencebetingelserne mellem offentlige og private sendere på en sådan måde, at det skader fællesskabsinteressen?

(2001/C 187 E/024)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3654/00**af Elly Plooij-van Gorsel (ELDR) til Kommissionen**

(23. november 2000)

Om: Forskel mellem offentlig og privat radiovirksomhed ved planlægningen af frekvensbredde

Af den nederlandske telekommunikationslovs opbygning fremgår, at der først bør træffes afgørelser om, hvor mange frekvenser den offentlige radiofoni skal lægge beslag på, inden der tildeles frekvenser til de private radiosendere. For at opnå en effektiv nyplanlægning af FM-frekvensbåndet har den nederlandske regering foretaget undersøgelser (nulpunkt baseret undersøgelse), hvis formål var at øge frekvensbredden for de private radiosendere.

På grundlag af resultaterne af disse undersøgelser er det vedtaget at stille FM-frekvenser til rådighed til yderligere én privat sender og at øge området for radiolytning i næsten alle frekvenspakker til over 70 %. Frekvensbredde til offentlig radiovirksomhed (på landsplan, regionalt og lokalt) tildeles først og fremmest og er planlagt i henhold til traditionelle metoder, der ikke bevirker, at den offentlige radiovirksomhed lægger beslag på flere frekvenser.

Hvad angår de private sendere anvendes der en planlægningsmetode under anvendelse af nye teknikker, som i betydelig grad øger frekvensbredden væsentligt.

Kan Kommissionen undersøge, om den forskel, der gøres mellem offentlig og privat radiovirksomhed med hensyntil planlægning af frekvensbredde kan få forstyrrende konkurrencevirkninger på det private marked?

(2001/C 187 E/025)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3655/00**af Elly Plooij-van Gorsel (ELDR) til Kommissionen**

(23. november 2000)

Om: Forskel mellem offentlig og privat radiovirksomhed i Nederlandene ved at købe radiofrekvenser på auktion

I Nederlandene forberedes en auktion, der skal finde sted i 2001, med henblik på at opnå en effektiv fordeling af radiofrekvenser blandt private radiosendere. Der er tale om en samtidig auktion i flere runder ved højeste bud. Licenser skal tildeles for 8 år, en periode, som ligeledes skal gælde for offentlig radiovirksomhed på landet. I modsætning til de private radiosendere får den offentlige radiofoni tildelt frekvenser gratis og med forrang.

1. Kan Kommissionen undersøge, om gratis tilrådighedstilfælde af frekvenser til den offentlige radiofoni er en med traktaten uforenelig form for statsstøtte?

I kabinettets holdning til auktionen lades de offentlige radiofonier fuldstændig ude af betragtning. Der gives kun meddelelse om at skabe et »level playing field« mellem private radiosendere indbyrdes, men ikke mellem offentlige og private radiosendere. Med hensyn til frekvensbredden til privatsendere ser den nederlandske regering to vigtige opgaver: at fremme adgangen til markedet for forskellige former for privat radiovirksomhed og at stille markedsparternes konkurrence på et solidt grundlag. Sidstnævnte betyder en så jævnbyrdig udgangsposition som mulig og forhindring af, at der opstår magtkoncentrationer.

2. Er Kommissionen lige som jeg af den opfattelse, at det med henblik på at skabe og opretholde et »level playing field« og med henblik på at fremme fair konkurrence på radiospredningsmarkedet ikke kun er nødvendigt at tale om sunde konkurrenceforhold mellem private radiosendere indbyrdes, men også mellem offentlige og private radiosendere?

Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti
på skriftlige forespørgsler E-3653/00, E-3654/00 og E-3655/00

(15. februar 2001)

Ifølge Domstolens afgørelse falder offentlig tv-radiospredning ind under EF-traktatens betingelser og det indre markeds principper, herunder konkurrencereglerne og statsstøttere reglerne. Navnlig vil EF-traktatens artikel 87, stk. 1 (tidligere artikel 92) kunne finde anvendelse på offentlig radiospredning, hvis alle betingelser heri er opfyldt. Statsstøtte skal imidlertid være i overensstemmelse med EF-traktatens bestemmelser. Endvidere fastsættes det i EF-traktatens artikel 86, stk. 2 (tidligere artikel 90), at statsstøtte kan betragtes som forenelig, når den er nødvendig for udførelsen af en tjenesteydelse af almindelig økonomisk interesse.

Betydningen af offentlig radiospredning er fastslået i Protokol om Offentlig Radio- og Tv-virksomhed i Medlemsstaterne, der blev indført ved Amsterdam-traktaten. Kommissionen må tage denne fortolkende protokol i betragtning. I henhold til protokollen har medlemsstaterne beføjelser til at definere den offentlige tjenesteydelse og til at finansiere denne tjenesteydelse, for så vidt som finansieringen ikke ændrer handels- og konkurrencevilkårene i Fællesskabet i et omfang, der strider mod de fælles interesser.

Kommissionen er ikke på nuværende tidspunkt i stand til at give udtryk for en præcis holdning vedrørende det ærede medlems specifikke spørgsmål, men vil til sin tid og i lyset af ovenstående vurdere alle virkninger af EF-traktatens krav på radiospredningssektoren. Hvad statsstøtteaspektet angår, har Kommissionen planer om at afklare sin stilling desangående i en meddelelse i løbet af indeværende år.

(2001/C 187 E/026)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3658/00
af Mihail Papayannakis (GUE/NGL) til Kommissionen

(27. november 2000)

Om: Udbygning af Athens metro

Den græske regering har vedtaget at udbygge den eksisterende linje i Athens metro fra den nuværende endestation »Ethniki Amini« til »Stavros Agias Papaskevis«, således at forbindelsen til den nye lufthavn i Athen kan forbedres. Ifølge pålidelige kilder har den græske regering vedtaget med henblik på at fremskynde projektet og af økonomiske årsager ikke at bygge fire af de fem stationer, der oprindeligt var planlagt på den nye strækning, og som ville have betjent distrikterne Cholargos, Agia Paraskevi, osv.

For at finansiere denne udbygning planlægges det at anvende fællesskabsstøtte, som allerede er blevet godkendt til udbygningen af metroen til Aigaleo, som er et område i Athen, hvor arbejderklassen bor. Man offer således en forbindelse til et socialt tilbagestående område i byen i et forsøg på at forbedre forbindelserne til lufthavnen, hvilket er af tvivlsom værdi i betragtning af, at den planlagte station ved »Stavros« er placeret adskillige kilometer fra lufthavnen. Har Kommissionen kendskab til disse omfattende ændringer, og i bekræftende fald hvorledes vurderer den disse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(15. februar 2001)

Fællesskabsstøtterammen (FSR) for Grækenland for programmeringsperioden 2000-2006 forudser støtte fra Den Europæiske Fond for Regionaludvikling til udbygning af den athenske metros nye linjer 2 og 3 og til anlæggelse af en jernbaneforbindelse fra Athens centrum til den nye lufthavn i Spata.

I det udkast til det operationelle program (OP) »Vejforbindelser, havne, byudvikling 2000-2006«, som de græske myndigheder har forelagt Kommissionen, er der præciseret følgende:

- for linje 2: udbygning med »Sepolia-Thivon«, en strækning på 2,8 km med tre stationer, og udbygning med »Dafni-Ilioupolis«, en strækning på 1,1 km med en station
- for linje 3: udbygning med »Forsvarsministeriet-Stavros«, en strækning på 5,4 km med fem stationer, og udbygning med »Monastiraki-Egaleo«, en strækning på 4,7 km med fire stationer.

Flere undersøgelser, der er blevet gennemført i perioden for udarbejdelsen af nævnte OP, har vist, at disse udbygninger er dem, der bedst vil kunne være til nytte for en stor del af befolkningen i byen Athen, navnlig i de tættest befolkede kvarterer.

Dette OP vil i princippet blive godkendt af Kommissionen i begyndelsen af år 2001, og fristen for betalingen af de medfinansierede arbejder er fastsat til udgangen af 2008. Den græske minister for offentlige arbejder kan med henblik på de olympiske lege i 2004 prioritere anlæggelsen af tunnelen og et begrænset antal stationer på udbygningsstrækningen »Forsvarsministeriet-Stavros«. Den samlede udbygning med alle de planlagte stationer skal imidlertid være afsluttet ved udgangen af 2008.

De græske myndigheder kan desuden i fremtiden anlægge andre linjer, foretage andre udbygninger og opføre andre stationer i Athens metro uden for FSR for perioden 2000-2006.

(2001/C 187 E/027)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3676/00

af Bob van den Bos (ELDR) til Kommissionen

(29. november 2000)

Om: Nødhjælpsprogrammer for det oversvømmede Mozambique

Det er mere end seks måneder siden, at store dele af Mozambique blev oversvømmet, og det er derfor på tide at foretage en evaluering af den støtte, som Den Europæiske Union hidtil har ydet.

1. Hvorledes vurderer Kommissionen samarbejdet med internationale og ikke-statslige organisationer, der fungerer som mellemlid i forbindelse med hjælpeforanstaltningerne i Mozambique? Hvor er der behov for forbedringer?
2. Har erfaringerne i forbindelse med naturkatastrofen i Mozambique fået Kommissionen til at ændre eller forbedre sit samarbejde med medlemsstaterne i katastrofesituationer? Har Kommissionen f.eks. nu taget skridt til at forbedre det praktiske samarbejde med EU-medlemsstaterne med hensyn til transport og distribuering af nødhjælpen? Er der i samarbejde med medlemsstaterne fastlagt rammer for hjælp fra en EU-medlemsstat i nærheden af katastrofeområdet, f.eks. indsættelse af hæren/flåden med henblik på transport eller eventuel evakuering?
3. Umiddelbart efter oversvømmelserne i Mozambique blev den alt for sene iværksættelse af de internationale hjælpeforanstaltninger, herunder hjælpen fra Europa, stærkt kritiseret (med undtagelse af hjælpen fra nabolandet Sydafrika). Agter Kommissionen at tage skridt til at forbedre EU's indsats i lignende situationer? Hvilke foranstaltninger påtænkes i givet fald?
4. Kan Kommissionen give oplysninger om den i juli 1999 varslede strukturelle reform af Kommissionens delegation i Maputo?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Poul Nielson

(8. februar 2001)

1. Kommissionens reaktion på oversvømmelsen i Mozambique i 2000 viser, at der var tale om et tæt samarbejde med internationale organisationer og ikke-statslige organisationer (NGO'er) i fin koordination med FN's kontor for koordination af humanitære anliggender og den mozambiquiske regerings nationale institut for katastrofeberedskab i Maputo. Det betød, at Kommissionen på et tidligt stadium i oversvømmelsen i samarbejde med sin delegation i Mozambique omhyggeligt måtte udvælge sine partnere og kun involvere partnere, der havde opholdt sig i Mozambique i længere tid og kunne bevise, at de var i stand til at gennemføre et nødhjælpsprogram. Der blev derfor straks sendt en ekspert fra ECHO til Mozambique, som havde til opgave at forestå den strategiske planlægning i felten, godkende projekterne samt overvåge deres gennemførelse og evaluering. Kommissionens strategi gik ud på at udfase nødhjælpen efter ni måneder med henblik på at trække ECHO tilbage i slutningen af 2000 og lade Generaldirektoratet for Udvikling overtage forvaltningen af langsigtede genopbygningsprojekter fra 2001.

Denne fremgangsmåde har givet fremragende resultater, hvilket adskillige medlemmer af Europa-Parlamentet også har bemærket på deres seneste besøg til Mozambique.

2. Den storstilede nødhjælp i forbindelse med katastrofen i Mozambique var opdelt i fire faser. Første fase omfattede eftersøgning og redningsarbejde, som stod på i den første uge. Anden fase bestod af nødhjælp, der blev givet i de første 6 måneder. Tredje fase omfattede genhusning og varede i 9 måneder, mens fjerde fase med fokus på genopbygning varede fra 6. til 18. måned. Der gives naturligvis fortsat udviklingsbistand. Det er kun muligt at udføre eftersøgnings- og redningsarbejdet i den første fase med umiddelbart tilrådighed stående midler. Det var i Mozambiques tilfælde helikoptere fra Sydafrika, som gjorde en beundringsværdig indsats. Ressourcer af denne art kan ikke nå frem i tide fra andre verdensdele. Med hensyn til anden fase var logistikken bag nødhjælpen tilfredsstillende, og ingen omkom på grund af manglende hjælp. Der er sket betydelige fremskridt i genhusningen og genopbygningen (tredje og fjerde fase), således at man kan sikre, at ofre for oversvømmelsen genhuses i sikrere områder med rent vand, at dyrkningen af afgrøder og husdyravlen kan genoptages, og at sundhedsforholdene forbedres.

På baggrund af Kommissionens hurtige og effektive reaktion på naturkatastrofen i Mozambique er der således ikke grund til at ønske et bedre samarbejde i nødsituationer. Myndighederne i Mozambique sikrede en koordineret indsats bistået af FN's kontor for koordination af humanitære anliggender. Alle medlemsstater og internationale NGO'er indgik i denne koordinering. Derudover holdt Kommissionen og medlemsstaternes repræsentanter dagligt møder på ambassadør- eller delegationslederniveau afhængigt af katastrofens omfang.

3. Katastrofen i Mozambique indtrådte ad 3 omgange. Først faldt der tidligt i februar 2000 meget regn i Maputo, hvilket blev efterfulgt af cyklonen Eline den 21. og 22. februar 2000 i provinserne Sofala og Inhambane. Endelig åbnede man den 25. februar 2000 portene i de store dæmninger på floderne Limpopo, Save og Buzi for at lette trykket. Det gav voldsomme oversvømmelser, hvilket betød at folk måtte flygte fra hus og hjem. Lige fra starten var Kommissionen konstant i kontakt med sin delegation i Maputo, og de fornødne midler stod til rådighed fra den 6. februar 2000. Situationen blev dog først kritisk i 3. fase. Efter udbruddet (den 27. februar 2000) blev en ledende ekspert straks sendt af sted fra ECHO's regionale kontor i Nairobi og nåede frem til katastrofeområdet inden for 48 timer. Denne reaktionstid svarer pænt til de øvrige donorer, f.eks. ankom nødhjælpsgruppen under USA's kontor for nødhjælp til udlandet (Office for Foreign Disaster Assistance) den 4. marts 2000.

Det fremgår af samtlige foreløbige vurderinger og eksterne observationer, at Kommissionen reagerede i tide, i fornødent omfang og omkostningsbevidst, og at dens reaktion i Mozambique derfor bør tjene som eksempel.

4. Kommissionen har tildelt delegationer i tredjelande ressourcer i overensstemmelse med godkendte planer, hvori der tages højde for særlige lokale behov. Kommissionen er ikke bekendt med den specifikke reform, det ærede medlem henviser til.

(2001/C 187 E/028)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3691/00**af Jorge Hernández Mollar (PPE-DE) til Kommissionen**

(29. november 2000)

Om: Fald i landbrugsproduktionen i Málaga

Et fald på 19 %. En så brutal nedgang oplevede landbruget i den spanske provins Málaga sidste år ifølge årsberetningen for landbrugssektoren i Andalusien for 1999.

Dette skuffende resultat skyldes en sum af forskellige omstændigheder, herunder tørken, de negative resultater i forskellige undersektorer, som f.eks. skovbruget, arbejdskraftens vandring fra landdistrikterne til områder med produktioner, der i højere grad tiltrækker ungdommen.

Men dette alarmerende negative resultat gør det under alle omstændigheder påkrævet at undersøge, hvilke foranstaltninger der kan træffes for at hindre en gentagelse i kommende regnskabsår.

Mener Kommissionen, at den bør yde materiel støtte til en undersøgelse af årsagerne til dette skuffende resultat i landbrugssektoren i Málaga i 1999 og tilbyde en foranstaltningsramme med henblik på at skabe nyt opsving i landbrugssektoren i provinsen Málaga?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(6. februar 2001)

De tal for faldet i landbrugsproduktionen i provinsen Malaga i 1999, som det ærede medlem anfører, ser ud til at være hentet fra årsrapporten om landbrugssektoren i Andalusien, som organet Unicaja offentliggør.

I denne rapport angives der et fald i den endelige landbrugsproduktion på 18,7 % og i den endelige skovbrugsproduktion på 17,4 % over for en stigning i den endelige husdyrproduktion på 16,69 %, hvilket resulterer i et fald i den samlede endelige landbrugsproduktion på 11,36 %.

Disse makroøkonomiske tal skal dog i første omgang vurderes i et historisk perspektiv for at undgå udsving som følge af de vejrforfæle, som hvert år uundgåeligt påvirker landbrugsproduktionen.

Det ses således ud fra tallene for perioden 1990-1999 i den samme rapport, at det kraftige fald det sidste år er en følge dels af unormalt gunstige tal for de to foregående år og dels af virkningerne af tørken i det sidste produktionsår.

Værdien af landbrugsproduktionen i pesetas i faste priser i 1997 og 1998 viser stigninger på 51,46 % og 12,71 % i forhold til det foregående produktionsår, hvilket svarer til beløb på henholdsvis 63 606 og 71 692 mio. pesetas i faste priser. Disse beløb ligger mærkbart over gennemsnittene for de foregående år, hvor de lå på ca. 40 000-50 000 mio. pesetas, og over de 58 287 mio. pesetas i 1999.

Hvis man analyserer de forskellige undersektorer i det sidste år, ses det, at dette fald klart skyldes vejrforholdene, som det fremgår af faldet i værdien af landbrugsproduktionen, hvor afgrøderne i ikke-kunstvandede områder såsom korn og industriplanter (såsom oliefrø) kun udgør ca. 40 % af værdien af det foregående år, mens skovbrugsproduktionen faldt med 17,4 %. Alle disse produktioner blev stærkt påvirket af den ringe nedbør i produktionsåret.

Faldet er fuldt begrundet i ovennævnte rapport. I rapporten anføres landbrugsårets vejrprofil, der viser, at den samlede nedbør i 1999 var lavere end gennemsnittet af nedbøren i perioden 1961-1998 på alle vejrstationer i Andalusien. I næsten alle zoner var nedbøren mindre end 50 % af dette gennemsnit.

Det operationelle program for udvikling af landdistrikterne i Andalusien, der er ved at blive godkendt, rummer en række foranstaltninger, der tager sigte på at forbedre landbrugssektoren, opretholde landbrugsaktiviteten og fastholde befolkningen.

(2001/C 187 E/029)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3699/00
af Torben Lund (PSE) til Kommissionen**

(29. november 2000)

Om: Bifangst af marsvin

Det fremgår af besvarelsen af 16. oktober 2000 (E 2584/00DA) ⁽¹⁾, at »Generelt har Kommissionen kun kendskab til meget få fakta om populationsdynamikkens og bifangsternes indflydelse på marsvinebestanden«.

Vil Kommissionen i forlængelse heraf belyse Ascobans's vurdering af marsvinets situation i henholdsvis Nordsøen og Østersøen?

Vil Kommissionen herunder oplyse om samarbejdet med Ascobans, samt om Kommissionen deltager som observatør i møderne i Ascobans's Advisory Committee?

⁽¹⁾ EFT C 113 E af 18.4.2001, s. 125.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(1. februar 2001)

Mangelen på oplysninger om denne dyreart er desværre en situation, som Kommissionen ikke er alene om, men deler med videnskaben. Det er derfor ikke overraskende, at selv højt specialiserede organisationer som »Aftalen om bevaring af små hvaler i Østersøen og Nordsøen« (Ascobans) fortsat slår til lyd for ny forskning på dette område.

Kommissionen ser med glæde på alle de bestræbelser, der gøres for at opretholde en gunstig bevaringsstatus for arterne i habitatdirektivets bilag IV, således som det er tilfældet med samtlige hvalarter. Kommissionen holder regelmæssige møder med miljøorganisationerne for at udveksle synspunkter og oplysninger. Der var berammet et møde med repræsentanter for Ascobans den 8. december 2000, men det måtte udsættes på grund af uforudsete omstændigheder.

Hvad deltagelse i Ascobans's arbejde angår, er Fællesskabet det, der i aftalen kaldes en »regional organisation for økonomisk integration«, og har derfor ret til at sende observatører til organisationens møder.

Hidtil har Fællesskabet undertegnet slutakten fra mødet, hvor teksten til aftalen blev vedtaget, og selve aftalen. Aftalen er imidlertid endnu ikke ratificeret. Som følge af Kommissionens nuværende store arbejdsbyrde og knappe personaleresourcer, træffer den afgørelse om deltagelse i Ascobans's møder fra sag til sag.

(2001/C 187 E/030)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3709/00
af Mark Watts (PSE) til Kommissionen**

(29. november 2000)

Om: Kommissionens undersøgelser i Thailand vedrørende fjerkrækød

Kommissionen har offentliggjort en rapport om de undersøgelser, som Levnedsmiddel- og Veterinærkontoret foretog i Thailand i tidsrummet 6.-17. december 1999 vedrørende produktionen af fjerkrækød (DG(SANCO)/1214/1999-MR Final). Ifølge punkt 3.6.3. blev der foretaget en omhyggelig håndtering af tremmekasser med levende fugle på slagteriet, en omhyggelig aflæsning af tremmekasser og en omhyggelig ophængning af fugle på sjækkellinjen. Ifølge det samme punkt blev det imidlertid også konstateret, at bedøvelsesudstyret ikke var ordentligt justeret på de fleste slagterier, og at de centrale kompetente myndigheder ikke havde defineret de elektriske parametre, der skulle finde anvendelse i bedøvelsesøjemed. Ifølge punkt 5.6 burde der foregå en mere detaljeret overvågning af bedøvelsesprocessen.

Kan Kommissionen forklare, på hvilken måde bedøvelsesudstyret ikke var ordentligt justeret? Hvilke forholdsregler agter Kommissionen at træffe for at anspore de centrale kompetente myndigheder i Thailand til at råde bod på de mangler, Kommissionens rapport peger på, hvad angår bedøvelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(28. februar 2001)

I forbindelse med de kontrolbesøg, som Kommissionens Levnedsmiddel- og Veterinærkontor foretager, fokuserer man især på bedøvelsen af fjerkræ, som slagtes til konsum. Sådanne kontrolbesøg er blevet gennemført i alle medlemsstaterne og i en række tredjelande. Der er ret ofte blevet konstateret mangler, som kan karakteriseres som følger: mangler med hensyn til overvågningen, mangler med hensyn til konstruktionen af bedøvelsesudstyret, som fungerer ved hjælp af en vandtank (for kort, for bred, forkert strømretning osv.); mangler med hensyn til justeringen (for lav strømstyrke, ingen strømstyrkeindikator, kun beregnet til volt).

Som det ærede medlem ganske rigtigt angiver, blev disse mangler konstateret i forbindelse med kontrolbesøget i Thailand (6.-17. december 1999).

Ledelsen på de pågældende slagterier har omgående udbedret disse mangler, til tider fra den ene dag til den anden, ved at justere eller endda reparere bedøvelsesudstyret, eller hvis dette ikke var muligt ved at bestille nyt bedøvelsesudstyr. Derudover modtog man oplysninger om, at der i løbet af de dage, kontrolbesøget stod på, blev igangsat trænings- og informationsprogrammer for de pågældende medarbejdere.

Den vedkommende myndighed i Thailand har i forlængelse af kontrolbesøget informeret Kommissionen om, at de elektriske parametre, der skulle finde anvendelse i forbindelse med bedøvelsen af de forskellige arter af fjerkræ, nu er blevet officielt defineret, og at der er blevet implementeret en mere detaljeret overvågning i forbindelse med selve driften af virksomheden. I forbindelse med et kommende kontrolbesøg i Thailand har Kommissionen til hensigt at kontrollere disse tilsagn med henblik på at følge op herpå.

(2001/C 187 E/031)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3712/00

af Paul Lannoye (Verts/ALE) til Kommissionen

(30. november 2000)

Om: Anlæg af landevej mellem GU-177 og lokaliteten Jadraque gennem Carrascosa de Henares

Regionalregeringen i Castilla-La Mancha har teknisk godkendt et projekt vedrørende anlæg af en landevej mellem GU-177 og Jadraque, Guadalajara, som allerede er påbegyndt. Projektet finansieres med midler fra Den Europæiske Fond for Regionaludvikling og forårsager betydelige miljømæssige virkninger i Carrascosa de Henares. Anlægsarbejdet i forbindelse med denne nye landevej bevirker, at områdets eneste tilbageværende virksomme kilder, som forsyner floden Henares' vandløbsopland med vand, begravnes under et bjerg af jord. Ødelæggelsen af disse kilder berører direkte det beskyttede område Ribera del Rio Henares, idet vandstrømmen reduceres, når vandtilførslerne forsvinder. Området er foreslået udpeget som område af fællesskabsbetydning til medtagelse i Natura 2000 (LIC ES424003). Ødelæggelsen af kilderne medfører ligeledes, at planter af stor miljømæssig interesse forsvinder, navnlig en gruppe hundredårige egetræer, som befinder sig midt i et område agerjord uden kunstvanding. Det er en væsentlige skovrydning, som indvirker på levesteder for oprindelige arter og ødelægger landskabet.

Der var et betydeligt mere økonomisk og miljøvenligt alternativ til dette projekt, nemlig en udbygning af den allerede eksisterende landevej, som er jævn, lige og uden forhindringer. Hertil kommer, at projektet ikke været underkastet en vurdering af virkningerne på miljøet i henhold til direktiv 85/337/EØF⁽¹⁾ og 97/11/EØF⁽²⁾, selv om det i rigeligt mål opfylder betingelserne for den type projekter, der er omfattet af bilagene til disse direktiver. Kravet om miljøvurdering indgår ligeledes såvel i den spanske stats vejlov nr. 25/1988 af 29. juli og i den autonome region Castilla-La Manchas egen vejlov nr. 9/1990 af 28. december 1990).

Er Kommissionen ikke af den opfattelse, at de spanske myndigheder ikke har overholdt direktiverne om vurdering af virkninger på miljøet, herunder forpligtelsen til at høre den berørte offentlighed og tage hensyn til forslag om alternative projekter? Hvilke foranstaltninger påtænker Kommissionen at træffe for at sikre overholdelse af direktiv 85/337/EØF og 97/11/EØF? Påtænker Kommissionen at indlede en overtrædelsesprocedure mod Spanien for manglende overholdelse af disse direktiver? Kan Kommissionen bekræfte, at dette projekt finansieres med EF-midler? Vil Kommissionen i givet fald trække de EF-midler, som anvendes til finansiering af dette projekt, tilbage?

(¹) EFT L 175 af 5.7.1985.

(²) EFT L 73 af 14.3.1997.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(8. marts 2001)

For så vidt angår Rådets direktiv 85/337/EØF (¹) af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet, skal der erindres om, at det i dette direktivs artikel 2 er fastsat, at projekter, der bl.a. på grund af deres art, dimensioner eller placering kan få væsentlig indvirkning på miljøet, undergives en vurdering af denne indvirkning, inden der gives tilladelse.

Denne bestemmelse gælder for de projekter, der er anført i bilag I og II til direktivet. For de projekters vedkommende, der ligesom det nævnte vejprojekt, henhører under bilag II, foreskriver direktivets artikel 4, stk. 2, at sådanne projekter skal vurderes i henhold til den pågældende procedure, når medlemsstaterne finder det påkrævet på grund af projekternes særlige karakter.

Det skal bemærkes, at Rådets direktiv 85/337/EØF er blevet ændret ved Rådets direktiv 97/11/EF af 3. marts 1997 (²). Hvis en ansøgning om tilladelse er blevet forelagt før den 14. marts 1999, gælder dog ifølge artikel 3, stk. 2, i Rådets direktiv 97/11/EF, bestemmelserne i direktiv 85/337/EØF som affattet inden ændringen.

Lokaliteten »Ribera del río Henares« er af de spanske myndigheder blevet medtaget på den nationale liste over lokaliteter af betydning på fællesskabsplan, som senere vil kunne indgå i Natura 2000-nettet i henhold til Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter (³).

Kommissionen har rettet henvendelse til de spanske myndigheder og anmodet disse om deres bemærkninger med hensyn til anvendelsen af direktiv 85/337/EØF i det foreliggende tilfælde for at kunne fastslå, hvorvidt det pågældende projekt må forventes at få en betydelig indvirkning på lokaliteten som omhandlet i direktiv 92/43/EØF, i hvilket tilfælde artikel 6 så skal bringes i anvendelse.

Ifølge oplysninger fra de spanske myndigheder har vejprojektet CN-101 (tidligere GU-117) modtaget tilskud fra Den Europæiske Fond for Regionaludvikling (EFRU) som led i det operationelle program for Castilla-La Mancha i tidsrummet 1994-1999. Det samlede investeringsbeløb andrager 441 794 852 pesetas, hvoraf EFRU dækker de 65%. Dette projekt er for øjeblikket genstand for en klage, som er indbragt for Kommissionen.

Hvorom alting er, vil Kommissionen i sin egenskab af traktaternes vogter træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at fællesskabslovgivningen overholdes i det foreliggende tilfælde, og i tilfælde af manglende overholdelse forbeholder den sig ret til at kræve eventuelle tilskud tilbagebetalt af landets myndigheder.

(¹) EFT L 175 af 5.7.1985.

(²) EFT L 73 af 14.3.1997.

(³) EFT L 206 af 22.7.1992.

(2001/C 187 E/032)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3713/00**af Marjo Matikainen-Kallström (PPE-DE) til Kommissionen**

(30. november 2000)

Om: Forskning i følgerne af forbudet mod tobaksekспорт

De begrænsninger af fremstilling og udførsel af tobaksprodukter, som foreslås i forbindelse med det nye tobaksdirektiv, vil ifølge tobaksindustrien føre til en forringelse af beskæftigelsen i EU. Hvilken omfattende forskning om det nye tobaksdirektivs indflydelse på beskæftigelsen i tobaksindustrien i EU-landene råder Kommissionen over?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(8. marts 2001)

Det fremgår ikke klart, i hvilket omfang Fællesskabets produktion af cigaretter til eksport overskrider de foreslåede lofter for tjære, nikotin og kulilte. Efter oplysninger, der er fremkommet under møder mellem Kommissionen og repræsentanter for tobaksindustrien, skulle eksporten af cigaretter fra Fællesskabet svare til ca. 15 % af Fællesskabets samlede cigaretproduktion, men selvfølgelig ville kun en brøkdel af de eksporterede cigaretter overskride de foreslåede lofter.

Det er derfor vanskeligt at skønne om, hvilken procentdel af Fællesskabets produktion der ville blive berørt, hvis de foreslåede foranstaltninger vedtages, hvilke muligheder for at overgå til andre produkter, der findes, eller hvilken virkning en overgangsperiode kunne have. Mere generelt til spørgsmålet om beskæftigelsen i tobaksindustrien udgav Den Europæiske Sammenslutning af Cigaretfabrikanter i 1997 en rapport⁽¹⁾, hvori det på side 11 blev konstateret, at beskæftigelsen i tobaksindustrien efter de oplysninger, fabrikantsammenslutningerne i medlemsstaterne havde indsendt, havde været for nedadgående siden 1990. For EU12 faldt antallet af fuldtidsstillinger med 23 % til 64 184 i 1994 fra 83 419 i 1990. Et sådant fald ligger på linje med de tendenser, der findes i de fleste producerende sektorer i EU. Denne tendens til, at der bliver færre arbejdspladser, skyldes hovedsagelig konstante forbedringer af produktiviteten, som skyldes industriens investeringer i mere effektivt udstyr.

Ifølge den relevante industrisammenslutning skulle det faldende antal arbejdspladser således skyldes faktorer, der ligger uden for fællesskabslovgivningens kontrol.

Der gøres endvidere opmærksom på de igangværende forhandlinger i WHO om en rammeaftale for kontrol med tobak, idet der i denne sammenhæng planlægges etablering af en internationalt anerkendt produktstandard, som i givet fald vil være et supplement til de standarder, der drøftes på fællesskabsplan.

Kommissionen ligger ikke inde med detaljerede forskningsresultater af den type, det ærede medlem nævner.

⁽¹⁾ »The tobacco industry in the European Union 1997«, Pieda plc.

(2001/C 187 E/033)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3714/00**af Paul Lannoye (Verts/ALE) til Kommissionen**

(30. november 2000)

Om: Fri adgang til oplysninger om udvidelsen af Barajas-lufthavnen i Madrid

I sit svar af 5. juli 2000 på vor forespørgsel E-1518/00⁽¹⁾ vedrørende anvendelse af Rådets direktiv 90/313/EØF af 7. juni 1990⁽²⁾ om fri adgang til miljøoplysninger erklærede Kommissionen, at myndighederne har imødekommet anmodningerne, selv om det er rigtigt, at de har svaret sent.

Men dette er ikke korrekt, for oplysningerne stilles fortsat ikke til rådighed for personer, der anmoder om dem.

I en skrivelse af 17. juli 2000 til Kommissionen (attention: G. Kremlis) påtaler Entidad de la Moraleja støttet af beviser, at AENA (det spanske luftfartsselskab) ikke svarer korrekt, og at det overser direktiv 90/313/EØF. Dataene om de gennemsnitlige støjemissioner pr. time er blevet givet i et ukorrekt format. Men denne begrænsning af adgangen til denne type oplysninger skaber tvivl om nøjagtigheden af selve proceduren for miljøindvirkningsvurdering og mindsker borgernes evne til at udøve deres rettigheder med hensyn til miljøbeskyttelse og beskyttelse af folkesundheden.

Vil Kommissionen oplyse, hvilke foranstaltninger den har truffet og agter at træffe for at sikre fuldstændig gennemførelse af det pågældende direktiv?

Finder Kommissionen det ikke nødvendigt at indlede traktatbrudsproceduren over for den spanske stat for manglende overholdelse af det pågældende direktiv?

(¹) EFT C 113 E af 18.4.2001, s. 22.

(²) EFT L 158 af 23.6.1990, s. 56.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(1. februar 2001)

Rådets direktiv 90/313/EØF (¹) af 7. juni 1990 om fri adgang til miljøoplysninger indeholder i sin artikel 4 en bestemmelse om, at en person, som finder, at hans anmodning om oplysninger uden rimelig grund er blevet afslået eller ladet upåagtet eller er blevet utilstrækkeligt besvaret af en myndighed, kan anmode om retlig eller administrativ prøvelse af afgørelsen i overensstemmelse med den pågældende medlemsstats retsorden.

Dette direktiv er blevet omsat til spansk lovgivning ved lov nr. 38/1995 af 12. december 1995 om retten til adgang til miljøoplysninger, senest ændret ved lov nr. 55/1999 af 29. december 1999, som giver personer ret til at indgive klage i sådanne tilfælde.

Såfremt Entidad de la Moraleja skønner, at Rådets direktiv 90/313/EØF ikke er blevet overholdt, hvad angår de anmodninger om at få adgang til miljøoplysninger, der er indgivet af denne organisation til de spanske myndigheder, råder den over passende klagemuligheder på nationalt plan med henblik på at sikre, at de nationale administrative eller retlige instanser griber ind som hovedansvarlige for kontrollen med administrationernes anvendelse af fællesskabsretten.

Med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt Rådets direktiv 90/313/EØF er blevet korrekt anvendt i det foreliggende tilfælde, har Kommissionen gentagne gange rettet henvendelse til de spanske myndigheder og anmodet disse om forklaringer vedrørende de påtalte forhold, som eventuelt udgør en overtrædelse af direktivet.

Det fremgår af svaret fra de spanske myndigheder, at disse allerede har besvaret flere anmodninger om informationer og fortsat besvarer talrige anmodninger, fra den pågældende organisation. Selv om de spanske myndigheder undertiden er længe om det, stiller de dog de udbedte oplysninger til rådighed for dem, der anmoder herom. Desuden skal det bemærkes, at direktiv 90/313/EØF ikke rummer nogen bestemmelser om, i hvilken form oplysningerne, skal stilles til rådighed.

Hvad specielt angår indledningen af en overtrædelsesprocedure, i forbindelse med manglende overholdelse af direktiv 90/313/EØF i det foreliggende tilfælde, skal det bemærkes, at Kommissionen i henhold til Domstolens løbende retspraksis ikke er forpligtet til at indlede en overtrædelsesprocedure efter EF-traktatens artikel 226 (tidl. artikel 169), men at den har en vis skønsret. I overensstemmelse hermed er det ikke Kommissionens almindelige praksis at forfølge enhver enkeltsag vedrørende en formodet ukorrekt anvendelse af dette direktiv, der kommer til dens kendskab. Det er først, når det er muligt at konstatere en vedvarende forkert administrativ praksis, eller når det er muligt at samle flere enkeltsager, der har en sådan

forkert praksis til fælles, at Kommissionen normalt ser sig nødsaget til at indlede en overtrædelsesprocedure efter EF-traktatens artikel 226. Ifølge de oplysninger, Kommissionen råder over, er der i det foreliggende tilfælde dog hverken tale om det ene eller det andet.

(¹) EFT L 158 af 23.6.1990.

(2001/C 187 E/034)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3718/00
af Cristiana Muscardini (UEN) til Kommissionen

(30. november 2000)

Om: Terrorisme, vold og sort humor på Internettet

Internettet er i stadig højere grad ved at udvikle sig til et mødested for alle former for modbydeligheder. Ud over de websteder, der udbreder pædofile billeder og scener med pornografisk vold, vrimler det med steder, der viser sønderrivende scener med attentater og eksplosioner, der er iværksat af forskellige internationale terrororganisationer med udpræget fortrinsret for ideologiske eller fundamentalistiske bevægelser. En anden række websteder viser tegnefilm med sort humor af en foruroligende voldsomhed, hvor personer dræbes af pistolskud mod panden, og en anden person ved navn Ricky Martin, der tortureres og sønderrives, mens små fede kyllinger danser, indtil de eksploderer, og yndige hundehvalpe bliver sparket til døde.

Selv om denne form for kommunikation er i overensstemmelse med den fri ytringsfrihed,

1. mener Kommissionen da ikke, at denne vedvarende udbredelse af vold, manglende respekt for den menneskelige værdighed og total foragt for et minimum af selvregulering bør underkastes bestemmelser, som skal fastlægges på internationalt plan?
2. anser Kommissionen det ikke for hensigtsmæssigt at udnytte det kommende verdensforum for kommunikation, der organiseres af De Forenede Nationer, til at fremsætte forslag om behovet for en fastlæggelse af bestemmelser om Internet, for bl.a. at undgå pinlige situationer, som dem, der gives af internetstedet »unioneeuropea«?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(31. januar 2001)

Kommissionen har fulgt en konsekvent strategi, hvad angår ulovligt og skadeligt indhold på Internet, siden meddelelsen(¹) om dette emne og grønbogen om beskyttelse af mindreårige og den menneskelige værdighed i forbindelse med audiovisuelle tjenester og informationstjenester blev vedtaget i oktober 1996(²). Der er sket betydelige fremskridt takket være en koordineret indsats fra medlemsstaternes og EU-institutionernes side.

Hovedansvaret for at bekæmpe ulovligt indhold ligger hos de relevante retshåndhævende og retlige myndigheder. Branchen kan bistå de retshåndhævende myndigheder, navnlig ved at tage ulovligt indhold ud cirkulation og ved at stille information og ekspertise til rådighed i overensstemmelse med de gældende bestemmelser.

Internet er imidlertid et verdensomspændende redskab, der ikke anerkender landegrænser. Derfor må de retshåndhævende myndigheder samarbejde internationalt på passende måder, bl.a. via de eksisterende kommunikationskanaler såsom Europol og Interpol. Samarbejdet er ved at blive styrket som resultat af arbejdet i G8-gruppen (de otte mest industrialiserede lande) og Europarådets udkast til en konvention, som Kommissionen følger nøje.

Skadeligt indhold omfatter både indhold, der er tilladt, men som ikke må distribueres frit (f.eks. forbudt for børn), og indhold, der kan distribueres frit efter princippet om ytringsfrihed, men som kan krænke visse brugere, eller som voksne (forældre og lærere) anser for potentielt skadeligt for børn i deres varetægt.

Indsatsen på internationalt plan må tage hensyn til de forskellige landes forskellige opfattelser af, hvad der er skadeligt indhold, og i hvor høj grad ytringsfriheden kan begrænses. Det er ikke sandsynligt, at man kan nå til enighed om et enkelt sæt regler for indhold på Internettet.

Den bedste måde at bekæmpe skadeligt indhold på er gennem en kombination af branche-selvregulering under passende retlige rammer, fremme af tekniske værktøjer til at beskytte børn og af tjenester, der tilbyder velegnet indhold til børn, samt oplysning.

Handlingsplanen til fremme af en mere sikker anvendelse af Internettet⁽³⁾ omfatter fire områder: et europæisk net af hotlines (der skal tage i mod anmeldelser af ulovligt indhold), selvregulering i branchen, filtrering og klassificering samt oplysningsaktiviteter. I øjeblikket er der 20 projekter i gang.

Ifølge henstillingen om beskyttelse af mindreårige og den menneskelige værdighed⁽⁴⁾ er opfordres medlemsstaterne endvidere til at skabe passende rammer for selvregulering.

(¹) KOM(96) 487 endel. udg.
<http://europa.eu.int/ISPO/legal/en/internet/communic.html>.

(²) KOM(96) 483 endel. udg.
<http://europa.eu.int/en/record/green/gp9610/protec.htm>.

(³) Europa-Parlamentets og Rådets beslutning nr. 276/1999/EF af 25. januar 1999 om vedtagelse af en flerårig EF-handlingsplan til fremme af en mere sikker anvendelse af Internettet ved bekæmpelse af ulovligt og skadeligt indhold på globale net, EFT L 33 af 6.2.1999
<http://europa.eu.int/ISPO/iap/decision/en.html>.

(⁴) Rådets henstilling 98/560/EF af 24. september 1998 om udvikling af den europæiske industris konkurrenceevne inden for audiovisuelle tjenester og informationstjenester gennem fremme af nationale rammer, der tager sigte på at opnå en sammenlignelig og effektiv beskyttelse af mindreårige og den menneskelige værdighed, EFT L 270 af 7.10.1998
http://europa.eu.int/comm/dg10/avpolicy/new_srv/recom-intro_en.html.

(2001/C 187 E/035)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3727/00
af Graham Watson (ELDR) til Kommissionen**

(30. november 2000)

Om: Mangel på europæiske erhvervsfremme- og innovationscentre i den sydvestlige del af England

Kan Kommissionen forklare, hvorfor der findes europæiske erhvervsfremme- og innovationscentre i relativt velstående områder i Det Forenede Kongerige som f.eks. Birmingham og Cambridge, men ingen i den sydvestlige del af England, en region med områder såsom Cornwall, der hører til nogle af de fattigste områder i EU?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(20. februar 2001)

De europæiske erhvervsfremme- og innovationscentre (BIC'er) er private selskaber eller ikke-profitsøgende sammenslutninger, der er oprettet af lokale eller regionale partnerskaber med offentlig og privat deltagelse. De er baseret på EU-begrebet erhvervsstøttetjenester og bærer et EU-relateret navn, men er retligt og finansielt uafhængige.

Beslutningen om at oprette et BIC træffes ikke af Kommissionen, men af lokale partnerskaber mellem offentlige og private organer, der har en interesse i eller er ansvarlige for erhvervsudviklingen i det lokale eller regionale samfund. Det var for eksempel tilfældet i Cambridge.

I områder, hvor der ydes bistand under EU-regionalpolitikken, såsom Birmingham, kan der ved oprettelsen af nye BIC'er desuden opnås finansiell støtte fra Den Europæiske Fond for Regionaludvikling (EFRU) i en nøje begrænset periode. Forslag herom skal indgives til de regionale myndigheder.

Med hensyn til det sydvestlige England, som er et mål 2-område under EFRU, er det over for Kommissionen blevet oplyst, at »South West of England Development Agency« i november 2000 førte drøftelse med EBN (European BIC Network) om oprettelsen af et center i Cornwall.

(2001/C 187 E/036)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3728/00
af Lord Inglewood (PPE-DE) til Kommissionen

(30. november 2000)

Om: BSE i Frankrig

Vil Kommissionen sikre, at alle de foranstaltninger, der træffes af Frankrig i forlængelse af den seneste BSE-krise, iværksættes og gennemføres uden hensyn til nationalitet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(28. februar 2001)

Kommissionen har nøje fulgt de nationale foranstaltninger, som Frankrig og andre medlemsstater har truffet på baggrund af den seneste udvikling i forbindelse med bovin spongiform encephalopati (BSE). Disse ensidige foranstaltninger er blevet meddelt Den Videnskabelige Styringskomite, og dens udtalelse om disse foranstaltningers beskaffenhed behandles i øjeblikket af Kommissionen. Det er Kommissionens hensigt at handle på baggrund af udtalelsen for at sikre en harmonisering af foranstaltningerne. En eventuel diskriminering på grund af nationalitet ville udgøre en overtrædelse af fællesskabslovgivningen og ville blive behandlet som sådan.

(2001/C 187 E/037)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3733/00
af Caroline Jackson (PPE-DE) til Kommissionen

(30. november 2000)

Om: Forlængelse fra Birre til Areia af motorvejen Lissabon-Cascais

I henhold til forlydender i den lokale presse betaler byrådet i Cascais landbrugerne 10 000 ESC pr. m² for opkøb af deres jord med henblik på opførelse af denne motorvej, mens grunde i dette område normalt ikke indbringer mere end 500 ESC pr. m².

Kan Kommissionen oplyse, om denne motorvejsforlængelse opføres med midler fra EU-budgettet, og i bekræftende fald, hvilke skridt der er taget til at sikre, at pengene ikke anvendes til at betale uforholdsmæssigt høje priser til landbrugerne?

Supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(16. februar 2001)

Ifølge de oplysninger, som de portugisiske myndighederne har fremsendt, er strækningen Birre-Areia på motorvejen mellem Lissabon og Cascais ikke blevet medfinansieret af EF.

(2001/C 187 E/038)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3739/00
af Jens-Peter Bonde (EDD) til Kommissionen**

(28. november 2000)

Om: Ødelæggelse af kurdisk by

Hvad er begrundelsen for en eventuel støtte af GAP-projektet, der opdæmmer Eufrat og Tigris og sætter store dele af Sydøsttyrki under vand – og blandt andet truer med at oversvømme en ældgammel kurdisk by af historisk betydning for kurderne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Günter Verheugen

(5. januar 2001)

Kommissionen har ikke til hensigt at anvende midler fra Fællesskabets budget til finansiering af en opdæmning af Eufrat og Tigris.

Kommissionen planlægger imidlertid at samfinansiere et regionalt udviklingsprogram i GAP-området, som særligt har til formål at forøge beskæftigelsesmulighederne, at støtte indkomstskabende aktiviteter for landbrugsbefolkningen, at renovere og restaurere vigtige kulturelle seværdigheder og at fremme kulturelle og turistmæssige muligheder, samt at forbedre miljøforholdene i området.

(2001/C 187 E/039)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3751/00
af Glenys Kinnock (PSE) til Kommissionen**

(4. december 2000)

Om: Indførelse af moms på rekombinerede blodprodukter

Vil Kommissionen undersøge muligheden for at indføre moms på rekombinerede blodprodukter i hver enkelt medlemsstat? Er Kommissionen klar over, at dette er et spørgsmål af stor betydning for personer, der lider af blødersygdommen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(8. februar 2001)

Ifølge de nuværende regler i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter – Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag⁽¹⁾ vil momstilsvaret for rekombinerede blodprodukter variere alt efter arten af det, der leveres.

Der er en fritagelse (jf. artikel 13, punkt A, stk. 1, litra d)), som gælder for blod fra mennesker, men det omfatter ikke forsyning af produkter fremstillet på basis af blod fra mennesker. Imidlertid kan blodprodukter, der er behandlet som lægemidler i henhold til definitionerne i Rådets direktiv 89/381/EØF af 14. juni 1989 om udvidelse af anvendelsesområdet for direktiv 65/65/EØF og 75/319/EØF om tilnærmelse af lovgivning om farmaceutiske specialiteter, og om fastsættelse af særlige bestemmelser for lægemidler fremstillet på basis af blod eller plasma fra mennesker⁽²⁾, pålægges en lavere momssats i medfør af artikel 12, stk. 3, litra a), og kategori 3 i bilag H i direktiv 77/388/EØF. Den lavere momssats finder også anvendelse på rekombinerede blodprodukter, der er udviklet ved hjælp af bioteknologiske processer, og som indgår i del A i bilaget til Rådets forordning (EØF) nr. 2309/93 af 22. juli 1993 om fastlæggelse af fællesskabsprocedurer for godkendelse og overvågning af human- og veterinærmedicinske lægemidler og om oprettelse af et europæisk agentur for lægemiddelvurdering⁽³⁾. Andre blodprodukter end de ovenfor nævnte skal pålægges standardsatsen.

Kommissionen er klar over, at der er en mangel på konsekvens i denne sag, og vil tage spørgsmålet op i nærmeste fremtid i forbindelse med den nye momsstrategi til forbedring af momssystemet i det indre marked⁽⁴⁾.

⁽¹⁾ EFT L 145 af 13.6.1977.

⁽²⁾ EFT L 181 af 28.6.1989, som følge af dette direktiv anses produkter, der fremstilles industrielt af offentlige eller private virksomheder på basis af blodbestanddele, som lægemidler fremstillet på basis af blod eller plasma fra mennesker. Disse lægemidler omfatter især albumin, koagulationsfaktorer og immunoglobuliner af menneskelig oprindelse.

⁽³⁾ EFT L 214 af 24.8.1993.

⁽⁴⁾ KOM(2000) 348 endelig kan konsulteres på Kommissionens hjemmeside på følgende adresse http://europa.eu.int/comm/taxation_customs/publications/official_doc/com/com.htm.

(2001/C 187 E/040)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3754/00

af Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) til Kommissionen

(4. december 2000)

Om: Fysisk planlægning i EU: Terra-programmet

Terra var et af de programmer, der blev vedtaget inden for rammen af de nyskabende aktioner, som var reguleret af artikel 10 i forordningen for Den Europæiske Fond for Regionaludvikling for perioden 1994-1999, og det var grundlaget for finansieringen af en række projekter i perioden 1997-1999. Terra-programmet blev, sammen med fællesskabsinitiativet Interreg II C, udtænkt som en slags forsøg til afprøvning af nye instrumenter og metoder til fysisk planlægning, såvel som for at evaluere de mål, der blev foreslået i Det Europæiske Fysiske og Funktionelle Udviklingsperspektiv (ESDP).

Vil Kommissionen redegøre for Terras resultater og de konklusioner, som den har draget ud fra disse resultater, såvel som for programmets forhold til og indflydelse på ESDP'et, i særdeleshed i forbindelse med de maritime randområder under mål 1 i det nuværende EU?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(25. januar 2001)

Terra-programmet blev udtænkt som en slags forsøg til afprøvning af nye procedurer og metoder i forbindelse med fysisk planlægning. Programmet har været lærerigt, og de indvundne erfaringer kan tjene som retningslinjer for andre projekter på såvel lokalt, regionalt og nationalt plan som på EU-plan. Det kan være projekter vedrørende behovet for nye procedurer for fysisk planlægning, opprioritering af bæredygtig udvikling i lokaludviklingen, vigtigheden af partnerskab mellem borgerne og lokalsamfundene, det tvær-regionale samarbejdes synergieffekt og udvikling af nye instrumenter såsom observatorier til fremme af integreret udviklingspolitik.

Visse af Terra-projekterne har vedrørt perifere kystregioner, bl.a. projekterne Lore og Dias.

Lore-projektet, der koordineres af provinsmyndighederne i Ikaria i Grækenland i partnerskab med Alcamo og Ragusa på Sicilien og Iraklion og Magnesia i Grækenland, har gjort det muligt at oprette og drive lokale observatorier, der har til opgave at etablere en koordinations- og kontrolmekanisme for fysisk planlægning, der hidtil har været overladt til de lokale myndigheder og andre lokale aktører.

Dias-projektet, der koordineres af de regionale myndigheder på Kreta i partnerskab med Syracuse på Sicilien, vedrører fysisk planlægning, herunder navnlig beskyttelse, forvaltning og forbedring af det naturlige miljø og kulturarven i områder med fælles træk og problemer. I projektet foreslås der således udviklingsstrategier for visse Middelhavs-, bjerg- og kystområder, der har en stor miljø- og kulturrigdom, men som er alvorligt truet på grund af det pres, som befolkningerne i de pågældende områder giver.

Med den strategiske ramme for Det Europæiske Fysiske og Funktionelle Udviklingsperspektiv (EFFU) er der blevet skabt et velfungerende politisk forum og afstukket fornødne retningslinjer for Terra-programmet. Det har fået de lokale myndigheder og aktører til at forstå, at man skal lade blikket vandre ud over de begrænsninger, som skyldes det administrative og geografiske ansvar, og tage bredere spørgsmål op. Terra-programmet har bekræftet, hvor stor betydning EFFU's politiske valgmuligheder har for de lokale tiltag ved at påpege de problemer, som opstår, når man etablerer et netværk, hvor der er kulturforskelle med hensyn til fysisk planlægning og administrative kompetencer.

(2001/C 187 E/041)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3756/00

af Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) til Kommissionen

(4. december 2000)

Om: Det Europæiske Fysiske og Funktionelle Udviklingsperspektiv og de maritime randområder i EU under mål 1

På det uformelle rådsmøde for ministre med ansvar for fysisk planlægning i Potsdam i maj 1999 vedtog medlemsstaterne og Europa-Kommissionen »Det Europæiske Fysiske og Funktionelle Udviklingsperspektiv« (ESDP), som udgør en strategisk vision for fysisk planlægning på fællesskabsplan, og som ligeledes omhandler perspektiverne på dette område med henblik på udvidelsen af EU.

I sin beslutning om fysisk planlægning og udviklingsplanen for Fællesskabets område (ESDP) af 2. juli 1998 påpeger Europa-Parlamentet i punkt 17 og 18 »nødvendigheden af at føre en politik for udvikling og opgradering af europæiske havne, især havne, som er beliggende i EU's perifere områder og i den yderste periferi« og »nødvendigheden af at iværksætte en global søfartspolitik til fremme af samfærdslen inden for og uden for Europa gennem støtte til søtransport, der er en miljøvenlig transportform, som kan bidrage til at nedbringe trafiktheden på landjorden, men som for øjeblikket er utilstrækkeligt udviklet, først og fremmest i EU's perifere områder og i den yderste periferi«.

På hvilken måde har Europa-Parlamentets ovennævnte observationer fået indpas i ESDP'et?

Hvilke mål nævnes i ESDP'et til fremme af den økonomiske, sociale og regionale samhørighed i de maritime randområder i EU under mål 1?

Mener Kommissionen ikke, at en fælles EU-havpolitik kunne bidrage væsentligt til den økonomiske, sociale og regionale samhørighed i de maritime randområder under mål 1 ved at tage deres særlige karakteristika i betragtning, på samme måde som traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab tager EU's yderste randområders særlige karakteristika i betragtning?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(19. februar 2001)

Det Europæiske Fysiske og Funktionelle Udviklingsperspektiv (ESDP) blev godkendt i maj 1999, da ministrene med ansvar for fysisk planlægning holdt møde i Potsdam. Det indeholder retningslinjerne for Fællesskabets og medlemsstaternes sektorpolitikker.

Hvad havnenes rolle angår, anføres det i ESDP, at det vil være i alle regioners interesse at udarbejde et europæisk netværk af store søhavne, der omfatter delsystemer af regionale havne. Med hensyn til randområderne og de yderste randområder anføres det i ESDP, at det er vigtigt at forbedre adgangen til de transeuropæiske transportnet for at give ø-, indlands- og randområder adgang til de centrale områder.

Fællesskabets område er kendetegnet ved, at erhvervsaktiviteterne og befolkningen er stærkt koncentreret i den centrale del. En af de vigtigste optioner i ESDP er at fremme en afbalanceret og polycentrisk udvikling af Fællesskabet. Det anbefales derfor i ESDP, at der oprettes og udvikles flere dynamiske områder, der er integreret i verdensøkonomien, som et vigtigt instrument til at fremskynde den økonomiske udvikling og for at skabe arbejdspladser i EU, herunder især i de regioner, der for tiden anses for at være strukturelt underudviklede (støtteberettigede områder under mål 1 og 6).

En stor del af de maritime regioner i den sydlige del af EU er støtteberettigede under mål 1. Som led i EF-initiativet Interreg, der lægger stor vægt på samarbejdet mellem maritime regioner, fører Fællesskabet en aktiv politik til fordel for disse regioner. På andre områder, som f.eks. politikken for transport over korte afstande, PACT-programmet og politikken for søhavne, herunder de transeuropæiske transportnet (RTE-T), tager Kommissionen også hensyn til behovene i disse regioner, der spiller en vigtig rolle for bestræbelserne på at fremme en mere afbalanceret udvikling af Fællesskabet.

(2001/C 187 E/042)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3759/00
af Gilles Savary (PSE) til Kommissionen

(4. december 2000)

Om: Europa-Kommissionens standpunkt til takstkonsultationer under IATA

Systemet med konsultationer om fragt- og passagertaksterne under IATA er et væsentligt element i det interline-system, denne organisation har etableret, hvilket gør det muligt for lufttransporten at fungere koordineret og integreret på verdensplan, og hvis fordele for forbrugerne har været erkendt længe. Dette system har altid været støttet af medlemsstaterne og herefter af Kommissionen, der fandt, at denne praksis kunne omfattes af gruppefritagelsen fra EF-traktatens artikel 81, stk. 1, i henhold til EF-traktatens artikel 81, stk. 3.

I henhold til forordning (EØF) 1617/93 som ændret ved forordning (EØF) 1523/96⁽¹⁾ og forordning (EØF) 1083/1999⁽²⁾ er gruppefritagelsen imidlertid nu begrænset alene til konsultationer om passagertakster. IATA anmodede i 1997 Kommissionen om individuel fritagelse for konsultationer om fragttakster, men har endnu ikke fået svar.

Hvad agter Kommissionen at foretage sig med hensyn til fornyelsen af gruppefritagelsen for konsultationer om passagertakster? Afspejler Kommissionens hensigter branchens, forbrugernes og medlemsstaternes standpunkt?

Hvorfor har Kommissionen endnu ikke taget stilling til anmodningen om individuel fritagelse for konsultationer om fragttakster, til trods for at denne anmodning blev fremsat for over tre år siden? Hvad agter Kommissionen at foretage sig med hensyn hertil?

⁽¹⁾ EFT L 190 af 31.7.1996, s. 11.

⁽²⁾ EFT L 131 af 27.5.1999, s. 27.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(5. februar 2001)

Systemet med konsultationer om taksterne under Den Internationale Luftfartssammenslutning (IATA) blev oprettet efter den anden verdenskrig på et tidspunkt, da konkurrencen inden for lufttransport var meget begrænset. Lufttransportmarkedet er nu meget anderledes, idet liberaliseringen i Fællesskabet, De Forenede Stater og andetsteds fører til effektiv konkurrence på mange ruter.

Kommissionen overvejer for tiden, om den i henhold til artikel 81, stk. 3, skal fritage konsultationerne om passagertaksterne under IATA for et yderligere tidsrum, og i påkommende tilfælde under hvilke omstændigheder. Generaldirektoratet for Konkurrence vil om få dage offentliggøre et høringsdokument med henblik på at indhente industriens, forbrugernes og andre berørte parter mening om nyttigheden af konsultationerne om passagertaksterne under IATA på et konkurrencepræget lufttransportmarked og om mulige andre løsninger.

Kommissionen kan bekræfte, at IATA anmodede om en individuel fritagelse for konsultationer om fragttakster i 1997, og at de derfor er beskyttet mod bøder for disse ordninger. Da Kommissionen i 1996 trak gruppefritagelsen for konsultationer om fragttakster tilbage, blev det angivet som årsag, at konsultationerne ikke længere var nødvendige for interline-systemet, og at de førte til høje takster på forbrugernes bekostning. Kommissionen behandler for tiden IATA's anmodning om en individuel fritagelse. Det er en indviklet sag, og det har taget nogen tid at udrede trådene. De hidtil fremkomne

oplysninger har ikke været tilstrækkelige for Kommissionen til at indrømme en individuel fritagelse. En endelig beslutning i sagen vil blive truffet i første halvår af 2001.

(2001/C 187 E/043)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3761/00
af Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen

(4. december 2000)

Om: Europæisk byplanlægning og tilfældet med »Bologna 2« i Calderara di Reno

I kommunen Calderara di Reno (Bologna) i regionen Emilia-Romagna (Italien) findes der en stor boligblok, der går under navnet »Bologna 2«. Denne boligblok er kendetegnet af et vedvarende strukturelt og socialt forfald. »Bologna 2« og det omkringliggende område er i hænderne på kriminelle bander, som udøver prostitution, narkotikasalgs, våbensalg osv.

De beboere og forretningsdrivende, som kæmper for at sanere området, er hele tiden i livsfare, og interventionerne fra ordenskræfterne og retsvæsenet giver ikke varige resultater.

Da Calderara di Reno er en lille kommune med ca. 10 000 indbyggere, råder den ikke over tilstrækkelige midler til alene at kunne sanere hele det pågældende område.

Kan Kommissionen oplyse følgende:

- Hvilke initiativer gennemfører den på europæisk plan til omstilling af byområder i forfald, særlig hvad angår områder i mellemstore byer og/eller små kommuner, der eventuelt er indbyrdes sammen sluttede?
- Findes der initiativer på fællesskabsplan, som omfatter finansiering af bysaneringsplaner sideløbende med sociale hjælpeforanstaltninger for de mest tilbagestående kvarterer og byområder?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(25. januar 2001)

EU kan yde økonomisk støtte til byområder med socioøkonomiske problemer via EU-initiativet Urban II. Desuden er områder under omstrukturering støtteberettiget under strukturfondenes mål 2.

Med hensyn til Urban II vedtog Europa-Kommissionen den 28. april 2000 en meddelelse, der afstikker retningslinjerne for dette EU-initiativ vedrørende økonomisk og social revitalisering af kriseramte byer og bydele for at fremme en bæredygtig byudvikling⁽¹⁾. I programmeringsperioden 2000-2006 udgør støtten fra Den Europæiske Fond for Regionaludvikling til dette nye initiativ 700 mio. EUR.

De byområder, der kan komme ind under dette initiativ, skal have en befolkning på mindst 20 000, selv om dette minimum kan nedsættes til 10 000 indbyggere i velbegrundede tilfælde. I så fald skal byområderne opfylde mindst tre af de kriterier, der er anført i afsnit II, nr. 11, i ovennævnte meddelelse. Det kan fx være følgende kriterier: høj langtidsledighed, megen kriminalitet og et nedslidt miljø.

Europa-Kommissionen gør opmærksom på, at det ifølge bestemmelserne i nævnte meddelelse er den berørte medlemsstat, der skal indsende forslag til programmer under Urban-initiativet.

Kommunen Calderara di Reno ligger ikke i et område, der er støtteberettiget under mål 2, og derfor kan den ikke få del i mål 2-bevillingerne.

⁽¹⁾ EFT C 141 af 19.5.2000.

(2001/C 187 E/044)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3762/00
af Giovanni Pittella (PSE) til Kommissionen**

(4. december 2000)

Om: Additionalitetsprincippet

Additionalitetsprincippet er en af de grundpiller, som anvendelsen af strukturfondene er baseret på, og på grundlag af dette er det ikke tilladt gennem fællesskabsmidlerne at erstatte de forpligtelser, der påhviler regionerne og de nationale regeringer med henblik på at overvinde den territoriale uligevægt og sikre udviklingen.

Kun synergien mellem de europæiske, nationale og regionale interventioner kan sikre en effektiv politik for en samlet samhørighed og vækst i Unionen.

Ånd og bogstav i dette princip er ikke altid blevet respekteret tidligere, selv om man med rette bør huske det usædvanlige kvalitetsspring, der er gennemført af næsten alle de nationale, regionale og lokale offentlige administrationer for at tilvejebringe en samlet effektivitetsforbedring i de interventioner, der samfinansieres med europæiske midler.

Det er nødvendigt at fastlægge strammere procedurer for sikringen af additionalitetsprincippet overholdelse og indføje disse procedurer i gennemførelsesbestemmelserne for fællesskabsstøtterammerne og i de samlede programmeringsdokumenter.

Det er nødvendigt at fastsætte sanktioner for de myndigheder, der ikke respekterer dette princip.

Kan Romano Prodi på Europa-Kommissionens vegne oplyse, hvilke foranstaltninger Det Europæiske Fællesskab agter at vedtage i forbindelse med ovennævnte?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(26. januar 2001)

På forslag af Kommissionen har Rådet forenklet kontrollen af additionaliteten for programmeringsperioden 2000-2006 både hvad angår visse metoderegler og tidsplanen for overvågningen. Inden programmeringen blev iværksat, udarbejdede Kommissionen et arbejdsdokument med ensartede kriterier for kontrollen af additionaliteten for mål 1 og mål 2 og 3. Dette dokument sendes til det ærede medlem og Europa-Parlamentets Generalsekretariat.

I henhold til artikel 11 i Rådets forordning (EF) nr. 1260/1999 af 21. juni 1999 om vedtagelse af generelle bestemmelser for strukturfondene⁽¹⁾ kontrolleres additionaliteten midtvejs inden udgangen af 2003 og senest den 31. december 2005. Kommissionen underretter Europa-Parlamentet om situationen efter hver kontrol.

Der er ikke fastsat specifikke sanktioner i ovennævnte forordning, hvis additionaliteten ikke overholdes, for dette var medlemsstaterne stærkt imod, da forordningen blev vedtaget. Ifølge samme artikel 11 skal medlemsstaterne dog overholde visse forpligtelser. Kommissionen godkender kun en EF-støtteramme eller et enhedsprogrammeringsdokument, hvis additionaliteten er blevet forhåndskontrolleret. Kommissionen har i forbindelse med godkendelsen af EF-støtterammer og enhedsprogrammeringsdokumenter indført den klausul, at den kun godkender midtvejsprogrammeringen, der indbefatter tildeling af bevillingerne fra resultatreserven, hvis medlemsstaten har sendt den alle de oplysninger, der er relevante for midtvejskontrollen af additionaliteten.

(¹) EFT L 161 af 26.6.1999.

(2001/C 187 E/045)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3764/00
af María Sornosa Martínez (PSE) til Kommissionen**

(4. december 2000)

Om: Den spanske regerings støtte til anvendelse af sølvjodid mod hagl

Det spanske landbrugsministerium har for nylig iværksat en ny række støtteforanstaltninger til finansiering af forebyggelse af haglvejre med sølvjodid, et stof som blandt andre landbrugsforeningerne anser for at være yderst skadeligt for både miljøet og afgrøderne. Den spanske regerings skridt blev gennemført med forsikringsselskabernes velsignelse, idet disse foretrækker anvendelsen af dette tungmetal, således at de slipper for at yde erstatning for eventuelle haglskader.

Det er ikke kun bevist, at sprøjtning med sølvjodid for at forhindre haglstorme (ved spredning fra små fly eller ved opsendelse af raketter i atmosfæren) har alvorlige konsekvenser for miljøet, men også at det kan forårsage en nedgang i mængden af nedbør på grund af krystalliseringen af det kondenserede vand i skyerne (oplysninger fra den spanske naturbeskyttelsesmyndighed, Seprona).

På trods af disse argumenter ra landbrugsforeningernes side godkendte det spanske landbrugsministerium i august støtteforanstaltningerne til forebyggelse af haglvejre med sølvjodid.

Hvad agter Kommissionen at foretage sig for at forhindre anvendelsen af dette tungmetal, som er yderst skadeligt for landbruget og miljøet i Fællesskabet?

(2001/C 187 E/046)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4006/00
af Carles-Alfred Gasòliba i Böhm (ELDR) til Kommissionen**

(21. december 2000)

Om: Sprøjtning med sølvjodid

De ikke-kunstvandede landbrugsafgrøder (nødder, oliven) i distrikterne El Maestrat og Els Ports i den autonome region Valencia har i den senere tid lidt under en usædvanlig udeblivelse af sommeruvejrsbyggerne, uden hvilke det er praktisk taget umuligt at redde høsten. Denne tørke kan være fremkaldt af kunstig manipulering med vejrphænomenerne. Hver gang et uvejr nærmer sig, sprøjtes området med sølvjodid fra forskellige mindre fly for på denne måde at undgå haglbyger.

Dette stof er ifølge landbrugsforeninger og miljøfolk tilsyneladende giftigt og meget skadeligt for miljøet og afgrøderne.

Ifølge den spanske statstidende, Boletín Oficial del Estado, nr. 28790 af 11. august 2000, har Landbrugsministeriet undertegnet grundlaget for en støtteordning netop med henblik på at finansiere systemer til beskyttelse mod hagl, hvortil der anvendes sølvjodid.

Har Kommissionen kendskab til dette forhold?

Kan Kommissionen oplyse, om anvendelsen af dette stof er forbudt, og om hvilke foranstaltninger den i givet fald påtænker at træffe?

**Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström
på skriftlige forespørgsler E-3764/00 og E-4006/00**

(1. marts 2001)

Så vidt Kommissionen er underrettet, udgør Fællesskabets produktion og/eller import af sølvjodid under 10 tons pr. år. Der indsamles oplysninger om sådanne stoffer og foretages en risikovurdering af hvert enkelt stof som fastsat i Rådets forordning (EØF) nr. 793/93 af 23. marts 1993 om vurdering af og kontrol med risikoen ved eksisterende stoffer (!), dvs. stoffer, som var markedsført i Fællesskabet inden september 1981,

og som er opført i den europæiske fortegnelse over markedsførte kemiske stoffer (EINECS). På grund af det store antal stoffer, der er opført i EINECS (over 100 000), er der fastsat en prioritering ved denne forordning. Der er offentliggjort fire lister over prioriterede stoffer, som er eller vil blive risikovurderet. Kommissionen kan oplyse det ærede medlem, at sølvjodid ikke er opført på nogen af disse fire lister. Det kan dog ikke udelukkes, at Fællesskabet senere vil anmode om, at der fremsendes oplysninger om dette stof, således at der kan foretages en risikovurdering i henhold til forordning (EØF) 793/93 eller andre EF-retsakter eller eventuelt vedtages foranstaltninger til risikoforvaltning. Der kunne bl.a. blive tale om at begrænse markedsføringen og anvendelsen af dette stof.

I øvrigt betragtes anvendelsen af sølvjodid til forebyggelse af haglvejr ikke som et plantebeskyttelsesmiddel (pesticid i landbruget) i henhold til direktiv 91/414/EØF⁽²⁾ om markedsføring af plantebeskyttelsesmidler.

I henhold til Rådets direktiv 67/548/EØF af 27. juni 1967 om tilnærmelse af lovgivning om klassificering, emballering og etikettering af farlige stoffer⁽³⁾ skal producenter, forhandlere og importører af et kemisk stof i øvrigt overholde direktivets bestemmelser om klassificering, emballering og etikettering af dette stof. Disse bestemmelser gælder også for sølvjodid, selv om dette stof ikke i øjeblikket er opført i bilag I til direktivet.

De spanske myndigheder har ikke underrettet Kommissionen om den i den spanske officielle tidende af 11. august 2000, nr. 28790, fastsatte støtte til anvendelse af sølvjodid til forebyggelse af haglvejr, jf. artikel 88 (tidligere artikel 93) i EF-traktaten. Kommissionen vil anmode de spanske myndigheder om at anmelde denne støtte i henhold til artikel 88 i EF-traktaten.

(1) EFT L 84 af 5.4.1993.

(2) EFT L 230 af 19.8.1991.

(3) EFT B 196 af 16.8.1967.

(2001/C 187 E/047)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3766/00
af Nelly Maes (Verts/ALE) til Kommissionen

(4. december 2000)

Om: Mærkning af og kontrol med dyreskind og -huder

På et nyligt stillet spørgsmål i forbindelse med mærkning af dyreskind og -huder svarede kommissær Lamy, at handel med katte og hunde ikke er forbudt i Fællesskabet på grundlag af CITES-konventionen. I USA blev et sådant forbud netop indført, bl.a. fordi det ikke er så let at fastslå forskellen på skind og huder af beskyttede dyrearter og katte- og hundeskind. Universitetsundersøgelser fastslår i øvrigt, at visuel kontrol af skind og huder overhovedet ikke tjener noget formål som kontrolforanstaltning.

Overvejer Kommissionen at indføre strengere kontrol for at undgå, at skind og huder af beskyttede dyrearter importeres til EU som katte- og dyreskind?

Overvejer Kommissionen at indføre et forbud mod katte- og hundeskind for derved at beskytte disse dyr bedre mod kommerciel udnyttelse OG for samtidig at lukke smuthullerne i CITES-konventionen og for at få forbuddet mod handel med skind og huder af beskyttede dyrearter efterlevet bedre?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pascal Lamy

(7. februar 2001)

Kommissionens ansvar i forbindelse med beskyttelse af dyr er øget med de seneste ændringer af Fællesskabet, herunder en protokol, som forpligter Fællesskabets institutioner og medlemsstater til at tage fuldt hensyn til dyrs velfærd ved udarbejdelsen af relevante politikker. Kommissionens politikker fremmer

derfor generelt målet om at øge beskyttelsen og respekten for dyrs velfærd som følgende væsener. Som allerede nævnt i Kommissionens besvarelse af det ærede medlems skriftlige forespørgsel E-2654/00 ⁽¹⁾ er kommerciel udnyttelse af pelsdyr imidlertid ikke forbudt i henhold til lovgivningen i Fællesskabet eller dets medlemsstater.

Kommissionen har ingen oplysninger om svigagtig indførsel af beskyttede pelsdyr, der er omfattet af konventionen om international handel med udryddelsestruede vilde dyr og planter (CITES-konventionen).

For så vidt angår en strengere kontrol med importen af dyreskind bekræfter Kommissionen, at toldembedsmænd, som er udstyret med de nødvendige identifikationsmidler, foretager en passende kontrol med importen af dyr tilhørende udryddelsestruede arter i henhold til Rådets forordning (EF) nr. 338/97 af 9. december 1996 om beskyttelse af vilde dyr og planter ved kontrol af handelen hermed ⁽²⁾, som gennemfører CITES i Fællesskabet.

I lyset af offentlighedens bekymring over den kommercielle udnyttelse af katte- og hundepelse, herunder i international handel, vil Kommissionen følge dette spørgsmål op med henblik på at undersøge, om den bør foreslå foranstaltninger på EF-plan, idet der vil blive taget hensyn til nærhedsprincippet. Kommissionen vil aflægge rapport til Parlamentet om udviklingen i denne forbindelse.

⁽¹⁾ EFT C 136 E af 8.5.2001, s. 69.

⁽²⁾ EFT L 61 af 3.3.1997.

(2001/C 187 E/048)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3774/00

af Juan Izquierdo Collado (PSE) til Kommissionen

(4. december 2000)

Om: Vandforsyning til Zaragoza

Hvilken afgørelse har Kommissionen truffet i forbindelse med en eventuel finansiering fra Samhørighedsfonden i perioden 2000-2006 til projektet for vandforsyning fra Pyrenæerne til Zaragoza og omegn?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(20. februar 2001)

I januar 2001 foreslog Kommissionen vedtagelse af en beslutning om Samhørighedsfondens medfinansiering af et projekt til et beløb på 70 901 365 EUR vedrørende vandforsyning til byen Zaragoza og de 22 kommuner langs Ebro-floden. Arbejdet vedrører rørledninger fra La Loteta-vanddæmningen til Zaragoza og andre lokaliteter, men omfatter ikke overførsel af vand fra Pyrenæerne, som det var meningen i det oprindelige projekt.

(2001/C 187 E/049)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3775/00

af Rosa Miguélez Ramos (PSE) til Kommissionen

(4. december 2000)

Om: Ny fiskeriaftale mellem EF og Grønland og samstemmende udtalelse

Den 14. september 2000 afsluttede Kommissionen forhandlingerne om en ny fiskeriaftale med Grønland, som indebærer en årlig betaling fra EU på 42,82 mio. euro for perioden 2000-2006. Aftalen indeholder ikke nogen opdeling af de to former for finansiering, der er tale om, nemlig dels betalingen for fiskerettighederne og dels udviklingsstøtte, til trods for Kommissionens eget løfte om, at der i denne aftale skulle

skelnes mellem disse to former, således at der efter Kommissionens egen erklæring skulle betales 28 mio. af det samlede beløb for fiskerettigheder og resten til udviklingsstøtte.

Ud over disse særlige budgetmæssige træk er aftalen med Grønland en af de aftaler, der får de største bevillinger, hvilket kunne give Parlamentet ret til at afgive samstemmende udtalelse.

Mener Kommissionen, at Europa-Parlamentet bør afgive samstemmende udtalelse for at godkende denne aftale, der er undertegnet med Grønland?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(24. januar 2001)

Kommissionen vil gerne minde om, at spørgsmålet om proceduren med samstemmende udtalelse første gang blev rejst i forbindelse med indgåelse af den tredje protokol med Grønland i 1994. Sagen blev dog ikke fulgt op på grund af manglende klarhed over den præcise betydning af ordene »betydelige budgetmæssige virkninger«, jf. EF-traktatens artikel 228, stk. 3, andet afsnit (nu artikel 300, stk. 3, andet afsnit).

Der gøres også opmærksom på, at Parlamentet i forbindelse med indgåelsen af fiskeriaftalen med Mauretanien i 1996 anlagde et annullationssøgsmaal vedrørende Rådets forordning om godkendelse af aftalen (sag C-189/97). Domstolen fastslog i sin dom af 8. juli 1999, at den finansielle udligning i henhold til denne aftale, dvs. beløb på mellem 55,16 og 51,56 mio. ECU pr. år, ikke havde »betydelige budgetmæssige virkninger for EF«, jf. EF-traktatens artikel 228, stk. 3, andet afsnit (nu artikel 300, stk. 3, andet afsnit). Dommen var baseret på det faktum, at de pågældende budgetmæssige beløb udgjorde ca. 1 % af bevillingerne til eksterne relationer og 5 % af bevillingerne til fiskeri, hvilket ikke blev anset for betydeligt.

I den nye fjerde protokol med Grønland er der fastsat en finansiell udligning på 42,82 mio. EUR pr. år, klart under de beløb, som der var strid om i sag C-189/97. Disse beløb overstiger heller ikke de procentsatser, som er nævnt i dommen, for bevillingerne i år 2000 til eksterne relationer og fiskeri. Kommissionen mener derfor ikke, at der ifølge EF-traktaten kræves en samstemmende udtalelse fra Parlamentet.

(2001/C 187 E/050)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3781/00

af Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen

(4. december 2000)

Om: Illoyal konkurrence i campingbranchen

Antwerpens provinsregering vil investere 440 mio. BEF i renovering af campingpladsen på provinsens område Zilvermeer Mol. Europa-Kommissionen skal påtage sig 110 mio. BEF af dette beløb via EFRU-midlerne. EFRU-støtten kan betragtes som illoyal konkurrence over for de private campingpladsejere i provinsen Antwerpen.

Betragter Kommissionen EFRU-støtten til renovering af campingpladsen på provinsens område Zilvermeer Mol (110 mio. BEF) som illoyal konkurrence over for de private campingpladsejere i provinsen Antwerpen?

Vil Kommissionen i bekræftende fald inddrage EFRU-støtten til dette projekt for at undgå, at der opstår illoyal konkurrence over for de private campingpladsejere i provinsen Antwerpen?

Hvordan begrundes Kommissionen i benægtende fald, at EFRU-støtten til renovering af campingpladsen på provinsens område Zilvermeer Mol (110 mio. BEF) ikke kan betragtes som illoyal konkurrence over for de private campingpladsejere i provinsen Antwerpen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(7. marts 2001)

På grundlag af oplysningerne fra de flamske myndigheder blev muligheden for at renovere Zilvermeer-campingpladsen foreslået som led i de lokale drøftelser ved forberedelsen af mål 2-programmet for provinsen Antwerpen, som stadig er til forhandling. Der er endnu ikke indsendt en ansøgning om støtte til et sådant projekt.

I henhold til artikel 8, stk. 3, i Rådets forordning (EF) nr. 1260/1999 af 21. juni 1999 om vedtagelse af generelle bestemmelser for strukturfondene⁽¹⁾ er det medlemsstaternes ansvar at iværksætte interventionerne på det mest hensigtsmæssige geografiske niveau. Hvis der indsendes ansøgning om støtte til Zilvermeer-projektet, er det derfor først og fremmest den flamske forvaltningsmyndighed, som skal vurdere, om der kan ydes støtte til det under det kommende mål 2-program for provinsen Antwerpen.

Efter artikel 34, stk. 1, litra g), i ovennævnte forordning skal forvaltningsmyndigheden sikre, at fondenes indsats er i overensstemmelse med EF-politikkerne, herunder navnlig EF-lovgivningen om statsstøtte. Hvis forvaltningsmyndigheden er i tvivl om, hvorvidt en særlig støtteforanstaltning er i overensstemmelse med statsstøttereglerne, bør den indhente råd fra den instans, der har med statsstøtte at gøre, enten på regionalt eller nationalt niveau, eller hos Europa-Kommissionen.

⁽¹⁾ EFT L 161 af 26.6.1999.

(2001/C 187 E/051)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3783/00

af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen

(4. december 2000)

Om: Supplerende foranstaltninger for varigt at forebygge nye udbrud af BSE-smitte hos kvæg

1. På baggrund af de nylige genopståede tilfælde af BSE-smittede køer i Frankrig og Nederlandene bedes Kommissionen oplyse, hvornår den forventer, at de nuværende foranstaltninger vil medføre, at den tilbagevendende kogalskab endeligt ophører?
2. Benyttes der nu i Den Europæiske Unions medlemsstater — lovligt eller ulovligt — på nogen måde dele fra slagtede dyr til opfodring af kvæg, der oprindeligt er planteædende?
3. Er kontrollen med, at der ikke tilsættes forholdsvis billigt slagteaffald i mellemtiden blevet så effektiv, at det er endegyldigt udelukket, at man igen vil gå over til at bruge sådant foder?
4. Ved hvilke supplerende foranstaltninger påtænker Kommissionen nu — såvel med hensyn til foder som import af kvæg fra lande uden for Den Europæiske Union — at udvirke, at Europa i løbet af kortest mulige tid bliver fuldstændig befriet fra gentagelsen af BSE-smitte og fra risikoen for, at nye grupper af forbrugere på sigt bliver ofre for Creutzfeld-Jacob-sygdommen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(13. marts 2001)

Eftersom den gennemsnitlige inkubationstid for BSE er 5 år, forventer Kommissionen, at der vil ske en nedgang i antallet af tilfælde af BSE ca. 5 år efter indførelsen af effektive kontrolforanstaltninger.

Det har siden august 1994 været forbudt at fodre drøvtyggere med animalsk protein. Som en midlertidig foranstaltning blev dette forbud fra den 1. januar 2001 udvidet til at gælde fodring af alle opdrættede dyr med enhver form for forarbejdet animalsk protein. Klaret animalsk fedt må stadig indgå i foder til drøvtyggere, hvis det er forarbejdet på den specificerede måde. Den Videnskabelige Styringskomité har for nylig undersøgt talgs sikkerhed i sådanne foderstoffer og har anbefalet en supplerende varmebehandling for at forøge deres sikkerhed.

Håndhævelsen af Fællesskabets lovgivning om dyrefoders sammensætning og prøveudtagning for at kontrollere, at foderet ikke indeholder forbudte stoffer, henhører under medlemsstaternes kompetence. Levnedsmiddel- og Veterinærkontoret fører tilsyn med denne håndhævelse, og kontorets inspektionsprogram er for nylig blevet udvidet. Rapporterne fra disse inspektioner sendes til Parlamentet og offentliggøres på Internettet.

Den midlertidige udvidelse af listen over proteiner, som det er forbudt at anvende i dyrefoder, med stoffer som mel af fjerkræaffald vil i høj grad lette brugen af mikroskopisk afprøvning for at opdage overtrædelser af lovgivningen. Der findes dog ikke i øjeblikket en test, der er i stand til at opdage alle forbudte animalske proteiner. Derfor gælder Fællesskabets meget strenge kontrolbestemmelser om mærkning, adskillelse og behandling for produktion, transport, oplagring og brug på bedrifterne af animalske proteiner i dyrefoder.

Siden den 1. januar 2001 har import fra tredjelande af forarbejdede animalske proteiner til foder for opdrættede dyr været forbudt ved Rådets beslutning 2000/766/EF af 4. december 2000 om en række beskyttelsesforanstaltninger over for overførbare spongiforme encefalopatier og fodring med animalsk protein⁽¹⁾. Denne beslutning gælder indtil den 30. juni 2001. Den 1. april træder Fællesskabets regler om forbud mod specificeret risikomateriale i produkter importeret fra tredjelande, der ikke er BSE-frie, i kraft. Indtil det tidspunkt kan dermed ligestillede nationale regler forblive gyldige. Endelig er der håb om, at forslaget til Parlamentets og Rådets forordning om forebyggelse og bekæmpelse af visse overførbare spongiforme encefalopatier⁽²⁾, som ændret⁽³⁾, om forebyggelse og bekæmpelse af denne gruppe af sygdomme, vil træde i kraft. Heri fastsættes en lang række bestemmelser, herunder om import af kvæg og kvægprodukter fra tredjelande.

⁽¹⁾ EFT L 306 af 7.12.2000.

⁽²⁾ EFT C 45 af 19.2.1999.

⁽³⁾ KOM(2000) 824 endelig udg.

(2001/C 187 E/052)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3788/00
af Torben Lund (PSE) til Kommissionen

(29. november 2000)

Om: Den Videnskabelige Komité's evaluering af forslag vedrørende hormonforstyrrende stoffer

I september i år offentliggjorde Den Videnskabelige Komité for Toksicitet, Økotoksicitet og Miljø (CSTEE) sin udtalelse om BHK-rapporten, som foreslår en prioriteringsliste over stoffer, der skal vurderes som potentielle hormonforstyrrende stoffer: »Towards the establishment of a priority list of substances for further evaluation of their role in endocrine disruption — preparation of a candidate list of substances as a basis for priority setting« (BKH-rapport MO355008/1786Q).

Har Kommissionen bemærket, at CSTEE-udtalelsen støtter sig stærkt til holdninger inden for kemiindustrien — CEFIC —, og at disse lader til at være de eneste udenforstående kommentarer, der har været anvendt, bortset fra andre videnskabelige organer inden for EU? Er Kommissionen enig i, at dette får Den Videnskabelige Komité's udtalelse til at fremstå som en forudindtaget høringsprocedure, hvorunder der kan tages hensyn til bestemte parter opfattelse?

Agter Kommissionen under disse omstændigheder at støtte sig stærkt til CSTEE-udtalelsen ved vurderingen af, hvilke foranstaltninger der skal træffes på grundlag af BHK-rapporten, og hvorledes agter den at afveje sine endelige konklusioner, således at der tages hensyn til henstillinger fra andre involverede parter — herunder medlemsstaternes myndigheder og en international ikke-statslig miljøorganisation?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(11. januar 2001)

Med hensyn til udtalelsen fra Den Videnskabelige Komité for Toksicitet, Økotoksicitet og Miljø (SCTEE) om BHK-rapporten »Towards the establishment of a priority list of substances for further evaluation of their

role in endocrine disruption — preparation of a candidate list of substances as a basis for priority setting« (5. september 2000) skal det som udgangspunkt anføres, at rapporten ikke indeholder en liste over prioriterede stoffer, men at der som angivet i rapportens titel er opstillet en liste over stoffer, som skal danne grundlag for fastsættelsen af en prioritering.

Hvad angår høringen af SCTEE, havde Kommissionen ved denne lejlighed kun anmodet komitéen om at udtale sig om BKH-rapporten. Skønt de forekommende kommentarer, som komitéen inddrog i forbindelse med BKH-rapporten, udelukkende kom fra Det Europæiske Råd for den Kemiske Industri (CEFIC) og Den Europæiske Plantebeskyttelsessammenslutning (ECPA) — (SCTEE udtalte sig udtrykkeligt om disse supplerende oplysninger i slutningen af udtalelsen), er der også inddraget oplysninger om specifikke hormonforstyrrende stoffer (EDC) fra andre kilder, som anført i SCTEE's udtalelse om BKH-rapporten (en oversættelse af de pågældende dele af SCTEE-udtalelsen er gengivet nedenfor), og nogle af disse oplysninger blev også modtaget udefra:

... SCTEE har desuden benyttet udtalelsen fra Den Videnskabelige komité for Planter (SCP) om hormonforstyrrende stoffer i forbindelse med Rådets direktiv 91/414/EØF om markedsføring af plantebeskyttelsesmidler (SCP's udtalelse af 2. december 1999). Der er endvidere henvist til SCTEE's tidligere udtalelse af 4. marts 1999 om hormonforstyrrende stoffers påvirkning af sundheden hos mennesker og hos vilde dyr og planter med hovedvægt på vilde dyr og planter samt økotoxikologiske testmetoder. SCTEE har også modtaget oplysninger vedrørende klassificering og mærkning af 66 prioriterede stoffer fra EF's Fælles Forskningscenter (SCTEE/2000/12 — Add. 5A) ..., og Cantox Health Sciences International har forelagt SCTEE dokumentation om resorcinols indvirkning på skjoldbrusk-kirtelen (SCTEE /2000/12 — Add. 3).

Det skal bemærkes, at nogle af disse individuelle bidrag indeholder mange andre henvisninger, som komitéen har fået forelagt. SCTEE's sekretariat forelagde SCTEE mere end 120 forskellige bidrag, som det havde modtaget fra mange forskellige kilder, herunder fra erhvervslivet og ikke-statslige organisationer (NGO'er), og der skal også tages hensyn til den overordentligt omfattende liste i SCTEE's udtalelse om hormonforstyrrende stoffers påvirkning af sundheden hos mennesker og hos vilde dyr og planter med hovedvægt på vilde dyr og planter samt økotoxikologiske testmetoder. Denne publikation alene indeholder 438 forskellige videnskabelige referencer.

Hvad angår spørgsmålet om, på hvilken måde SCTEE's udtalelse vil blive taget i betragtning under vurderingen, har Kommissionen klart tilkendegivet, at den proces, der skal føre til fastsættelse af en prioriteret liste over stoffer med henblik på en videre evaluering af deres rolle i forbindelse med hormonforstyrrelser, omfatter to trin. Først udarbejdes den liste over stoffer, som danner grundlag for prioriteringen, og som er anført i BKH-rapporten, og derefter indledes prioriteringsprocessen, som omfatter høring af SCTEE og de berørte parter. SCTEE og erhvervslivet har været kritisk over for BKH-rapporten, men flertallet af medlemsstaterne og de ikke-statslige organisationer er af den opfattelse, at fremgangsmåden i BKH-rapporten er pragmatisk og en rimelig måde at foretage en første reduktion af dataene på, og at den kan anvendes som et første trin i udarbejdelsen af prioriteringslisten.

Kommissionen afholdt den 8.-9. november 2000 en høring af de berørte parter i Bruxelles, hvor der var bred tilslutning til en prioriteringsliste over foranstaltninger, som vedrører forskellige dele af listen over mulige prioriterede stoffer. De prioriterede foranstaltninger er f.eks. (i) at videreføre evalueringen af stoffer, som i BKH-rapporten mistænkes for at være hormonforstyrrende eller potentielt hormonforstyrrende, og som på nuværende tidspunkt ikke er omfattet af den eksisterende lovgivning, og (ii) at indsamle basisdata om de mange stoffer i BKH-rapporten, hvis hormonforstyrrende potentiale ikke kunne fastslås som følge af utilstrækkelige oplysninger.

Kommissionen er i færd med at udarbejde en statusrapport om gennemførelsen af EF-strategien for hormonforstyrrende stoffer⁽¹⁾, hvor den udførligt vil redegøre for de foranstaltninger, der skal gennemføres inden for rammerne af en specifik tidsplan. Disse foranstaltninger omfatter en afvejning af behovet for umiddelbar handling og behovet for en yderligere evaluering af individuelle stoffer under hensyntagen til SCTEE's specifikke bemærkninger om BKH-rapportens videnskabelige mangler.

⁽¹⁾ KOM(1999) 706 endelig udg.

(2001/C 187 E/053)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3789/00
af Cecilia Malmström (ELDR) til Kommissionen

(29. november 2000)

Om: Kommissær de Palacios indlæg om Cashman-betænkningen den 16. november 2000

I sit indlæg om Cashman-betænkningen under mødeperioden den 16. november 2000 kom kommissær Loyola de Palacio del Vallelersundi ind på spørgsmålet om sterilisering af mennesker i Sverige. Kommissæren mente med henvisning til steriliseringsdebatten, at der kan forekomme problemer selv i et land, hvor man tilstræber den størst mulige åbenhed.

I Sverige er offentlighedsprincippet beskyttet i grundloven. Princippet indebærer, at dokumenter er offentligt tilgængelige, og at der kan begæres aktindsigt heri, hvis ikke en af de undtagelser, som er nærmere præciseret, finder anvendelse. Offentlighedsprincippet, som går helt tilbage til 1766, har indebåret, at den svenske forvaltning er præget af åbenhed og offentlig indseende. Desuden findes der klare beviser for, at en høj grad af åbenhed fører til mindre korruption.

Ligesom kommissæren blev vi bestyrkede, da vi erfarede, at der var forekommet tvangssterilisering inden for den svenske sundhedssektor. Derimod er vi ikke enige i kommissærens påstand om, at brugen af sterilisering skulle være sket i hemmelighed, og at der kan drages den konklusion heraf, at der ikke findes nogen perfekte systemer for offentlighed i forvaltningen. Det er jo faktisk takket være den offentlige forvaltning i Sverige, at brugen af sterilisering har kunnet opdages og debatteres!

Vi finder det stødende, at en kommissær har valgt at kritisere et enkelt medlemsland i en parlamentsdebat, ikke mindst når påstandene bygger på et fejlagtigt grundlag. Mener Kommissionens formand, at det er passende i en debat om offentlighed i forvaltningen at henvise til et let identificerbart land og en tragisk del af dets historie for at forsøge at gøre gældende, at det pågældende land er problematisk i demokratisk henseende? Hvad har spørgsmålet om sterilisering med den aktuelle debat om offentlighedens adgang til EU's dokumenter at gøre?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(10. januar 2001)

Kommissæren har klart tilkendegivet, at hendes kommentar i Europa-Parlamentet ikke var møntet på at bremse indsatsen for at styrke gennemsigtigheden i Fællesskabets institutioner, ej heller at kritisere nogen bestemt medlemsstat. Tværtimod. Det eneste formål var at understrege, at der inden for Fællesskabet findes forskellige lovgivninger og traditioner for det, man almindeligvis kalder »gennemsigtighed«, og at disse alle skal respekteres. Der findes ingen enkelt gennemsigtighedsmodel. Herudover kan og skal medlemsstaterne såvel som Europa-Parlamentets medlemmer med deres egne praktiske erfaringer bidrage til at forbedre gennemsigtigheden i fællesskabsinstitutionerne.

Under disse omstændigheder kan vi bedst komme videre med Kommissionens forslag om aktindsigt ved at tale sammen og forsøge at forstå hinandens standpunkter, snarere end at forsøge at gennemtrumfe vores egne synspunkter. Dette var den eneste mening med hendes udtalelse.

Hun forstår dog, at hendes ord løsrevet fra sammenhængen let kan fejlfortolkes, hvilket hun beklager dybt. Det er dog Kommissionens håb, at den med dette svar gør sit standpunkt klart. Faktisk er Kommissionen og Sverige i mange henseender enige om, hvordan gennemsigtigheden i fællesskabsinstitutionerne kan forbedres. Kommissionen er derfor sikker på, at dens forslag om aktindsigt, som nu er til behandling, vil få betydelig politisk opbakning fra Europa-Parlamentet og det efterfølgende svenske formandskab. Sverige besidder jo et velfortjent ry for at være en medlemsstat med en lang tradition på dette felt og har da også taget føringen i opgaven med at forbedre gennemsigtigheden i Fællesskabet. Kommissionen ser frem hertil.

(2001/C 187 E/054)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3790/00
af Charles Tannock (PPE-DE) til Kommissionen**

(7. december 2000)

Om: Momssatser i forbindelse med renovering af bygninger

Finder Kommissionen det hensigtsmæssigt at opfylde kravet om nye boliger ved at ombygge eller renovere den eksisterende boligmasse, hvor dette er muligt, frem for at opføre nye boliger i ubebyggede grønne områder, og er den indstillet på at efterkomme Gordon Browns anmodning om en momsnedsættelse til 5 % i forbindelse med ombygning af ejendomme til lejlighedskomplekser og at give en hvilken som helst regering i EU, der måtte ønske dette, tilladelse til at indføre en momsnulsats i forbindelse med renovering af eksisterende boliger for dermed at fremme bevarelse og beskyttelse af grønne områder?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(1. februar 2001)

Som Fællesskabets momslovgivning er udformet i dag, er levering, bygning, fornyelse og ændring af boliger, der sker som led i socialpolitikken, omfattet af kategori 9 i bilaget til sjette momsdirektiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter – Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag⁽¹⁾. Medlemsstaterne kan derfor anvende en lavere momssats for sådanne tjenesteydelser, dog ikke under 5 %. For reparationer og ombygning af boliger, der ikke omfattes af denne definition, gælder den normale momssats.

Med hensyn til nulsatser skal det bemærkes, at kun medlemsstater, der pr. 1. januar 1991 gjorde brug af en nulsats, har tilladelse til i en overgangsperiode at opretholde denne sats. Der er således ikke muligt på grundlag af den nugældende fællesskabslovgivning at indføre en ny nulsats.

⁽¹⁾ EFT L 145 af 13.6.1977, direktiv ændret ved Rådets direktiv 2000/65/EF, af 17. oktober 2000, EFT L 269 af 21.10.2000.

(2001/C 187 E/055)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3792/00
af Graham Watson (ELDR) til Kommissionen**

(7. december 2000)

Om: Folkesundheden og fransk oksekød

Har Den Videnskabelige Veterinærkomite eller Den Stående Veterinærkomite taget stilling til, hvorvidt fransk oksekød frembyder en risiko for folkesundheden? Hvilke konklusioner er de i bekræftende fald nået frem til?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(16. marts 2001)

Spørgsmålet vedrørende den generelle sikkerhed i forbindelse med oksekød er blevet behandlet i adskillige udtalelser fra Kommissionens uafhængige Videnskabelige Styringskomité. Sikkerheden i forbindelse med kød er af største vigtighed for Kommissionen, og man har iværksat omfattende foranstaltninger for at beskytte folkesundheden i medlemsstaterne, herunder Frankrig. En række spørgsmål angående de foranstaltninger, som er blevet indført i Frankrig, eller angående de foranstaltninger, som er blevet indført i andre medlemsstater vedrørende fransk oksekød, blev behandlet af Den Videnskabelige Styringskomité på dennes møde den 27.-28. november 2000.

På mødet vedtog man en udtalelse om:

- det videnskabelige grundlag for det importstop, tre medlemsstater har foreslået i forbindelse med risikoen for BSE i Frankrig og Irland
- det videnskabelige grundlag for en række foranstaltninger, Frankrig har foreslået i forbindelse med risikoen for BSE
- det videnskabelige grundlag for at forbyde dyreprotein i foder til alle husdyr, herunder grise, fjerkræ, fisk og kæledyr.

Udtalelsen kan findes på følgende websted: <http://europa.eu.int/comm/food/fs/sc/ssc>. Sikkerheden i forbindelse med ikke-udbenet kød fra Frankrig behandles i afsnit 2.a. Den Videnskabelige Styringskomité er enig i, at man kan overveje at opnå en vis reduktion af risikoen i Frankrig ved at udelukke kød, hvorfra rygsøjlen ikke er fjernet (T-bone steak), fra konsum.

Den Videnskabelige Styringskomité revurderede den 12. januar sikkerheden i forbindelse med rygsøjlen og T-bone steak på baggrund af de supplerende foranstaltninger vedrørende risikobegrænsning, som træder i kraft i 2001. Denne udtalelse kan også findes på ovennævnte websted under følgende overskrift: »Opinion on the questions submitted by EC-services following a request of 4 december 2000 by the EU Council of Agricultural Ministers regarding the safety with regard to BSE of certain bovine tissues and certain animal-derived products«.

(2001/C 187 E/056)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3794/00

af Cristiana Muscardini (UEN) til Kommissionen

(7. december 2000)

Om: Forskningsprojekt vedrørende vuggedød

Vuggedød (eng.: Sudden Infant Death Syndrome (SIDS)) og dødfødsel (eng.: stillbirth) er to af moderne medicins største uløste sundhedsmæssige og videnskabelige problemer.

Det første problem vedrører den pludselige og uventede død hos en øjensynlig sund baby på mellem én måned og ét år, som rammer én ud af mellem 500-1000 babyer og er den hyppigste dødsårsag i det første leveår. Hyppigheden af et fosters uventede død i graviditetens slutfase er fem gange højere til trods for de seneste udviklinger med hensyn til graviditetsstøtteforanstaltninger. De emotionelle følger for de berørte familier er overvældende og samfundets udgifter til lægehjælp og psykoterapi meget høje helt bortset fra det alt for tidlige tab af et stort antal potentielle produktive individer.

En mere dybtgående viden om disse sundhedsmæssige problemer, som vedrører perioden omkring fødslen og den første tid herefter, som endnu er et ret uudforsket område, ville helt sikkert give umådelig store videnskabelige og finansielle resultater. Der er endnu ikke fundet nogen entydig løsning på disse patologier på det kliniske plan, og der må derfor foretages meget vanskelige dybtgående mikroskopiundersøgelser, hvilket kun er muligt på højt specialiserede centre.

Kan Kommissionen på baggrund af ovenstående samt på baggrund af de samfundsmæssige følger oplyse, om den i sine forskningsprogrammer har inkluderet projekter, der studerer denne problematik? Er den i benægtende fald villig til at støtte forskningsprojekter vedrørende de neurokardiologiske patologier vuggedød og dødfødsler?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Philippe Busquin

(13. februar 2001)

Pludselig vuggedød blandt spædbørn (Sudden Infant Death Syndrome (SIDS)) betragtes i samtlige medlemsstater som et meget alvorligt problem. Der er en klar variation i diagnosen herfor (med hensyn til at fastslå helt nøjagtigt, hvilke spædbørn der er særligt udsat), samt med hensyn til årsagerne til spædbørnsdødeligheden.

På denne baggrund støttede Kommissionen som led i programmet Biomed 1 (1990-1994) et projekt, hvori der indgik 15 centre fra 12 medlemsstater. Hovedformålet hermed var at harmonisere de kliniske protokoller inden for dette net. Ved at kombinere data fra disse centre og med en analyse i form af udnyttelse af forskellene medlemsstaterne imellem resulterede arbejdet med dette net i en række data, som har bidraget til at skabe en bedre og mere effektiv spædbørnspleje. Yderligere faktorer, som blev taget med i betragtning, omfattede beklædning, sengeleje, opvarmning og det at flere sover sammen. Dette projekt har såvel på nationalt plan som på europæisk niveau bidraget til opstillingen af en række retningslinjer med hensyn til identifikation af særligt »udsatte« familier, overvågningsprocedurer for særligt »udsatte« spædbørn samt endelig støttegrupper for de forældre, der har mistet et spædbarn.

For øjeblikket er der ingen projekter om dette emne, der modtager finansiel støtte. Skulle der imidlertid blive indgivet en ny ansøgning om støtte til projekter, som videreudvikler den nuværende viden på området og indebærer en fornyelse, kan den falde ind under programmet for livskvalitet og forvaltning af bioressourcer i det femte rammeprogram vedrørende forskning og teknologisk udvikling (FTU), under »forskning i offentlig sundhed«.

(2001/C 187 E/057)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3795/00

af **Armando Cossutta (GUE/NGL)** til Kommissionen

(7. december 2000)

Om: Kogalskab og benmel i Italien

Den 16. november 2000 rejste den offentlige anklager i Torino, Guariniello, anklage mod en virksomhed i Torino for at slagte BSE-udsatte køer og på denne måde omgå forbuddet mod salg af kød fra sådanne køer. Denne praksis synes temmelig udbredt, bl.a. fordi det er let at forfalske staldfortegnelserne, og fordi forbuddet mod anvendelse af benmel til foder ikke gælder i hele Europa. Det er en kendsgerning, at salget og dermed indtagelsen af højrisikokød er alt andet end umuligt.

Kan Kommissionen på baggrund heraf oplyse:

1. om den har modtaget underretning om ovenstående fra de italienske myndigheder, og hvilke initiativer den har taget eller agter at tage for at beskytte borgerne mod distribution af farlige fødevarer?
2. hvilke konkrete foranstaltninger den allerede har truffet eller agter at træffe med henblik på en drastisk begrænsning af risikoen for markedsføring af inficeret kød?
3. om ikke den mener, at lovgivning vedrørende foder til dyr i opdræt er et så presserende spørgsmål, at det må behandles og løses definitivt for at sikre borgerne sunde fødevarer?
4. om ikke den finder det paradoksalt, at anvendelsen af benmel har været tilladt i Frankrig indtil for få dage siden, mens benmel derimod har været forbudt i Italien i flere år, dvs. et godt stykke tid før konstateringen af de første tilfælde af kogalskab i Det Forenede Kongerige?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(23. marts 2001)

Kommissionen har ikke modtaget ikke oplysninger fra de italienske myndigheder om dette specifikke tilfælde, nemlig slagtning af køer, der indebar en risiko for bovin spongiform encephalopati, BSE, i forbindelse med den undersøgelse, der blev gennemført af den offentlige anklager i Torino, Guariniello.

Kommissionen har allerede indført en række særdeles omfattende sundhedsforanstaltninger på EU-plan.

Disse foranstaltninger omfatter navnlig:

- Udvidelse af forbuddet fra juli 1994 mod at fodre drøvtyggere med pattedyrprotein til et midlertidigt forbud mod at bruge forarbejdet animalsk protein fra alle dyrearter, undtagen fisk, i foder til alle husdyr fra og med januar 2001.
- Normerne for behandling af animalsk affald (133 grader, tryk: 3 bar i tyve minutter) pr. 1. april 1997, styrket pr. 1. januar 2001.
- Forbud mod, at døde dyr, som er uegnet til konsum, bruges til foder pr. 1. marts 2001.
- Aktive overvågningsforanstaltninger til påvisning af, bekæmpelse af og udryddelse af BSE pr. 1. maj 1998 og indførelse af hurtig diagnostest af kvæg på over 30 mdr., rettet mod højrisikokategori pr. 1. januar 2001 og mod alt sundt kvæg pr. 1. juli 2001.
- Ekstraordinære markedsstøtteforanstaltninger, således at utestet kvæg på over 30 mdr. ikke anvendes til konsum pr. 1. januar 2001.
- Fjernelse fra fødekæden (fødevarer og foder) af specificeret risikomateriale (SRM), som tegner sig for over 95 % af smitten, fra kvæg, får og geder i hele Fællesskabet pr. 1. oktober 2000. Disse materialer — navnlig hjjerne, rygmarv, øjne, tonsiller og dele af tarmene — blev allerede fjernet i nogle medlemsstater før dette forbud, hvilket skete på grundlag af Kommissionens første beslutning om SRM fra juli 1997. Udvidelse af listen over SRM, som skal fjernes fra samtlige indvolde pr. 1. januar 2001.
- Embargo mod forsendelse af levende kvæg, kød- og benmel og oksekødsprodukter fra Portugal og Det Forenede Kongerige.

Alle Fællesskabets foranstaltninger er baseret på videnskabelig rådgivning og revideres regelmæssigt af Fællesskabets Videnskabelige Styringskomité.

Rådet og Parlamentet behandler p.t. en lang række andre vigtige forslag fra Kommissionen:

- Forslag til forordning om forebyggelse og bekæmpelse af overførbare spongiforme encephalopati (¹). Rådet (landbrug) nåede i december 2000 til politisk enighed om en fælles holdning.
- Forslag til forordning om sundhedsbestemmelser for animalske biprodukter, som ikke er bestemt til konsum (²) til sikring af, at kun dyr, der er egnet til konsum, bruges til foder.
- Forslag til forordning om oprettelse af en europæisk myndighed for fødevarer sikkerhed med ansvar for risikovurdering, og en meddelelse om fødevarer sikkerhed (³).

Kommissionens reaktion på BSE-krisen skal også ses i en bredere sammenhæng, nemlig hvidbogen om fødevarer sikkerhed (⁴), hvor Kommissionen beskriver en lang række forslag til sikring af sikre fødevarer fra jord til bord.

Fællesskabets foranstaltninger bidrager i høj grad til at reducere risikoen for forbrugerne, hvis de gennemføres korrekt. Effektiv gennemførelse og håndhævelse af Fællesskabets lovgivning om BSE er dog medlemsstaternes ansvarsområde. Kommissionens Levnedsmiddel- og Veterinærkontor (FVO) fører tilsyn med medlemsstaternes håndhævelse, og dets rapporter offentliggøres regelmæssigt på Kommissionens hjemmeside.

Trods de rapporterede fejl og mangler kan det konkluderes, at den generelle situation er blevet betydeligt bedre siden den første BSE-krise. FVO-tilsynene optrappes, navnlig rettet mod korrekt gennemførelse af fødevarerforbuddet og de nyligt vedtagne foranstaltninger om SRM og tester.

I overensstemmelse med de seneste videnskabelige udtalelser fra 12. januar 2001 og Rådets (landbrug) konklusioner fra mødet den 29.-30. januar 2001 er Kommissionen i færd med at udarbejde et udkast til forslag om at forbyde anvendelse af maskinudbenet kød og at indføre flere restriktioner for anvendelse af afsmeltet dyrefedt til dyrefoder samt vedrørende fjernelse af rygsøjlen.

(¹) EFT C 45 af 19.2.1999.

(²) KOM(2000) 574 endelig udg.

(³) KOM(2000) 716 endelig udg.

(⁴) KOM(1999) 719 endelig udg.

(2001/C 187 E/058)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3799/00
af Michl Ebner (PPE-DE) til Kommissionen

(7. december 2000)

Om: Pant på engangsflasker i Tyskland

For nylig er de tyske delstaters miljøministre blevet enige om at indføre obligatorisk pant for dåser og engangsflasker. Denne ordning skal træde i kraft fra sommeren 2001 med henblik på at regulere kvoten for genbrugsprodukter og strømmen af dåser. Forbrugerne vil blive opfordret til at levere flaskerne tilbage til de firmaer, der sælger deres produkter i engangsflasker. Herved opstår et problem for firmaer, der importerer drikkevarer i engangsflasker til Tyskland og senere må tage flaskerne tilbage, selv om lovgivningen i oprindelseslandet ikke rummer bestemmelser herom.

Kan Kommissionen oplyse, om der ikke ved en sådan national ordning sættes en mekanisme i gang, der modvirker det indre marked og den frie udveksling af varer, og om denne foranstaltning overhovedet er i overensstemmelse med traktaterne?

(2001/C 187 E/059)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3974/00
af Mario Mastella (PPE-DE) til Kommissionen

(20. december 2000)

Om: Problem med tysk afgift på tom drikkeemballage

Den tyske regering planlægger at indføre en afgift på 0,50 DM på alle flasker/beholdere, som ikke kan leveres tilbage, og som indeholder drikkevarer (vin, øldåser, mineralvand osv.).

Når denne afgift er indført, vil den tyske forbruger naturligvis kunne aflevere den tomme emballage (glasflasker og dåser) til den detailhandler, som han har købt varerne af. Detailhandleren vil således være tvunget til at tage emballagen tilbage og aflevere den til den leverandør, som han på sin side har købt varerne af. Ud over at påføre de tyske importører et kolossalt arbejde med planlægning og tilrettelæggelse af transporten fra og til leverandørerne vil afgiften også øge omkostningerne uforholdsmæssigt for importerede varer sammenlignet med varer, der produceres i landet, hvilket vil få omfattende konsekvenser for hele markedet. Leverandører til det tyske marked vil desuden stå over for et uløseligt problem med emballage, der afleveres i en tvivlsom stand og begribeligvis vil være uanvendelig.

Mener Kommissionen på denne baggrund ikke,

- at en foranstaltning af denne art kan udgøre en mere eller mindre direkte krænkelse af EU's bestemmelser for det indre marked og princippet om fri konkurrence?
- Vil Kommissionen i givet fald træffe initiativer, der kan fjerne eller i det mindste begrænse den eventuelle forskelsbehandling, som vil blive resultatet for leverandører af drikkevarer fra andre medlemsstater, der arbejder på det tyske marked?

**Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström
på skriftlige forespørgsler E-3799/00 og E-3974/00**

(28. februar 2001)

På konferencen mellem de tyske delstaters miljøministre i oktober 2000 vedtoges der en fælles meddelelse, hvori der krævedes en ændring af den tyske forordning om emballager. Ministrene opfordrede forbundsregeringens miljøminister, Jürgen Trittin, til at forberede et forslag til en lovændring, som skulle medføre obligatorisk pant på en række drikkevareemballager.

Forbundsregeringens miljøministerium har endnu ikke udarbejdet dette lovudkast. Derfor kan ændringen af forordningen endnu kun betragtes som en politisk hensigtserklæring fra de tyske miljøministres konference og kan ventes at blive ændret efter den officielle høringsproces, som endnu ikke er blevet indledt.

Det ville derfor endnu være for tidligt at antage, at en mulig ændring af den tyske forordning om emballager vil være i strid med den gældende fællesskabslovgivning. Dog følger Kommissionen sagen på nært hold og vil gennemgå lovudkastet kritisk, når dette engang forelægges.

For så vidt angår den gældende tyske forordning om emballager, som bl.a. kræver mindst 72 % genpåfyldning for drikkevareemballager, afgav Kommissionen i juli 2000 en begrundet udtalelse mod Tyskland. Det er Kommissionens opfattelse, at den tyske lovgivning udgør en overtrædelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/62/EF af 20. december 1994 om emballage og emballageaffald⁽¹⁾ sammenholdt med EF-traktatens artikel 28 (tidl. artikel 30), for så vidt angår naturligt mineralvand, som skal påfyldes ved kilden, da man i dette tilfælde ikke har fundet den rette ligevægt mellem fri bevægelighed for disse varer og miljøbeskyttelse.

⁽¹⁾ EFT L 365 af 31.12.1994.

(2001/C 187 E/060)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3814/00
af John Bowis (PPE-DE) til Kommissionen**

(7. december 2000)

Om: Overholdelse af svinedirektivet af 1991

Hvilke skridt er Kommissionen i gang med at tage for at sikre, at samtlige medlemsstater overholder svinedirektivet af 1991?

Kan den bekræfte, at det hidtil kun er Sverige, Det Forenede Kongerige, Danmark, Finland og Nederlandene, der har gennemført eller udarbejdet lovgivning om gennemførelse af direktivet?

Hvornår forelægger Kommissionen nye forslag?

Hvilken støtte får den polske regering i forbindelse med dens modstand mod at indføre intensivt svinehold?

Er Kommissionen enig i, at alt for mange søer tilbringer næsten hele deres voksenliv med at være drægtige og stå i sostalde?

Er Kommissionen endvidere enig i, at der bør være nogle mindstekrav om humane svineavlsstandarder, bl.a. tilstrækkelig plads, halm, et alternativ til kupering og ophør af kastration?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(27. februar 2001)

Kommissionen har vedtaget rapporten om situationen for intensiv svineavl i EU og forslaget om at ændre direktiv 91/630/EØF med henblik på at forbedre svins velfærd⁽¹⁾. Rapporten og forslaget blev sendt til Rådet og Parlamentet den 29. januar 2001.

Kommissionens forslag behandler følgende aspekter: regler om at holde søer i sociale grupper, hvorved de får større leverum, regler om en korrekt berigelse af miljøet og forbedringer af guldarealernes kvalitet, og forbud mod de værste former for rutinemæssige skamferinger.

Som nævnt af det ærede medlem fremgår det af de oplysninger, som Kommissionen råder over, at fem medlemsstater i de senere år har vedtaget lovgivning om beskyttelse af svin med bestemmelser, der rækker videre end dem, som er fastsat i Rådets direktiv 91/630/EØF.

For at sikre, at Fællesskabets bestemmelser om dyrevelfærd gennemføres korrekt på svineavlsbedrifter, gennemfører Levningsmiddel- og Veterinærkontoret kontrol, og der iværksættes overtrædelsesprocedurer over for medlemsstater, som ikke overholder bestemmelserne.

Efter SAPARD-planen for Polen (2000-2006) skal EU yde en samlet støtte på 205 170 000 EUR til investeringer i landbrugsbedrifter. Støtten kan tildeles landbrugere, som driver svineavl med 100-250 pladser til fedesvin eller 10-25 søer i lukket kredsløb, hvis bedrifterne opfylder Fællesskabets hygiejne- og velfærdsnormer.

⁽¹⁾ KOM(2001) 20 endelig udg.

(2001/C 187 E/061)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3815/00

af John Bowis (PPE-DE) til Rådet

(7. december 2000)

Om: Svinedirektivet

Er Rådet opmærksom på, at svinedirektivet skulle have været gennemført fra 1991, men at det hidtil kun er Det Forenede Kongerige og Sverige, der har gennemført bestemmelserne deri om svins velfærd, mens Danmark, Finland og Nederlandene planlægger at gøre dette?

Hvornår vil de medlemsstater, der ikke har gennemført direktivet, vedtage den relevante lovgivning?

Svar

(24. april 2001)

Den 19. november 1991 vedtog Rådet direktiv 91/630/EØF om fastsættelse af mindstekrav med hensyn til beskyttelse af svin, der holdes indelukket med henblik på avl og opfødning.

I henhold til direktivets artikel 11 skal medlemsstaterne sætte de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme direktivet senest den 1. januar 1994 og straks underrette Kommissionen herom.

Når retsakten er vedtaget, tilkommer det ikke Rådet at føre tilsyn med medlemsstaternes gennemførelse heraf, da denne beføjelse ifølge traktaten er tillagt Kommissionen.

Der skal imidlertid mindes om, at det direktiv, det ærede medlem henviser til, er ved at blive ændret. Kommissionen vedtog således den 16. januar 2001 en meddelelse med et forslag om svins velfærd.

(2001/C 187 E/062)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3829/00
af Astrid Thors (ELDR) til Kommissionen

(7. december 2000)

Om: Sproglige mindretal i ansøgerlandene

Det fremgår tydeligt af de undersøgelser, som EU har gennemført af forholdene i ansøgerlandene, at der er behov for et mere indgående kendskab til de sproglige mindretal i disse lande.

Hvad har Kommissionen tænkt sig at gøre for at inddrage dette aspekt og foranledige ansøgerlandene til at være mere specifikt opmærksomme på de sproglige mindretal ud over befolkningsminoriteterne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Günter Verheugen

(14. februar 2001)

Siden 1997 har Kommissionen regelmæssigt vurderet de fremskridt, der er gjort af ansøgerlandene med henblik på at opfylde de betingelser for medlemskab, der blev fastlagt på Det Europæiske Råds møde i København, herunder det politiske kriterium vedrørende »institutionel stabilitet, som garanterer demokrati, retsstatsforhold, menneskerettigheder samt respekt for og beskyttelse af mindretal«. Kommissionen foretog en sådan vurdering første gang i udtalelserne fra 1997 og derefter i de periodiske rapporter, som den vedtog i efteråret 1998, 1999 og 2000.

I de politiske kriterier, som Det Europæiske Råd fastlagde på sit møde i København, skelnes der ikke mellem de enkelte elementer, der indgår i de personers identitet, der tilhører et givet mindretal, hvad enten det er deres etniske, kulturelle, sproglige eller religiøse baggrund, der er tale om. Når Kommissionen vurderer de fremskridt, som ansøgerlandene har gjort med hensyn til at sikre respekten for og beskyttelsen af mindretal, lægger den særlig vægt på gennemførelsen af de forskellige principper, der er nedfældet i Europarådets rammekonvention om beskyttelse af nationale mindretal, herunder brugen af mindretalenes sprog.

Med henblik på at bistå ansøgerlandene med at rette op på de særlige svagheder og mangler, der er blevet indkredset i de periodiske rapporter, har Fællesskabet etableret et tiltrædelsesparterskab for hvert af ansøgerlandene⁽¹⁾. I tilknytning til disse tiltrædelsesparterskaber fastlægges der kort- og mellemfristede prioriterede mål for hvert land til opfyldelse af tiltrædelseskriterierne. Disse partnerskaber rummer også oplysninger om den finansielle bistand, som Fællesskabet stiller til rådighed til opnåelse af de prioriterede mål, og de betingelser, der er knyttet til denne bistand.

Denne regelmæssige vurdering af ansøgerlandenes fremskridt hen imod opfyldelsen af de krav, der er indeholdt i de politiske kriterier fra mødet i København, har med støtte i tiltrædelsesparterskaberne ført til en positiv udvikling i alle ansøgerlande, også med hensyn til respekten for mindretalsrettigheder og beskyttelsen af mindretal, herunder brugen af mindretalssprog. Kommissionen agter at arbejde videre i denne retning.

(¹) KOM(1999) 521 endelig udg. til 532 endelig udg.

(2001/C 187 E/063)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3835/00
af Elisabeth Schroedter (Verts/ALE) til Kommissionen**

(7. december 2000)

Om: Finansiell EU-støtte til et arrangement med repræsentanter for den højreradikale musikscene

I en tid med tiltagende racistiske, højreradikale og udlændingefjendtlige tendenser i Europa advarer forskerne navnlig mod højreradikal musik, fordi denne indvirker på unge, som endnu ikke har haft nærmere kontakt med højreradikale organisationer.

1. Ved Europa-Kommissionen, at der den 14.-15. juli 2000 holdtes en Dark Wave-koncertweekend (Arcana Europa) i Tاراcon (80 km sydøst for Madrid), hvor en række førende repræsentanter for den europæiske højreradikale musikscene optrådte, og at det i den forbindelse fremgik af arrangøren Los Cantos de Maldorors Internet-sider, at dette arrangement havde modtaget støtte fra bl.a. Den Europæiske Union og spanske regionalforvaltninger?

2. Er det sandt, at Den Europæiske Union har ydet finansiell støtte til denne koncert?

Hvilke skridt agter Den Europæiske Union i benægtende fald at tage over for arrangørerne, som ulovligt har reklameret for deres koncert med Den Europæiske Unions logo og et link til dennes hjemmeside?

Hvorned begrundes Europa-Kommissionen i bekræftende fald en finansiell støtte til et arrangement, hvor der optræder musikere som f.eks. østrigeren Gerhard Petrak (med kunstnernavnet Kadmon) fra gruppen Allerseele, der i flere år har offentliggjort tekster i diverse tidskrifter inden for højreradikale kredse i Tyskland og producerer sin egen pamflet Aorta, hvori han hylder repræsentanter for nationalsocialismen, såsom Karl-Maria Wiligut (SS-brigadefører, SS-dødningshovedets ophavsmand og Himmlers rådgiver i esoteriske spørgsmål)?

Er det ikke også Kommissionens opfattelse, at disse ytringer helt klart er udtryk for et racistisk og højreradikalt tankesæt, og at dette skal bekæmpes ud fra den generelle bestemmelse i EF-traktatens artikel 13 om ikke-forskelsbehandling og Kommissionens meddelelse af 25. marts 1998 om en handlingsplan mod racisme⁽¹⁾, hvorned der bl.a. skal ydes støtte til projekter til bekæmpelse af racisme?

3. I begyndelsen af juli 2000 gjorde jeg Europa-Kommissionens Repræsentation opmærksom på, at denne koncert var annonceret på Internet, og bad om at få oplyst, hvorvidt Den Europæiske Union havde ydet finansiell støtte hertil. Selv efter gentagne henvendelser (19. juli, 3. august, 22. august og 7. september) for at få at vide, om denne koncert har fået EU-støtte, har jeg endnu ikke fået noget svar.

Har medarbejderne ved Europa-Kommissionens Repræsentation i Berlin viderebragt mit anliggende til rette vedkommende i Bruxelles, og hvilke skridt er der herefter taget i denne sag?

4. Hvilke konsekvenser har Den Europæiske Union — såfremt den har ydet finansiell støtte til denne koncert uden først at gøre sig dens indhold klart — allerede draget heraf hhv. har den besluttet at drage heraf?

Er den pågældende støtte allerede krævet tilbagebetalt?

Har Kommissionen allerede overvejet, hvor ansvaret for beslutningen om at yde denne finansielle støtte skal placeres?

⁽¹⁾ KOM(1998) 183 endelig udg.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Viviane Reding

(28. marts 2001)

1. Der blev i 1999 ydet EU-støtte til »Arcana Europa«-projektet, nemlig 22 070 EUR under »Unge initiativer« (lokale initiativer) inden for rammerne af programmet »Ungdom for Europa«, og beløbet blev udbetalt til sammenslutningen »Los Cantos del Maldoror« efter underskrivelse af en kontrakt vedrørende støtten.

Den sagsbeskrivelse, der danner grundlag for udvælgelsen af projektet, er udarbejdet af det nationale spanske programkontor⁽¹⁾. Der var ikke tale om et indhold med racistiske eller fremmedfjendske tendenser, som ville have udelukket den fra at modtage støtte fra Fællesskabet.

2. Kommissionens repræsentation i Berlin har sendt det ærede medlems bemærkninger til de berørte tjenestegrene i Bruxelles.

Sagen er blevet undersøgt i det nationale spanske agentur. Den fremsendte aktivitetsrapport er blevet undersøgt indgående. På grundlag af de oplysninger, Kommissionen råder over, har den været juridisk tvunget til at overholde bestemmelserne i nævnte kontrakt.

3. Det ærede medlem fremkommer med yderligere oplysninger i sin skriftlige forespørgsel. Disse oplysninger, som navnlig vedrører de aktiviteter, der er blevet gennemført under pseudonym af en af de musikere, som var til stede ved en koncert, som var led i projektet, havde Kommissionen ikke kendskab til, da den undersøgte projektet, og de kunne derfor ikke medtages i vurderingen af dettes støtteberettigelse.

4. Kommissionen deler det ærede medlems bekymring over bekæmpelsen af racisme og fremmedhad. Den fordømmer racisme og intolerance i alle former og har forpligtet sig til at bekæmpe dem. Den noterer sig bemærkningerne fra Det Europæiske Observatorium for Racisme og Fremmedhad om faren ved musik og ny teknologi, fordi disse fænomener kan udnyttes til at fremme racistiske og fremmedfjendske budskaber, og om vigtigheden af positive uddannelsesforanstaltninger, navnlig for unge.

Selvom Kommissionen i den konkrete sag ikke mener, at den kan løbe fra sine juridiske forpligtelser, har den besluttet, at den inden for rammerne af Ungdomsprogrammet vil prioritere projekter, som er rettet mod respekt for menneskerettighederne og mod racisme, antisemitisme og fremmedhad. Dette emne er valgt som en af prioriteterne for 2001 og stemmer overens med programudvalgets prioriteter. Der forventes afholdt en stor konference om denne problemstilling, som afvikles i samarbejde med den tyske regering i Berlin i løbet af 2001.

Kommissionen vil i endnu højere grad end hidtil sørge for at få flest muligt garantier med hensyn til de projekter, der tildeles støtte under Ungdomsprogrammet, og vil henstille til de nationale agenturer, at de gør det samme.

⁽¹⁾ De nationale kontorer skal gennemføre programmet på nationalt plan.

(2001/C 187 E/064)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3838/00
af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen

(7. december 2000)

Om: Det tyrkiske udenrigsministeriums nægtelse af at udstede visum til cyprioter

Det tredje møde mellem venstrefløjspartier (fra Tyrkiet, Grækenland og de to samfund på Cypern) i Istanbul, der havde til formål at fremme fredsprocessen og den gensidige forståelse mellem de to samfund på Cypern, blev udsat, fordi det tyrkiske udenrigsministerium nægtede at udstede visum til repræsentanterne for AKEL, der er det næststørste parti i det cypriotiske parlament. Det er værd at understrege, at det første møde mellem de samme partier i Istanbul i 1998 var forbundet med de samme problemer.

Agter Kommissionen at træffe foranstaltninger med henblik på at sørge for, at den tyrkiske regering for fremtiden undlader at lægge hindringer i vejen for den frie kommunikation mellem partier i nabolande? Hvordan vurderer Kommissionen den kendsgerning, at et land, der har ansøgt om tiltrædelse af Den Europæiske Union, ikke anerkender et andet ansøgerland?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Günter Verheugen

(7. februar 2001)

Det spørgsmål, som det ærede medlem har stillet, må behandles i forbindelse med den politiske løsning, som man søger at finde på det cypriotiske spørgsmål.

EU's holdning til dette problem blev for nylig bekræftet på Det Europæiske Råd i Nice i december 2000. Det Europæiske Råd erklærede således i sine konklusioner, at det »så positivt på og kraftigt støtter FN's generalsekretærs bestræbelser på at opnå en samlet løsning på Cypern-problemet under overholdelse af FN's Sikkerhedsråds resolutioner og på at nå frem til en positiv afslutning af den proces, der blev indledt i december 1999. Det appellerer til samtlige berørte parter om at bidrage til disse bestræbelser«.

(2001/C 187 E/065)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3846/00

af María Sornosa Martínez (PSE) til Kommissionen

(7. december 2000)

Om: Overtrædelse af Rådets direktiv 97/11/EF og ødelæggelse af bydelen Cabanyal-Canyamelar i Valencia

I sit svar på de skriftlige forespørgsler E-2416/00, E-2417/00 og E-2418/00 ytrede Europa-Kommissionen, at bysaneringen i bydelen Cabanyal-Canyamelar i Valencia var klassificeret som et byplanlægningsprojekt, og at det derfor udelukkende var de spanske myndigheders ansvar at afgøre, hvor vidt der var behov for en vurdering af indvirkningerne på den kulturelle arv.

Kommissionen overså imidlertid, at der i bilag I og II til Rådets direktiv 97/11/EF⁽¹⁾ om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet er opført anlægsarbejder som for eksempel »parkeringspladser« og »butikcentre« blandt de projekter, hvor en vurdering af miljøet er obligatorisk. Udvidelsen af Avenida Blasco Ibáñez ud til havet er helt klart et anlægsarbejde, der henhører under de projekter, der er nævnt i ovennævnte direktivs bilag.

Som Kommissionen vil erindre fra de tidligere skriftlige forespørgsler, vil det pågældende projekt, hvis det gennemføres, nødvendiggøre nedrivning af 1 500 bygninger i det historiske centrum, som daterer tilbage til det 19. århundrede, og som indtil nu har været beskyttet af den valencianske regering »på grund af deres enestående særpræg og kulturelle betydning«. Blandt de bygninger, der skal nedrives, er for eksempel et af vores kulturarvs mest symbolske steder, nemlig fiskemarkedet, Lonja de los Pescadores, der er et af de ældste i Europa og det ældste i Spanien.

Mener Kommissionen i lyset af ovenstående ikke, at udvidelsen af Avenida Blasco Ibáñez og de følger, dette vil have for steder af kulturel og historisk betydning i bydelen Cabanyal-Canyamelar, er i modstrid med bestemmelserne i Rådets direktiv 97/11/EF?

⁽¹⁾ EFT L 73 af 14.3.1997, s. 5.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(28. februar 2001)

På grundlag af de informationer, det ærede medlem er fremkommet med, er Kommissionen af den opfattelse, at det omtalte projekt formentlig henhører under bilag II til Rådets direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet⁽¹⁾, hvis anmodningen om godkendelse er indgivet før den 14. marts 1999. I så fald er det op til den pågældende medlemsstat at træffe beslutning om, hvorvidt en vurdering af projektets virkninger på miljøet (VVM) er nødvendig eller ej.

Såfremt anmodningen er indgivet efter denne dato, henhører projektet under bilag II til Rådets direktiv 97/11/EØF af 3. marts 1997⁽¹⁾ om ændring af Rådets direktiv 85/337/EØF. I så fald påhviler beslutningen om en VVM ligeledes medlemsstaten under anvendelse af tærskelværdier eller kriterier, eller idet der træffes en beslutning fra sag til sag, og i alle tilfælde ved anvendelse af de kriterier, der er angivet i direktivets bilag III.

⁽¹⁾ EFT L 175 af 5.7.1985.

⁽²⁾ EFT L 73 af 14.3.1997.

(2001/C 187 E/066)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3847/00
af Riitta Myller (PSE) til Kommissionen

(7. december 2000)

Om: Fremme af offentlig transport

Fremme af den offentlige personbefordring er en central faktor i forbindelse med bestræbelserne for at gennemføre en transportpolitik i overensstemmelse med en bæredygtig udvikling. Den kollektive transport mindsker miljøbelastningen og skaber samfundsmæssig ligestilling, og derfor bør den betragtes som en offentlig tjeneste, som det er rimeligt at støtte også med offentlige midler. Kommissionens forslag til forordning om principperne for kontrakter om offentlig trafikbetjening inden for personbefordring med jernbane og ad vej og indre vandveje har skabt frygt for, at mulighederne for den kollektive transport svækkes. Åbningen af markedet for transport med jernbane ville svække niveauet for tjenesterne i et land med lange afstande som f.eks. Finland. Samtidig vil en begrænsning af den offentlige støtte til visse passagergrupper true den offentlige transports konkurrenceevne i forbindelse med transport til og fra arbejde og tilsvarende øge brugen af egen bil. Hvordan vil Kommissionen sikre, at Unionens transportpolitik fremmer principperne for en bæredygtig udvikling, miljøvenlighed samt regional og social ligestilling?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(9. marts 2001)

Kommissionen er fuldstændig enig i det synspunkt, at større udnyttelse af den kollektive trafik er en afgørende faktor for en bæredygtig udvikling, beskyttelse af miljøet og social og regional samhørighed som nævnt i EF-traktatens artikel 161 (tidl. artikel 130d).

Den er også enig i, at det ikke er nogen velegnet løsning at vælge et fuldt åbent marked. Udover andre problemer ville denne løsning ganske givet indebære en risiko for, at operatørerne ville foretage en nedskæring i vigtige tjenester set ud fra et socialt og miljømæssigt synspunkt.

I Kommissionens forslag til en forordning om offentlig tjeneste inden for offentlig transport⁽¹⁾ anføres en helt anderledes løsning, der er baseret på princippet om kontrolleret konkurrence snarere end et helt åbent marked.

Erfaringerne fra de medlemsstater, der har indført kontrolleret konkurrence viser, at hvis det styres rigtigt, er det en effektiv måde at gøre tjenesterne mere attraktive og effektive på. Det er rigtigt, at nogle operatører, som ikke udsættes for konkurrence, alligevel yder vældig gode tjenester. Men der er andre, som ikke gør det, og omkostningerne er generelt høje. Ordninger med lukkede markeder synes at gøre det vanskeligt at foretage ændringer de steder, hvor der er mest brug for det.

Det grundlæggende formål med Kommissionens forslag er at fremme kvaliteten og effektiviteten inden for den kollektive trafik. Udgangspunktet er, at der i bred udstrækning er behov for finansiel støtte fra det offentlige.

Ved denne fremgangsmåde får de offentlige myndigheder udstrakte beføjelser til at fastsætte de nødvendige serviceniveauer og kvalitetsstandarder og udvælge den operatør, som i videst udstrækning er i stand til at opfylde disse standarder optimalt i forhold til udgifterne. I en særlig bestemmelse i forslaget til forordning tilskyndes myndighederne til fortsat at garantere, at der ydes støtte til socialt nødvendige tjenester i tyndbefolkede områder.

Kommissionen erkender, at hvis den kollektive trafik skal gøres mere attraktiv og tilgængelig for alle, er det vigtigt, at taksterne holdes på et rimeligt niveau. Der er intet i forslaget til forordning, der udelukker dette. Hvis en myndighed beslutter at nedsætte taksterne for alle passagerer, foreslås det blot i forordningen, at denne takstnedsættelse indføres i en kontrakt om offentlig tjeneste. På denne måde kan myndighederne sikre, at tjenesterne ydes på et rimeligt kvalitetsniveau og at driften er pålidelig.

Det er også vigtigt, at spørgsmålet om den juridiske usikkerhed bliver rejst. I løbet af de sidste ti år er der for første gang fremkommet operatører, der yder offentlig transport i mere end en medlemsstat. Det har skabt en stærk fællesskabsdimension i forhold til spørgsmålet om ydelse af statsstøtte og enerettigheder i denne sektor og har ført til juridisk usikkerhed. Den foreslåede forordning vil være en effektiv løsning, idet den fastsætter klare bestemmelser, samtidig med at der sikres fuld respekt for transportpolitiske målsætninger og operatørerne inden for den kollektive trafik kan konkurrere med privatbilisterne.

Af denne grund finder Kommissionen, at forslaget til forordning er et vigtigt bidrag til opgaven med at udvikle lokale og regionale transportsystemer, som er i stand til effektivt at møde de udfordringer, de står overfor i dag. Men lovbestemmelser er kun en del af Kommissionens aktiviteter på dette område. Kommissionen har samtidig indført praktiske værktøjer til støtte for den indsats, som de lokale og regionale myndigheder og operatørerne gør. Der er tale om en computerdatabase om god praksis, et program, der sætter lokaliteter i stand til at benchmarke deres transportsystemers kvalitet samt omfattende forsknings- og udviklingsprogrammer. Alle har en rolle at spille i forbindelse med at mindske de miljømæssige virkninger af transport og at fremme den regionale og sociale samhørighed.

Med henblik på at udvikle strategier til fremme af en miljøvenlig integration og bæredygtig udvikling i kølvandet på Det Europæiske Råd i Cardiff i 1998 har Kommissionen nedsat en ekspertgruppe, der omfatter medlemmer fra medlemsstaternes transport- og miljøministerier. Gruppen har udarbejdet en rapport til Kommissionen med en række forslag til tiltag inden for bæredygtig transport med henblik på at støtte Kommissionens bidrag til revisionen af Rådets (transportministrene) integrationsstrategi. Rapporten findes på internettet på følgende adresse: <http://europa.eu.int/comm/environment/trans>.

(¹) EFT C 365 E af 19.12.2000.

(2001/C 187 E/067)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3848/00

af Giovanni Pittella (PSE) til Kommissionen

(7. december 2000)

Om: Handel med menneskelige organer

Vil Kommissionen, og på dennes vegne Kommissionens formand, Romano Prodi, under henvisning til:

- at den europæiske presse i de seneste dage har beskæftiget sig indgående med den moldaviske indenrigsministers advarsel vedrørende handel med organer, der hovedsagelig kommer fra fattige lande som f.eks. Guatemala, Brasilien, Argentina, Ecuador og Paraguay, men også fra Nordafrika og Østeuropa og er bestemt til Vesten og Mellemøsten;
- at handel med organer fra levende mennesker er tilladt i Indien, og at der i perioden 1990-1993 solgtes over 2 000 nyrer til velhavende syge i vestlige og mellemøstlige lande;
- at omkring 960 syge i de arabiske Golfstater i henhold til pålidelige skøn skulle have købt en nyre i Indien, Egypten, Irak eller Filippinerne til priser, der i 1998 svingende mellem 30 000 dollar for et hjerte og 20 000 dollar for en nyre købt over Internet, og at disse priser i 1999 steg til 100 000 dollar for et hjerte og en bygspsykirtel og 30 000 dollar for en nyre;
- at der i betragtning af dette og andre foruroligende fænomener må ske en styrkelse af det internationale samarbejde og af Europol's rolle inden for kriminalitetsbekæmpelse gennem en specifik og hurtig kontrolaktion og grænsepolitiindsats;

oplyse, hvilke officielle oplysninger den kan forelægge om dette fænomen, og hvilke initiativer den allerede har truffet eller agter at træffe for at imødegå udbredelsen af dette triste fænomen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af António Vitorino

(15. marts 2001)

Kommissionen kender generelt de oplysninger, det ærede medlem har fremlagt.

Handel med menneskelige organer udgør en alvorlig forbrydelse, som det kun er muligt at bekæmpe effektivt ved hjælp af et tæt samarbejde på internationalt plan. Fjernelse af organer indgår også som en del af FN's protokol om forebyggelse, bekæmpelse og retsforfølgning af menneskehandel, der supplerer FN's konvention om bekæmpelse af grænseoverskridende, organiseret kriminalitet. Den 13. december 2000 undertegnede Kommissionen protokollen på Fællesskabets vegne i Palermo. Hidtil har man dog ikke i Rådets arbejdsgrupper vedrørende retlige og indre anliggender drøftet handel med menneskelige organer.

Endvidere har Europol været fuldt operationelt siden juli 1999. Dets mandat omfatter menneskehandel, som handel med menneskelige organer indgår som en del af.

Kommissionen finder det nødvendigt for medlemsstaterne og Europol at forbedre deres samarbejde på dette område for derved at sikre en mere effektiv politik til bekæmpelse af denne forbrydelse.

I den forbindelse skal der mindes om betydningen af EF-traktatens artikel 152. Det kræves heri, at Fællesskabet vedtager foranstaltninger til fastsættelse af en høj standard for kvaliteten og sikkerheden af organer og stoffer af menneskelige oprindelse, blod og blodprodukter.

I medfør af den nye strategi på sundhedsområdet⁽¹⁾, som bl.a. er udformet med henblik på opfylde disse krav, er der blevet opstillet en række målsætninger for så vidt angår transplantationer (jf. bilag 2.1). Et af de foreslåede mål er at udvikle og forvalte et fællesskabsnet vedrørende organer og stoffer af menneskelig oprindelse. Der vil i tæt samarbejde med medlemsstaterne blive set nærmere på mulighederne for, at et sådan net også kan spille en rolle i forbindelse med bekæmpelse af ulovlig handel med organer.

⁽¹⁾ KOM(2000) 285 endelig udg.

(2001/C 187 E/068)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3852/00 af Paulo Casaca (PSE) til Kommissionen

(8. december 2000)

Om: Førtidspensionering

Ifølge oplysninger i pressen tilsluttede Rådet (ØKOFIN) sig den 8. november 2000 en midlertidig rapport fra Den Økonomisk-Politiske Komité (»EPC progress report on the impact of ageing population on public pensions systems«, ØKOFIN 303, 12791/00), hvoraf det fremgår, at det i Den Europæiske Union som helhed er nødvendigt at hæve pensionsalderen og begrænse førtidspensioneringen for at sikre opretholdelse af pensionsordningerne.

Det var en holdning, som vakte stor opmærksomhed hos offentligheden, efter hvad jeg generelt kunne observere i den europæiske presse, navnlig i den portugisiske, hvor afgørelsen blev betegnet som værende »Den Europæiske Unions«.

Den 22. november 2000 modtog jeg en meddelelse fra Kommissionen⁽¹⁾ med forslag til Rådets forordning om førtidspensionsordninger i Kommissionen.

Til min forundring indeholder forslaget til forordning ingen begrænsning af den allerede eksisterende adgang til førtidspensioneringsordninger, som Kommissionens tjenestemænd har, men derimod bestemmelser om en førtidspensioneringsordning for 600 tjenestemænd.

Kommissionen bedes i denne forbindelse svare på følgende spørgsmål:

- a) Erklærede Kommissionen sig på nogen måde uenig i rapportens indhold på det nævnte ØKOFIN-møde?
- b) Var Kommissionen ikke repræsenteret i den arbejdsgruppe, som har godkendt den pågældende rapport?
- c) Mener Kommissionen ikke, at taler og forslag af så modstridende indhold sætter EU-institutionernes troværdighed på spil?

(¹) SEK(2000) 2025 endelig udg.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(2. marts 2001)

Behovet for generelt at begrænse adgangen til førtidspensionering med henblik på at mildne de økonomiske og budgetmæssige konsekvenser af befolkningens aldring har været anerkendt længe. En sådan begrænsning er nævnt i de overordnede retningslinjer for den økonomiske politik og anbefales desuden i rapporten om sikre og bæredygtige pensioner fra Gruppen på Højt Plan vedrørende Social Beskyttelse og i rapporten fra en arbejdsgruppe under Udvalget for Økonomisk Politik, som forelagdes for Det Europæiske Råd i Nice. Det konkluderes i sidstnævnte rapport, at det vil være nødvendigt at øge beskæftigelsesgraden blandt ældre arbejdstagere samt at hæve den faktiske pensionsalder, hvis det skal lykkes at nå de mål for beskæftigelsen, der blev opstillet på Det Europæiske Råds møde i Lissabon. Det vil i denne forbindelse være nødvendigt generelt at begrænse adgangen til førtidspensionering og at kombinere dette med en reform af pensionssystemerne, så der skabes positive incitamentter for ældre arbejdstagere til at forblive en del af arbejdsstyrken.

Det er Kommissionen, som sammen med medlemsstaterne og Den Europæiske Centralbank (ECB) udpeger medlemmerne af Udvalget for Økonomisk Politik. Medlemmerne er højtstående embedsmænd fra disse institutioner, som har en særlig kompetence på det økonomiske og strukturpolitiske område, og som i henhold til vedtægterne for Udvalget for Økonomisk Politik skal arbejde for Fællesskabets almindelige interesser. Kommissionens medlemmer af Udvalget for Økonomisk Politik er højtstående tjenestemænd fra Generaldirektoratet for Økonomiske og Finansielle Anliggender.

I forbindelse med en vurdering af begrundelsen og grundlaget for den af Kommissionen foreslåede førtidspensioneringsordning er det vigtigt at understrege, at Kommissionens forslag er en »engangsforanstaltning«, der skal lette en gennemgribende strukturel reform af institutionen, og ikke en permanent førtidspensioneringsordning. Reformen af denne art er ekstremt vanskelige at gennemføre i enhver virksomhed eller institution, og tidligere reformer i nationale embedsmandsapparater og en lang række private virksomheder har vist, at førtidspensionering er et af de redskaber, der kan lette gennemgribende strukturelle ændringer. Derudover har Kommissionen forpligtet sig til at gennemføre disse ændringer under overholdelse af princippet om budgetneutralitet.

Det er også vigtigt at huske, at førtidspensionering er et sjældent fænomen i Kommissionen. I gennemsnit har mindre end ti tjenestemænd valgt at lade sig førtidspensionere i de senere år (skal sammenholdes med, at 300 blev pensioneret i 2000). Selvom tjenestemænd kan lade sig pensionere, når de fylder 60, er den gennemsnitlige pensionsalder ca. 63.

Den væsentligste årsag hertil er, at Kommissionens nuværende pensionsordning allerede indeholder positive incitamentter for tjenestemænd til at blive i tjenesten ud over den almindelige pensionsalder på 60. Den højeste pensionsydelse, der kan tildeles, er på 70 % af den senest udbetalte grundløn, afhængig af varigheden af den erhvervsaktive periode. Den årlige stigning i pensionsydelse indtil det fyldte 60. år er på 2 %, medens de pensionsrettigheder, som pensionsmodtageren er nået op på ved det fyldte 60. år, stiger med 5 % om året fra 60 til 65 år. Også en række andre strukturelle aspekter taler imod førtidspensionering.

Endelig er det lykkedes at opfylde et af målene med ovennævnte retningslinjer, nemlig at kombinere en førtidspensioneringsordning med en reform af pensionssystemet, idet Kommissionen i hvidbogen »Reformen af Kommissionen« (¹) af 1. marts 2000 forpligtede sig til at ændre den nuværende pensionsordning.

Der er således ingen uoverensstemmelse mellem de overordnede konklusioner i rapporten fra Udvalget for Økonomisk Politik vedrørende behovet for generelt at begrænse adgangen til førtidspensionering og det konkrete forslag fra Kommissionen om en førtidspensionering for 600 tjenestemænd.

(¹) KOM(2000) 200 endelig udg.

(2001/C 187 E/069)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3854/00

af Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) til Kommissionen

(8. december 2000)

Om: Udvidelse og fiskeri

Efter to års forhandlinger med ansøgerlandene i Luxembourg-gruppen (Polen, Ungarn, Den Tjekkiske Republik, Slovenien, Estland og Cypern) og påbegyndelsen af forhandlingerne med Helsinki-gruppen (Rumænien, Slovakiet, Letland, Litauen, Bulgarien og Malta) den 28. marts i år, har EP netop vedtaget en ny beslutning (R5-0417/2000 (¹) af 4. oktober 2000) om udvidelse af EU, som indeholder EP's krav vedrørende tiltrædelsesproceduren og de forhandlinger, der finder sted i forbindelse hermed. EP's Fiskeriudvalg har i forbindelse med denne beslutning fremsat en række krav på fiskeriområdet.

Kan Kommissionen informere om, hvilken omtrentlig tidsplan der er for drøftelserne af fiskeriet inden for rammerne af tiltrædelsesforhandlingerne både med Luxembourg-gruppen og Helsinki-gruppen, samt om, hvor langt disse forhandlinger i givet fald er nået, og hvilke fremskridt der hidtil er gjort?

Kan Kommissionen oplyse, om der under forhandlingerne om fiskeriet vil blive taget hensyn til kravene fra EP's Fiskeriudvalg, navnlig nødvendigheden af at afhjælpe de betydelige mangler hos de fleste ansøgerlandes fiskeriforvaltning, manglerne i ansøgerlandenes fiskerisektor med hensyn til miljø- og hygiejneregler samt inspektions- og kontrolforanstaltninger, behovet for pålidelig information om fiskerisektoren i ansøgerlandene, afskaffelse af forvridende elementer såsom »bekvemmelighedsflag«, de nødvendige kompetente forvaltningsmæssige strukturer med henblik på tilvejebringelse af detaljeret og pålidelig information om fiskerisektoren og fuldstændig gennemførelse af den gældende fællesskabsret?

(¹) »Vedtagne tekster« fra 4.10.2000, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Günter Verheugen

(14. februar 2001)

Kommissionen er bekendt med den beslutning, som det ærede medlem henviser til, og den kan tilslutte sig størsteparten af de deri indeholdte henstillinger på fiskeriområdet.

I april 1999 blev der indledt tiltrædelsesforhandlinger om fiskerikapitlet med Cypern, Ungarn, Polen, Estland, Den Tjekkiske Republik og Slovenien, og i oktober 2000 med Letland, Slovakiet og Malta. Forhandlingerne om dette kapitel er foreløbigt blevet indstillet over for Den Tjekkiske Republik, Ungarn, Slovenien, Cypern, Estland og Slovakiet, i lyset af de forpligtelser, disse lande har indgået om at afslutte deres forberedelser til en fuldstændig gennemførelse af Fællesskabets regelværk på fiskeriområdet.

Kommissionen lægger særlig stor vægt på udviklingen af den nødvendige administrative kapacitet med henblik på gennemførelsen af den fælles fiskeripolitik, især med hensyn til overvågnings-, inspektions- og kontrolaktiviteter. Der lægges ligeledes vægt på landenes strukturmæssige og markedsmæssige kapacitet. Kommissionen er også opmærksom på udviklingen af et helt særskilt og altomfattende register over alle fiskerifartøjer under ansøgerlandets flag, i overensstemmelse med Fællesskabets krav. Som følge heraf er det ikke længere muligt at opretholde »bekvemmelighedsflag« i fiskerisektoren.

For så vidt angår miljøstandarder, behandles disse under kapitel 22 om miljø. Med hensyn til sundhedsstandarder, dvs. de hygiejnemæssige og veterinære krav, behandles disse under kapitel 7 vedrørende landbrug, herunder de krav, der stilles til fisk og fiskerivarer.

(2001/C 187 E/070)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3858/00**af Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) til Kommissionen**

(8. december 2000)

Om: Udvidelse og regionalpolitik: en europæisk territorial strategi

Efter to års forhandlinger med ansøgerlandene i Luxembourg-gruppen (Polen, Ungarn, Den Tjekkiske Republik, Slovenien, Estland og Cypern) indledtes i april 2000 drøftelserne om gennemførelse af fællesskabsretten om strukturfondene (kapitel 21 i forhandlingerne) med de seks lande, der udgør denne gruppe. I denne forbindelse har EP netop i oktober 2000 vedtaget en beslutning (R5-0417/2000⁽¹⁾) af 4.10.00 om udvidelse af EU, som indeholder EP's krav vedrørende tiltrædelsesproceduren og de forhandlinger, der finder sted i forbindelse hermed.

Kan Kommissionen oplyse om den omtrentlige tidsplan for drøftelserne af kapitel 21 samt om, hvor langt disse forhandlinger er nået, og hvilke fremskridt der hidtil er gjort? Kan Kommissionen oplyse, hvornår omtrent drøftelsen af kapitel 21 med ansøgerlandene i Helsinki-gruppen (Rumænien, Slovakiet, Letland, Litauen, Bulgarien og Malta) efter dens opfattelse vil starte inden for rammerne af tiltrædelsesforhandlingerne, som blev indledt den 28. marts 2000?

I punkt 109 i EP's beslutning om udvidelse af EU hedder det, at »Europa-Parlamentet anser det for nødvendigt i forbindelse med udvidelsesprocessen under iagttagelse af nærhedsprincippet at tage hensyn til Det Europæiske Fysiske og Funktionelle Udviklingsperspektiv og til klart at forbinde det med regionalpolitikken med henblik på en reform af strukturfondene i 2006 for at give et passende svar på udviklingsbehovene i et udvidet EU, og opfordrer Kommissionen til i denne forbindelse at analysere udvidelsens virkninger for beskæftigelsen, samhørigheden og virksomhedsudflytningen for i god tid at kunne tage skridt til at hindre, at der opstår uligheder mellem regionerne«.

Kan Kommissionen oplyse, i hvilket omfang der tages hensyn til dette krav fra EP under tiltrædelsesproceduren og forhandlingerne med Luxembourg-gruppen i forbindelse med kapitel 21 og navnlig for så vidt angår den europæiske territoriale strategi?

På hvilken måde begunstiger den europæiske territoriale strategi den økonomiske, sociale og territoriale samhørighed i de maritime regioner i den yderste periferi, der hører under det nuværende mål 1, således at man undgår en forøgelse af disse regionernes perifere karakter efter udvidelsen af EU?

⁽¹⁾ »Vedtagne tekster« fra 4.10.2000, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Günter Verheugen

(28. februar 2001)

Det er ikke muligt på nuværende tidspunkt at opstille en pålidelig tidsplan for, hvornår forhandlingerne om kapitel 21 vil være afsluttet. Der er f.eks. stor forskel på, hvor langt de forskellige ansøgerlande er kommet i deres forberedelser med hensyn til udvikling af den administrative kapacitet. Situationen i de enkelte ansøgerlande er beskrevet i de periodiske rapporter, hvoraf den seneste blev vedtaget af Kommissionen den 8. november 2000⁽¹⁾.

Kravet om, at ansøgerlandene skal have gennemført EF's regelværk, er et af de kriterier, der nødvendigvis må være opfyldt, for at landene på tiltrædelsestidspunktet vil være i stand til at absorbere den tildelte støtte i overensstemmelse med reglerne for implementeringen af strukturfondene og Samhørighedsfonden.

For så vidt angår den såkaldte Helsinki-gruppe, som det ærede medlem henviser til, har Kommissionen modtaget redegørelser fra Letland, Litauen, Slovakiet og Malta, og det er derfor sandsynligt, at forhandlingerne om kapitel 21 for disse landes vedkommende vil blive indledt under det svenske formandskab. Det står endnu ikke klart, om det vil være muligt at indlede forhandlinger med Rumænien og Bulgarien på samme tidspunkt.

Debatten om Europas samhørighedspolitik efter 2006, herunder Det Europæiske Fysiske og Funktionelle Udviklingsperspektiv, er kun lige begyndt. Kommissionen offentliggjorde den 31. januar 2001 den anden samhørighedsrapport ⁽²⁾, hvori der fremsættes en række idéer og forslag på dette område med henblik på at åbne debatten. Parlamentet vil i høj grad blive inddraget i denne debat. For så vidt angår regionerne i EU's yderste periferi er det ærede medlem sikkert bekendt med, at Kommissionen har forelagt en række forslag for Rådet på områderne strukturpolitik og udvikling i landdistrikterne ⁽³⁾ for at tage hensyn til de særlige forhold, der gør sig gældende i disse regioner.

⁽¹⁾ KOM(2000) 700 endelig udg.

⁽²⁾ KOM(2001) 24.

⁽³⁾ KOM(2000) 732 endelig udg.

(2001/C 187 E/071)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3859/00
af Diana Wallis (ELDR) til Kommissionen

(8. december 2000)

Om: Aflytningssystemer i EU

I sit svar på min skriftlige forespørgsel E-2655/00 ⁽¹⁾ ytrede Kommissionen, at den ikke havde kendskab til nogen forsøg på at indføre indbyggede aflytningssystemer i Fællesskabet.

Artikel 20 (realiteten for indsamling af computerdata) og 21 (aflytning af dataindhold) i udkastet til Europarådets konvention om cyberkriminalitet indebærer imidlertid, at der indføres indbyggede aflytningssystemer på paneuropæisk og eventuelt (takket være USA's deltagelse i udarbejdelsen) globalt plan. De usandsynligt brede definitioner i artikel 1 i udkastet til konvention gør denne trussel endnu større. I Kommissionens uofficielle dokument af 2. oktober 2000 gav den selv udtryk for stor betænkelighed ved det foreliggende udkast til konvention, idet den gjorde opmærksom på alvorligheden af dette forslag.

Europarådets dokument CJ-PD(2000)10, der vedrører beskyttelse af personoplysninger, hedder det under henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF ⁽²⁾, at »man kunne hævde, at en generel obligatorisk tilbageholdelse af trafikale oplysninger er nødvendig for undersøgelsen af kriminelle lovovertrædelser«. Trafikale oplysninger beskrives i udkastet til konvention som »alle computerdata, der henviser til en kommunikation«, og det er derfor vanskeligt at se, hvorledes noget sådant kan pålægges uden et omfattende kontrolsystem.

Kan Kommissionen oplyse, hvad den har til hensigt at gøre for at sikre, at konventionen ikke fører til indbyggede kontrolsystemer?

⁽¹⁾ EFT C 113 E af 18.4.2001, s. 143.

⁽²⁾ EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(22. februar 2001)

I forbindelse med de igangværende forhandlinger om Europarådets konvention om cyberkriminalitet har Kommissionen forelagt et uofficielt dokument (»non-paper«), hvori den giver udtryk for bekymring med hensyn til visse aspekter af beskyttelsen af privatlivets fred i den kommende konvention, som påpeget af det ærede medlem.

Kommissionen vil fortsat deltage aktivt i disse forhandlinger, hvor den har status som observatør, og forsvare fællesskabsretten i det omfang, det overhovedet er muligt.

(2001/C 187 E/072)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3860/00**af Heidi Hautala (Verts/ALE) til Kommissionen**

(8. december 2000)

Om: Udledning af farlige stoffer i Seguraflodens afvandingsområde (Spanien)

I de selvstyrende provinser Valencia og Murcia forekommer der alvorlig forurening af Seguraflodens afvandingsområde på grund af udledning af farlige stoffer⁽¹⁾. Desuden anvendes det forurenede vand i Segurafloden og dens tilløb til kunstvanding af afgrøder, når floden løber gennem Alicante provinsen, og det udgør et alvorligt problem for landbruget og for miljøet, da vandet ikke er egnet til kunstvanding. Et af Seguras tilløb i Murcia provinsen, Guadalentín, er stærkt forurenet af krom. Ifølge analyser fra nogle laboratorier indeholder udledningerne i Guadalentínfloden 2 576 mikrogram krom III pr. liter og 231 mikrogram krom VI pr. liter, dvs. i alt 2 807 mikrogram krom. I henhold til de internationale FAO-bestemmelser tilrådes det, at vand til kunstvanding ikke bør indeholde mere end 100 mikrogram. Videnskabelige undersøgelser udarbejdet på Miguel Hernández universitetet vidner om problemets omfang. Det fremgår af disse undersøgelser, at der i Segurafloden forekommer forurenende stoffer fra liste I i Rådets direktiv 76/464/EØF⁽²⁾ af 4. maj 1976 om forurening, der er forårsaget af udledning af visse farlige stoffer i Fællesskabets vandmiljø. Der er tale om cadmium og organiske halogenforbindelser. Desuden er der ifølge undersøgelser foretaget af universitetet i Murcia tale om forekomst af krom og nikkel, som figurerer i liste II i det nævnte direktiv.

1. Finder Kommissionen ikke, at Spanien overtræder direktiv 76/464/EØF om forurening, der er forårsaget af udledning af visse farlige stoffer i Fællesskabets vandmiljø, direktiv 83/513/EØF⁽³⁾ om grænseværdier og kvalitetsmålsætninger for udledninger af cadmium og direktiv 84/491/EØF⁽⁴⁾ om grænseværdier og kvalitetsmålsætninger for udledninger af hexachlorcyklohexan?

2. Er Kommissionen af de ansvarlige nationale myndigheder blevet orienteret om de årsager og forhold, som har forårsaget tilstedeværelsen af farlige stoffer i Segurafloden, der kraftigt har overskredet grænseværdierne, hvad der medfører en risiko for menneskers sundhed?

3. Hvilke foranstaltninger har Kommissionen truffet eller har til hensigt at træffe?

⁽¹⁾ Der udledes 360 000 tons fast affald og 132 000 tons by-, landbrugs- og industriaffald i Seguraflodens afvandingsområde, dens tilløb og grundvandet, hvad der indebærer betydelige miljødelæggelser og en alvorlig fare for den offentlige sundhed hos indbyggerne i området.

⁽²⁾ EFT L 129 af 18.5.1976, s. 23.

⁽³⁾ EFT L 291 af 24.10.1983, s. 1.

⁽⁴⁾ EFT L 274 af 17.10.1984, s. 11.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(27. februar 2001)

For så vidt angår vandforurening med farlige stoffer generelt, har Kommissionen kendskab til Spaniens problem, med gennemførelsen af Rådets direktiv 76/464/EØF af 4. maj 1976 om forurening, der er forårsaget af udledning af visse farlige stoffer i Fællesskabets vandmiljø⁽¹⁾ samt af en række andre direktiver inden for samme sektor, som f.eks. Rådets direktiv 83/513/EØF af 26. september 1983 om grænseværdier og kvalitetsmålsætninger for udledninger af cadmium⁽²⁾ og 84/491/EØF af 9. oktober 1984 om grænseværdier og kvalitetsmålsætninger for udledninger af hexachlorcyklohexan⁽³⁾. Det må dog påpeges, at Domstolen som følge af den overtrædelsesprocedure, Kommissionen har indledt mod Spanien i medfør af EF-traktatens artikel 226 (tidl. artikel 169) i EF-traktaten, har dømt Spanien⁽⁴⁾ for ikke at have iværksat programmer til reduktion af vandforureningen med visse farlige stoffer, som er opført på liste II i bilaget til Rådets direktiv 76/464/EØF, i modstrid med, hvad der er foreskrevet i dette direktivs artikel 7.

Det skal ligeledes bemærkes, at Kommissionen har indledt en overtrædelsesprocedure mod Spanien som følge af flere punktvis forureningsproblemer, der er kommet for dagen via klager og EP-forespørgsler, og som har relation til dette lands manglende overholdelse af bestemmelserne i direktiv 76/464/EØF. Forureningen af Segura-floden henhører også under denne procedure, som led i hvilken Kommissionen har fremsendt en begrundet udtalelse til Spanien. Denne overtrædelsesprocedure er fortsat i gang.

Kommissionen er for øjeblikket i færd med at undersøge de foranstaltninger, de spanske myndigheder har truffet og meddelt den efter den ovennævnte dom afsagt af Domstolen. Blandt disse foranstaltninger bør bl.a. fremhæves vedtagelsen af vandforvaltningsplaner for de pågældende vandveje. Endvidere er den spanske vandlov nr. 29/1985 blevet væsentligt ændret i henseende hertil ved lov nr. 46/1999. De spanske myndigheder har ligeledes fremsendt en rapport fra Miljøministeriet om udarbejdelsen af programmer for nedbringning af forureningen med stofferne fra liste II som fastsat i artikel 7 i Rådets direktiv 76/464/EØF. De har desuden givet meddelelse om vedtagelsen af Real Decreto 995/2000, af 2. juni 2000, hvorved der fastsættes kvalitetsmålsætning for udledninger af visse farlige stoffer.

Hvorom alting er, vil Kommissionen i sin egenskab af traktaternes vogter og med alle de instrumenter, den råder over, træffe de nødvendige forholdsregler for at sikre, at fællesskabslovgivningen overholdes i det foreliggende tilfælde.

(¹) EFT L 129 af 18.5.1976.

(²) EFT L 291 af 24.10.1983.

(³) EFT L 274 af 17.10.1984.

(⁴) Dom af 25.11.1998. Sag nr. C-214/96.

(2001/C 187 E/073)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3861/00

af Heidi Hautala (Verts/ALE) til Kommissionen

(8. december 2000)

Om: Nitratforurening af Segurafloden (Spanien)

Der forekommer alvorlig nitratforurening af Seguraflodens afvandingsområde i den del af floden, som gennemløber de selvstyrede provinser Valencia og Murcia, både af grundvandet og af overfladevandet. Forureningen er fastslået af undersøgelser, der er omtalt i de spanske myndigheders hvidbog om vand og skyldes intensiv anvendelse af gødning i landbruget, hvad der bevirker en udledning på 44 880 tons nitrat årligt i flodens afvandingsområde. Vandføringen er beskeden og er ikke i stand til at absorbere forurening i dette omfang, hvad der resulterer i eutrofiering, som igen fører til store ændringer af vandets kvalitet.

1. Finder Kommissionen ikke, at Spanien overtræder Rådets direktiv 75/440/EØF (¹) om kvalitetskrav til overfladevand, som anvendes til fremstilling af drikkevand i medlemsstaterne?

2. Har Spanien udpeget Seguraflodens afvandingsområde som »særligt sårbart« i medfør af artikel 3, stk. 2, i Rådets direktiv 91/676/EØF (²) om beskyttelse af vand mod forurening forårsaget af nitrater, der stammer fra landbruget (herefter »nitratdirektivet«)?

3. Dersom Seguraflodens afvandingsområder er udpeget som særligt sårbart, har Spanien da udarbejdet og forelagt handlingsprogrammer i henhold til artikel 5 i nitratdirektivet?

4. Er handlingsprogrammerne i overensstemmelse med bestemmelserne i nitratdirektivet?

5. Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe i betragtning af, at Domstolen allerede har afsagt domme over Spanien på grund af manglende overholdelse af nitratdirektivet?

(¹) EFT L 194 af 25.7.1975, s. 26.

(²) EFT L 375 af 31.12.1991, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(27. februar 2001)

Kommissionen kender udmærket situationen i Segura-bækkenet, som er forurenet på grund af overdreven udledning af nitrater, hvilket hovedsagelig skyldes intensiv landbrugsproduktion såsom svineavl eller dyrkning af frugt og grøntsager. Den ansvarlige myndighed for Segura-bækkenet har erklæret, at der findes tre lokaliteter i Valencia-regionen og otte andre i Murcia-regionen, hvor overfladevandet regelmæssigt overstiger grænsen på 50 milligram pr. liter (mg/l) med hensyn til nitratindhold. Blandt grundvandsforekomsterne i Murcia-regionen (som dækker 95% af Segura-bækkenet) er der syv lokaliteter, hvor grænsen på 50 mg/l overskrides.

Selv om Valencia for nylig officielt har udpeget en række særligt sårbare zoner og offentliggjort et handlingsprogram (31. januar 2000), har Murcia i sin officielle tidende af 11. januar 2000 erklæret, at der ikke er tale om nogen problemer i forbindelse med nitratforurening fra landbruget i Murcia-regionen.

Kommissionen er for øjeblikket i gang med at undersøge dette problem nærmere, efter at den har fastslået lignende problemer i en halv snes andre spanske regioner. En tidligere procedure som følge af manglende handlingsprogrammer resulterede i april 2000 i, at Spanien blev dømt af Domstolen⁽¹⁾. Endelig har Spanien som led i planerne for udvikling af landdistrikter måttet love at udpege samtlige sårbare zoner inden udgangen af 2001, idet Kommissionen ellers vil overveje at suspendere EU-støtten.

⁽¹⁾ Sag nr. C-274/98, Sml. s. I-2823.

(2001/C 187 E/074)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3862/00
af Concepció Ferrer (PPE-DE) til Kommissionen**

(8. december 2000)

Om: Åbning af tredjelandes markeder

Den Europæiske Union har truffet en række foranstaltninger for at liberalisere indførslen fra 65 kategorier af tekstilprodukter og beklædning fra andre WTO-lande for at kunne overholde tredje fase i aftalen om tekstil og beklædning.

Samtidig med disse skridt er der indledt forhandlinger med tredjelande for at opnå en mere omfattende åbning af deres markeder og dermed også en bedre balance i samhandelen mellem EU og tredjelande.

Kan Kommissionen gøre konkret rede for, hvilke foranstaltninger, den har foreslået for at sikre en større åbning?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pascal Lamy

(25. januar 2001)

Da Kommissionen foreslog Rådet fortegnelsen over de varer, der skal indgå i den tredje integrationsfase under WTO-aftalen om tekstilvarer og beklædningsgenstande (ATC), var det ud fra den holdning, at som følge af den manglende forbedring af markedsadgangen for Fællesskabets eksport til tredjelande af tekstilvarer og beklædningsgenstande burde den tredje liberaliseringsfase ikke være mere vidtgående end de aftalemæssige forpligtelser i henhold til ATC. Derfor er en række kontingenter bestående af de mest følsomme varer blevet bibeholdt, uden afventning af muligheden for at gennemføre en yderligere liberalisering til gengæld for en bedre adgang til tredjelandenes markeder for tekstil og beklædning.

Med henblik på at takle problemet omkring den manglende markedsadgang vedtog Rådet samtidigt en række forhandlingsdirektiver gående ud på, at Kommissionen skulle føre bilaterale forhandlinger om markedsadgang med tredjelandene på basis af gensidige indrømmelser. Sådanne forhandlinger kunne føre til en forbedret markedsadgang til det fælles marked for tredjelande, også ud over liberaliseringen i tredje fase, og det på et bilateralt grundlag.

Kommissionen har officielt opfordret alle tekstileksporterende WTO-medlemmer til at indlede sådanne forhandlinger om markedsadgang, og et vist antal af dem har allerede vist sig interesserede heri.

Indtil dato har Kommissionen færdigforhandlet og parafet en aftale med Sri Lanka. Som led i denne aftale, der trådte i kraft den 5. december 2000, vil Sri Lanka nedsætte og fastholde toldsatsene på Fællesskabets tekstileksport, medens Fællesskabet midlertidigt vil ophæve de fire tekstilkontingenter, der for øjeblikket finder anvendelse på Sri Lankas eksport til Fællesskabet.

Også en række tredjelande har tilkendegivet deres interesse, og Kommissionen er for tiden involveret i diverse sonderende samtaler med disse tredjelande.

(2001/C 187 E/075)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3865/00
af Mihail Papayannakis (GUE/NGL) til Kommissionen

(8. december 2000)

Om: Genetablering af Mainolon

Det er nu gået ca. 4 måneder, siden skovbrande hærgede Arkadia og navnlig Mainolon-granskovene, som i geomorfologisk henseende er enestående for Grækenland som helhed. På grund af dets særlige økologiske værdier er Mainolon optaget i Natura 2000-netværket, da 5 af de 33 paddearter, der forekommer i området, er omfattet af direktiv nr. 92/43/EØF⁽¹⁾ og er beskyttet i henhold til græsk lov og Bernkonventionen; en af disse arter forekommer kun på Peloponnes.

Borgere og miljøorganisationer samt de sociale og politiske organer i området er foruroliget over forsinkelsen i udførelsen af de arbejder, der er nødvendige for genrejsning af skovene og genoprettelse af de ødelagte skovlandskaber og det frygtes, at det som følge af den manglende erosionsbekæmpelse vil ende med, at erosionen navnlig på de stejle skrånninger gør det umuligt at genplante skoven. Desuden er der truffet skridt for at asfaltere skovvejene, hvilket vil gøre det lettere at køre ud til de mest afsides beliggende kroge af naturreservatet, og vil føre til tiltagende krybskytteri, støj- og luftforurening samt skabe øget fare for skovbrande, hvilket igen giver anledning til velbegrundede forventninger om, at der vil blive bygget i området.

Kan Kommissionen oplyse, hvilke foranstaltninger den græske regering har truffet for at tilvejebringe fællesskabsmidler med henblik på at afbøde følgerne af de katastrofer, som har ramt Mainolon?

Har de berørte græske myndigheder forelagt konkrete programmer med detaljerede beskrivelser af arbejderne og handlingsplanerne for genrejsning af skovene, erosionsbekæmpelse og forebyggelse af oversvømmelser i området? I bekræftende fald hvornår? Mere generelt med hensyn til de områder, der er optaget i Natura 2000-netværket har en repræsentant for Kommissionen for nylig overfor Europa-Parlamentets Miljøudvalg erklæret, at udbetaling af strukturfondsmidler vil blive indstillet der, hvor områder omfattet af Natura 2000-netværket ikke beskyttes.

Foreligger der forvaltningsplaner for de beskyttede områder og findes der i Grækenland forvaltningsorganer, som medvirker til gennemførelsen af disse planer?

Er der tilstrækkeligt personale i de tjenester, som er ansvarlige for naturen i Grækenland, eller er der svagheder eller mangler på dette punkt?

⁽¹⁾ EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(8. februar 2001)

Mainolon-bjerget er medtaget på listen over de lokaliteter af fællesskabsbetydning, der er foreslået udpeget af Grækenland i henhold til Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter. Med henblik på den fremtidige medtagelse af lokaliteten i Natura 2000-nettet skal landets myndigheder kunne forsikre, at områdets bevaringsmæssige værdi bibeholdes.

Et LIFE-Nature-projekt er undervejs med sigte på at bevare og forvalte området. Ifølge de foreløbige oplysninger fra støttemodtageren (den lokale udviklingsinstans »Arcadia SA«), er det pågældende Natura 2000-område ikke blevet berørt af den seneste tids skovbrande. Der forventes i nær fremtid mere detaljerede oplysninger som led i støttemodtagerens kontraktmæssige forpligtelser, hvilket vil sætte Kommissionen i stand til at danne sig et klart billede af situationen.

I Grækenland er der allerede blevet udarbejdet et betydeligt antal forvaltningsplaner for foreslåede Natura 2000-lokaliteter via projekter, som Fællesskabet er med til at finansiere. Dog har den praktiske gennemførelse af disse forvaltningsplaner (som kræver afslutning af de dermed forbundne lovgivningsmæssige procedurer samt etablering af forvaltningsorganer) indtil nu været kendetegnet ved betydelige forsinkelser.

Den endelige version af det operationelle program for Peloponnes, som skal godkendes tidligt i 2001, indbefatter både forebyggende og beskyttende foranstaltninger for skovene, herunder de områder, der er omfattet af Natura 2000, samt foranstaltninger til genoprettelse af brandskadede skovområder. De nærmere enkeltheder vil fremgå af det programdokument, Grækenland udarbejder efter at Peloponnes-programmet er blevet godkendt.

Kommissionen kan ikke udtale sig om de nationale naturbevarelsesmyndigheders personale eller daglige drift, eftersom dette henhører under medlemsstaternes kompetence.

(2001/C 187 E/076)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3866/00

af Glyn Ford (PSE) til Kommissionen

(8. december 2000)

Om: Elektronisk affald (WEEE) — forbrænding af plastik

Er Kommissionen opmærksom på udvikling og drift af teknisk avancerede affaldsforbrændingsanlæg, hvori plastikaffald kan bruges som brændstof? Er Kommissionen klar over, at denne nye type forbrændingsanlæg har meget lave udslip eller slet ingen udslip af giftige stoffer?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(22. februar 2001)

Kommissionen begynder i anden halvdel af 2001 at arbejde på et vejledende dokument om bedste tilgængelige teknik (BAT — best available technique) inden for affaldsforbrænding. Arbejdet skulle kunne afsluttes i løbet af 2 år. Det såkaldte BREF (BAT-referencedokument) bliver en beskrivelse af, hvilken tilgængelig teknik der er den bedste med hensyn til emissioner til luft og vand og energiodnyttelse.

De europæiske mindstekrav til forbrændingsanlæg fremgår af Rådets og Europa-Parlamentets direktiv 2000/76/EF af 4. december 2000 om forbrænding af affald⁽¹⁾.

Kommissionen er klar over, at der er sket store fremskridt inden for miljøvenlig forbrænding af plastaffald, hvor en stor del af energiindholdet genvindes, og luft- og vandforureningen er lav.

⁽¹⁾ EFT L 332 af 28.12.2000.

(2001/C 187 E/077)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3867/00**af Glyn Ford (PSE) til Kommissionen**

(8. december 2000)

Om: WEEE – forslag om elektronisk affald – adgang til reservedele

For så vidt angår forslagene om affald af elektronisk udstyr (WEEE) og begrænsninger af farlige stoffer, kan Kommissionen redegøre for, om elektroniske produkter, som er kommet på markedet før den foreslåede dato (2008) for erstatning af flere forskellige farlige stoffer, bliver nødt til at blive kasseret før tiden på grund af mangel på de rigtige reservedele? Kan Kommissionen garantere, at forslagene ikke får en negativ indvirkning på forbrugerne?

(2001/C 187 E/078)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3868/00**af Glyn Ford (PSE) til Kommissionen**

(8. december 2000)

Om: WEEE – forslag om elektronisk affald – reservedele og overgangsperiode

For så vidt angår forslagene om affald af elektronisk udstyr (WEEE) og begrænsning af farlige stoffer, er Kommissionen enig i, at reservedele til brug i produkter, der blev markedsført før 2008, i en overgangsperiode bør være undtaget fra forbuddet mod brug af visse farlige stoffer? I bekræftende fald, hvilken overgangsperiode kunne Kommissionen tænke sig?

(2001/C 187 E/079)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3869/00**af Glyn Ford (PSE) til Kommissionen**

(8. december 2000)

Om: WEEE – forslag om elektronisk affald – reservedele og undtagelse

For så vidt angår forslagene om affald af elektrisk og elektronisk udstyr (WEEE) og begrænsning af farlige stoffer, er Kommissionen enig i, at et forbud mod stoffer i reservedele ville få en indvirkning på disses design, som kunne gøre dem uforenelige med de elektroniske produkter, hvori de blev anvendt? Er Kommissionen enig i, at dette vil føre til unødvendig produktion af affald?

Samlet svar**afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström
på skriftlige forespørgsler E-3867/00, E-3868/00 og E-3869/00**

(23. februar 2001)

I henhold til artikel 4 i forslaget til Rådets direktiv om begrænsning af anvendelsen af visse farlige stoffer i elektrisk og elektronisk udstyr⁽¹⁾ skal der findes stoffer til erstatning for visse tungmetaller og bromholdige flammehæmmere i dette udstyr med virkning fra den 1. januar 2008. Det er klart, at dette krav kun vedrører nyt udstyr, som er sendt på markedet efter den 1. januar 2008, og ikke kommer til at berøre udstyr, som allerede var i handelen før denne dato.

Det er ikke hensigten at forbyde brugen af reservedele, som indeholder ét eller flere af de stoffer, der er omfattet af forslaget, hvis det elektriske og elektroniske udstyr, der er sendt i handelen for første gang inden 2008, dermed risikerer ikke længere at kunne fungere uden sådanne reservedele. Kommissionen er enig i, at elektrisk og elektronisk udstyr ellers måtte kasseres unødigt.

(¹) EFT C 365 E af 19.12.2000.

(2001/C 187 E/080)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3872/00
af Cristiana Muscardini (UEN) til Kommissionen

(8. december 2000)

Om: Mineralvand fra Grønland

En gruppe erhvervsfolk på Grønland agter at hælde den ekstremt rene is, som dækker fire femtedele af øen, på flaske og markedsføre den som mineralvand.

Det globale forbrug af mineralvand vokser med 10% om året, og det vil således være let for det grønlandske produkt at vinde fodfæste på de europæiske markeder. Vil Kommissionen på denne baggrund træffe foranstaltninger, der kan bremse udnyttelsen af den arktiske is og en eventuel markedsføring af mineralvand fra Grønland?

Vil Kommissionen træffe foranstaltninger til beskyttelse af miljøet, eftersom denne fremfærd kan ende med at skade vores planet, som i forvejen er truet af menneskets hærgen, og navnlig vil gå ud over isdækket, som allerede på nuværende tidspunkt mindskes med ca. 45,8 kubikmeter om året?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pascal Lamy

(8. februar 2001)

Grønland udgør ikke en del af Fællesskabet eller dets toldområde. Forbindelserne med Grønland er underlagt afgørelser om de oversøiske landes og territoriers (OLT) associering med Fællesskabet. I handelsbestemmelserne for OLT er det fastsat, at deres produkter er omfattet af princippet om fri bevægelighed for varer, hvilket betyder, at de indføres i Fællesskabet uden told og afgifter med tilsvarende virkning, og at Fællesskabet ikke anvender kvantitative restriktioner eller foranstaltninger med tilsvarende virkning for indførsel af produkter med oprindelse i OLT. Der er to undtagelser fra disse bestemmelser: en generel undtagelse, der er begrundet i hensynet til den offentlige sædelighed, sundhedsbeskyttelse, miljøbeskyttelse osv., og muligheden for at indføre sikkerhedsforanstaltninger under visse betingelser. I dette særlige tilfælde er det sådan, at kun miljøundtagelsen potentielt kan anvendes som undtagelse, men Kommissionen mener ikke på nuværende tidspunkt, at en handelsrestriktion af den art vil kunne begrundes i hensynet til miljøet.

(2001/C 187 E/081)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3876/00
af Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen

(8. december 2000)

Om: Den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik (kemiske våben i Tyrkiet)

I svaret på skriftlig forespørgsel P-2910/00 oplyser Rådet, at enhver medlemsstat eller Kommissionen i henhold til EU-traktatens artikel 22 kan forelægge Rådet alle spørgsmål vedrørende den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik og fremsætte forslag for Rådet. Netop i betragtning af betydningen af de specifikke punkter i skriftlig forespørgsel E-1203/00, E-1204/00 og E-1205/00 for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik forekommer det hensigtsmæssigt, at Kommissionen gør brug af denne mulighed.

1. Vil Kommissionen jf. EU-traktatens artikel 22 »fremsætte forslag for Rådet« for at få oplysninger fra Universitetet i München om den tyske oprindelse (Buck og Depyfag) af de spræghoveder, den tyrkiske hær anvendte under et kemisk angreb på den kurdiske PKK-bevægelse den 11. maj 1999? Hvorfor afviser Kommissionen i benægtende fald at fremsætte et forslag, jf. EU-traktatens artikel 22, på trods af dette spørgsmåls betydning for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik?

2. Vil Kommissionen jf. EU-traktatens artikel 22 fremsætte forslag for Rådet for at få oplysninger fra det tyske Forsvarsministerium om dette ministeriums bistand til bygning af et nyt militært kemisk laboratorium i Tyrkiet? Hvorfor afviser Kommissionen i benægtende fald at fremsætte et forslag, jf. EU-traktatens artikel 22, på trods af dette spørgsmåls betydning for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(8. februar 2001)

Ifølge artikel 22 i traktaten om Den Europæiske Union kan enhver medlemsstat eller Kommissionen forelægge Rådet alle spørgsmål vedrørende den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik og fremsætte forslag for Rådet. Men den pågældende sag vedrører den angivelige udførsel af produkter med dobbelt anvendelse eller muligvis militære produkter fra en medlemsstat til Tyrkiet. I den forbindelse skal det bemærkes, at al lovgivning om udførsel af produkter med dobbelt anvendelse hører under Fællesskabets kompetence (jf. Rådets forordning (EF) nr. 1334/2000 af 22. juni 2000 om en fællesskabsordning for kontrol med udførslen af produkter og teknologi med dobbelt anvendelse⁽¹⁾), men implementeringen hører stadig under medlemsstaternes kompetence. Det er derfor op til den medlemsstat, hvor eksportøren er etableret, at træffe afgørelse om anmodninger om tilladelser og overvåge implementeringen heraf.

⁽¹⁾ EFT L 159 af 30.6.2000.

(2001/C 187 E/082)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3878/00
af Anneli Hulthén (PSE) til Kommissionen**

(4. december 2000)

Om: Ressourcer til mennesker, der er ramt af Creutzfeldt-Jacobs sygdom

Kan Kommissionen garantere, at der stadigvæk bliver stillet tilstrækkelige ressourcer til rådighed for mennesker, som rammes af Creutzfeldt-Jacobs sygdom, f.eks. pleje og rehabilitering? Kan Kommissionen også garantere, at der opføres tilstrækkelige midler til forebyggende foranstaltninger og forskning?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(15. januar 2001)

I artikel 152 (tidligere artikel 129) i EF-traktaten fastslås det udtrykkelig (stk. 5), at »Fællesskabets indsats på folkesundhedsområdet respekterer fuldt ud medlemsstaternes ansvar for organisation og levering af sundhedstjenesteydelser og medicinsk behandling«.

Hvilke ressourcer, der tildeles til f.eks. pleje og rehabilitering, henhører således i vidt omfang under medlemsstaternes kompetence.

Der har dog være fremskaffet midler gennem en europæisk handlingsplan til en intensivering af forskningen i de uløste spørgsmål vedrørende smitsom spongiform encephalopati hos dyr og mennesker. Handlingsplanen blev foreslået af Kommissionen i november 1996, og den blev hurtigt vedtaget af Rådet og Parlamentet med et tillægsbudget på 35 mio. EUR, hvorved fællesskabsfinansieringen nåede op på 50,7 mio. EUR. Kommissionen har siden i hele Europa finansieret 54 projekter, som 150 forskningslaboratorier har deltaget i, under det fjerde rammeprogram for forskning (programmerne Biomed, Biotech og FAIR).

Forskningsaktiviteterne fortsættes i det femte rammeprogram, hvor alle aspekter, der nævnes i handlingsplanen — herunder: klinisk og epidemiologisk forskning i spongiform encephalopati (SE), infektionsbæreren og dens overførselsmekanisme, diagnosticering af SE, evaluering af risikoen i forbindelse med SE, behandling og forebyggelse af SE, og koordinering af forskningsaktiviteterne mellem medlemsstaterne —

indgår i livskvalitetsprogrammet. Tre nye projekter er blevet udvalgt til at modtage støtte for at fortsætte den konstante overvågning af Jakob-Creutzfeldt's (CJD) sygdom og de konkrete tilfælde af sygdommen, harmonisere diagnosticeringmetoderne og undersøge fremstillingsprocesser, der kan nedsætte risikoen for smitte. Indkaldelser af forslag under livskvalitetsprogrammet vil i løbet af 2001 give yderligere mulighed for at styrke disse bestræbelser og fokusere på kritiske områder, hvor der er behov for forskning.

Spørgsmålet om overvågning af netop denne sygdom indgår også blandt Fællesskabets aktioner på folkesundhedsområdet og er således konkret nævnt i Europa-Parlamentets og Rådets beslutning nr. 2119/98/EF af 24. september 1998 om oprettelse af et net til epidemiologisk overvågning af og kontrol med overførbare sygdomme i Fællesskabet⁽¹⁾.

Samarbejdende netværker af personer, der direkte eller indirekte berøres af CJD, har endvidere mulighed for at indsende projektforslag, når der indkaldes forslag inden for rammerne af Fællesskabets handlingsprogram om sjældne sygdomme (1999-2003) eller Fællesskabets handlingsprogram for forebyggelse af AIDS og andre overførbare sygdomme (1996-2000 – Kommissionen har foreslået en forlængelse for 2001-2002).

⁽¹⁾ EFT L 268 af 3.10.1998.

(2001/C 187 E/083)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3887/00

af Glyn Ford (PSE) til Kommissionen

(13. december 2000)

Om: Diskriminering mod arbejdere i den nukleare sektor

Har Kommissionen kendskab til dr. William Cramp's arbejde, som førte til udviklingen af »the nuclear precipitation test«, med hvilken man kan påvise, hvilke personer der er særligt følsomme over for virkningerne af stråling?

Mener Kommissionen, at sådanne tests ikke bør anvendes til på forhånd at udvælge, hvilke personer der kan arbejde i kernekraftanlæg, og at man i stedet for at diskriminere på grundlag af den enkeltes biologiske snarere bør gøre miljøerne sikre for alle?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(12. februar 2001)

Dr. W. Cramps arbejde er Kommissionen velkendt. Dog er det på videnskabens nuværende stade ikke muligt i praksis at anvende resultaterne og anbefalingerne fra det arbejde, der indtil nu er udført på området differentieret følsomhed over for radioaktiv bestråling.

Kommissionen deler derfor det ærede medlems opfattelse, nemlig at man ikke bør tage sådanne tests i betragtning ved klassificering af arbejdskraften. Navnlige da denne særlige videnskabelige forskning vedrørende menneskelige organismers følsomhed over for radioaktiv bestråling er specielt rettet mod behandlingen af kræftsvulster.

Til beskyttelse af arbejdstagerne imod den risiko, der er forbundet med ioniserende stråling, fastsættes der årlige eksponeringsgrænseværdier. Disse værdier er baseret på videnskabens og forskningens seneste stade med hensyn til ioniserende strålings biologiske virkninger. Derudover gennemgår de ansatte inden for kerneindustrien en årlig lægeundersøgelse med henblik på at få konstateret, om de er egnede til arbejdet.

Disse to foranstaltninger danner kernen i de europæiske grundlæggende strålingsbeskyttelsesnormer, som kommer til udtryk i de ansattes høje beskyttelsesniveau. Yderligere foranstaltninger i denne retning er efter Kommissionens opfattelse ikke påkrævet.

(2001/C 187 E/084)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3894/00
af Robert Goebbels (PSE) til Kommissionen**

(13. december 2000)

Om: Indvirkningen på beskæftigelsen af et udkast til forordning om offentlige tjenester inden for passagerbefordring

Kommissionen har i sin »deregulerings-iver« indledt en ny etape ved at foreslå, at passagerbefordringen under de offentlige tjenester skal udliciteres hvert femte år.

Ifølge udtalelser fra kommissær Loyola de Palacio skal den foreslåede reform sikre, at operatørerne under den offentlige transport i højere grad udsættes for konkurrence for at give passagererne de bedste ydelser, kontrollere prisudviklingen og tilvejebringe et maksimalt sikkerhedsniveau.

På denne måde har kommissær de Palacio skabt en ny gruppe uforenelige aspekter. Den påtænkte konkurrence mellem den offentlige transports operatører vil ske på bekostning af denne, og den vil uundgåeligt medføre kvalitetsforringelser i de tilbudte ydelser (lukning af ikke-rentable linjer, reducerede tilbud osv.), og gå ud over sikkerheden (mindre kvalificeret, underbetalt og nødvendigvis mindre motiveret personale).

I en lang række lande har byer eller kommunesammenslutninger gennem længere tid tilbudt fælles transportydelser under deres egen forvaltning. De ansatte har ofte status som tjenestemænd eller kommunalt ansatte. En konkurrence mellem disse tjenesteydelser og private transportfirmaer ville generelt medføre en udelukkelse af den kommunale forvaltning, hvori personalet har en fastlagt status, mens en privat arbejdsgiver kan ansætte personale, der ikke har nogen anciennitet (og som ofte betales dårligere).

Når Kommissionen foreslår, at byer og andre offentlige enheder mindst hvert femte år skal udlicitere de offentlige transportydelser (hvis værdi overskrider 800 000 € pr. år), er den da klar over, at den således vil tvinge disse offentlige enheder til at nedlægge deres egne tjenesteydelser og afskedige deres ansatte?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(5. marts 2001)

Kommissionen henleder det ærede medlems opmærksomhed på, at det i henhold til artikel 9, stk. 3, i Kommissionens forslag af 26. juli 2000 til en forordning om offentlige tjenester inden for offentlig transport⁽¹⁾ er sikret, at myndighederne vil kunne beskytte deres ansatte medarbejdere, når kontrakterne skifter hænder. I enkelte tilfælde er denne beskyttelse allerede sikret i kraft af Rådets direktiv 77/187/EØF af 14. februar 1977 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varetagelse af arbejdstagernes rettigheder i forbindelse med overførsel af virksomheder, bedrifter eller dele af bedrifter⁽²⁾. Kommissionens forslag gør det muligt for myndighederne at insistere på dette beskyttelsesniveau, selv når dette ikke udtrykkeligt kræves i henhold til fællesskabsretten. Det indeholder afgjort ingen bestemmelser om, at myndighederne skal afskedige deres nuværende personale.

I henhold til Kommissionens forslag kræves det ikke, at myndighederne giver kontrakter til den tilbudsgiver, der afgiver det billigste bud. Myndighederne kan indgå kontrakter på grundlag af kvalitet og ikke blot pris. I forslaget opregnes en række kvalitets- og sikkerhedsmæssige kriterier, som der skal tages hensyn til ved indgåelsen af kontrakter.

Interne virksomheder er fortsat firmaer i henhold til fællesskabslovgivningen. De falder ind under fællesskabsbestemmelserne om statsstøtte og eneret. Men med de mange multinationale firmaer, der opstår, har misbrug af disse bestemmelser nu fået en fællesskabsomspændende dimension. Kommissionen har ikke til hensigt at sætte en stopper for de interne offentlige transportoperationer eller andre offentligt ejede firmaer. Det fremgår slet og ret af forslaget, at disse firmaer som alle andre fra tid til anden skal kunne godtgøre, at de fortsat er de bedste med hensyn til at betjene det pågældende område og samfund. Denne fremgangsmåde er fordelagtig for passagererne, og den fremmer retssikkerheden.

⁽¹⁾ EFT C 365 E af 19.12.2000.

⁽²⁾ EFT L 61 af 5.3.1977, som ændret ved Rådets direktiv 98/50/EF af 29. juni 1998 (EFT L 201 af 17.7.1998).

(2001/C 187 E/085)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3901/00**af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen***(13. december 2000)*

Om: Den voldsomme stigning i anlæggelsen af tunneler som middel til dobbelt arealudnyttelse

1. Kan Kommissionen bekræfte, at anlæggelsen af tunneler til vej- og jernbanetrafikken i lang tid snarere var undtagelsen end reglen, og at denne løsning førhen kun blev taget i brug til at passere bjergkæder samt senere også til at komme over brede vandveje, hvor en bro ikke frembyder noget realistisk alternativ, men at den tekniske udvikling nu har gjort det muligt og økonomisk forsvarligt i langt højere grad at anlægge tunneller?
2. Kan Kommissionen ligeledes bekræfte, at lokale, regionale og nationale myndigheder i medlemsstaterne i stigende grad betragter anlæggelsen af tunneler som et middel til i tætbefolkede områder at udvide færdselsårene gennem dobbelt arealudnyttelse og bl.a. i den hensigt at skåne landskabet og begrænse støjgener?
3. Kan Kommissionen forelægge tal over den stærke stigning i medlemsstaternes udarbejdelse og gennemførelse af projekter for anlæggelse af tunneler umiddelbart under jordoverfladen i forholdsvis flade områder med henblik på metrolinjer uden overskæringer, højhastighedsjernbanelinjer, godsbanelinjer og biltunneler?
4. Deler Kommissionen den opfattelse, at ikke kun arealforbrug, trafiktempo og anlæggelsesomkostninger, men også trafikanternes sikkerhed og overlevelseschancer må være udslagsgivende for beslutningen om anlæggelse af tunneler?
5. Kan Kommissionen forelægge tal over den øgede risiko for store brande og eksplosioner som f.eks. de forløbne års katastrofer i den fransk-italienske og østrigske del af Alperne (Mont Blanc, Tauern, Kaprun), der med den store stigning i antallet af tunneller kan forventes?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio*(1. marts 2001)*

Selv om boreteknikken til tunnelbyggeri og overdækkede veje har gjort store fremskridt, er det stadig meget dyrt at gennemføre sådanne projekter. Så de er ikke økonomisk realistiske som alternativ til åbne veje, når den mulighed foreligger.

Ansvar for anlæggelse af tunneler påhviler de lokale, regionale eller statslige myndigheder. Det er dem, der træffer beslutning om nye infrastrukturanlæg fra sag til sag på grundlag af tekniske, økonomiske og miljømæssige forhold og de lokale beboeres interesser. Kommissionen har ikke statistisk materiale om, hvad der findes af projekter af denne art i medlemsstaterne, eller hvilke risici der kan forekomme i forbindelse med sådanne projekter. Kommissionen har til dato heller ikke kunnet notere nogen tendens til at anlægge flere tunneler.

Hvad angår den påtænkte indsats på fællesskabsniveau, henvises det ærede medlem til svaret på hans forespørgsel E-3902/00 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Se side 80.

(2001/C 187 E/086)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3902/00
af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen

(13. december 2000)

Om: Bedre muligheder for brandsikring og -bekæmpelse i tunneler

1. Er det Kommissionen bekendt, at det nederlandske institut for brandsikring og katastrofepåvirkning (Nibra) nærer den opfattelse, at brandmænd ikke kan slukke brande i tunneler, fordi røgen hindrer dem i at se noget, fordi temperaturen er for høj, og fordi det på grund af eksplosionsfaren vil være uforsvarligt at bevæge sig ind i tunnelen (beretning i »Rotterdams Dagblad« den 20. november 1997)?
2. I hvilket omfang finder Kommissionen, at de delvis tunnelførte strækninger, som i øjeblikket er under anlæggelse for højhastighedslinjen Köln-Frankfurt gennem Taunusbjergene og Westerwald i Tyskland, og som er projekteret for højhastighedslinjen Amsterdam-Bruxelles under tørvemoseområdet øst for den nederlandske by Leiden, egner sig til tog fremført med høj hastighed?
3. Med hvilken multiplikationsfaktor øges risikoen for tab af menneskeliv, såfremt tog fremført med høj hastighed bliver afsporet eller bryder i brand i en tunnel?
4. Finder Kommissionen det acceptabelt, at transporten af farligt gods, som førhen systematisk blev henlagt til strækninger uden tunneler, nu i stigende grad foregår via vej- og jernbanetunneler? Er det forsvarligt at lade transport af farligt gods omlægge fra landevej og vandveje og fremover foregå med tog gennem tunneler af hensyn til hastigheden i transporterne?
5. Opfylder alle nye tunneler, som er i brug, under anlæggelse og projekteret, kvalitetskravene for Kanaltunnelen mellem England og Frankrig, hvor der foruden to adskilte tunnelrør til togene også forefindes et tredje tunnelrør som flugtvej, hvor togpassagerer kan redde sig ud af ved brand?
6. Hvad agter Kommissionen at foretage for at højne sikkerheden og f.eks. ved at gøre en meget stor tunneldiameter obligatorisk, ved at lade montere store sprinkleranlæg, som kan frembringe et tæt tæppe af vand, ved at gøre det obligatorisk at anlægge flugtvejstunneler parallelt med eksisterende og nye tunneler, ved så vidt muligt at begrænse længden af nye tunneler eller ved generelt at lægge en dæmper på anlæggelsen af tunneler?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(1. marts 2001)

Det er rigtigt, at tunneler er betydeligt farligere end åbne vejstrækninger ved større brande. Redningsmandskabet skal være meget hurtigt fremme på brandstedet for at kunne gribe ind i tide; det har omkring ti minutter.

Men Kommissionen råder ikke over de nøjagtige informationer om, hvor meget større risikoen er, som det ærede medlem efterlyser. De data, den for øjeblikket har til sin rådighed, viser, at der i dag er tale om, at antallet af dødsopfre ved alle former for ulykker taget under ét varierer mellem nul og tyve for hver milliard kilometer, der tilbagelægges.

Kommissionen skønner, at sikkerheden ikke udgør nogen begrundelse for at give afkald på at anlægge nye tunneler eller overdækkede vejstrækninger, såfremt de forsynes med det sidste nye sikkerhedsudstyr og opfylder de mest avancerede anlægsbestemmelser.

Foranlediget af ulykkerne i 1999 og 2000 er Kommissionen nu i gang med en nøjagtig opgørelse over gældende love og normer for jernbane- og vejstunneler i medlemsstaterne. Den forbereder desuden en række forskrifter til vedtagelse i de relevante internationale instanser.

Oversigten vil gøre det muligt at vurdere, hvilke fordele der kan opnås ved harmoniserede bestemmelser på europisk plan, såvel for jernbanetunnelers som for vej-tunnelers vedkommende.

Kommissionen vil ligeledes holde vågent øje med sikkerhedsforanstaltningerne ved alle de infrastrukturarbejder, der indbefatter tunnelstrækninger og får tilskud fra EF, bl.a. over budgetterne for de transeuropæiske transportnet.

Hvad angår transport af farlige stoffer, har Kommissionen støttet OECD's indsats for at opstille en metode til at sammenligne risikoen ved alternative linjeføringer og transportformer. Ved en sådan sammenligning kunne det godt vise sig, at tunnelstrækninger i adskillige tilfælde ikke er mere risikable end de andre mulige linjeføringer.

(2001/C 187 E/087)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3906/00

af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Kommissionen

(13. december 2000)

Om: EU-forholdsregler efter at der er konstateret kreaturer smittet med kogalskab i Galicien, Tyskland og Azorerne

Der hersker i det galiciske samfund som overalt i Europa stor bekymring over, at der er opstået det samme problem her som i Tyskland og på Azorerne, idet der er konstateret en ko med bovin spongiform encephalopati. Bekymringen er endnu større blandt landmændene, som i samarbejde med myndighederne bestræber sig på at finde en hurtig løsning på problemet. Samtidig med at de stiller krav om de nødvendige foranstaltninger i forbindelse med hygiejne, forbrug og produktion, bør det ikke være dem, som skal lide under følgerne, især ikke fordi sygdommen kan overføres til mennesker og skyldes forsømmelighed hos myndighederne i EU's medlemsstater, efter at epidemien viste sig i Det Forenede Kongerige og senere i Frankrig.

Eftersom der er tale om et europæisk problem, og der derfor er behov for generelle løsninger, som især skal omfatte Galicien, hvor det første tilfælde af sygdommen på spansk jord er blevet konstateret, bedes Kommissionen besvare følgende spørgsmål:

- Hvad er grunden til, at EU-institutionerne ikke allerede for flere år siden har truffet de nødvendige foranstaltninger til udryddelse af bovin spongiform encephalopati, især i form af et forbud mod anvendelse af kød- og benmel til foder, der i stor udstrækning fremstilles af store multinationale virksomheder i et omfang af tre millioner tons årligt, og som ser ud til at have forårsaget sygdommens overførelse?
- Hvilke foranstaltninger vil EU træffe til fordel for Galicien i samarbejde med de spanske og galiciske myndigheder for at sikre en hurtig udryddelse af sygdommen?
- Hvordan vil Kommissionen yde økonomisk kompensation til de landmænd i Galicien, som er blevet ramt af de indførte forholdsregler, idet deres besætninger bliver slået ned? Vil de i så fald modtage fuld erstatning, således som de burde, for værdien af besætningen? Vil landmændene modtage den nødvendige økonomiske hjælp som kompensation for de store tab, de lider på grund af det faldende forbrug, der skyldes bekymring og mistillid i befolkningen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(16. marts 2001)

Anvendelse af animalske proteiner fra pattedyr i foder til drøvtyggere har faktisk været forbudt i alle medlemsstaterne siden august 1994. Dette forbud er for nylig blevet udvidet midlertidigt til også at omfatte et forbud mod alle forarbejdede animalske proteiner i foder til opdrættede dyr.

Ud over foderforbuddet har EU indført talrige foranstaltninger for at forebygge en videreførelse af BSE-agensen (bovin spongiform encephalopati) og for at sørge for en endelig udryddelse heraf. Disse foranstaltninger omfatter destruktion ved høje temperaturer af animalsk affald, obligatorisk underretning om og test af alle BSE-mistænkte dyr, en hurtig test af alle sunde, syge og særligt nedslagtede dyr på over 30 måneder ud over de dyr, der er døde på bedriften, samt fjernelse og destruktion af specificeret risikomateriale. Gennemførelsen af denne kontrol falder ind under de spanske myndigheders kompetence.

I Kommissionens forordninger (EF) nr. 164/97 af 30. januar 1997 om ekstraordinære støtteforanstaltninger for oksekødsmarkedet i Frankrig i henhold til beslutning 97/18/EF⁽¹⁾, (EF) nr. 299/97 af 19. februar 1997 om ekstraordinære støtteforanstaltninger for oksekødsmarkedet i Tyskland⁽²⁾, (EF) nr. 1112/97 af 18. juni 1997 om ekstraordinære støtteforanstaltninger for oksekødsmarkedet i Irland i henhold til beslutning 97/312/EF⁽³⁾ er der fastsat en lovramme for erstatning til producenter af dyr, som er blevet slagtet i forbindelse med de forskellige nationale BSE-foranstaltninger. Kommissionen havde i hvert tilfælde modtaget en formel anmodning fra den pågældende medlemsstat, en procedure, som også vil gælde for Spanien. Under ovennævnte erstatningsordninger fik producenterne erstatning på grundlag af dyrets objektive værdi. Som reaktion på presset fra markedet, som skyldes en nedgang i oksekødsforbruget, har Kommissionen for nylig vedtaget en række støtteforanstaltninger, der skal hjælpe markedet i EU til at overvinde den nuværende krise. Disse foranstaltninger er i øjeblikket til behandling i Europa-Parlamentet og Rådet. Der vil også blive foreslået yderligere foranstaltninger, hvilket falder ind under de normale markedsstyringsmekanismer, som Kommissionen bruger.

⁽¹⁾ EFT L 29 af 31.1.1997.

⁽²⁾ EFT L 50 af 20.2.1997.

⁽³⁾ EFT L 162 af 19.6.1997.

(2001/C 187 E/088)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3925/00
af Glyn Ford (PSE) til Kommissionen**

(13. december 2000)

Om: Brasilien og vulkaniserede dæk

For nogle få år siden blev EF's forordninger vedrørende vulkaniserede dæk ajourført, således at vulkaniserede dæk blev anbragt i en lignende kategori som nye dæk. Som resultat heraf findes der nu en typegodkendelse for vulkaniserede dæk inden for EF.

Den 27. september 2000 udvidede den brasilianske regering et gældende forbud mod import af brugte dæk til også at omfatte vulkaniserede og omforarbejdede dæk.

Brasilien er et vigtigt marked for vulkaniseringsindustrien, og dette forbud udgør en betydelig trussel mod vulkaniseringsindustrien, som er den mest effektive og betydningsfulde metode til at genbruge og genanvende nedslidte dæk.

Har Kommissionen rejst dette spørgsmål overfor Brasilien?

Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe som følge af dette forbud?

(2001/C 187 E/089)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4014/00**af David Bowe (PSE) til Kommissionen**

(21. december 2000)

Om: Eksport af vulkaniserede og genforarbejdede dæk til Brasilien

Vil Kommissionen rette henvendelse til den brasilianske regering i lyset af dennes afgørelse om at udvide det eksisterende forbud mod import af brugte dæk til det brasilianske marked til også at omfatte vulkaniserede og genforarbejdede dæk, for så vidt som det drejer sig om behørigt godkendte og attesterede EU-produkter?

I benægtende fald hvorfor?

(2001/C 187 E/090)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4026/00**af Graham Watson (ELDR) til Kommissionen**

(21. december 2000)

Om: Vulkaniserede og genforarbejdede dæk

Hvorledes forholder Kommissionen sig til den brasilianske regerings forbud mod import af vulkaniserede og genforarbejdede dæk, navnlig nu, hvor disse produkter er omfattede af anmeldt EF-typegodkendelse?

Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Pascal Lamy
på skriftlige forespørgsler E-3925/00, E-4014/00 og E-4026/00

(6. februar 2001)

Ifølge nationale brasilianske handelsbestemmelser, som er meddelt Verdenshandelsorganisationen (WTO), er det udtrykkeligt forbudt at importere brugt inventar og brugte maskiner og forbrugsgoder, og den eneste mulighed for undtagelse er gaver.

De brasilianske toldmyndigheder forelagde problemet om importen af vulkaniserede dæk for retsmyndighederne, som konkluderede, at det var i strid med lokale handelsbestemmelser at tillade en sådan import. De suspendede derfor straks udstedelsen af importlicenser for de pågældende varer. I den forbindelse er retsafgørelsen blevet gennemført i praksis med handelsbestemmelsen Portaria MDIC/SECEX nr. 8 af 25. september 2000.

Kommissionen er bekendt med problemet og den bekymring, det har vakt hos selskaber, som fremstiller og eksporterer vulkaniserede dæk. Efter de indledende kontakter med de brasilianske myndigheder har Kommissionen forstået, at der efter den brasilianske regerings opfattelse kan være sundheds- og forbrugsmæssige bekymringer forbundet med importen af brugte goder, og at de brasilianske myndigheder har udarbejdet Portaria nr. 8, som blokerer for importen af sådanne dæk, da nævnte retsafgørelse udvider anvendelsesområdet for brugte varer til også at omfatte vulkaniserede dæk. Når Kommissionen har fået klarlagt problemet yderligere med industrien, vil den rette henvendelse til den brasilianske regering og fremføre sagen, for at der kan skelnes mellem disse varer og den generelle kategori af brugte goder, og for at forklare det europæiske system for typegodkendelse. Hvis det ikke er muligt at nå frem til en positiv løsning, vil Kommissionen overveje, hvordan den kan gribe ind på baggrund af den brasilianske regerings svar.

(2001/C 187 E/091)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3926/00
af Cristina Gutiérrez-Cortines (PPE-DE) til Rådet

(20. december 2000)

Om: Den Europæiske Socialfond og uddannelse af lærere

Forordningen om generelle bestemmelser for strukturfondene (forordning (EF) nr. 1260/1999⁽¹⁾) indeholder bestemmelser om forskellige interventionsområder for Den Europæiske Socialfond. Det drejer sig bl.a. om fremme og forbedring af erhvervsuddannelse og uddannelsesfremme som led i en politik for livslang uddannelse.

I denne forbindelse bedes Rådet besvare følgende spørgsmål:

1. Kan Rådet oplyse, hvor stort et støttebeløb der i alt er afsat til uddannelse?
2. Hvor stor er støtten til uddannelse af lærere og undervisere i Spanien?

⁽¹⁾ EFT L 161 af 26.6.1999, s. 1.

Svar

(24. april 2001)

Rådet skal henlede det ærede parlamentsmedlems opmærksomhed på, at det ikke er Rådet, der træffer afgørelse om størrelsen af det støttebeløb, der ialt er afsat til uddannelse eller til uddannelse af lærere eller undervisere i Spanien inden for rammerne af Den Europæiske Socialfond.

I medfør af forordningen om generelle bestemmelser for strukturfondene, som det ærede parlamentsmedlem henviser til, er det faktisk Kommissionen, der skal træffe beslutning om strukturfondenes finansielle deltagelse i forståelse med den berørte medlemsstat.

Rådet er derfor ikke i stand til at besvare det ærede parlamentsmedlems spørgsmål.

(2001/C 187 E/092)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3927/00
af Bernard Poignant (PSE) til Kommissionen

(13. december 2000)

Om: Anvendelse af ILO-konvention nr. 147 på fartøjer, der anløber EU-havne

Efter den nye havforureningskatastrofe med tankeren »Ievoli Sun« er risikoen ved søtransport i EU's farvande atter kommet i offentlighedens søgelys. Et år efter Erikas forlis står Kommissionens forslag til Europa-Parlamentet og Rådet til den første pakke af foranstaltninger vedrørende sikkerhed til søs umiddelbart for at skulle vedtages.

Ændringen af Rådets direktiv 95/21 om håndhævelse over for skibe, der anløber Fællesskabets havne og sejler i farvande under medlemsstaternes jurisdiktion, af internationale standarder for skibes sikkerhed, for foreningsforebyggelse samt for leve- og arbejdsvilkår om bord (havnestatskontrol), ændringen af direktiv 94/57 om fælles regler og standarder for organisationer, der udfører inspektion og syn af skibe, og for søfartsmyndighedernes aktiviteter i forbindelse dermed og forslaget til forordning om fremskyndet indfasning af krav om dobbeltskrogs- eller tilsvarende design for olietankskibe med enkeltskrog vedrører de tekniske foranstaltninger som led i politikken for sikkerhed til søs.

Det bør dog ikke glemmes, at sikkerheden i forbindelse med søtransport først og fremmest afhænger af mennesker: 70-80 % af alle ulykker og forlis skyldes menneskelige fejl.

Hvordan stiller Kommissionen sig på baggrund heraf til et forbud mod, at fartøjer anløber EU-havne, hvis f.eks. arbejdsbetingelserne om bord ikke er i overensstemmelse med ILO-konvention nr. 147?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(15. februar 2001)

Rådets direktiv 95/21/EF af 19. juni 1995 om håndhævelse over for skibe, der anløber Fællesskabets havne og sejler i farvande under medlemsstaternes jurisdiktion, af internationale standarder for skibes sikkerhed, for forureningsforebyggelse samt for leve- og arbejdsvilkår om bord (havnstatskontrol)⁽¹⁾, foreskriver havnstatskontrol af overholdelsen af bestemmelserne i ILO-konvention nr. 147. Manglende overholdelse af de sociale standarder medfører ikke i sig selv noget forbud mod at anløbe Fællesskabets havne. Derimod kan inspektørerne i medfør af direktivet tilbageholde de fartøjer, der ikke frembyder tilfredsstillende sikkerheds- eller hygiejneforhold om bord.

Med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/95/EF af 13. december 1999 om håndhævelse af bestemmelserne om søfarendes arbejdstid på skibe, der anløber Fællesskabets havne⁽²⁾, styrkes denne kontrol, idet der foretages en inspektion i Fællesskabets havne af overholdelsen af bestemmelserne i ILO-konvention nr. 180 og protokollen til konvention 147 om arbejdsvilkår og arbejdstid om bord. De fastslåede uregelmæssigheder under disse inspektioner (som f.eks. besætningsmedlemmernes overtræthed) kan medføre tilbageholdelse af fartøjet.

Endelig bliver ændringerne til Rådets direktiv 95/21/EF regelmæssigt inkorporeret i Paris-memorandummet. Hvorom alting er, skal medlemsstaterne i tilfælde af uoverensstemmelser mellem Paris-memorandummet og Rådets direktiv 95/21/EF overholde direktivets bestemmelser.

⁽¹⁾ EFT L 157 af 7.7.1995.

⁽²⁾ EFT L 104 af 20.1.2000.

(2001/C 187 E/093)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3928/00 af Bernard Poignant (PSE) til Kommissionen

(13. december 2000)

Om: Efterladte søfolk i EU's havne

Blandt de mange krænkelse af søfolkenes rettigheder, der er blevet påtalt i de seneste år, viser skandalen med de besætninger og skibe, der er blevet efterladt af deres rederier, hvordan arbejdsvilkårene for søfolkene er blevet forringet.

Dette problem kræver internationale løsninger, og ikke mindst anerkendelse fra EU's side igennem specifik lovgivning og samarbejde staterne imellem.

Ville det ikke være på sin plads, om EU traf nogle beskyttelsesforanstaltninger for at forhindre, at søfolkene på ny kommer i helt ekstreme situationer?

Agter Kommissionen at afhjælpe dette problem ved at fremsætte forslag til retsakter, der kræver overholdelse af bestemmelserne i ILO's konvention nr. 163, henstilling nr. 173 om søfarendes velfærd og konvention nr. 166 om hjemsendelse af søfarende?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(18. januar 2001)

Kommissionen erkender, at det forhold, at visse skibsredere lader deres besætninger og fartøjer i stikken, er et alvorligt problem, som må behandles af såvel de internationale instanser som fællesskabsinstanserne.

Kommissionen følger opmærksomt det arbejde, der udføres desangående på internationalt plan af den fælles ekspertgruppe under Det Internationale Arbejdsbureau (ILO) og Den Internationale Søfartsorganisation (IMO). Man må ikke glemme, at problemet med søfolk, der lades i stikken, er et internationalt fænomen, og at der ikke kan findes nogen løsning herpå alene på fællesskabsniveau, uden at der samtidig tages hensyn til den internationale sammenhæng.

En korrekt håndhævelse i medlemsstaterne af ILO-konventionerne for så vidt angår de søfarendes velfærd og deres hjemsendelse, er ganske afgjort vigtigt med henblik på at forbedre leve- og arbejdsvilkårene om bord på skibene. Dette er dog ikke nok til at løse problemet med efterladte søfolk, når de pågældende fartøjer ikke fører et EU-flag.

Derfor agter Kommissionen i første omgang at analysere konklusionerne af ekspertgruppens arbejde, inden den overvejer muligheden for at gribe ind på fællesskabsplan.

(2001/C 187 E/094)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3929/00
af Béatrice Patrie (PSE) til Kommissionen**

(13. december 2000)

Om: Anvendelse af landbrugsprodukter til nonfood-formål

Der er i dag et enormt potentiale for EU i udviklingen af nye anvendelsesmuligheder for fornyelige landbrugsråvarer inden for nonfood-sektoren. Derigennem kan det blive muligt på en gang at mindske vore CO₂-emissioner, at gøre os mindre afhængige af olie og at reducere det europæiske underskud af vegetabiliske proteiner. Og det kan ikke mindst blive muligt at erstatte enorme mængder af forurenende produkter af mineralisk oprindelse med produkter af vegetabilisk oprindelse (smøremidler, opløsningsmidler, blæk, biobrændstoffer, pesticider osv.), der har den fordel, at de er biologisk nedbrydelige, ugiftige og fornyelige.

Det må imidlertid konstateres, at man i Agenda 2000 helt har overset denne sektor. Kommissionen har ganske vist allerede taget initiativer til at udvikle anvendelsesmuligheder for de fornyelige ressourcer inden for nonfood-sektoren, men der mangler en samlet strategi for disse initiativer og en koordinering mellem de forskellige generaldirektorater.

Regionsudvalget har for nylig i sin udtalelse 2000/C226/06 i lighed med mange økonomiske og sociale repræsentanter for sektoren for fornyelige ressourcer anmodet Kommissionen om hurtigst muligt at oprette en taskforce for nonfood-sektoren, hvorved det ville blive muligt at få et strategisk overblik over dossieret og føre en sammenhængende politik.

Hvordan vil Kommissionen reagere på denne fælles anmodning fra Regionsudvalget og den berørte sektor? Agter Kommissionen på kort eller mellemlang sigt at oprette denne taskforce? Er der for øjeblikket forslag til retsakter vedrørende anvendelse af produkter af vegetabilisk oprindelse til nonfood-formål til behandling i de ansvarlige tjenestegrene?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(7. februar 2001)

Kommissionen har ikke for tiden anset det for hensigtsmæssigt og nyttigt at oprette en særlig taskforce for nonfood-sektoren. I FN's konvention om klimaændringen, Kyoto-protokollen, der blev undertegnet i december 1997, er det fastsat, at der inden 2005 skal opnås fremskridt om omfanget af nedsættelsen af drivhusgasemissionerne i alle økonomiens sektorer. Fællesskabet har i denne forbindelse givet tilsagn om i perioden 2008-2012 at nedsætte emissionerne med 8 % i forhold til niveauet i 1990.

For at opfylde dette tilsagn vedtog Kommissionen det europæiske klimaændringsprogram, der er indeholdt i dens meddelelse om politikker og foranstaltninger til reduktion af drivhusgasemissionerne⁽¹⁾. Kommissionen gik i sin meddelelse ind for oprettelse af »tematiske arbejdsgrupper« om alle økonomiens hovedsektorer. I denne forbindelse er der allerede blevet nedsat en særlig gruppe om landbruget samt en anden om skovproblematikken. Disse arbejdsgrupper er sammensat af repræsentanter for alle de berørte sektorer, dvs. bl.a. Kommissionen, medlemsstaternes eksperter, industriens repræsentanter og erhvervsorganisationer. De drøfter fornyelige energikilder og dermed også nonfood-brug af landbrugsprodukter.

Disse grupper har således til formål at identificere og uddybe de vigtigste punkter i de forskellige EF-politikker, der er nødvendige for at opfylde Kyoto-protokollen. Resultaterne af temagruppernes arbejde kan danne grundlag for Kommissionens konkrete forslag til de forskellige politikker. Disse forslag kan omfatte tilpasninger eller ændringer af EF's lovgivning for at formindske emissionen af drivhusgasser.

Desuden skabte Kommissionen ved oprettelsen af en permanent gruppe for fornyelige energikilder (1999) et forum, hvor industriledere, producenter og erhvervsorganisationer regelmæssigt kan udveksle oplysninger med dens tjenestegrene.

Resultaterne af Agenda 2000 betyder et andet vigtigt skridt hen imod en tilpasning af landbrugsråvarernes priser til verdensmarkedspriserne. På denne måde udbydes landbrugsråvarerne, bl.a. korn og oliefrø, til konkurrencedygtige priser til nonfood-brug, ja til energibrug.

Det er vanskeligt i forbindelse med den fælles landbrugspolitik at gå videre på grund af de nuværende bindinger i Verdenshandelsorganisationen (WTO) og på budgettet. Hvis landbrugsråvarer i energi- og miljøpolitikken anses for en vigtig fornyelig ressource, bør forskellen mellem priserne på forarbejdede landbrugsråvarer og priserne på konkurrerende fossile brændstoffer formindskes via beskatningen, som Kommissionen (»Schriveners forslag«) allerede har foreslået og nedfældet det i grønbogen om forsynings-sikkerhed⁽²⁾.

Desuden er der i Agenda 2000 fastsat en referencesats for jordudtagning på 10%. Ifølge artikel 6, stk. 3, i Rådets forordning (EF) nr. 1251/1999 af 17. maj 1999 om indførelse af en støtteordning for producenter af visse markafgrøder⁽³⁾ kan det udtagne areal anvendes til at tilvejebringe materialer til fremstilling i Fællesskabet af produkter, som ikke primært er bestemt til konsum eller foderbrug, under forudsætning af at der anvendes effektive kontrolordninger, uden at betalingen i henhold til støtteordningen for markafgrøder herved berøres. Gennemførelsesbestemmelserne til denne forordning (EF) nr. er nedfældet i Kommissionens forordning (EF) nr. 2461/1999⁽⁴⁾. Ca. 20% af det udtagne areal (1 mio. ha) blev anvendt til dette formål. Industrien nød godt af meget konkurrencedygtige priser på landbrugsråvarer til at udvikle nye afsætningsmuligheder.

EF-støtten til udvikling af landdistrikterne gør det i øvrigt også muligt at fremme nonfood-brugen af landbrugsprodukter. I de planer for udvikling af landdistrikterne for perioden 2000-2006, som medlemsstaterne udarbejdede og forelagde Kommissionen til godkendelse, er der således fastsat støtte til anvendelse af biomasse i forbindelse med støtte til investeringer på bedrifterne, forarbejdning og afsætning af landbrugsprodukter eller udvikling af landdistrikterne.

Desuden har Kommissionen i forbindelse med statsstøtte tilladt konkrete foranstaltninger (bl.a. skatte- og lovbestemmelser) til energibesparelse og fremme af fornyelige energikilder. Det indgår i statsstøtten til miljøbeskyttelse.

⁽¹⁾ KOM(2000) 88 endelig udg.

⁽²⁾ KOM(2000) 769 endelig udg.

⁽³⁾ EFT L 160 af 26.6.1999.

⁽⁴⁾ Kommissionens forordning (EF) nr. 2461/1999 af 19. november 1999 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 1251/1999, for så vidt angår anvendelsen af udtagne landbrugsarealer med henblik på produktion af råvarer til fremstilling i EF af produkter, som ikke primært er bestemt til konsum eller foderbrug — EFT L 299 af 20.11.1999.

(2001/C 187 E/095)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3937/00
af Wolfgang Ilgenfritz (NI) til Kommissionen

(13. december 2000)

Om: Partistøtte

Kommissionen har i det foreløbige forslag til budget for 2001 endnu engang opført en selvstændig budgetpost for tilskud til europæiske partier. Der er anført et »p.m.« i anmærkningerne ud for denne post, da der åbenbart ikke er opført et bestemt beløb ikke alene på grund af manglende retsgrundlag, men også som følge af andre faktorer.

Eftersom de respektive nationale partier får meget høj støtte over de nationale budgetter, bedes Kommissionen besvare følgende spørgsmål:

1. Findes der allerede beregninger, henholdsvis undersøgelser af, hvor mange midler der sandsynligvis vil blive opført på denne budgetpost i 2001?
2. Ved Kommissionen på nuværende tidspunkt, henholdsvis kan man allerede nu anslå, fra hvornår de europæiske partier kan regne med disse tilskud i 2001?
3. Får alle europæiske partier tilskud, eller foreligger der allerede nu nærmere kriterier for, hvordan de støtteberettigede partier udvælges? Er det allerede nu fastlagt, hvilke partier der får tilskud? Er disse partier måske allerede nu opført på lister?
4. Har nationale partier allerede fået tilskud på grundlag af andre budgetposter i indeværende år og de forudgående år? Hvilke østrigske partier fik i bekræftende fald tilskud?
5. Kan det tænkes, at den budgetpost, der er opført for tilskud til europæiske partier, heller ikke får tildelt nogen midler i regnskabsåret 2001 (intet beløb opført), men at der vil blive stillet midler til rådighed for nationale partier i 2001 fra andre budgetposter?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi

(27. februar 2001)

1. og 2. Som det ærede medlem anfører, oprettede Parlamentet en ny budgetpost på 2001-budgettet (B3-500N), under hvilken der er anført et »p.m.«. Dette skyldes, at der endnu ikke foreligger et retsgrundlag.

Kommissionen har nu på grundlag af EF-traktatens artikel 308 (tidligere artikel 235) fremsat forslag til en forordning⁽¹⁾ om vedtægt for og finansiering af europæiske politiske partier. Parlamentet skal afgive sin udtalelse, og forordningen skal vedtages enstemmigt af Rådet, inden den kan træde i kraft.

3. Kommissionens forslag til forordning opstiller nogle klare kriterier, som et politisk parti skal opfylde for at kunne modtage støtte:

- partiet skal deponere sin vedtægt i Parlamentet
- partiet skal med sin vedtægt og med sine aktiviteter overholde de demokratiske principper, de grundlæggende rettigheder og retsstatsprincippet
- partiet skal selv eller gennem valgte medlemmer i Europa-Parlamentet, de nationale parlamenter eller regionale parlamenter være repræsenteret i mindst fem medlemsstater eller have opnået mindst 5 % af stemmerne ved de seneste valg til Europa-Parlamentet, i mindst fem medlemsstater.

4. Som det fremgår af Revisionsrettens beretning (Nr. 13/2000, punkt 46)⁽²⁾, har nogle politiske grupper traditionelt stillet både finansielle midler og naturalier til rådighed for de europæiske politiske partier, de er tilknyttet. Dette er et anliggende for Parlamentet.

⁽¹⁾ KOM(2000) 898.

⁽²⁾ EFT C 181 af 28.6.2000.

(2001/C 187 E/096)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3949/00
af Roberta Angelilli (UEN) til Kommissionen**

(13. december 2000)

Om: Vurdering af indvirkning på miljøet

Hvad angår det svar, Margot Wallström afgav på Kommissionens vegne på min tidligere forespørgsel (E-2683/2000) ⁽¹⁾ om højhastighedstog i området ved motorringvejen, så er jeg ikke tilfreds med svaret på punkt 2, idet Rådets direktiv 85/307/EØF ⁽²⁾ i artikel 6, stk. 2, fastslår, at medlemsstaterne skal sørge for, at de berørte dele af offentligheden får lejlighed til at udtale sig, inden projektet påbegyndes.

Det er klart, at kontrollen med gennemførelsen af direktivet henhører under de enkelte medlemsstaters ansvarsområde, men hvis en medlemsstat ikke opfylder sin pligt til at føre kontrol, så sker der rent faktisk en forskelsbehandling af borgerne på grund af den manglende gennemsigtighed i det informative arbejde og borgernes manglende mulighed for at få adgang til oplysninger og deltage i beslutningsprocesserne.

Kan Kommissionen derfor give følgende oplysninger:

1. Hvilken institution har beføjelse til at gribe ind?
2. Hvad sker der på europæisk plan?
3. Hvilke direktiver er gældende på dette område?
4. Kan den give en generel bedømmelse af det pågældende spørgsmål?

⁽¹⁾ EFT C 113 E af 18.4.2001, s. 149.

⁽²⁾ EFT L 175 af 5.7.1985, s. 40.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(22. februar 2001)

Kommissionen er ansvarlig for at sikre, at fællesskabsretten overholdes behørigt i samtlige medlemsstater.

Kommissionens magtbeføjelser er dog begrænset til dem, den er tildelt i henhold til EF-traktaten. I artikel 211 (fhv. artikel 155) hedder det: »For at sikre Fællesmarkedets funktion og udvikling skal Kommissionen drage omsorg for gennemførelsen af de i denne traktat indeholdte bestemmelser og af de bestemmelser, der med hjemmel i denne træffes af institutionerne«. I artikel 226 (fhv. artikel 169) hedder det som følger: »Finder Kommissionen, at en medlemsstat ikke har overholdt en forpligtelse, der påhviler den i henhold til denne traktat, fremsætter den en begrundet udtalelse herom efter at have givet den pågældende stat lejlighed til at fremsætte sine bemærkninger. Retter den pågældende stat sig ikke efter den fremsatte udtalelse inden for den frist, der er fastsat af Kommissionen, kan denne indbringe sagen for Domstolen«.

I det foreliggende tilfælde er spørgsmålet om, hvorvidt fællesskabslovgivningen om vurdering af virkningerne på miljøet (VVM) er blevet korrekt håndhævet med hensyn til det projekt, det ærede medlem omtaler, allerede blevet behandlet af Kommissionen i 1997/1998. Siden den nye skriftlige forespørgsel ikke rummer noget relevant nyt, henvises det ærede medlem til Kommissionens tidligere besvarelser af hendes skriftlige forespørgsel E-578/98 ⁽¹⁾ og af skriftlig forespørgsel E-2274/00 fra Tajani ⁽²⁾.

I det andet afsnit af svaret på det ærede medlems skriftlige forespørgsel E-2683/00 ⁽³⁾ henvises der til spørgsmålet om vurdering af erstatning til de personer, der måtte lide skade som følge af projektet. Dette pengemæssige aspekt er ikke omfattet af fællesskabslovgivningen om vurdering af projekters indvirkning på miljøet, men henhører under medlemsstaternes kompetence.

⁽¹⁾ EFT C 386 af 17.12.1998.

⁽²⁾ EFT C 103 E af 3.4.2001, s. 104.

⁽³⁾ EFT C 113 E af 18.4.2001, s. 149.

(2001/C 187 E/097)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3953/00
af Gorka Knörr Borràs (Verts/ALE) til Kommissionen

(13. december 2000)

Om: Decentraliseringsprocessen i Slovakiet

I sit svar på min skriftlige forespørgsel E-1924/00⁽¹⁾ om decentralisering og regionalisering oplyste Kommissionen, at ansøgerlandene var blevet opfordret til snarest muligt at udarbejde en foreløbig NUTS-klassificering, som afspejler den administrative struktur.

Kan Kommissionen oplyse, hvorledes dette arbejde skrider frem for Slovakiets vedkommende? Hvor langt fremme er decentraliseringsprocessen i dette ansøgerland?

⁽¹⁾ EFT C 72 E af 6.3.2001, s. 150.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Günter Verheugen

(16. februar 2001)

Den slovakiske regering vedtog i marts 2000 en strategi for decentralisering og modernisering af den offentlige forvaltning med henblik på at indføre en institutionel adskillelse mellem statsforvaltningen og lokalt eller regionalt selvstyre.

I forbindelse med tiltrædelsesforhandlingerne har Kommissionen anmodet ansøgerlandene om i nært samarbejde med Eurostat at etablere en foreløbig opdeling af landet i overensstemmelse med klassifikationen i Fællesskabets nomenklatur for statistiske territoriale enheder (NUTS). Indførelsen af NUTS i ansøgerlandene er underlagt de samme principper som i medlemsstaterne, og som er opført i Kommissionens publikation »Regioner – Nomenklatur for statistiske territoriale enheder – NUTS«⁽¹⁾.

Der er blevet etableret en foreløbig NUTS-klassifikation i Slovakiet. Kommissionen er imidlertid bekendt med de nuværende drøftelser i Slovakiet om reformen af den offentlige forvaltning. Det ser ud til at reformen også vil medføre ændringer af de administrative grænser. De slovakiske myndigheder har underrettet Kommissionen om deres planer.

Den planlagte decentralisering vil omfatte funktionelle ansvarsområder, økonomi og politiske beføjelser. I henhold til ovennævnte strategi skal de territoriale selvstyreenheder udøve alle beføjelser, der ikke er specifikke statsbeføjelser – eller som uddelegeres til dem, men forbliver statsbeføjelser. Regeringen har udarbejdet en detaljeret lovgivningspakke til vedtagelse eller ændring (for størstepartens vedkommende i 2001) samt en tidsplan for reformens gennemførelse.

⁽¹⁾ ISBN 92-829-7575-0.

(2001/C 187 E/098)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3954/00
af Gorka Knörr Borràs (Verts/ALE) til Kommissionen

(13. december 2000)

Om: Mindretalssprog i Slovakiet

Ifølge Kommissionens udtalelse fra 1997 om Slovakiets ansøgning om tiltrædelse udgør de forskellige mindretal mellem 18 og 23 % af befolkningen.

I den nuværende lov om mindretalssprog kræves det, at mindretallene udgør mindst 20 % af befolkningen i hovedstaden i et givet administrativt område, for at disse sprog kan betragtes som ligestillede officielle sprog. Mener Kommissionen, at der kan forekomme forskelsbehandling af sproglige mindretal, når de ikke udgør 20 % af befolkningen i hovedstaden i et administrativt område?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Günter Verheugen

(1. februar 2001)

Kommissionen noterede i sine to senest periodiske rapporter ⁽¹⁾, at Slovakiet har gjort betydelige fremskridt med hensyn til at udvikle en god politik over for mindretal, idet der er fastsat en passende lovgivning, og de relevante institutioner er oprettet og bliver støttet.

Loven om mindretalssprog kan i den forbindelse betragtes som et vigtigt skridt fremad, som igen bringer national lovgivning i overensstemmelse med gældende internationale normer og specifikke henstillinger fra Organisationen for Sikkerhed og Samarbejde i Europa (OSCE), Europa-Rådet og Kommissionen. Kommissionen ser også positivt på, at Slovakiet har vedtaget en handlingsplan om forebyggelse mod alle former for diskrimination, og at den slovakiske regering har taget initiativ til at få udarbejdet et udkast til en særlig lov mod diskrimination.

Kommissionen har imidlertid bemærket, at der stadig er stor afstand mellem udformningen af en god strategi og dens gennemførelse i praksis. I den sidste rapport opfordrede den Slovakiet til at øge bestræbelserne for at gennemføre lovgivningen i forskellige sektorer og at styrke budgetmidlerne og i højere grad at være opmærksom på, at mindretallene bliver beskyttet på lokalt niveau.

⁽¹⁾ KOM(2000) 711 endelig udg., KOM(1999) 511 endelig udg.

(2001/C 187 E/099)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3960/00

af Ioannis Averoff (PPE-DE) til Kommissionen

(20. december 2000)

Om: Gennemførelse af direktiv 85/337 som ændret ved direktiv 97/11 i Ioanninas amt i Epirus

I den sydøstlige del af Ioanninas amt, i Tzoumerka, mellem de traditionelle bebyggelser, Kalarrites, Sirkako og Matsouki, som i øvrigt af kulturministeriet er blevet erklæret for områder af særlig naturskønhed, har Eteria Idroilektriki AE, et vandkraftselskab, som er datterselskab af TERN A AE, haft planer om at bygge og udnytte et kompleks bestående af fire vandkraftprojekter med en samlet kapacitet på 19,6 MW, som skal koste 13 milliarder drakmer. De tre kommuners byråd har enstemmigt givet udtryk for deres modstand mod selskabets projekter.

Til trods for byrådenes enstemmige afgørelser og uden at amtsrådet har afgivet udtalelse, har de ansvarlige ministerier (miljø, udvikling og landbrug) godkendt de miljømæssige aspekter ved projektet uden hensyntagen til erklæringer fra miljøorganisationer om, at der er tale om overtrædelse af den nationale lovgivning og fællesskabsbestemmelserne.

I artikel 6, stk. 2, i Rådets direktiv 85/337/EØF ⁽¹⁾ om vurdering af visse offentlige og private projekters virkninger for miljøet hedder det udtrykkeligt, at de berørte dele af offentligheden skal have lejlighed til at udtale sig, inden projektet påbegyndes. I artikel 8 hedder det endvidere udtrykkeligt, at de i henhold til artikel 5, 6 og 7 indhentede oplysninger skal tages i betragtning i forbindelse med godkendelsesproceduren.

Medlemsstaterne har pligt til at overholde disse bestemmelser.

1. Hvilke foranstaltninger har Kommissionen truffet med henblik på, at det ovennævnte direktiv gennemføres i Grækenland i praksis og fuldt ud, især hvad angår artikel 6 og 8, og hvad agter Kommissionen at foretage sig i forbindelse med den ovennævnte overtrædelse?
2. Hvis Kommissionen allerede har konstateret, at direktivet, som blev gennemført i 1990 ved den ministerielle afgørelse 69269/5387/90, ikke er gennemført på korrekt vis, hvorfor har denne forsømmelse så fået lov at vare et helt årti, og hvor langt er man nået med gennemførelsen af direktiv 97/11/EF ⁽²⁾?

⁽¹⁾ EFT L 175 af 5.7.1985, s. 40.

⁽²⁾ EFT L 73 af 14.3.1997, s. 5.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(28. februar 2001)

Kommissionen har indtil nu ikke haft kendskab til det projekt, det ærede medlem omtaler. På grundlag af de indgivne informationer vil Kommissionen rette henvendelse til de græske myndigheder og anmode disse om nærmere enkeltheder vedrørende proceduren for vurdering af det pågældende projekts indvirkning på miljøet.

For så vidt angår de overtrædelsesprocedurer, der er indledt over for Grækenland, har Kommissionen efter at have konstateret, at Grækenland ikke har iværksat gennemførelsesforanstaltninger i relation til direktiv 97/11/EF⁽¹⁾, indbragt sagen for Domstolen den 11. oktober 2000 (sag nr. C-2000/374). Endvidere indledte Kommissionen i 1993 en overtrædelsesprocedure mod Grækenland, idet de græske gennemførelsesforanstaltninger til Rådets direktiv 85/337/EØF⁽²⁾ ikke stemte overens med direktivet. Dog har Kommissionen siden måttet tage klagepunkterne i forbindelse med denne procedure op til fornyet overvejelse som følge af en række forbedringer i gennemførelsen af dette direktiv, som de græske myndigheder foretog i løbet af 1990'erne. På grundlag af en ny evaluering har Kommissionen kunnet konstatere, at visse punkter i den græske lovgivning fortsat ikke stemmer overens med direktivet, og har derfor besluttet at indbringe sagen for Domstolen.

(¹) Rådets direktiv 97/11/EF af 3. marts 1997 om ændring af Rådets direktiv 85/337/EØF om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet, EFT L 73 af 14.3.1997.

(²) Rådets direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet, EFT L 175 af 5.7.1985.

(2001/C 187 E/100)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3967/00

af Heidi Hautala (Verts/ALE) til Kommissionen

(20. december 2000)

Om: Nedbrydning af miljøet i Hondo-naturrestativet i Alicante i Spanien

Hondo-naturrestativet (Parque Natural del Hondo) er et vådområde, der ligger i provinsen Alicante i Spanien. Området, der er beskyttet i henhold til Ramsar-konventionen om vådområder, er blevet opført på Natura-2000 listen, jf. direktiv 92/43/EØF⁽¹⁾, og erklæret et særligt bevaringsområde for fugle, jf. direktiv 79/409/EØF⁽²⁾.

Trods beskyttelsesforanstaltningerne er området i alvorlig grad ramt af jord- og vandforurening. I de seneste år, navnlig siden 1997, er tusindvis af beskyttede fuglearter, bl.a. er de vigtige arter Marmaronetta angustirostris og Oxyura leucocephala uddøde (1545 i 1999) som følge af det ekstremt forurenede vand i Segura-floden, der gennemstrømmer Hondo-naturrestativet. Vandet i Segura-floden indeholder i øjeblikket uhyre mængder af tungmetaller – bly, krom og cadmium – samt utallige insektbekæmpelsesmidler, ukrudtbekæmpelsesmidler og andre patogene mikroorganismer, hvilket påpeges i uafhængige undersøgelser, der for nyligt er foretaget af Miguel Hernández-universitetet i Alicante og universitetet i Murcia⁽³⁾.

De lokale og regionale myndigheder har hidtil ikke gjort meget for at forbedre denne situation og undgå ødelæggelsen af naturrestativets fauna.

Hvilke foranstaltninger har Kommissionen iværksat for at sikre, at direktiverne om hhv. beskyttelse af vilde fugle og bevaring af naturtyper overholdes, og at der drages omsorg for miljøet samt faunaen og floraen i Hondo-naturrestativet?

Kan Kommissionen bekræfte, at den ansvarlige regionale regering, Generalitat Valenciana, allerede har modtaget EU midler til beskyttelse af Hondo-naturrestativet? Hvis dette er tilfældet, hvilket EU-program eller -fond er der tale om? Har Kommissionen kontrolleret, om midlerne er blevet anvendt korrekt? Vil Kommissionen i benægtende fald kræve økonomisk kompensation?

(¹) EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7.

(²) EFT L 103 af 25.4.1979, s. 1.

(³) Se Miguel Hernández-universitetet, afdelingen for jordbundsvidenskab og landbrugskemi, »Informe sobre la contaminación del río Segura« 22. marts 1999; Universitetet i Murcia, afdelingen for økologi og hydrologi, »Informe sobre la contaminación de las aguas del río Segura (Vega Baja)«, 19. juli 2000.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(1. marts 2001)

Det pågældende område, »El Hondo«, er blevet fredet som særligt beskyttelsesområde (SBO) for fugle i henhold til Rådets direktiv 79/409/EØF af 2. april 1979 om beskyttelse af vilde fugle. Endvidere drejer det sig om en lokalitet af fællesskabsbetydning i henhold til Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter.

Området rummer 70 % af den samlede europæiske population af arten *Marmaronetta angustirostris*. For at bidrage til miljøbeskyttelsen er Kommissionen i dette område med til at finansiere to projekter som led i LIFE-Natura-programmet: Det ene gælder den første og anden fase af handlingsprogrammet for bevarelse af El Hondo og Pego-Oliva, hvortil støtten beløber sig til 4,164 mio. €, svarende til 75 % af de samlede omkostninger; det andet gælder bevarelsen af arten *Marmaronetta angustirostris*, og fællesskabsstøtten hertil er på 297 435 €, svarende til 50 % af de samlede omkostninger.

Formålet med det sidstnævnte projekt er at sikre bevarelsen af denne fugleart i Provinsen Valencia, herunder især i El Hondo, den vigtigste lokalitet i Fællesskabet for denne arts vedkommende.

Med den månedlige optælling, der finder sted i dette område, skulle det være muligt at tilpasse de forskellige menneskelige aktiviteter (såsom jagt, fiskeri og turisme,) til bevarelsen af de arter, der lever her.

Ejendommen »El Rincón«, der er opkøbt som led i det første LIFE-projekt, er blevet restaureret og kan ventes at blive en lokalitet af største vigtighed for den langsigtede bevarelse af de arter, der lever i området. Da denne ejendom vil blive forvaltet af administrationen (jagtforbud, strenge regler for adgang,), og da den rummer de nødvendige ferskvandsressourcer til opretholdelse af et gunstigt vandniveau, er det yderst sandsynligt, at den i fremtiden bliver et af de vigtigste SBO'er som yngleplads for arterne *Marmaronetta angustirostris* og *Oxyura leucocephala*.

Desuden har administrationen for Provinsen Valencia iværksat en række bevaringsforanstaltninger i El Hondo for den pågældende SBO (hvoraf nogle samfinansieres som led i LIFE-Natura-projekterne), hvilket i de seneste år har medført en betragtelig forøgelse af antallet af ynglepar for de to arters vedkommende: for *Marmaronetta angustirostris* er antallet f.eks. steget fra 46 par i 1996 til 91 i 1997 og yderligere til 164 i 1998. Det fremgår dog af tallene for 1999, at der er tale om en tilbagegang i reproduktionen for denne art som følge af vådområdets ringe vandkvalitet.

De forholdsregler, der er truffet af den myndighed, som forvalter lokaliteten (totalt jagtforbud i en betydelig del af SBO samt opkøb af jord med henblik på genetablering af levestederne, overvågning m.v.), har medført en betragtelig stigning i populationen af *Marmaronetta angustirostris*.

For så vidt angår vandkvaliteten og den for høje dødelighedsrate for disse arter, skal det nævnes, at der i de senere år har været to epidemier, formentlig som følge af den ringe vandkvalitet i dette vådområde. Man må heller ikke glemme, at der er tale om en lagune, som bruges til oplagring af vand til kunstvanding, der hidrører fra munden af Segura-floden, hvis vandkvalitet er yderst ringe. Dette problem bliver først løst, når man råder over alternative vandkilder af bedre kvalitet. Da dette flodbækken imidlertid lider under et betragteligt vandunderskud, synes det at være meget vanskeligt at finde en løsning på kortere sigt.

I begge tilfælde har de ansvarlige myndigheder for forvaltningen af SBO truffet alle mulige foranstaltninger for at afbøde virkningerne af disse epidemier (indsamling og afbrænding af de døde dyr, opfølgende analyser, nøje overvågning af populationerne m.v.).

Til dato har projekterne været tilfredsstillende, og støttemodtageren har vist reel vilje til at føre arbejdet til ende.

Endvidere må det mere generelt oplyses, at Kommissionen den 24. november 2000 godkendte støtte til ledsageforanstaltninger til et nationalt program for udvikling af landdistrikter, for et samlet beløb på 2 223 mio. €, som afholdes af Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL). Dette program, der er landsdækkende, indebærer bl.a. miljøgunstige landbrugsforanstaltninger med henblik på at yde støtte til landbrugere, der benytter sig af miljøvenlige landbrugsmetoder, bl.a. mindsket brug af

kemiske pesticider og kunstgødning, ekstensivering af afgrøderne af hensyn til dyre- og plantelivet og braklægning af jorder, som kan bidrage til at skabe en bedre miljøbeskyttelse, herunder bl.a. i Provinsen Valencia.

(2001/C 187 E/101)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3968/00
af Malcolm Harbour (PPE-DE) til Kommissionen

(20. december 2000)

Om: Skatteincitamenter til energieffektive biler

Der markedsføres nu en ny generation af miljøvenlige motorkøretøjer, hvortil der anvendes hybride teknologier. Kan Kommissionen bekræfte, at medlemsstaterne på grund af disse motorkøretøjers oprindeligt højere omkostninger end konventionelle motorkøretøjer, har ret til at anvende lavere momsats eller tilbyde andre former for skatteincitamenter for at ansøre forbrugerne til at købe disse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(20. februar 2001)

Den aktuelle momslovgivning gør det ikke muligt at anvende en reduceret sats for disse køretøjer, idet reduceret sats er begrænset til de goder, der udtrykkeligt er nævnt i direktivet, og disse køretøjer er ikke en del heraf. Som led i den nye momsstrategi⁽¹⁾ påtænkes der en revision og en rationalisering på mellemlang sigt af de regler og undtagelser, der gælder for definitionen af reducerede momsats. I den forbindelse er man især opmærksom på spørgsmålet om anvendelse af reducerede momsats i forskellige EU-politiske sammenhænge (f.eks. med henblik på miljøbeskyttelse, fremme af beskæftigelsen osv.).

Nogle medlemsstater anvender afgiftslettelser, især for den nye miljøvenlige generation af køretøjer. Dette sker i form af differentieret registrerings- og vægtafgift eller lignende afgift. De nationale lovgivninger skal selvfølgelig overholde EF-traktatens bestemmelser, især princippet om ikke-diskriminering. I EU-lovgivningen⁽²⁾ om emissionskravene til forskellige typer motorkøretøjer (personbiler, tunge erhvervskøretøjer) specificeres det, på hvilke betingelser medlemslandene kan give afgiftsmæssige incitamenter til miljømæssigt avancerede køretøjer, som på forhånd er i overensstemmelse med fremtidige obligatoriske emissionsstandarder. Direktiv (EF) nr. 1999/96 indfører også begrebet »mere miljøvenlige køretøjer« (EEV) for at fremme teknologier, som går længere end de obligatoriske standarder. Kommissionen er i færd med at undersøge muligheden for enten at udvide omfanget af EEV-ordningen eller at udvikle en lignende EEV-ordning, der skal omfatte personbiler.

Kommissionen, som er klar over denne sags store betydning, vil inden udgangen af året forelægge en meddelelse om beskatning af motorkøretøjer i EU, så der kan komme en debat i gang om, hvilke initiativer der kan iværksættes i national sammenhæng og i en EU-sammenhæng under hensyntagen til EU's forpligtelser og målsætninger på forskellige områder, herunder miljøområdet.

⁽¹⁾ KOM(2000) 348 endelig udg. (ikke offentliggjort, men kan findes på følgende websted: http://europa.eu.int/comm/taxation_customs/french/publications/official_doc/com/com_fr.htm).

⁽²⁾ Parlamentets og Rådets direktiv 98/69/EF af 13. oktober 1998 om foranstaltninger mod luftforurening forårsaget af emissioner fra motorkøretøjer og om ændring af Rådets direktiv 70/220/EØF — EFT L 350 af 28.12.1998, og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/96/EF af 13. december 1999 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger om foranstaltninger mod emission af forurenende luftarter og partikler fra motorer med kompressionstænding til fremdrift af køretøjer og emission af forurenende luftarter fra køretøjsmotorer med styret tænding, som benytter naturgas eller autogas (LPG) som brændstof, og om ændring af Rådets direktiv 88/77/EØF — EFT L 44 af 16.2.2000.

(2001/C 187 E/102)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3971/00
af Chris Davies (ELDR) til Kommissionen*(20. december 2000)*

Om: Transport af levende landbrugsdyr

Under henvisning til Kommissions iværksættelse af retsakter om beskyttelse af landbrugsdyrs velfærd under transport i EU, bedes den give følgende oplysninger for hvert enkelt af de sidste fem år:

1. a) Hvilke bevillinger har Kommissionen anmodet om til dækning af det arbejde, der udføres af de kontrollører, der skal efterprøve overholdelsen af retsakterne?
b) Hvor stor en sum har Kommissionen rent faktisk anvendt til kontrolforanstaltninger?
2. Forsøger Kommissionen at få flere bevillinger for at gøre det muligt at øge sine aktiviteter på dette område?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne*(26. marts 2001)*

Med hensyn til Kommissionens håndhævelse af Fællesskabets retsakter om beskyttelse af dyrs velfærd under transport i EU gennemføres der tilsyn af inspektører fra Levnedsmiddel- og Veterinærkontoret (FVO), som er et direktorat under Generaldirektatet for Sundhed og Forbrugerbeskyttelse.

Kommissionen har ikke et særskilt budget til finansiering af inspektørernes arbejde med at håndhæve Fællesskabets lovgivning om transport af levende husdyr. Tilsyn finansieres over Kommissionens budget i form af løn til personalet og dækning af rejse- og opholdsudgifter til inspektører og eksperter fra medlemsstaterne, som deltager i tilsynene.

P.t. er fire inspektører fra FVO ansat til udelukkende at foretage tilsyn med dyrevelfærd, herunder transport af levende dyr. Dyrs velfærd indgår ligeledes i FVO's bredere tilsynsaktiviteter. Med FVO-tilsynene ved Fællesskabets grænsekontrolsteder tager således hensyn til aspekter som det personale og de faciliteter, der afsættes til undersøgelse af, om dyrene er egnede til transport. Køreplaner kontrolleres også i denne sammenhæng. Ud over folkesundhedshensyn omfatter FVO-tilsyn med slagterier også forskellige aspekter af dyrevelfærd under transport. Det er derfor ikke muligt uden videre at isolere omkostninger knyttet til tjenesterejser vedrørende dyrevelfærd fra andre kontrolbesøg.

I 2000 blev der gennemført ti FVO-tilsyn specifikt rettet mod dyrevelfærd. Det skal sammenholdes med syv på samme område i 1999. Seks af tjenesterejserne i 2000 vedrørte kontrol med dyretransport. Desuden blev foretaget FVO i december 2000 to kontrolbesøg for at undersøge kontrollen med eksportrefusion for levende kvæg, herunder overholdelse af kravene til dyretransport.

I lyset af FVO's omfattende ansvarsområde, især vedrørende fødevarer sikkerhed og dyresundhed, er der ikke umiddelbart planer om yderligere at øge de ressourcer, FVO afsætter til dyrevelfærd. En yderligere stigning ville kun være mulig ved at reducere midlerne andre prioriterede områder tilsvarende.

Ud over ovenstående er det planlagt under budgetkonto B1-331 »andre foranstaltninger på veterinærområdet og inden for dyrevelfærd og folkesundhed« at indgå forpligtelse for omkring 700 000 EUR til dyrevelfærd i 2001. Ud af dette beløb vil 400 000 EUR blive afsat til en række undersøgelser om beskyttelse af dyr under transport og 300 000 EUR til en samfundsøkonomisk undersøgelse baseret på

bestemmelserne i Rådets direktiv 1999/74/EF af 19. juli 1999 om mindstekrav til beskyttelse af æglæggende høner⁽¹⁾. Før 2001 er der ikke indgået særskilte forpligtelser under denne budgetkonto eller dens forgængere for foranstaltninger (dvs. projekter eller undersøgelser) specifikt relateret til dyrevelfærd.

⁽¹⁾ EFT L 203 af 3.8.1999.

(2001/C 187 E/103)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3977/00
af Bartho Pronk (PPE-DE) til Kommissionen

(20. december 2000)

Om: Arbejdsstyrkens minimumsaldersgrænse

I forordning (EF) nr. 1897/2000⁽¹⁾ om en arbejdsdefinition af arbejdsløshed afgrænses arbejdsstyrken som personer i alderen 15-74 år.

I de fleste af Den Europæiske Unions medlemsstater er der undervisningspligt for unge til og med det fyldte 16. år.

Kan Kommissionen på den baggrund besvare følgende:

1. Hvad er baggrunden for, at unge allerede fra det fyldte 15. år regnes med til arbejdsstyrken, mens de i de fleste EU-stater stadig er omfattet af undervisningspligten?
2. I hvilke medlemsstater er der kun undervisningspligt for unge til og med det fyldte 15. år?

⁽¹⁾ EFT L 228 af 8.9.2000, s. 18.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(13. marts 2001)

1. Henvisningen til de 15 år som nedre aldersgrænse for definitionen af arbejdsstyrken er en anerkendt standard, der bruges i overensstemmelse med internationale henstillinger fra ILO (Den Internationale Arbejdsorganisation).

Det er nødvendigt, at man sørger for overensstemmelse ved opgørelsen af arbejdsløshed og beskæftigelse, også for lettere at kunne drage sammenligninger internationalt. I den forbindelse indebærer en tilpasning af den definerede nedre aldersgrænse for arbejdsstyrken til den alder, hvor skolepligten ophører, en række problemer. F.eks. kan det i nogle medlemsstater, især hvor man har et veludviklet uddannelsessystem for lærlinge i en arbejdsituation (det tostrengede system), være vanskeligt at definere forskellen mellem den obligatoriske skolepligt og arbejde.

Kommissionen har kendskab til forholdene vedrørende uddannelsessystemerne og den skolepligtige alder og tendensen til længere uddannelse og faglig uddannelse. Med henblik på en videnbaseret økonomi og et videnbaseret samfund, som fastsat på Det Europæiske Råd i Lissabon, er det vigtigt, at målsætningen om en bedre beskæftigelse i EU ikke er i strid med behovet for sikre, at unge får et mindstemål af uddannelseskvalifikationer ud over den obligatoriske skoleuddannelse.

2. I Sverige og Østrig defineres undervisningspligten ikke som en aldersgrænse, men som et mindste antal år under uddannelse. I disse tilfælde giver oplysninger om alderen for skolestart mulighed for at beregne gennemsnitsalderen for, hvornår undervisningspligten ophører.

I henhold til de seneste oplysninger (1999-2000) fra Eurydice (informationsnet for uddannelse inden for Det Europæiske Fællesskab) ophører undervisningspligten stadig, når man er 15, i Grækenland, Irland, Italien (efter en ændring for nylig), Luxembourg, Østrig og Portugal.

(2001/C 187 E/104)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3979/00
af Ilda Figueiredo (GUE/NGL) til Kommissionen**

(20. december 2000)

Om: Anlæg af losseplads-vest

MPI-sammenslutningen for orientering om losseplads-vest, som er et borgerinitiativ med adresse på rådhuset i Vilar, Cadaval i Portugal, har via Kommissionens Generaldirektorat for Regionalpolitik indgivet en klage til denne institution over den måde, placeringen af den nævnte losseplads har fundet sted på, idet den ligger i området for grundvandsdannelse for Torres Vedras, hvad der kan indebære en risiko for de tilstødende grundvandsreserver.

Som specialister har oplyst, og som jeg selv kunne konstatere under et besøg forleden på den valgte lokalitet, findes der alternativer i nærheden, hvor der ikke ville være de samme miljømæssige, sociale og økonomiske omkostninger ved erhvervelse som på dette sted, hvor der allerede er indledt anlægsarbejder, og som befinder sig i nærheden af en mindre bebyggelse.

Det kan fastslås, at der ikke har været nogen offentlig debat eller en forudgående VVM-vurdering. Desuden er Cadaval kommune gået imod valget af placering.

Kommissionen bedes derfor oplyse følgende:

1. Hvordan stiller den sig til den klage, som sammenslutningen for orientering om losseplads-vest har indgivet?
2. Hvilke forholdsregler vil der blive truffet for at sikre, at der kun vil blive ydet finansiering fra EU, når det er godtgjort, at den valgte placering af losseplads-vest er den, som rummer de færreste omkostninger og virkninger for miljø og samfund?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(12. februar 2001)

Det ærede medlem henvises til det svar, som Kommissionen har givet på skriftlig forespørgsel nr. P-3498/00 fra Jorge Moreira da Silva ⁽¹⁾.

Kommissionen kan under alle omstændigheder tilføje, at de portugisiske myndigheder netop nu har svaret på Kommissionens brev. Som bilag til dette svar har de portugisiske myndigheder fremsendt en genpart af alle de undersøgelser, der er udført på deres initiativ, og som har haft til formål at analysere eventuelle virkninger af projektet på de forskellige miljøparametre.

Desuden har Kommissionen haft en række uformelle kontakter med repræsentanten for den klagende part og de portugisiske myndigheder med henblik på at afklare projektets følger, navnlig for så vidt angår beskyttelsen af de vandførende lag samt af menneskers sundhed.

Endelig kan Kommissionen oplyse det ærede medlem om, at den for øjeblikket er ved at foretage en undersøgelse af samtlige de data, den ligger inde med, for at kunne træffe en afgørelse i denne sag snarest.

Kommissionen forbeholder sig ret til at anmode landets myndigheder om at tilbagebetale et eventuelt støttebeløb i tilfælde af, at fællesskabslovgivningen ikke er blevet overholdt.

⁽¹⁾ EFT C 163 E af 6.6.2001, s. 141.

(2001/C 187 E/105)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3980/00
af Ursula Schleicher (PPE-DE) til Kommissionen**

(20. december 2000)

Om: Sidestilling af erhversprofilen og -uddannelsen for arbejdsledere inden for sundhedssektoren, sundhedsinspektører og hygiejneinspektører på europæisk plan

I forbindelse med målsætningen om at sikre forbrugerbeskyttelsen i hele Europa spiller gennemførelsen og kontrollen af de europæiske og nationale forskrifter en særlig vigtig rolle, hvilket ikke mindst de mange tilfælde af BSE atter viser. Uddannelsen af den gruppe personer, der er ansvarlig for gennemførelsen af kontrollen på stedet, f.eks. udtagning af prøver, er derfor af særlig betydning.

Disse erhvervsfunktionsprofiler er, så vidt jeg ved, meget forskellige i Den Europæiske Unions medlemsstater. Kan Kommissionen derfor angive de grupper af personer i de enkelte af Unionens medlemsstater, der er ansvarlige for gennemførelsen af disse kontroller og prøveudtagninger på stedet, jf. bl.a.:

- Rådets direktiv om kvaliteten af badevand,
- Rådets direktiv om kvaliteten af drikkevand,
- levnedsmiddellovens hygiejneforskrifter?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(16. marts 2001)

En række direktiver indeholder bestemmelser om principperne for gennemførelsen af den officielle kontrol af levnedsmidler. Overordnet set finder Rådets direktiv 89/397/EØF af 14. juni 1989 om offentlig kontrol med levnedsmidler⁽¹⁾ samt Rådets direktiv 93/99/EØF af 29. oktober 1993 om supplerende bestemmelser vedrørende offentlig kontrol med levnedsmidler⁽²⁾ anvendelse. Det grundlæggende princip i disse direktiver er, at »medlemsstaterne skal sikre, at de kompetente myndigheder har eller kan disponere over et tilstrækkeligt antal velkvalificerede og erfarne ansatte, særlig inden for kemi, levnedsmiddelkemi, veterinærmedicin, medicin, levnedsmiddelmikrobiologi, levnedsmiddelhygiejne, levnedsmiddelteknologi og jura, således at kontrollen kan udføres hensigtsmæssigt«.

Levnedsmidler af animalsk oprindelse som f.eks. kød, mælk, mejerivarer og fiskerivarer skal kontrolleres af de myndigheder i medlemsstaterne, som har ansvaret for at gennemføre veterinærkontrol, eller af andre myndigheder, hvortil ansvaret herfor er blevet uddelegeret. Særligt kød skal før og efter slagtingen underkastes kontrol af dyrlæger eventuelt med assistance af kvalificerede medhjælpere. For så vidt angår dyrlæger finder direktiv 78/1026/EØF⁽³⁾ anvendelse: mindstekrav til koordineringen af uddannelsen, hvilket giver automatisk anerkendelse af dyrlægenes eksamensbeviser uden definition af deres aktivitetsområde.

De fleste andre erhverv er dækket af den generelle ordning for anerkendelse af eksamensbeviser i henhold til direktiv 89/48/EØF og 92/51/EØF⁽⁴⁾. Direktiverne giver medlemsstaterne mulighed for at opretholde deres egne krav og at kræve, at indvandrere kompenserer for eventuelle større forskelle med hensyn til uddannelse ved at deltage i en egnethedstest eller gennemgå en prøvetid.

Kommissionen har som meddelt i hvidbogen om fødevarerikkerhed⁽⁵⁾ til hensigt at forelægge Parlamentet og Rådet et forslag vedrørende officiel foderstof- og levnedsmiddelkontrol.

Med forslaget fastlægger man en fællesskabsramme for officiel kontrol af alle foderstof- og levnedsmiddel-aspekter i foder og fødekæden ved hjælp af:

- sammenskrivning og forbedring af eksisterende nationale kontrolbestemmelser og af fællesskabsregler om kontrol og inspektion inden for EU, ved grænserne og i tredjelande
- integrering af eksisterende tilsyns- og overvågningssystemer med henblik på etableringen af et omfattende og effektivt tilsyns- og overvågningssystem, der kan anvendes fra jord til bord

- fastlæggelse af rammerne for udarbejdelsen af årlige programmer for foderstof- og levnedsmiddelkontrol
- sammenskrivning af gældende regler om gensidig bistand og administrativt samarbejde.

Det er også hensigten at integrere de operationelle kriterier for de myndigheder, som er ansvarlige for at gennemføre den officielle kontrol, i forslaget. Forslaget vil derfor udgøre en forbedring af de eksisterende direktiver, da man i det definerer de kvalifikationer, som de myndigheder, der kontrollerer foderstoffer og levnedsmidler, skal have.

Med hensyn til drikkevand fastsætter direktivet om drikkevand⁽⁶⁾ fra 1998 kvalitetskravene til drikkevand samt til overvågning og analytisk kvalitetskontrol. I denne sammenhæng er bestemmelserne vedrørende analytisk kvalitetskontrol af særlig betydning. De laboratorier, hvor prøverne undersøges, skal have en analytisk kvalitetskontrolordning, som skal kontrolleres af en person eller institution, som er godkendt af den kompetente myndighed med henblik herpå. Det er obligatorisk for medlemsstaterne at gennemføre disse bestemmelser, og de kan retsforfølges, hvis de ikke gør det, samtidig med at de selv kan vælge, hvorledes de arrangerer gennemførelsen (en central, regional eller lokal metode). Sammenfattende kan man sige, at man i direktivet fastsætter de mål, som skal nås, mens man lader det være op til medlemsstaterne selv at vælge, hvordan målene skal nås.

Hvad angår badevand, har man med direktivet om badevand⁽⁷⁾ fra 1976 opnået store forbedringer af badevandskvaliteten. Direktivet er dog nu blevet forældet, både hvad angår den videnskabelige, den teknologiske og den ledelsesmæssige metode. Blandt andet er bestemmelserne om prøveudtagning og kvalitetssikring uklare.

Derfor har Kommissionen påbegyndt et revisionsforløb efter samme model, som man anvendte, da man for nylig vedtog rammedirektivet om vandressourcer⁽⁸⁾, dvs. meddelelse – høring af de berørte parter – konference – forslag til retsakt. Som et første skridt vedtog Kommissionen den 21. december 2000 en meddelelse til Parlamentet og Rådet med titlen »Udarbejdelse af en ny badevandspolitik«⁽⁹⁾.

Hovedelementerne i et nyt direktiv bliver juridisk bindende kvalitetsværdier, som har til formål at tilvejebringe et højt niveau for beskyttelse, sammenhæng med det nye rammedirektiv om vandressourcer, oplysninger til og deltagelse af offentligheden samt kvalitetsstyring og kvalitetssikring til støtte for disse formål.

(¹) EFT L 186 af 30.6.1989.

(²) EFT L 290 af 24.11.1993.

(³) EFT L 362 af 23.12.1978.

(⁴) EFT L 19 af 24.1.1989 og EFT L 209 af 24.7.1992.

(⁵) KOM(1999) 719 endelig udg.

(⁶) Rådets direktiv 98/83/EF af 3. november 1998 om kvaliteten af drikkevand, EFT L 330 af 5.12.1998.

(⁷) Rådets direktiv 76/160/EØF af 8. december 1975 om kvaliteten af badevand, EFT L 31 af 5.2.1976.

(⁸) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF af 23. oktober 2000 om fastlæggelse af en ramme for Fællesskabets vandpolitiske foranstaltninger, EFT L 327 af 22.12.2000.

(⁹) KOM(2000) 860 endelig udg.

(2001/C 187 E/106)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3982/00

af Carlos Carnero González (PSE) til Kommissionen

(20. december 2000)

Om: Belejgheden af informative kontakter mellem Europa-Kommissionen og FN's repræsentant for Ækvatorialguinea

Undertegnede havde lejlighed til at møde Gustavo Gallón Giraldo, FN's repræsentant for Ækvatorialguinea, i Madrid den 23. november.

Selvom det lyder usædvanligt, var Gustavo Gallón Giraldo i Madrid, fordi Ækvatorialguineas regering ikke havde givet ham lov til at besøge landet og opfylde sine forpligtelser.

FN's repræsentant er netop i færd med at udarbejde sin kommende rapport om situationen i Ækvatorialguinea med henblik på mødet i FN's Menneskerettighedskommission i foråret.

Mener Kommissionen ikke, at det ville være belejligt at etablere officiel og regelmæssig kontakt med FN's repræsentant for Ækvatorialguinea?

Er en sådan dialog allerede indledt, eller vil den i modsat fald blive indledt i fremtiden?

Mener Kommissionen, at der kunne udveksles gensidige oplysninger og synspunkter med Gustavo Gallón Giraldo vedrørende de demokratiske principper og menneskerettighedssituationen i dette land?

Ville det ikke være interessant at indbyde ham formelt til Bruxelles for at supplere EU's indtryk fra mødet med Roman Prodi og Teodoro Obiang?

Har Kommissionen til hensigt at anmode regeringen i Malabo om en forklaring på, hvorfor Gustavo Gallón Giraldo ikke fik tilladelse til at rejse ind i Ækvatorialguinea?

Er det allerede nu muligt at få adgang til rapporten fra EU's delegation, der i efteråret aflagde besøg i Ækvatorialguinea?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Poul Nielson

(21. februar 2001)

Kommissionen har allerede regelmæssige kontakter med Højkommissariatet for Menneskerettigheder, som varetager sekretariatsfunktionen for FN's Menneskerettighedskommissions særlige repræsentant for Ækvatorialguinea, Gustavo Gallón Giraldo. Denne løbende dialog gør det muligt at udveksle oplysninger.

Kommissionen deler og støtter de holdninger og synspunkter, som Menneskerettighedskommissionen og den særlige repræsentant indtager med hensyn til situationen i Ækvatorialguinea. I den forbindelse har Kommissionen slået kraftigt på, at Ækvatorialguineas regering forpligter sig til at følge de henstillinger, der er fremsat.

I øvrigt siges det udtrykkeligt i den pressemeddelelse, der blev udarbejdet efter Kommissionens formands møde med præsident Obiang: »Der foretages en evaluering af situationen i Ækvatorialguinea i løbet af et år, og der er specielt anmodet om deltagelse af FN's Menneskerettighedskommissions særlige repræsentant samt særlige rapportører.«

Alle de oplysninger, som Kommissionen råder over, er allerede sendt til den særlige repræsentant, og der er udarbejdet et skriftligt svar på dennes brev af 2. oktober 2000 om Kommissionens aktiviteter i Ækvatorialguinea på menneskerettighedsområdet.

Kommissionen mindede om betydningen af den særlige repræsentants og de særlige rapportørers mission i et brev til Republikkens præsident den 14. september 2000.

Da Kommissionen i løbet af år 2000 erfarede, at Ækvatorialguinea ikke havde fornyet indbydelsen til FN's Menneskerettighedskommissions særlige repræsentant om at komme til landet, sendte den et nyt brev til Ækvatorialguineas ambassade den 15. december 2000, hvori den gav udtryk for sin bekymring over dette forhold.

Rapporterne fra de tre medlemmer af den fælles mission EF/den interparlamentariske union i september-oktober 2000 foreligger. Ikke desto mindre er det endelige sammendrag, der skal føre til et finansieringsforslag, endnu ikke endeligt udarbejdet.

(2001/C 187 E/107)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3986/00
af Giovanni Pittella (PSE) til Kommissionen***(21. december 2000)*

Om: Udnyttelse af midler under lov 488

- Selskabet Manguro i Parma har indgivet 452 ansøgninger — under lov 488, der fordeler EU-midler — om finansiering af projekter, der stort set er identiske (samme ansvarlige leder, identisk kapital, identiske finansieringsanmodninger).
- Denne fremgangsmåde har vakt stor bekymring i offentligheden, og kravet om en opklaring af sagen har fået bred tilslutning fra institutioner, fagforbund, økonomiske aktører og politikere.
- Hvis de indgivne projekter godkendes, vil de lægge beslag på en væsentlig del af de midler, der uddeles under lov 488 (industriektoren).
- En tilsvarende fremgangsmåde vil kunne gentages for de midler under den nævnte lov, der er afsat til turisme, men der er et bredt ønske om at undgå en gentagelse af fortidens fejltrin.
- For kort tid siden oprandt 20-året for jordskælvet, som, ud over at vække erindring om eksempler på god forvaltningsskik inden for genopbygning og udvikling, også fik os til at mindes visse erhvervsfolks spekulationer og bedragerier.

Kan Kommissionen på denne baggrund oplyse, om den vil undersøge den omtalte situation og om fornødent træffe passende foranstaltninger?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier*(19. februar 2001)*

Det italienske industriministerium, der har ansvaret for forvaltningen af programmet »Sviluppo imprenditoriale locale« i perioden 2000-2006, har fremsendt nedenstående oplysninger til Kommissionen.

Pr. 31. oktober 2000, der var sidste frist for ansøgning for 2000, var der indgivet 12 400 ansøgninger, hvoraf 452 var koordineret af konsulentvirksomheden Manguro. Sidstnævnte ansøgninger vedrørte investeringsprogrammer fremlagt af 242 forskellige virksomheder inden for mange forskellige erhvervssektorer. De har imidlertid haft fælles træk med hensyn til støtteintensitet, udgiftsrammer, samlet antal arbejdspladser, der skal oprettes, omsætning og tidsplanen for gennemførelsen. Endvidere har alle 242 virksomheder hjemsted i Emilia Romagna, samme administrator og en beskeden aktiekapital, og de er endvidere i vidt omfang inaktive og uden ansatte.

Behandlingen af de forskellige sager indledtes den 1. november 2000. Der er strenge regler for denne sagsbehandling, idet de formelle, tekniske, økonomiske og finansielle aspekter alle skal specificeres, inden der kan blive tale om at yde støtte til de mest velegnede projekter. Procedurene i den italienske lov nr. 488/92 tillader ikke, at visse ansøgninger ikke bliver behandlet, idet hvert enkelt investeringsprogram underkastes en streng evaluering, der blandt andet omfatter virksomhedens driftssikkerhed, det foreslåede investeringsprogrammes tekniske og økonomiske validitet, finansieringsplanens soliditet og afsætningsmarkederne.

Ved afslutningen af denne sagsbehandling, der varer tre måneder, vil de banker, der gennemgår sagsakterne, træffe en endelig — negativ eller positiv — afgørelse. På denne baggrund vil der kunne foretages mere konkrete evalueringer af de forskellige investeringsprogrammer. De nuværende forskrifter indeholder de bestemmelser, der er nødvendige, for at de pågældende banker kan foretage en streng evaluering. Denne strenge evaluering gælder for alle ansøgninger, herunder dem der koordineres af selskabet Manguro, der ved anvendelse af ovennævnte procedure bliver behandlet så omhyggeligt som nødvendigt.

Kommissionen følger sagen opmærksomt, og den vil anmode de italienske myndigheder om at fremlægge resultaterne af den pågældende sagsbehandling.

(2001/C 187 E/108)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3987/00**af Jan Mulder (ELDR) til Kommissionen**

(21. december 2000)

Om: Følgerne af BSE-krisen for kalvekødssektoren

Den seneste BSE-krise har atter ført til enorme problemer for EU's oksekødsmarked. Også kalvekødssektoren er i alvorlig grad berørt af dette markedspøblem. De nederlandske kalvekødsproducenter — der i vid udstrækning er afhængige af eksport inden for EU — har konstateret en tilbagegang i denne eksport på over 30 %. Dette medfører, at kun en begrænset del af de slagtemodne kalve indleveres til slagtning. Dette er en situation, som slagtekalveproducenterne også ud fra et sundhedsmæssigt synspunkt ikke kan tolerere i længden. Derfor burde der skabes kortfristede alternative markedsføringsmuligheder, således at det på ny bliver muligt at slagte kalve.

1. Erkender Kommissionen, at de nuværende markedsproblemer, der skyldes BSE-krisen, ikke begrænser sig til oksekødssektoren men også gør sig gældende inden for kalvekødssektoren?
2. Er Kommissionen enig i, at det for at undgå senere dybtgående forstyrrelser på markedet er vigtigt at træffe rettidige markedsforanstaltninger og dermed også undgå sundhedsproblemer?
3. Er Kommissionen, da den nu vil træffe foranstaltninger til at støtte oksekødsmarkedet (speciel oplagring af køer, en opkøbsordning for okser over 30 måneder og en intervention til udvoksne tyre), også rede til at træffe foranstaltninger til at støtte kalvekødssektoren?
4. Mener Kommissionen, at speciel oplagring af kalvekød kan være en effektiv og relativt gunstig foranstaltning med henblik på at løse problemet på kalvekødsmarkedet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(13. marts 2001)

Det ærede medlems spørgsmål om kalvekødssektoren afspejler den generelle bekymring, som industrien for nylig gav udtryk for.

Kommissionen er dybt bekymret over den alvorlige virkning, som bovin spongiform encephalopati (BSE) har haft og stadig har på EF's marked for okse- og kalvekød. Det fremgår dog af de foreliggende markedsoplysninger, at EF's kalvekødsmarked er noget mindre påvirket af krisen end produktionen, forbruget og eksporten af oksekød. De væsentlig højere priser for kalvekød tyder på, at forbrugerne har mere tillid til kalvekød end til oksekød.

Rettidig planlægning er altid det bedste instrument for markedsforvaltning, men de gode målsætninger indhentes desværre undertiden af begivenheders gang uden for Kommissionens kontrol.

Da der er afsat begrænsede midler på 2001-budgettet for oksekød og kalvekød, bør markedsstøtten først og fremmest gives til den sektor, der er mest ramt af BSE krisen. Kalvekød opnår stadig forholdsvis gode priser på markedet ud over den slagtepræmie for kalve, der blev indført som en del af reformen i forbindelse med Agenda 2000. Foranstaltninger for at genvinde forbrugernes tillid skulle også få en positiv virkning for efterspørgslen efter kalvekød.

Privat oplagring af kalvekød kan ikke altid i sig selv være en prisgunstig foranstaltning. Erfaringen fra 1996, der er det eneste år, hvor der blev ydet støtte til privat oplagring af kalvekød, viser, at et enormt støttebeløb (ca. tre gange højere end den normale støtte til privat oplagring af oksekød) var nødvendigt for at tiltrække kalvekødsproducenternes interesse. Den efterfølgende vurdering af ordningen bekræftede ikke, at kalvekødsmarkedet bedre sig væsentlig på grund af støtten til privat oplagring, og som følge af produktets art og den nuværende handelsstruktur kan der drages en lignende konklusion om de nuværende problemer.

(2001/C 187 E/109)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3991/00
af Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) til Kommissionen**

(21. december 2000)

Om: Det svenske forbud mod alkoholreklamer

Der kommer nu en sag for EF-Domstolen om det svenske forbud mod alkoholreklamer. Kommissionen mener ifølge oplysninger i svenske aviser, at forbuddet skal ophæves.

Kan Kommissionen begrunde, hvorfor man vil have det svenske forbud mod alkoholreklamer ophævet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(21. marts 2001)

Stockholms tingsrätt har anmodet EF-Domstolen om en præjudiciel afgørelse om, hvorvidt det er foreneligt med fællesskabsreglerne om frie varebevægelser og fri udveksling af tjenesteydelser, at en national lov — som i Sverige — forbyder alkoholreklamer. Kommissionen blev bedt om at fremsætte bemærkninger og har redegjort for sit syn på de retlige konsekvenser for anvendelsen af den nationale lov. Den har ikke anfægtet, at et forbud mod alkoholreklamer kan være begrundet af hensyn til den offentlige sundhed. Den er dog ikke sikker på, at loven er i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet i den konkrete sag. Kommissionens bemærkninger er sammenfattet i generaladvokat Jacobs' forslag til afgørelse af 14. december 2000 (sag C-405/98). Kommissionen har ikke taget formelt stilling til, om forbuddet bør ophæves. Det afgør Domstolen, når den afsiger sin endelige dom.

(2001/C 187 E/110)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3998/00
af Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) til Kommissionen**

(21. december 2000)

Om: Forsinket udvikling af biologisk dyrkning i Grækenland

I henhold til en meddelelse fra den græske kontrol- og attesteringsorganisationen for biologiske produkter er der store forsinkelser i gennemførelsen af landbrugsmiljøforanstaltningerne (biologisk landbrug), hvoraf 75 % vedkommende finansieres af Den Europæiske Union. Selvom det treårige program for perioden 1998-2000 fastlagde, at der skulle opdyrkes 1400 ha, så var der i juni 2000 kun afsat 300 ha til biologisk dyrkning.

1. Hvilke oplysninger har Kommissionen om størrelsen af de områder, hvor der hidtil er blevet iværksat landbrugsmiljømæssige foranstaltninger?
2. Hvor stor en del af bevillingerne under den anden EF-støtteramme er afsat til biologisk dyrkning i Grækenland, og hvor stor en del af disse bevillinger er hidtil blevet anvendt i Grækenland?
3. Hvad er årsagen til de ovennævnte forsinkelser, og hvilke følger vil dette få?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(16. februar 2001)

Det oprindelige program for økologisk landbrug i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 2078/92 af 30. juni 1992 om miljøvenlige produktionsmetoder i landbruget, samt om naturpleje (!), der blev forelagt

af Grækenland, blev godkendt i juli 1995 for 6 000 ha. I en ændret udgave af programmet fra 1998 blev arealet forhøjet med 14 000 ha. Denne udgave blev godkendt i januar 1999. Af de i alt ca. 20 000 ha, som programmeringen omfatter, var de miljøforpligtelser for landbrugsarealer, som landbrugere indgik med henblik på økologisk landbrug indtil udgangen af 1999, på 9 332 ha.

Budgettet for den oprindelige udgave og den ændrede udgave af programmet for økologisk landbrug for perioden 1995-1999 er på 13,7 mio. EUR, og indtil den 31. december 1999 var der udbetalt ca. 7,4 mio. EUR til modtagerne. Det skal præciseres, at EF-bevillingerne til dette program ikke er opført i den anden EF-støtteramme, da ledsageforanstaltningerne til den fælles landbrugspolitik, som miljøforanstaltningerne i landbruget udgør en del af, medfinansieres af Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL).

På grundlag af disse oplysninger mener Kommissionen ikke, at forsinkelserne for det græske program vedrørende økologisk landbrug i henhold til forordning (EØF) nr. 2078/92 er betydelige, og især ikke når man tager i betragtning, at den ændrede udgave af programmet først blev godkendt i januar 1999, hvorved programmets »aktive« periode (dvs. den periode, hvor der indgås miljøforpligtelser for landbrugsarealer) i praksis kun omfattede et produktionsår. Det »treårige program«, som det ærede medlem henviser til, var faktisk et program, der kun varede knap et år. Det skal også nævnes, at det ikke er programmets hovedformål at forsyne markedet med økologiske produkter (hvad der er certificeringsorganernes hovedopgave), men snarere at yde samfundet en miljøtjeneste, da dette er formålet med forordning (EØF) nr. 2078/92. Kombinationen af de to formål gør derfor, at udvælgelsen af modtagere bliver mere krævende og grundig.

(¹) EFT L 215 af 30.7.1992.

(2001/C 187 E/111)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3999/00

af Brian Simpson (PSE) til Kommissionen

(21. december 2000)

Om: Traditions- og museumsjernbaner

Er Kommissionen ikke også af den opfattelse, at traditions- og museumsjernbaner i hele Den Europæiske Union er af stor betydning for bevarelse af vores industrielle arv og for tjenesteydelser for turister, unge og voksne. Kan Kommissionen derfor undersøge, om der i fremtidige EU-forordninger eller -direktiver på transportområdet kan gives en generel undtagelsesordning for disse jernbaner, således at den europæiske jernbanetradition kan bevares uforfalsket?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(8. februar 2001)

Traditions- og museumsjernbaner er en del af den europæiske industri- og kulturarv. Kommissionen deler fuldt ud den opfattelse, at denne arv omhyggeligt bør bevares og gøres tilgængelig for offentligheden.

Den europæiske lovgivning, herunder navnlig de seneste direktivforslag vedrørende jernbanetransport (som anført nedenfor), er ikke nogen hindring for bevaringen af de historiske jernbaner.

Forslaget til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om interoperabilitet i det transeuropæiske jernbanesystem for konventionelle tog (¹) omfatter kun nyt udstyr samt udbedring af allerede eksisterende udstyr.

Desuden er der i den såkaldte »infrastrukturpakke« klart omtalt en række undtagelser, som i givet fald kunne omfatte traditions- og museumsjernbaner: Rådets direktiv 91/440/EØF af 29. juli 1991 om udvikling af Fællesskabets jernbaner ⁽²⁾, som ændret ⁽³⁾, fastslår, at »Medlemsstaterne kan fra dette direktivs anvendelsesområde udelukke jernbanevirksomheder, hvis aktiviteter kun omfatter byer og forstæder samt regional transportservice«. I forslaget til Rådets direktiv ⁽³⁾ til afløsning af Rådets direktiv 95/19/EF af 19. juni 1995 om tildeling af jernbaneinfrastrukturkapacitet og opkrævning af infrastrukturafgifter ⁽⁴⁾ fastslås det, at medlemsstaterne fra anvendelsesområdet kan udelukke de lokale og særskilte net, der benyttes til passagertransport. Rådets direktiv 95/18/EF af 19. juni 1995 om udstedelse af licenser til jernbanevirksomheder ⁽⁴⁾ som ændret ⁽³⁾, fastslår ligeledes, at medlemsstaterne fra dette direktivs gyldighedsområde kan udelade jernbaneselskaber, som kun driver passagertogtrafik på den lokale og særskilte jernbaneinfrastruktur.

Følgelig er traditions- og museumsjernbaner, som for det meste drives på de lokale og »stand-alone« infrastrukturer, ikke i farezonen som følge af nogen form for fællesskabslovgivning.

Kommissionen vil også fortsat huske på, at der findes traditions- og museumsjernbaner, når den udarbejder fremtidig lovgivning.

⁽¹⁾ EFT C 89 E af 28.3.2000.

⁽²⁾ EFT L 237 af 24.8.1991.

⁽³⁾ EFT C 321 af 20.10.1998.

⁽⁴⁾ EFT L 143 af 27.6.1995.

(2001/C 187 E/112)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4000/00
af Nicholas Clegg (ELDR) til Kommissionen

(21. december 2000)

Om: Mærkning af tøj

Kan Kommissionen give nærmere oplysninger om de krav, der stilles til mærkning af tøj, der importeres i Japan og USA?

Kan Kommissionen gøre rede for, hvorfor lignende bestemmelser ikke findes i EU?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(20. marts 2001)

Når tøj eksporteres til Japan eller USA skal følgende oplysninger fremgå af et permanent fastgjort mærke: den procentvise sammensætning af de fibre, der er anvendt i produktet, vaskeanvisning, oprindelsesland samt oplysninger om fabrikant og/eller importør.

På europæisk plan findes kun en retsakt vedrørende mærkning af tekstilprodukter, nemlig Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 96/74/EF om betegnelser for tekstilprodukter ⁽¹⁾, ændret ved Kommissionens direktiv 97/37/EF af 19. juni 1997 ⁽²⁾. Tekstilprodukter kan kun markedsføres inden for Fællesskabet, hvis deres fibersammensætning er angivet i overensstemmelse med dette direktiv.

Bortset fra mærkning af fibersammensætningen står det medlemsstaterne frit for at anvende nationale bestemmelser om beskyttelse af industriel og kommerciel ejendomsret, om angivelse af købs- eller oprindelsessted og om bekæmpelse af illoyal konkurrence.

Specifikt med hensyn til »oprindelsesmærkning« har Domstolen fastslået, at mærkning af national oprindelse af produkter, der er fremstillet inden for Fællesskabet (f.eks. »fremstillet i [medlemsstat]«), ikke skal gøres obligatorisk inden for Fællesskabet, fordi det må anses for en foranstaltning med en virkning svarende til de kvantitative restriktioner, der er forbudt i henhold til EF-traktatens artikel 28 (tidl. artikel 30).⁽³⁾

Fællesskabets erhvervsdrivende må dog gerne på frivillig basis angive den nationale oprindelse af deres produkter eller specificere, at deres produkter er »fremstillet i EU«. De må også godt anvende mærkningen »fremstillet i EU«, hvis produktet er fremstillet i mere end én medlemsstat.

Man har endnu ikke fastslået værdien af yderligere obligatoriske mærkningskrav på fællesskabsplan, og dette er fortsat et kontroversielt spørgsmål blandt de forskellige berørte aktører. Under alle omstændigheder skal sådanne mærkningskrav opfylde Verdenshandelsorganisationens krav, og de må navnlig ikke være i strid med forpligtelsen til national behandling.

Kommissionen bestræber sig på at holde de administrative krav på et minimum og har til hensigt i samarbejde med de berørte parter at undersøge måder til forbedring af den gældende mærkningsordning.

⁽¹⁾ EFT L 32 af 3.2.1997.

⁽²⁾ EFT L 169 af 27.6.1997.

⁽³⁾ Sag 207/83.

(2001/C 187 E/113)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4004/00

af Juan Naranjo Escobar (PPE-DE) til Kommissionen

(21. december 2000)

Om: Reformen af Kommissionen

Europa-Parlamentet vedtog den 30. november 2000 de fire betænkninger om den hvidbog om reformen af Kommissionen, som det havde modtaget den 13. marts 2000. Parlamentet har på denne måde ydet et meget positivt bidrag til reformen af Kommissionens organisationsstruktur og funktionsmetoder uden derved at fordreje den autonomi, som Kommissionen – ligesom EU's øvrige institutioner – principielt er tillagt med hensyn til at udstyre sig med de midler, som er nødvendige for bedst muligt at varetage de opgaver, som traktaterne pålægger den.

Med anerkendelse af denne autonomi og samtidig under hensyntagen til den kontrol, som Parlamentet bør udøve over for Kommissionen, bedes følgende oplyst: Inden for hvilken tidsfrist mener Kommissionen, at den kan forelægge Parlamentet funktionsbeskrivelserne for alle tjenestemænd af kategori A1 og A2? Hvornår sender Kommissionen Parlamentet den foreløbige stillingsoversigt med alle personalebevægelser (pensioneringer, førtidspensioneringer, interne overflytninger, kontraktansættelser osv.) for perioden for gennemførelsen af den administrative reform? Og hvornår mener Kommissionen, at den interne revisions-tjeneste begynder at fungere 100%, således at Parlamentet kan modtage revisionsberetningerne hurtigst muligt og med en vis regelmæssighed?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(21. februar 2001)

Det pilotforsøg med en jobbeskrivelse, der blev indledt sidste sommer, gælder for alle stillinger, herunder A1- og A2-stillinger. Den komplicerede opgave med evalueringen af denne pilotfase for alle stillinger i Kommissionen skulle oprindeligt være afsluttet i november 2000, men den er blevet forsinket.

Evalueringen forventes at være færdig i marts 2001, og derefter vil de endelige retningslinjer for jobbeskrivelsen og målsætningerne blive udformet, således at hele projektet vil være afsluttet senest sidst på sommeren.

Antallet af stillinger for Kommissionens personale var i 2000-budgettet på 17 087 under driftsbudgettet, 2 080 under Det Fælles Forskningscenter og 1 624 under de indirekte aktioner.

Der er på 2001-budgettet yderligere afsat 1 400 nye stillinger, hvortil kommer 100 stillinger, der skal finansieres ved, at bevillinger, der er afsat til eksternt personale, overføres til faste stillinger, hvilket alt i alt giver 500 nye stillinger på driftsbudgettet. Den vejledende opdeling af de godkendte stillinger på politikområder i Kommissionen fremgår af 2001-budgettet (Kapitel A-11 »Tjenstgørende personale«).

Kommissionen har foreslået en ad hoc-ordning for udtræden af tjenesten (»dégagement«), hvorunder 600 tjenestemænd definitivt vil forlade tjenesten i 2001-02. Kommissionen vil kun opretholde 43 ud af 100 frigiorte stillinger, hvilket er en nettonedgang på 57 stillinger, hver gang 100 tjenestemænd er udtrådt af tjenesten.

Det nuværende antal af besatte stillinger vil afhænge af antallet af ansættelser i de nye stillinger, der ansøges om, og af antallet af fratrædelser. Sidstnævnte anslås således:

Anslået antal fratrædelser

	2001	2002	2003	2004	2005
Tjenestemænd, der pensioneres som 65-årige	105	100	95	95	95
Andre fratrædelser (pensionering mellem 60 og 65 år, invaliditet, overførsel til en anden institution osv.)	465	480	495	495	495
Samlet antal fratrædelser	570	580	590	590	590

Disse skøn er i høj grad kun vejledende, idet de præcise fratrædelsesdatoer ikke kan forudses.

Tages der hensyn til de yderligere stillinger, der er afsat ud over de stillinger, der er godkendt for 2001, og ovennævnte skøn over fratrædelserne, bliver der et anslået behov for nyansættelser i 2001 på 1 200 og et lidt lavere antal i 2002.

Kommissionen skal påpege, at den ansatte i alt 1 110 personer i 1997, 1 030 i 1998 og 950 i 1999.

Det forventes således, at ansættelsesmålsætningen vil blive nået.

Kommissionen oprettede den 11. april 2000 formelt den nye interne revisionstjeneste (IAS) og vedtog en organisationsplan⁽¹⁾. Pr. 1. maj 2000 var alle de nødvendige forholdsregler truffet med hensyn til logistik, administrative bevillinger og IT-udstyr, basismetoderne var blevet fastsat og de første 18 revisionsmedarbejdere udnævnt. Den interne revisionstjeneste var fuldt operativ medio september 2000 med en direktør (A2), to revisionschefer (A3) og 18 revisorer.

Efter offentliggørelse og dernæst gennemførelse af en generel udvælgelsesprocedure udnævnte Kommissionen den 21. december 2000 lederen af IAS, Jules Muis (A1). Han vil sandsynligvis påbegynde sit arbejde sidst i marts 2001. IAS vil nå op på sit fulde personale på 80 i løbet af 2001, når de egnede ansøgere er blevet udvalgt efter en generel udvælgelsesprøve, der nu er under forberedelse. De tre resterende revisionschefstillinger (Audit Supervisor) forventes at blive besat senest i september 2001.

Fra og med april 2001 vil IAS gradvist iværksætte en metode baseret på risikoevaluering samtidig med, at den gennemfører en fuldstændig cyklus med grundige kontroller af Kommissionens interne kontrolsystemer. IAS forventer, at denne cyklus vil være afsluttet ved udgangen af 2002.⁽²⁾

⁽¹⁾ SEK(2000) 560.

⁽²⁾ Ekskl. ovennævnte ordning for udtræden af tjenesten.

(2001/C 187 E/114)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4007/00**af Carles-Alfred Gasòliba i Böhm (ELDR) til Kommissionen**

(21. december 2000)

Om: Kloakledning til spildevand i Borriana

Borriana i den autonome region Valencia har en befolkning på over 26 000 indbyggere. Byen er forsynet med et rensningsanlæg for spildevand med et dertil hørende kloaknet. Strukturmæssigt er byen opdelt i en bykerne, hvor størstedelen af indbyggerne bor, og nogle kystområder, hvor der bor omkring 4 000 mennesker på helårsbasis, mens antallet i sommermånederne svinger mellem 14 000 og 15 000, eftersom byen ligger i et turistområde.

Den nordlige del af kystboligområdet ligger få meter fra kystlinjen. Dette område, som er udlagt som område for enfamilieboliger, og som er meget tæt bebygget, er hverken forsynet med kloaker eller nogen form for rensningsanlæg til spildevandet fra boligerne. På trods af flere klager fra beboerne har kommunalbestyrelsen i Borriana for over 3 år siden standset anlægget af kloakledningen. Denne kloakledning skulle lede spildevandet til rensningsanlægget, således at det kunne undgås at lede byspildevandet direkte ud i Middelhavet.

Rådets direktiv 91/271/EØF af 21. maj 1991 ⁽¹⁾ om rensning af byspildevand forpligter medlemsstaterne til at sikre, at alle byområder med over 2 000 indbyggere er forsynet med anlæg til opsamling og rensning af byspildevand; samtidig skal følsomme områder med over 10 000 indbyggere senest den 31. december 1998 være forsynet med kloaknet og rensningsanlæg. For ikke-følsomme områder med over 15 000 indbyggere er fristen den 31. december 2000. Det er umuligt for kommunalbestyrelsen i Borriana at overholde disse tidsfrister på grund af den stadige forsinkelse af anlægget af kloakledningen i Avenida de la Constitución.

Kommunalbestyrelsens manglende overholdelse af disse bestemmelser forringer miljøet i hele Borrianas kystområde; forureningen af havmiljøet er betydelig, idet der ud over spildevandet fra boligerne også udledes spildevand fra de tre eksisterende vandingskanaler, som ikke blot omfatter spildevand fra bebyggelsen, men også overskydende vand fra citrusmarkerne og fra nogle mindre virksomheder, som benytter vandingskanalerne til udledning af spildevand.

Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen — på baggrund af denne forringelse af kystmiljøet i Borriana kommune og det deraf følgende tab af plante- og dyreliv i havet og virkninger for strandene — at træffe for at sikre overholdelse af miljøbestemmelserne inden for de frister, der er fastsat i direktiv 91/271/EØF?

⁽¹⁾ EFT L 135 af 30.5.1991, s. 40.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(28. februar 2001)

Som det ærede medlem fremfører, er det i henhold til Rådets direktiv 91/271/EØF af 21. maj 1991 om rensning af byspildevand påbudt medlemsstaterne at sikre, at alle byområder med over 2 000 personækvivalenter (PE) (»personækvivalenten« er en måleenhed for den organiske forurening, der svarer til den gennemsnitlige forurening fra en person i døgn) forsynes med systemer til opsamling og rensning af byspildevand. Mindstekravet er sekundær (dvs. biologisk) behandling. Således skal bysamfund på over 15 000 PE være udstyret med et system til opsamling og sekundær behandling med virkning fra den 31. december 2000. Bysamfund på over 10 000 PE, der udleder deres spildevand til vandområder, som medlemsstaterne har udpeget som følsomme, skulle pr. 31. december 1998 være udstyret med mere vidtgående opsamlings- og rensningssystemer end sekundær behandling. For mindre bysamfund er fristen den 31. december 2005.

Kommissionen har netop gennemgået situationen, for så vidt angår opfyldelsen af den første frist den 31. december 1998, og vil i nær fremtid offentliggøre en rapport herom og en oversigt over spildevandsrensningen i alle europæiske byer med over 150 000 PE.

Byområdet Borriana, som ligger i den autonome region Valencia i Spanien, og som ifølge det ærede medlem har over 26 000 indbyggere, udleder sit spildevand til et område, der ikke er følsomt. Fristen for opsamling og rensning af dette spildevand var altså den 31. december 2000.

Kommissionen har netop indledt kontrollen med de byområder, for hvilke fristen er den 31. december 2000. Kommissionen ved allerede, at en række spanske byområder, ud over Borriana, ikke opfyldte direktivets krav på denne dato. Efter at have gennemgået situationen vil Kommissionen i givet fald indlede en overtrædelsesprocedure imod Spanien for ikke at have overholdt fristen den 31. december 2000.

(2001/C 187 E/115)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4009/00
af Alexander de Roo (Verts/ALE) til Kommissionen

(21. december 2000)

Om: Drivhuse i naturtypeområdet Cabo de Gata

Er Kommissionen bekendt med, at den spanske regering har foreslået at klassificere naturparken Cabo de Gata i Almeria i Andalusien som naturtypeområde?

Er Kommissionen også bekendt med, at der drives ulovligt intensivt landbrug i drivhuse i naturparken Cabo de Gata?

Er Kommissionen bekendt med, at regionalregeringen planlægger at legalisere 2 002 af disse drivhuse?

Er Kommissionen enig i, at denne plan strider mod bestemmelsene i naturtyperedirektivet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(28. februar 2001)

Kommissionen kender intet til de forhold, det ærede medlem omtaler

Dette område er af Spanien blevet foreslået udpeget som lokalitet af fællesskabsbetydning, ES 000046 »Cabo de Gata-Nijar«, med henblik på optagelse i Natura-2000-nettet i henhold til Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter⁽¹⁾.

I artikel 6, stk. 3, i dette direktiv står der, at alle planer eller projekter, der ikke er direkte forbundet med eller nødvendige for Natura 2000-lokalitetens forvaltning, men som kan påvirke en sådan lokalitet væsentligt, vurderes med hensyn til deres virkninger på lokaliteten under hensyn til bevaringsmålsætningerne for denne.

Kommissionen har rettet henvendelse til de spanske myndigheder og anmodet disse om nærmere oplysninger om det pågældende projekt for at verificere, om Rådets direktiv 92/43/EØF er overholdt i det foreliggende tilfælde.

⁽¹⁾ EFT L 206 af 22.7.1992.

(2001/C 187 E/116)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4021/00
af Lisbeth Grönfeldt Bergman (PPE-DE) til Kommissionen

(21. december 2000)

Om: De finske miljøbestemmelser for emballage skader konkurrencen

Pantordningen for aluminiumsdåser og PET-flasker i Sverige er blevet kritiseret for, at den vanskeliggør importen og begrænser konkurrencen på det svenske marked. På denne baggrund er det underligt, at Kommissionen på ingen måde har grebet ind over for de såkaldte miljøafgifter, der anvendes i Finland på de samme produkter. For at komme ind på det finske marked skal en udenlandsk producent betale en miljøafgift på 6 FIM (1,01 EUR) for hver flaske, hvilket svarer til en forøgelse på 200 % af produktets pris.

Kan Kommissionen oplyse, hvordan den argumenterer for en godkendelse af miljøafgiften i Finland, i betragtning af at afgiften i alvorlig grad svækker de udenlandske producenters konkurrencestilling i Finland?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(5. marts 2001)

For så vidt angår den svenske pantordning, er Kommissionen ikke klar over, hvad det er for en kritik, det ærede medlem henviser til. Hvorom alting er, er der for øjeblikket ikke tegn på, at denne ordning ikke skulle være i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/62/EF af 20. december 1994 om emballager og emballageaffald⁽¹⁾ eller med EF-traktaten.

Hvad angår den finske pantordning, bør der her fremhæves to punkter. For det første andrager den yderligere afgift på drikkevarer, som ikke er omfattet af en officielt godkendt genbrugsordning, 4 FIM pr. liter (og ikke 6 FIM pr. flaske). For det andet gælder den ekstra afgift ikke blot for udenlandske produkter, men også for produkter af indenlandsk oprindelse.

Med hensyn til foreneligheden mellem den finske ordning med ekstraafgift og direktivets bestemmelser og reglerne for det indre marked er Kommissionen for øjeblikket ved at undersøge spørgsmålet på grundlag af en række klager.

⁽¹⁾ EFT L 365 af 31.12.1994.

(2001/C 187 E/117)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4022/00
af Michl Ebner (PPE-DE) og Klaus-Heiner Lehne (PPE-DE) til Rådet

(3. januar 2001)

Om: Afskaffelse af skatteprivilegier for diplomater

Privilegierne for diplomater bygger som bekendt på Wienerkonventionen fra 1961. Undertegnede har i de sidste måneder flere gange stillet skriftlige forespørgsler til Kommissionen og givet udtryk for, at de mener, at denne konvention i mellemtiden er blevet forældet og burde tages op til revision. I den forbindelse bør der navnlig tages stilling til, om de eksisterende privilegier stadigvæk er berettigede på Den Europæiske Unions indre marked?

I sit svar henviste Europa-Kommissionen til (se navnlig E-1996/99), at afskaffelse eller ændring af privilegier for diplomater vil kræve en ændring af den gældende EF-lovgivning og dermed samtidig enstemmighed i Rådet.

Kan Rådet oplyse, om det har til hensigt at overveje at afskaffe de på EU's indre marked sikkert ikke længere berettigede privilegier for diplomater, og om det vil undersøge, om Wienerkonventionen fra 1961 stadigvæk er aktuel, ikke mindst på baggrund af foranstaltningerne til reform af Kommissionen?

Svar

(24. april 2001)

EF-lovgivningen tillader fritagelse for moms og punktafgifter med henblik på privilegier for diplomater for at gengive reglerne i den folkeretlige sædvaneret, som kodificeret i Wienerkonventionen fra 1961 om diplomatiske forbindelser. Fællesskabet skal overholde disse regler (Se EF-Domstolens dom af 16. juni 1998, præmis 45).

Set i forbindelse med det indre marked, og dersom man anser, at de fritagelser, som medlemsstaternes missioner har fordel af i andre medlemsstater, ikke længere er berettigede, bør der først foretages en ændring af EF-lovgivningen, hvilket kræver, at Rådet på forslag af Kommissionen træffer afgørelse med enstemmighed. Dette forudsætter imidlertid først, at medlemsstaterne bliver enige om, at de ikke længere indbyrdes vil anvende de relevante bestemmelser i Wienerkonventionen fra 1961, som de er forpligtet til at overholde i medfør af folkeretten. Rådet besidder ingen oplysninger på dette område og har i øvrigt ikke fået forelagt noget forslag fra Kommissionen om ændring af de relevante bestemmelser om fritagelse i direktiv 77/388/EØF (sjette momsdirektiv) og direktiv 92/12/EØF (punktafgiftspligtige varer). Kommissionen har for øvrigt (i svar på skriftlig forespørgsel E-1996/99) meddelt, at den ikke agter at forelægge noget forslag om dette spørgsmål inden for nærmeste fremtid.

(2001/C 187 E/118)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4028/00
af Angelika Niebler (PPE-DE) til Kommissionen

(21. december 2000)

Om: Harmonisering af reklamelovgivningen i Det Europæiske Fællesskab

I maj dette år vedtoges e-handel-direktivet af Parlamentet under andenbehandling. Det centrale element i dette e-handel-direktiv er det heri forankrede princip om oprindelseslandet, ifølge hvilket de personer, der udbyder varer og tjenesteydelser via Internettet, i princippet kun skal overholde de reklameretlige forskrifter, der gælder i det pågældende oprindelsesland. På grundlag af medlemsstaternes indbyrdes forskellige reklamelovgivning kan det føre til diskrimination mod indbyggerne i lande med strenge reklamebestemmelser såsom Forbundsrepublikken Tyskland.

I Forbundsrepublikken Tyskland findes de strenge reklameforskrifter især i rabatloven og tilgiftsforordningen. Især bestemmelserne i den tyske tilgiftsforordning, ifølge hvilke den vare, man får i tilgift, ikke må gøres afhængig af købet af hovedvaren, udgør i forbindelse med afsætning af varer via Internettet en utilladelig hindring for varernes frie bevægelighed. Dette vidtrækkende forbud omfatter også ydelser og garantier, som i andre medlemsstater er almindelig handelspraksis og vidt udbredte som marketinginstrumenter (f.eks. »buy one, get one for free«). Herved forfordes især tyske forbrugere, som må give afkald på tillægsydelser, og virksomheder med hjemsted i Tyskland udsættes for forskelsbehandling i forhold til udenlandske leverandører.

De negative virkninger for det indre marked kom særlig tydeligt til udtryk i en afgørelse fra Oberlandesgericht Saarbrücken, som for nylig blev offentliggjort. Ved denne retsafgørelse blev det bestemt, at den livslange garanti, som en virksomhed havde givet på sine produkter, udgjorde en overtrædelse af tilgiftsforordningen og derfor er forbudt i Tyskland. Denne garanti ydedes af samme virksomhed ikke alene i alle medlemsstater men verden over.

Jeg anmoder derfor Kommissionen om på baggrund af denne åbenlyse diskrimination mod et lands egne indbyggere at oplyse, hvorvidt den mener, at der er behov for en harmonisering af reklamelovgivningen inden for Fællesskabet, og i hvilket omfang den har taget skridt til at opstille retningslinjer for forberedelsen af en sådan harmonisering eller agter at gøre det. Endvidere bedes Kommissionen oplyse, om den på baggrund af disse forskrifter i tilgiftsforordningen, der lægger hindringer i vejen for den grænseoverskridende konkurrence, agter at træffe egnede foranstaltninger imod Forbundsrepublikken Tyskland.

Svar afgivet af Frederik Bolkestein på Kommissionens vegne

(13. marts 2001)

Som anført i grønbogen om kommerciel kommunikation⁽¹⁾ og opfølgingsmeddelelsen⁽²⁾ har Kommissionen længe været klar over, at de afvigende nationale bestemmelser om kommerciel kommunikation (herunder reklame, markedsføring, public relations (PR), salgsfremme og sponsorering) har en væsentlig negativ indflydelse på det indre markeds funktion.

Som led i politikken om kommerciel kommunikation vil Kommissionen i begyndelsen af året fremlægge en meddelelse om salgsfremme i det indre marked, der vil præcisere, på hvilke områder, den finder, der er behov for harmonisering af bestemmelserne vedrørende salgsfremme for at forbedre det indre markeds funktion. Baggrund for meddelelsen vil være de udtalelser, der i de seneste to år er vedtaget af ekspertgruppen om kommerciel kommunikation, der består af eksperter i salgsfremmelovgivning udnævnt af medlemsstaterne. Meddelelsen vil omfatte følgende emner: kommunikation af rabattilbud, kommunikation af tilbud om gratis gave eller præmie samt kommunikation af reklamekonkurrencer.

Det bør også bemærkes, at i forbindelse med enhver type af online kommercielle kommunikationer indeholder direktivet om elektronisk handel (Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked)⁽³⁾ allerede en ordning vedrørende oprindelsesland (se artikel 3 og artikel 6), hvilket betyder, at indholdet af enhver form for kommerciel kommunikation er underkastet loven (og det lovgivningsmæssige ansvar) i oprindelseslandet. For så vidt angår de tyske bestemmelser om præmietilbud og tilgift (Zugabe-Verordnung), har Kommissionen med tilfredshed noteret sig, at de tyske myndigheder har foreslået disse bestemmelser afskaffet. Kommissionen vil følge den fortsatte udvikling nøje.

⁽¹⁾ KOM(96) 192 endelig udg.

⁽²⁾ KOM(98) 121 endelig udg.

⁽³⁾ EFT L 178 af 17.7.2000.

(2001/C 187 E/119)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4029/00
af Caroline Jackson (PPE-DE) til Kommissionen**

(21. december 2000)

Om: Bestemmelser for erhvervelse af kørekort til lastbiler

En af de chauffører, der var involveret i en ulykke på M4-motorvejen mellem London og Bristol den 28. november, var en 20-årig belgier, der kørte en lastbil. I Det Forenede Kongerige kan en 20-årig ikke få kørekort til lastbil. Kan Kommissionen gøre rede for, hvorfor det er muligt, at chauffører kan køre i et bestemt land uden at opfylde de samme strenge krav som dem, der gælder for det pågældende lands statsborgere? Kan Kommissionen ligeledes oplyse, om den agter at harmonisere bestemmelserne for erhvervelse af kørekort til lastbiler?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(6. marts 2001)

Bestemmelserne om minimumsalderen for lastbilchauffører er nedfældet i Rådets forordning (EØF) nr. 3820/85 af 20. december 1985 om harmonisering af visse bestemmelser på det sociale område inden for vejtransport⁽¹⁾. I forordningens artikel 5 fastsættes minimumsalderen med hensyn til at opnå kørekort til lange lastbiler

- b) — det fyldte 21. år, eller
- det fyldte 18. år, såfremt føreren er i besiddelse af et af en medlemsstat anerkendt kvalifikationsbevis for en tilfredsstillende afslutning af en uddannelse for førere af køretøjer i godstransport ad vej i henhold til fællesskabreglerne om minimumsniveauet for uddannelse af førere af køretøjer i vejtransport.

I henhold til bestemmelserne i denne artikel er det muligt for en tyveårig belgisk indehaver af et førerbevis til tunge biler at køre disse i Det Forenede Kongerige, såfremt vedkommende også har et anerkendt kvalifikationsbevis, som er anerkendt af én af medlemsstaterne. Denne bestemmelse i Rådets forordning (EØF) nr. 3820/85 har direkte virkning.

For så vidt angår harmoniseringen af kvalifikationerne for lastbilchauffører, indgav Kommissionen den 2. februar 2001 til Europa-Parlamentet og Rådet et forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om uddannelse af erhvervschauffører til godstransport og personbefordring ad landevej⁽²⁾.

⁽¹⁾ EFT L 370 af 31.12.1985.

⁽²⁾ KOM(2001) 56 endelig udg.

(2001/C 187 E/120)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4031/00
af Theresa Villiers (PPE-DE) til Kommissionen**

(21. december 2000)

Om: Behandling af dyr på markeder i Belgien

En film, der blev vist for nylig, viser en meget grusom behandling af dyr på de belgiske markeder i Ciney og Anderlecht. Filmen blev optaget fra juli til september 2000. Den viser kvæg, der gentagne gange voldsomt bliver slået med stokke på deres flanker, hoveder og tilstedeværelsen af sårede, syge og alvorligt haltende dyr på markedet. I filmens værste scener bindes der et reb om forbenet hos kvæg, der ikke kan gå. Den anden ende af rebet fastgøres til en bil, der derefter kører af sted, hvor dyret i ét tilfælde bliver slæbt hen ad jorden og i et andet tilfælde hives op på et lad liggende på ryggen.

Hvad gør Kommissionen for at kræve af de belgiske myndigheder, at de gør en ende på denne form for grusomhed på markeder? Overvejer den at forberede et udkast til direktiv fra Rådet om beskyttelse af dyr på markeder?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(13. marts 2001)

Den generelle beskyttelse af dyr mod grusom behandling er et spørgsmål, der henhører under medlemsstaternes nationale kompetence.

I den protokol om dyrebeskyttelse og -velfærd, der i Amsterdam-traktaten tilføjes til EF-traktaten som bilag, kræves det, at både Fællesskabet og medlemsstaterne fuldt ud tager hensyn til de velfærdsmæssige krav for dyr ved udarbejdelse og gennemførelse af fællesskabsforskrifter inden for den fælles landbrugspolitik, transport, det indre marked og forskning.

Rådets direktiv 91/628/EØF, som ændret ved Rådets direktiv 95/29/EF af 29. juni 1995, om beskyttelse af dyr under transport⁽¹⁾, pålægger transportøren detaljerede forpligtelser, og det hedder således i artikel 5, stk. 1, litra c), at medlemsstaterne drager omsorg for, at transportøren ikke transporterer eller lader dyr transportere under sådanne forhold, at de kan komme til skade eller påføres unødigt lidelse. Overtrædelse af sådanne bestemmelser kan efter omstændighederne være en grusom behandling af dyrene.

I den udstrækning, de billeder af dyr, der blev vist i en video optaget på visse belgiske markeder, viser dyr, der stadig kunne betragtes som værende under transportørens ansvar, f.eks. under transportmidlets opfyldning eller tømning, synes det, at visse af de viste scener tyder på en overtrædelse af direktivet og af den nationale lovgivning om dyrebeskyttelse.

Kommissionen har derfor henvendt sig til de belgiske myndigheder og anmodet dem om en fyldestgørende forklaring og detaljerede informationer om, hvilke foranstaltninger der træffes for at forhindre, at lignende situationer opstår igen.

Der var allerede indledt en overtrædelsesprocedure mod Belgien i forbindelse med visse andre overtrædelser af direktivet, og afhængigt af de yderligere oplysninger, Kommissionen får rådighed over, vil det blive overvejet, om denne overtrædelsesprocedure skal udvides til at omfatte de hændelser, det ærede medlem nævner.

Efter Kommissionens forelæggelse af en rapport om det relevante direktivs gennemførelse, som skal sendes til Parlamentet og Rådet, vil Kommissionen undersøge, i hvilken udstrækning det er nødvendigt at ajourføre og forbedre den pågældende retsakts bestemmelser.

(¹) EFT L 148 af 30.6.1995.

(2001/C 187 E/121)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4032/00
af Manuel Pérez Álvarez (PPE-DE) til Kommissionen

(21. december 2000)

Om: Rettigheder for arbejdstagere på skibe med bekvemmelighedsflag

Jobkvalitet forudsætter, at arbejdet udføres under sundheds- og sikkerhedsmæssigt forsvarlige forhold, uanset om arbejdspladsen måtte være fast eller mobil. Det gælder ligeledes, at der skal være stabile forhold eller en stabil situation med hensyn til de ansættelsesmuligheder, som de enkelte retsordener giver mulighed for.

Denne stabilitet er uopnåelig når der eksisterer en usikkerhed som den, der skyldes bekvemmelighedsregistrering, hvor den juridiske sikkerhed er ringe eller ikke-eksisterende, og risikoen for, at arbejdstagernes sociale rettigheder tilsidesættes eller ignoreres, er meget høj.

Agter Kommissæren at påbegynde en specifik regulering af de arbejdsmæssige forhold for EU-arbejdstagere, der arbejder på skibe med bekvemmelighedsflag, som anløber Fællesskabets havne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(8. marts 2001)

Det ærede medlem rejser spørgsmålet om respekten for de sociale rettigheder for europæiske arbejdstagere, der arbejder på skibe, som fører et tredjelands flag.

For så vidt angår beskyttelsen af sundhed og sikkerhed for arbejdstagere på skibe, er Kommissionen helt enig i det ærede medlems holdning med hensyn til vigtigheden af at sikre disse arbejdstagere et passende beskyttelsesniveau, uanset på hvilken arbejdsplads de udøver deres erhvervsaktivitet, og især når de arbejder om bord på skibe, der anløber fællesskabshavne, ligegyldigt hvilket flag disse skibe fører.

I denne forbindelse er det vigtigt at nævne Rådets direktiv 92/29/EØF af 31. marts 1992 om minimumsforskrifter for sikkerhed og sundhed med henblik på at forbedre den lægelige bistand om bord på skibe (¹) og Rådets direktiv 93/103/EF af 23. november 1993 om minimumsforskrifter for sikkerhed og sundhed under arbejdet om bord på fiskerfartøjer (²).

Det er imidlertid en følge af disse direktivers definitioner af skibe (hvv. artikel 1 og artikel 2), at minimumsforskrifterne kun gælder for skibe, der »fører en medlemsstats flag eller er registreret under dens fulde jurisdiktion«.

I henhold til De Forenede Nationers havretskonvention (³), som Fællesskabet er kontraherende part i, skal enhver stat for skibe, som fører dens flag, træffe de foranstaltninger, som er nødvendige for sikkerheden på havet, bl.a. med hensyn til bemanningen af skibe, arbejdsvilkår og besætningers uddannelse, under hensyntagen til gældende internationale aftaler. Det er følgelig de enkelte flådestaters lovgivning, der fastsætter arbejdstagernes rettigheder om bord, uanset disses nationalitet.

Det bør dog tilføjes, at Rådets direktiv 95/21/EF af 19. juni 1995⁽⁴⁾ om havnestatskontrol af skibe — blandt andet — fastsætter bestemmelser om kontrollen om bord på skibe, som anløber medlemsstaters havne, også kontrol på skibe, som fører ikke-europæisk flag, ud fra de internationalt gældende sociale krav i Det Internationale Arbejdsbureaus konvention nr. 147 (konvention om minimumsnormer i handelsskibe).

(¹) EFT L 113 af 30.4.1992.

(²) EFT L 307 af 13.12.1993.

(³) EFT L 179 af 23.6.1998.

(⁴) EFT L 157 af 7.7.1995.

(2001/C 187 E/122)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4035/00

af Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen

(21. december 2000)

Om: Artikel 133-udvalget

Artikel 133-udvalget udgør det egentlige magt- og beslutningscenter for Den Europæiske Unions handelspolitik. Udvalget er opkaldt efter Amsterdam-traktatens artikel 133. Det er fastsat i denne artikel, at Rådet udpeger et udvalg til at bistå Kommissionen. Artikel 133-udvalget sikrer forbindelserne mellem Kommissionen og Rådet.

Hver EU-medlemsstat har en fast og en stedfortrædende repræsentant i udvalget. Disse embedsmænd træffer vigtige beslutninger med hensyn til internationale handelsspørgsmål som f.eks. bananstriden, fattige landes adgang til lægemidler og den amerikanske afgift på europæisk stål. Rådet løser eventuelle politiske uoverensstemmelser og bekræfter udvalgets beslutninger. Nogle forslag drøftes kun i udvalget og godkendes uden yderligere drøftelser af Coreper (de nationale embedsmænd ved Den Europæiske Union).

1. Er Kommissionen af den opfattelse, at det er nødvendigt at offentliggøre en rapport om de dokumenter, der er blevet behandlet i artikel 133-udvalget, og drøftelserne i dette udvalg? Hvorfor anser Kommissionen det i benægtende fald ikke for nødvendigt, at der offentliggøres en sådan rapport?
2. Er Kommissionen af den opfattelse, at rapporterne fra artikel 133-udvalget skal være tilgængelige for offentligheden? Hvorfor anser Kommissionen i benægtende fald ikke dette for at være nødvendigt?
3. Vil Kommissionen kræve, at der fremover offentliggøres en rapport om de dokumenter, der er blevet behandlet i artikel 133-udvalget, og drøftelserne i dette udvalg? Vil Kommissionen også sørge for, at disse rapporter er tilgængelige for offentligheden? Hvorfor vil Kommissionen i benægtende fald ikke arbejde for, at offentligheden får indsigt i den politiske beslutningsproces i artikel 133-udvalget?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pascal Lamy

(1. februar 2001)

Rammerne for udformningen og gennemførelsen af Fællesskabets samhandelspolitik er fastsat i traktatens artikel 133 (tidligere artikel 113). Det i artikel 133 nedsatte udvalg, der omtales af det ærede medlem, har til opgave at rådgive Kommissionen i forbindelse med forhandlinger om samhandel. Specifikke mål for Fællesskabet i forbindelse med vigtige handelsanliggender og forhandlinger, såsom den nye forhandlingsrunde om samhandelen i Verdenshandelsorganisationen og drøftelserne vedrørende handelsaftalen med MERCOSUR, fastlægges i Rådets konklusioner og forhandlingsdirektiver, der derpå danner grundlag for det arbejde der udføres i nævnte udvalg. Kommissionen henviser til sit svar på skriftlig forespørgsel P-3674/00 fra Herman Schmid (¹) for så vidt angår nævnte udvalgs rolle og spørgsmålet om den demokratiske ansvarlighed.

Med hensyn til spørgsmålet om hvorvidt der bør udarbejdes en rapport over nævnte udvalgs dokumenter og drøftelser, skal Kommissionen påpege at det pågældende udvalg er særudvalg der udnævnes af Rådet. Det er således op til Rådets sekretariat at træffe beslutning om hvorvidt og hvordan sådanne rapporter bør offentliggøres, og om hvor tilgængelige de bør være.

Specifikt hvad angår adgangen til de dokumenter som Kommissionen sender til nævnte udvalg, kan det oplyses at Kommissionen den 20. januar 2000 i sit brev til formanden for udvalget for industri, udenrigshandel, forskning og energi indvilligede i at væsentlige dokumenter som Kommissionen sender til nævnte udvalg, samt andre vigtige kommissionsrapporter, også tilsendes Parlamentet. Dokumenter af mere følsom art sendes som fortrolige dokumenter eller dokumenter til tjenestebrug. Et stort antal dokumenter fremsendes imidlertid som offentlige dokumenter, og disse opslås på handelsgeneraldirektoratets netsted.

Sådanne offentlige dokumenter omfatter så godt som alt Fællesskabets materiale til Verdenshandelsorganisationen, diskussionsoplæg vedrørende vigtige punkter, samt de vigtigste papirer vedrørende Fællesskabets strategi i den nye runde.

(¹) EFT C 163 E af 6.6.2001, s. 190.

(2001/C 187 E/123)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4039/00

af Hanja Majj-Weggen (PPE-DE) til Kommissionen

(21. december 2000)

Om: Siemens

Har kommissærerne Liikanen og Monti modtaget det brev, borgmesteren i Hengelo, Kerckhaert, har sendt dem om Siemens' planer om at lukke sit datterselskab Demag Delaval i Hengelo eller flytte det til Tyskland til trods for, at denne virksomhed er økonomisk sund?

Er det rigtigt, at Siemens' overtagelse af Demag Delaval-virksomhederne skal godkendes af Kommissionen?

Finder Kommissionen det berettiget direkte efter en overtagelse at flytte virksomheder, også hvis der ikke er nogen klare driftsøkonomiske grunde hertil, mens problemerne i forbindelse med tabet af arbejdspladser er meget omfattende?

Er Kommissionen rede til at undersøge, om Siemens har overholdt alle EU-bestemmelser med hensyn til høring af arbejdstagerne og samarbejdsudvalget i dette spørgsmål, da ca. 700 arbejdspladser er berørt heraf?

Har Kommissionen allerede besvaret brevet fra borgmesteren i Hengelo, og hvornår kan dette svar i benægtende fald forventes?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(28. februar 2001)

Det medlem af Kommissionen, som er ansvarlig for konkurrence og erhvervs politik, har modtaget brevet.

Kommissionen godkendte beslutningen i fusionssagen Comp./M.2224 — Siemens/Demag Krauss Maffei, der også vedrører Demag Delaval Werke, den 20. december 2000.

Kommissionens beføjelser i forbindelse med fusionskontrol giver den ikke mulighed for at påvirke virksomheders økonomiske beslutninger om arbejdssted.

Kommissionen har ikke modtaget yderligere oplysninger om baggrunden for de forhold, det ærede medlem beskriver, og er derfor ikke i stand til at foretage en endelig vurdering af, om EF-retten er overtrådt.

Eftersom Tyskland og Nederlandene har omsat bestemmelserne i de relevante direktiver i national lov⁽¹⁾, vil Kommissionen gerne understrege, at spørgsmål, der måtte opstå på dette område, i første instans er omfattet af de nationale procedurer for erhvervsforhold og/eller de nationale domstole.

Brevet fra borgmesteren i Hengelo besvarede Generaldirektoratet for Konkurrence den 10. januar 2001. Generaldirektoratet for Erhvervs politik er ved at udarbejde sit svar.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 98/59/EF af 20. juni 1998 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger vedrørende kollektive afskedigelser — EFT L 225 af 12.8.1998; Rådets direktiv 77/187/EØF af 14. februar 1977 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varetagelse af arbejdstagernes rettigheder i forbindelse med overførsel af virksomheder, bedrifter eller dele af bedrifter — EFT L 161 af 5.3.1977; Rådets direktiv 94/45/EF af 22. september 1994 om indførelse af europæiske samarbejdsudvalg eller en procedure i fællesskabsvirksomheder og fællesskabskoncerner med henblik på at informere og høre arbejdstagerne — EFT L 254 af 30.9.1994.

(2001/C 187 E/124)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4040/00
af Sérgio Sousa Pinto (PSE) til Kommissionen

(21. december 2000)

Om: Konkurrencepolitik — misbrug af dominerende stilling

Kan Kommissionen oplyse, hvilken stilling »Qualifyer Group Airlines« (bestående af følgende luftfartsselskaber: Swiss Air, Sabena, TAP Air Portugal, AOM French Airlines, Crossair, Air Littoral, Air Europe, LOT Polish Airlines, PGA Portugália Airlines, Volare Airlines, Air Liberté), der administreres af »Qualifyer Loyalty, Ltd.«, har på markedet, og hvilken praksis den følger?

Borgerne/forbrugerne har meget konkrete årsager til at frygte, at denne virksomhedsgruppe skal udnytte de muligheder, den har for at misbruge sin dominerende stilling, og som kan give sig udslag i højere priser, forringet service og urimelige handelsbetingelser, navnlig for så vidt angår ruten Bruxelles-Lissabon/Porto. En sådan praksis, der muligvis er kendetegnet ved misbrug og illoyal konkurrence, vil efter vores opfattelse især være i strid med bestemmelserne i artikel 82 i EF-traktaten.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(27. februar 2001)

Qualifyer-gruppen, der er en alliance mellem luftfartsselskaber, er karakteriseret ved, at SAirGroup, Swissairs moderselskab, har en politik, der går ud på at investere i en række af alliansens luftfartsselskaber. I mange tilfælde giver disse kapitalinteresser SAirGroup fælles kontrol over det luftfartsselskab, der er investeret i, sammen med andre aktionærer. »Qualifyer Loyalty Ltd.« er det selskab, der administrerer de deltagende luftfartsselskabers fælles bonusprogram, men det leder ikke Qualifyer-gruppen.

Kommissionen har taget stilling til transaktioner, hvor SAirGroup har erhvervet fælles kontrol over andre luftfartsselskaber i Qualifyer-gruppen. I 1995 traf Kommissionen en beslutning⁽¹⁾, hvorved den erklærede fusionen mellem Swissair/Sabena forenelig med fællesmarkedet. I 1999 traf den en beslutning, hvorved den godkendte SAirGroups og Marine-Wendels, et fransk finansielt holdingselskabs, overtagelse af AOM. I 2000 godkendte Kommissionen fusionen mellem AOM/Air Liberté/Air Littoral.

Kommissionen har også for nylig undersøgt, om aftalerne mellem Qualiflyer-gruppens luftfartsselskaber er forenelige med EF-traktatens artikel 81 (tidligere artikel 85). I februar 2000 sendte Kommissionen en advarselskrivelse til fem luftfartsselskaber i Qualiflyer-gruppen (Swissair, TAP, Sabena, Crossair og AOM), hvorefter disse selskaber ophørte med at samordne deres priser inden for Fællesskabet samt på ruter mellem Fællesskabet og Schweiz.

Det er mere sandsynligt, at der kan opstå konkurrencemæssige problemer på grundlag af EF-traktatens artikel 81 og/eller 82 (tidligere artikel 86) på ruter, hvor der er tale om overlappning, dvs. ruter, der beflyves af to Qualiflyer-luftfartsselskaber, som har deres respektive trafikknudepunkter (hubs) i hver sin ende af ruten, f.eks. ruten Bruxelles-Lissabon. På denne baggrund vil Kommissionen gerne have tilsendt oplysninger, som det ærede medlem måtte have om eventuelt misbrug af en dominerende stilling eller anden konkurrencebegrænsende praksis på denne rute.

På andre ruter, f.eks. ruter til og fra forskellige franske byer, der beflyves af AOM, Air Liberté og Air Littoral, konkurrerer Qualiflyer-gruppens luftfartsselskaber med de traditionelle nationale luftfartsselskaber.

Den portugisiske regering bekendtgjorde for nogen tid siden, at den påtænker at sælge en aktiepost i TAP. Kommissionen er imidlertid ikke blevet underrettet om denne transaktion.

(¹) EFT L 239 af 7.10.1995.

(2001/C 187 E/125)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4044/00
af Theresa Villiers (PPE-DE) til Kommissionen

(21. december 2000)

Om: Nyindretning af kommissionsformand Prodi's kontor

1. Kan Kommissionen oplyse, om den seneste nyindretning af formand Prodi's kontor i Rue Breydel er blevet betalt af Kommissionen eller af anden side?
2. Hvis Kommissionen har betalt denne nyindretning, vil den så venligst oplyse: a) de samlede udgifter til denne nyindretning, og b) fra hvilken budgetkonto denne udgift er taget?
3. Vil Kommissionen – hvis den italienske regering har udlånt genstande til nyindretningen – venligst oplyse: a) hvilke bestemmelser, der gælder for lån fra regeringer til Kommissionen, og, i betragtning af at kommissærer ikke længere er deres stats tjenere, b) om disse genstande er blevet deklareret af kommissionsformanden?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(22. februar 2001)

1. Da de nye kommissærer tiltrådte, opstillede Kommissionen et budget, hvorefter de enkelte kommissærer havde 25 000 EUR til indretning af deres kontorer med nye møbler. I stedet for at bruge de 25 000 EUR til indkøb af nye møbler, har Kommissionens formand Romano Prodi for nylig indrettet sit kontor med antikke møbler, som gratis er blevet udlånt af Galleria Nazionale di Arte Antica i Rom.
2. Kommissionen har kun betalt for transporten og forsikringen af de udlånte møbler. Transporten er betalt over budgetpost A02353 og forsikringen over budgetpost A02350. Kommissionens formand har således ikke brugt de 25 000 EUR, der var øremærket til nyindretningen af hans kontor.
3. Der gælder ingen særlige bestemmelser for regeringers lån til Kommissionen. Dette lån, som Galleria Nazionale di Arte Antica har ydet til Romano Prodi i den periode, han er formand for Europa-Kommissionen, er beregnet til indretning af hans officielle kontor i Kommissionen, og Romano Prodi har på korrekt vis deklareret de forskellige genstande.

4. De interne bestemmelser om indretning af kommissærernes kontorer drejede sig tidligere kun om indkøb af nye møbler. I lyset heraf er de for øjeblikket under revidering, så det også bliver muligt at tage højde for andre mindre kostelige måder at indrette kommissærernes kontorer på i fremtiden.

(2001/C 187 E/126)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-4045/00

af Giovanni Fava (PSE) til Kommissionen

(20. december 2000)

Om: Legalisering af byggeri og det operationelle program 2000-2006 for Sicilien

Siciliens regionalråd forelagde i november et forslag, der bl.a. indebærer legalisering af de ulovligt opførte bygninger langs kysten, hvoraf der menes at være omkring 170 000 enheder. Lovforslaget fremstår som en direkte ophævelse af det eneste instrument til beskyttelse af kysterne på Sicilien, som indebærer et forbud mod byggeri inden for en afstand af 150 meter fra havet (regionallov 78 af 12. juni 1976).

Lovforslaget indebærer, at der skal fastlægges en zone omkring de ulovligt opførte bebyggelser, og at kommunerne skal udarbejde nye by- og miljøplaner for dem. Desuden pålægger forslaget kommunerne at afholde udgifterne til fastlæggelsen af zonerne og til projektering af de tilknyttede foranstaltninger, men undlader at gå i detaljer med tallene.

Usikkerheden med hensyn til de finansielle ressourcer, der vil blive stillet til rådighed for legaliseringen, skaber formodning om, at regionen vil forsøge at udnytte de midler, der er til rådighed fra strukturfondenes programmeringsperiode 2000-2006. Dette vil kunne ske via dækningen af foranstaltninger under det regionale operationelle program, som kommunerne vil kunne udnytte ved at udarbejde projekter, der skal finansieres med disse midler. Strukturfondene vil også kunne udnyttes til aflønning af teknikere, som lokalforvaltningerne ansætter til at udarbejde disse projekter, og fondene vil på denne måde kunne komme til at bidrage til en betydelig klientelisme. Denne risiko har fået erhvervslivet (Confindustria) og miljø- og kulturarvsforkæmpere (Italia Nostra) til at udsende en advarsel mod legaliseringsforslaget.

Forslaget vil bl.a. kunne få betydning for kystområder under Natura 2000-nettet, hvor der er bygget ulovligt, og det vil kunne føre til legalisering af bymæssige bebyggelser, uden at der er gennemført en miljøindvirkningskontrol eller -vurdering

Er Kommissionen bekendt med Siciliens regionalråds initiativ?

Kan Kommissionen under afslutningen af den igangværende planlægningsperiode sikre, at strukturfondsmidler ikke udnyttes i forbindelse med den foreslåede legalisering af byggeri?

Kan Kommissionen sikre, at det i forbindelse med den foreslåede legalisering ikke bliver muligt at omgå EU-bestemmelserne om gennemførelse af miljøindvirkningsvurderinger?

Hvilke foranstaltninger vil Kommissionen træffe for at hindre skader på områder under Natura 2000 med ulovligt opførte bygninger?

(2001/C 187 E/127)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-4049/00
af Giorgio Celli (Verts/ALE) til Kommissionen**

(20. december 2000)

Om: Legalisering af byggeri og det operationelle program 2000-2006 for Sicilien

Siciliens regionalråd forelagde i november et forslag, der bl.a. indebærer legalisering af de ulovligt opførte bygninger langs kysten, hvoraf der menes at være omkring 170 000 enheder. Lovforslaget fremstår som en direkte ophævelse af det eneste instrument til beskyttelse af kysterne på Sicilien, som indebærer et forbud mod byggeri inden for en afstand af 150 meter fra havet (regionallov 78 af 12. juni 1976).

Lovforslaget indebærer, at der skal fastlægges en zone omkring de ulovligt opførte bebyggelser, og at kommunerne skal udarbejde nye by- og miljøplaner for dem. Desuden pålægger forslaget kommunerne at afholde udgifterne til fastlæggelsen af zonerne og til projektering af de tilknyttede foranstaltninger, men undlader at gå i detaljer med tallene.

Usikkerheden med hensyn til de finansielle ressourcer, der vil blive stillet til rådighed for legaliseringen, skaber formodning om, at regionen vil forsøge at udnytte de midler, der er til rådighed fra strukturfondenes programmeringsperiode 2000-2006. Dette vil kunne ske via dækningen af foranstaltninger under det regionale operationelle program, som kommunerne vil kunne udnytte ved at udarbejde projekter, der skal finansieres med disse midler. Strukturfondene vil også kunne udnyttes til aflønning af teknikere, som lokalforvaltningerne ansætter til at udarbejde disse projekter, og fondene vil på denne måde kunne komme til at bidrage til en betydelig klientelisme. Denne risiko har fået erhvervslivet (Confindustria) og miljø- og kulturbeskyttelsesforeninger (Italia Nostra) til at advare mod legaliseringsforslaget.

Forslaget vil bl.a. kunne få betydning for kystområder under Natura 2000-nettet, hvor der er bygget ulovligt, og det vil kunne føre til legalisering af bymæssige bebyggelser, uden at der er gennemført en miljørisikokontrol eller -vurdering.

Er Kommissionen bekendt med det sicilianske regionalråds initiativ?

Kan Kommissionen under afslutningen af den igangværende planlægningsperiode sikre, at strukturfonds- midler ikke udnyttes i forbindelse med den foreslåede legalisering af byggeri?

Kan Kommissionen sikre, at det i forbindelse med den foreslåede legalisering ikke bliver muligt at omgå EU-bestemmelserne om gennemførelse af miljørisikovurderinger?

Hvilke foranstaltninger vil Kommissionen træffe for at hindre skader på områder under Natura 2000 med ulovligt opførte bygninger?

**Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström
på skriftlige forespørgsler P-4045/00 og P-4049/00**

(20. februar 2001)

Kommissionen har ikke kendskab til det af det ærede medlem omtalte lovforslag. Den vil dog ved gennemførelsen af de programmer, som den samfinansierer, drage omsorg for, at strukturfondsreglerne⁽¹⁾ overholdes, at der er overensstemmelse mellem foranstaltningerne og programmets mål, og at disse er forenelige med alle Fællesskabets politikker, herunder også miljøpolitikken.

I henhold til artikel 2 i Rådets direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet⁽²⁾, ændret ved Rådets direktiv 97/11/EF af 3. marts 1997⁽³⁾, skal medlemsstaterne sikre, at projekter, der bl. a. på grund af deres art, dimensioner eller placering kan få væsentlig indvirkning på miljøet, undergives et krav om tilladelse og en vurdering af denne indvirkning, inden der gives tilladelse. De projekter, der er omfattet af direktivet, er defineret i artikel 4 og er opført i de to første bilag.

Direktiv 85/337/EØF med senere ændringer vedrører projekter og formålet med direktivet er at sikre, at forurening eller andre gener hindres ved kilden, således at der ikke bliver behov for senere at skulle råde bod på virkningerne heraf. Det er baseret på princippet om, at der kun bør gives tilladelse til udvikling af offentlige og private projekter, som kan få stor indvirkning på miljøet, efter at der er foretaget en forhåndsvurdering af, hvilke sandsynlige væsentlige virkninger de pågældende projekter kan få på miljøet. De arbejder, som det ærede medlem omtaler, er imidlertid allerede udført, og der er altså ikke længere tale om projekter. I dette særlige tilfælde er der ingen begrundelse for at foretage en MVV i henhold til direktivet, da en sådan på ingen måde ville kunne påvirke en eventuel tilladelse. Og derfor kan der ikke findes nogen bestemmelse i direktiv 85/337/EØF med senere ændringer, som påbyder at gennemføre en miljøvurderingsundersøgelse af de omtalte arbejder.

Derudover skal det understreges, at direktivet som nævnt kun gælder for de projekter, der er omhandlet i direktivets to første bilag. På grundlag af oplysningerne fra de ærede medlem er det umuligt at vurdere, om de pågældende arbejder henhører under en af de kategorier, der er omfattet af bilagene.

Skulle det vise sig, at arbejderne gennemføres inden for et foreslået lokalitet af fællesskabsbetydning i henhold til Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter⁽¹⁾ eller inden for et særligt beskyttet område i henhold til Rådets direktiv 79/409/EØF af 2. april 1979 om beskyttelse af vilde fugle⁽²⁾, kunne artikel 6 i direktiv 92/43/EØF komme i betragtning som relevant bestemmelse.

Hvad angår foreslåede lokaliteter af fællesskabsbetydning i direktiv 92/43/EØF har medlemsstaterne visse forpligtelser til at sikre, at direktivet ikke tilsidesættes. Selv om der ikke findes en fællesskabsliste, gør medlemsstaternes myndigheder klogt i i det mindste at afholde sig fra at tillade alle former for aktiviteter, der kan påføre en lokalitet på den nationale liste skade.

Med hensyn til de særligt beskyttede områder skal medlemsstaterne træffe foranstaltninger for i disse beskyttede områder at undgå forringelse af levestederne samt forstyrrelse af fuglene, i det omfang en sådan forringelse eller forstyrrelse har væsentlig betydning for direktivets formål. Derudover skal alle planer eller projekter, der kan formodes at få en væsentlig indvirkning på et sådant område på forhånd underkastes en vurdering af dets virkninger.

På grundlag af de forelagte oplysninger er det dog umuligt udlede, hvilke og hvormange arbejder falder inden for foreslåede lokaliteter af fællesskabsbetydning eller særligt beskyttede områder, og det er lige så umuligt at vurdere om, og i givet fald, hvordan den nævnte legalisering kan skabe forringelse af naturlige levesteder og levesteder for arter eller for de arter, som områderne er udlagt til.

Da der ikke er begrundelse for klage i henhold til fællesskabsreglerne, kan der på nuværende tidspunkt ikke konstateres nogen overtrædelse. Det bør også bemærkes, at den pågældende regionallov på nuværende stadium kun er et forslag, der som sådant ikke kan anses for en overtrædelse af fællesskabslovgivningen.

(1) EFT L 161 af 26.6.1999.

(2) EFT L 175 af 5.7.1985.

(3) EFT L 73 af 14.3.1997.

(4) EFT L 206 af 22.7.1992.

(5) EFT L 103 af 25.4.1979.

(2001/C 187 E/128)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4050/00
af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen

(9. januar 2001)

Om: Ekstraordinære undervisningstilbud for eleverne i de græske gymnasier

De ekstraordinære undervisningstilbud for de sidste klasser i de græske gymnasier omfatter forberedelsestimer uden for den normale undervisningstid, der har til formål at rette op på de dårlige resultater af

skolegangen i enhedsgymnasiet og sætte eleverne i stand til at fortsætte og fuldføre deres studier. Projektet finansieres under Foranstaltning 1.2, enhedsgymnasier, som led i delprogram 1, generel uddannelse og erhvervsuddannelse, under det operationelle program. Programmet har haft tvivlsomt resultat med hensyn til såvel antallet af deltagende elever som udnyttelsesgraden af bevillingerne. Der er dog fortsat efterspørgsel blandt eleverne, især blandt dem der kommer fra familier med lav indkomst eller afsidesliggende områder.

1. Er Kommissionen bekendt med årsagerne til, at eleverne forlader programmet, og hvilke foranstaltninger foreslår den med henblik på at gøre programmet mere tiltrækkende og fordelagtigt for eleverne?
2. Gennemføres der lignende støtteforanstaltninger til fordel for elever til afhjælpning af dårlige skole-resultater i andre medlemsstater? Hvis ja, under hvilken form? Hvem underviser som led i disse foranstaltninger, og hvordan er forholdet mellem disse undervisere og dem, der varetager undervisningen i skolerne? Mener Kommissionen, at denne foranstaltning på lang sigt kan bidrage til bekæmpelse af arbejdsløsheden blandt lærere?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(8. marts 2001)

Inden for rammerne af det operationelle program »Almen uddannelse og erhvervsuddannelse« under den græske EF-støtteramme 1994-1999, medfinansierede Den Europæiske Socialfond støttekurser for gymnasieelever (gymnasial undervisning).

Kurserne blev introduceret som en pilotaktion i marts 1998 med henblik på at understøtte uddannelsesreformen (dvs. etableringen af enhedsgymnasiet og gradvis afskaffelse af optagelsesprøver til videregående uddannelser) samt på at reducere dumpe- og frafaldsprocenterne. I skoleårene 1998-1999 og 1999-2000 blev foranstaltningerne udvidet til at omfatte flere fag, klasser og elever, og tekniske uddannelser samt erhvervsuddannelser blev også omfattet heraf.

I den periode, som er genstand for undersøgelsen, og ifølge de oplysninger, som man har modtaget fra det græske undervisningsministerium, vurderes det samlede antal elever, som har fulgt de gennemførte kurser, til at ligge på 140 000, medens de samlede udgifter anslås at udgøre 23 M€ og antallet af de involverede lærere 23 000.

Med hensyn til kursernes popularitet vurderes det, at der i skoleåret 1999-2000 var ca. 8 % af eleverne, som opgav at gennemføre støttekurserne. Problemet findes især i de store byområder. Antallet af de elever, som deltog i kurserne, faldt imidlertid ikke i ø-områderne og de afsides beliggende områder og heller ikke i aftenskolerne.

De personer, der står for den eksterne evaluering af det operationelle program, såvel som det videnskabelige udvalg for projektet har foretaget en vurdering af den indtil nu gennemførte implementering af de pågældende foranstaltninger og har i den forbindelse foreslået en række uddannelsesmæssige, ledelsesmæssige samt organisatoriske forbedringer. I den nye programmeringsperiode 2000-2006 vil man tage disse forbedringer med i betragtning. Man vil derudover bestrebe sig på at fokusere mere effektivt på de nye støtteforanstaltninger med henblik på at undgå skolenederlag og reducere frafaldsprocenterne, specielt i mindre gunstigt stillede regioner. Med henblik på at realisere denne målsætning planlægger det græske undervisningsministerium udviklingen af særligt undervisningsmateriale, en bedre læreruddannelse og en mere effektiv udnyttelse af de nye netværksteknologier. Ministeriet er af den opfattelse, at disse foranstaltninger vil gøre støttekurserne mere attraktive for eleverne og gøre kurserne mere effektive.

De foranstaltninger, som er blevet igangsat i andre medlemsstater med henblik på at bekæmpe skolenederlag, og de forhold, der er karakteristiske for uddannelsessystemet i hver enkelt medlemsstat, varierer fra medlemsstat til medlemsstat, og disse forhold er vanskelige at sammenligne. Inden for rammerne af Kommissionens partnerskabsarbejde med medlemsstaterne vil Kommissionen under alle omstændigheder tilskynde Grækenland til at overveje de eksisterende internationale erfaringer og de mest effektive metoder.

(2001/C 187 E/129)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4051/00
af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen

(9. januar 2001)

Om: Naousas optagelse under Urban-initiativet

Urban-initiativet tager sigte på økonomisk og social genoplivelse af byer og bebyggelser som er i »krise«, og som har 20-50 tusind indbyggere. Naousa er en by, hvis indbyggere lige fra halvfemserne har været ramt af fattigdom og arbejdsløshed; det bør navnlig understreges, at langtidsledigheden er oppe på 40 %. Dette skyldes, at store tekstilvirksomheder har måttet lukke eller foretage nedskæringer, hvilket også gælder virksomheder, der beskæftiger sig med sortering og forarbejdning af frugt og grøntsager, især efter krisen i Jugoslavien.

Kommissionen bedes på denne baggrund besvare følgende:

1. Kan Naousa bliver optaget under Urban-initiativet?
2. Vil der blive finansieret foranstaltninger til fordel for Naousa som led i regionaludviklingsprogrammet for det vestlige Makedonien under den tredje fællesskabsstøtteramme? Med hvor stort et beløb? Hvor meget blev der i alt ydet i støtte til foranstaltninger til fordel for Naousa som led i regionaludviklingsprogrammet for det vestlige Makedonien under den anden fællesskabsstøtteramme?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(20. februar 2001)

I bilag II til meddelelsen om retningslinjer for et fællesskabsinitiativ vedrørende økonomisk og social revitalisering af kriseramte byer og bydele for at fremme en bæredygtig byudvikling — URBAN II⁽¹⁾ fastsatte Kommissionen det vejledende antal byområder pr. medlemsstat. Som følge af en ministeriel anmodning hævdede Kommissionen antallet for Grækenland fra 2 til 3 byområder.

Grækenland har hidtil ikke officielt fremlagt nogen programmer under URBAN II for Kommissionen.

Det operationelle program (OP) for det centrale Makedonien i perioden 2000-2006 åbner mulighed for at finansiere vigtige projekter inden for byudvikling. Det beløb, der kan tilfalde byen Naoussa, fastsættes af de græske myndigheder.

I programmeringsperioden 1994-1999 i forbindelse med OP for det centrale Makedonien blev der afsat et samlet beløb på 58 mio. EUR til medfinansiering af projekter og aktioner, der tager sigte på udvikling af præfekturet Imathia, som byen Naoussa hører ind under. Disse projekter og aktioner vil få en positiv virkning for denne by.

⁽¹⁾ EFT C 141 af 19.5.2000.

(2001/C 187 E/130)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4057/00
af Generoso Andria (PPE-DE), Umberto Scapagnini (PPE-DE)
og Stefano Zappalà (PPE-DE) til Kommissionen

(9. januar 2001)

Om: Landbrug i Capaccio Paestum

Området Capaccio-Paestum i Salerno-bugten er underlagt fredningsbestemmelser på grund af sine mange arkæologiske rigdomme (doriske templer, nekropoler mv.). Området gennemstrømmes af floden Sele og en række andre vandløb og er derfor frodigt.

Lovgivningen sørger for at beskytte kulturarven, der er af uvurderlig værdi, men den tager ikke hensyn til landbruget i området (bøffelopdræt, grøntsagsproduktion), der har eksisteret i århundreder.

Vil Kommissionen opfordre de lokale myndigheder til i behørig respekt for den arkæologiske og landskabsmæssige arv at træffe enhver foranstaltning, som kan gøre det muligt for de berørte landbrugere at opnå tilladelse til at forbedre deres bedrifter og få adgang til afgifts-, skatte- og omkostningslettelser samt til støtte fra EU?

Vil Kommissionen helt konkret medvirke til, at alle berørte landbrugere sikres samme muligheder som andre landbrugere, som ikke har deres bedrifter i områder underlagt fredningsbestemmelser?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(16. februar 2001)

Kommissionen mener, at en overholdelse af den gældende lovgivning om fredning af kulturværdier og landskaber og om miljøbeskyttelse er en forudsætning for enhver offentlig intervention til fordel for landbrugssektoren, hvad enten der er tale om en ren national intervention eller en intervention, der medfinansieres af EU under strukturfondene eller i forbindelse med den pågældende regions udviklingsplan for landområderne.

Hvad angår Kommissionens muligheder for at gribe ind over for de lokale myndigheder med henblik på at give landbrugere mulighed for at få særlige tilladelser til bedriftsforbedringer og for at opnå afgifts-begunstigelser, skattelemper og national støtte, mener den ikke, at en sådan opgave henhører under dens kompetenceområde. Det skal i den forbindelse erindres, at Kommissionens opgave, hvis der indføres nationale støtteordninger, går ud på at kontrollere, at statsstøttereglerne i EF-traktatens artikel 87-89 (tidligere artikel 92-94) overholdes.

Med hensyn til støtte, der medfinansieres af EU i forbindelse med forskellige programmer, skal det understreges, at det operationelle program under mål 1 for regionen Campania for perioden 2000-2006, der er godkendt ved Kommissionens beslutning af 8. august 2000, ikke omfatter specifikke foranstaltninger til udvikling af landområderne, som kun gælder for dette område.

De nationale myndigheder vil dog inden for deres beføjelser med hensyn til interventionens gennemførelse kunne fastsætte særlige betingelser for at fremme gennemførelsen af de af programmet omfattede foranstaltninger i det område, der er behæftet med omhandlede ulemper, forudsat at de pågældende særlige betingelser er i overensstemmelse med Fællesskabets forordninger vedrørende strukturfondene og udvikling af landområderne.

(2001/C 187 E/131)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4064/00

af Giorgio Celli (Verts/ALE) til Kommissionen

(9. januar 2001)

Om: Miljøgenopretning i Emilia Romagna (Italien)

Vil Kommissionen udtale sig om det miljøgenopretningsarbejde, der er gennemført i Mezzano (Ravenna, Italien) på den nedlagte sukkerfabriks område? Stedet er opført under betegnelsen »Vasche dello zuccherificio di Mezzano cod. IT 4700012« og udpeget i overensstemmelse med direktiv 92/43/EØF om bevaring af naturtyper⁽¹⁾ og direktiv 79/409/EØF om beskyttelse af vilde fugle⁽²⁾. Det forlyder, at det pågældende arbejde ikke har respekteret retningslinjerne for beskyttelse af dyrearter, der lever på stedet, og derved ændrer ved naturtypen på stedet.

Kender Kommissionen til denne sag?

Hvilke foranstaltninger vil Kommissionen træffe?

⁽¹⁾ EFT L 206 af 22.7.1992.

⁽²⁾ EFT L 103 af 25.4.1979.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(28. februar 2001)

Den sag, som det ærede medlem nævner, er allerede blevet behandlet af Kommissionen som led i andragende nr. 238/99. Dette andragende blev sidst drøftet på mødet i Europa-Parlamentets Udvalg for Andragender den 23. maj 2000. På dette tidspunkt havde man ikke kunnet konstatere nogen overtrædelse af fællesskabslovgivningen om naturbeskyttelse, og sagen blev følgelig betragtet som afsluttet.

De informationer, det ærede medlem er fremkommet med, indeholder ingen nye elementer, som kunne foranledige Kommissionen til at ændre sin tidligere analyse.

(2001/C 187 E/132)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4066/00
af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen**

(10. januar 2001)

Om: Prisstigninger som følge af indførelsen af euroen og omregningen af de gamle priser i afrundede beløb

Ifølge en undersøgelse foretaget af det økonomisk-videnskabelige fakultet ved Erasmus-universitetet i Rotterdam vil priserne på daglige indkøb stige med 5-10% fra den 1. januar 2002 eller kort tid derefter. Der vil også komme prisstigninger på biler og huse. Grunden hertil er, at sælgerne hele tiden benytter runde beløb, f.eks. 100, 99,99 eller 99,95. Hver gang den gamle nationale valuta omregnes til euro, kan de opnå dette ved at runde prisen nedad eller opad. Det forventes, at de næsten altid vil gøre sidstnævnte. Sælgerne vil næsten altid lægge lidt til den gamle pris for igen at opnå en pris, der har blikfang.

Kommissionen bedes på baggrund heraf besvare følgende spørgsmål:

1. Har Kommissionen oplysninger fra andre undersøgelser, som bekræfter resultaterne af den nederlandske undersøgelse?
2. Har Kommissionen oplysninger fra andre undersøgelser, som fører til en konklusion, der går imod denne undersøgelse? I bekræftende fald hvilke argumenter forelægges der i disse undersøgelser, således at det deraf kan konkluderes, at der ikke kan forventes en større prisstigning end den årlige?
3. Hvad agter Kommissionen at gøre i samarbejde med de nationale myndigheder i de pågældende 12 medlemsstater for aktivt at forhindre, at der i første halvdel af 2002 opstår en prisforskel, f.eks. idet den udarbejder bestemmelser for afrunding af beløb, som bevirker, at priserne i gennemsnit forbliver stabile?
4. Hvorledes agter Kommissionen at forhindre, at der allerede i løbet af 2001 sker usædvanlige prisstigninger for at foregribe de afrundede euro-beløb i 2002?
5. Har Kommissionen allerede gjort sig tanker om, hvad der skal ske, hvis man ikke kan forhindre en unormal prisstigning? Hvilke foranstaltninger vil der blive truffet for at udligne lønninger og sociale ydelser, således at købekraftniveauet hos det store flertal af befolkningen, som er afhængig af disse indtægtskilder, bevares?

Kilde: De nederlandske aviser »De Telegraaf« og »Rotterdams Dagblad« af 7. december 2000.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(27. februar 2001)

1. Kommissionen kender ikke til nogen økonomisk undersøgelse af emnet. Ophavsmændene til den nederlandske undersøgelse har i øvrigt formelt anfægtet pressens fremstilling af deres slutninger.

2. Den skarpe konkurrence mellem de store kædeforretninger vil få disse til at tilrettelægge overgangen til euroen, således at priserne bliver til fordel for forbrugerne. Ligeledes skal de nærforretninger, der nyder kundernes tillid, nok sørge for, at disse ikke får anledning til at klage over en uberettiget prisforhøjelse og flytte deres indkøb til de store forretningskæder. Flere af de selskaber i euroområdet, der er førende i deres land, imødeser endog en fastfrysning af deres priser i flere måneder fra slutningen af 2001 til begyndelsen af 2002. De fleste af de deltagende medlemsstaters forretninger skifter i øvrigt i dag med to priser, og dette antal vil vokse, når skæringsdatoerne nærmer sig. En aftale, der er indgået mellem forbrugere og erhvervsdrivende under Kommissionens auspicer, om »Eurologo« tager sigte på at fremme den frivillige dobbelt-skiltning og overholdelsen af god forretningskik. Aftalen er gennemført på nationalt plan i de fleste medlemsstater i euroområdet.

Den dobbelte prisskiltning gør det muligt for forbrugeren og eventuelt de særlige nationale eller regionale kontrolorganer at efterse, at der ikke sker skjulte forhøjelser i anledning af overgangen til euroen. Derfor henstillede Kommissionen også, at der indføres observationscentre vedrørende overgangen til euroen (henstilling af 23. april 1998 98/288/EF⁽¹⁾, særlig artikel 2), hvilket også er sket i de fleste medlemsstater i euroområdet.

Den fremskyndede fastsættelse af priserne i euro i tredje kvartal af indeværende år, som Kommissionen slog til lyd for i henstillingen af 11. oktober 2000⁽²⁾, har samme formål. Problemet, om der er et sådant, vil sandsynligvis være begrænset til erhvervsgrene med ringe konkurrence eller til de få forretninger, der ikke gennemfører dobbelt-skiltning.

3. Den frie prisfastsættelse er et grundlæggende princip for det indre markedes virkemåde. Derimod blev reglerne for afrunding i forbindelse med de nationale møntenheders omregning til euro fastsat ved Rådets forordning (EF) nr. 1103/97 af 17. juni 1997 om visse bestemmelser om euroens indførelse, og disse er bindende. De erhvervsdrivende skal altså overholde omregningsreglerne, når de gennemfører dobbelt-skiltning. Kommissionen foretager for tiden sammen med medunderskriverne af aftalen om eurologo en undersøgelse af, hvorledes aftalen kan styrkes til fordel for den samlede pristabilitet på grundlag af de bestemmelser, der findes i Spanien og Irland. I samråd med medlemsstaterne vil der ligeledes blive udtænkt foranstaltninger med henblik på en hurtig overvågning af prisudviklingen i begyndelsen af 2002.

4. De eventuelle prisændringer vil hovedsagelig ske én gang for alle i forbindelse med de varer og tjenesteydelser, for hvilke der er fastsat såkaldt psykologiske priser (eller runde priser). Fastsættelse af nye psykologiske priser i euro kan ske ved såvel forhøjelse som nedsættelse. Det er i dag ikke muligt at skære igennem og hævde, at det overalt vil ske ved forhøjelse. De historiske fortilfælde (f.eks. det engelske pounds overgang til titalssystemet) har i øvrigt ikke givet sig udslag i nævneværdige prisforhøjelser.

5. Kommissionen tror ikke på, at der er nogen fare for det. Sker der en øjeblikkelig prisforhøjelse, hvilket ovenstående forklaringer samt undersøgelser i de forskellige branchesammenslutninger synes at udelukke, vil den blive af meget ringe omfang, idet de eventuelle oprundinger statistisk set vil blive udlignet af de eventuelle nedrundinger. Der bliver således ikke tale om inflationsfremmende bevægelser, der præges af vedvarende forhøjelser af alle priser. Det er derfor lidet sandsynligt, at en sådan konjunkturbe-stemt prisafgrunding kan bevirke, at borgernes købekraft kommer i fare.

(¹) EFT L 130 af 1.5.1998.

(²) EFT C 303 af 24.10.2000.

(2001/C 187 E/133)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-4070/00

af James Fitzsimons (UEN) til Kommissionen

(20. december 2000)

Om: Moms på solpaneler og fremme af mere udbredt anvendelse af vegetabiliske olier som brændsel

Har Kommissionen med henblik på at fremme økologiske teknologier planer om at fremsætte særlige forslag om indførelse af enten en nul-momssats for solpaneler eller en særlig lav momssats, som skal

fremme mere udbredt anvendelse af ikke-forurenende energikilder og reducere anvendelsen af materialer, der medfører forurening, og vil Kommissionen gøre rede for, hvilke planer og incitament er til fremme af en mere udbredt udnyttelse af vegetabiliske olier, som kan anvendes i bilmotorer og handelsflåder, den har for nutiden og fremtiden?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(1. februar 2001)

Som Fællesskabets momslovgivning er udformet i dag, er levering, bygning, fornyelse og ændring af boliger, der sker som led i socialpolitikken, omfattet af kategori 9 i bilaget til sjette momsdirektiv 77/388/EØF⁽¹⁾. Medlemsstaterne kan derfor anvende en lavere momssats, dog ikke under 5 %.

Når først solpaneler indgår i denne globale proces, dækkes de automatisk af denne bestemmelse på samme måde som byggematerialer der leveres som en del af en entreprenørs serviceydelser. Når de samme varer købes over disken af en privatperson, er der tale om varelevering hvor standardsatsen gælder.

Med hensyn til nulsatser skal det bemærkes at sådanne er en undtagelse fra de normale regler der siger, at standardsatsen finder anvendelse på enhver skattepligtig transaktion som en skat på forbruget.

Som det ærede medlem sikkert ved, er det som led den nye momsstrategi⁽²⁾ planlagt, at der på mellem-langt sigt skal foretages en gennemgang og rationalisering af reglerne og undtagelserne vedrørende nedsatte momssatser. Man vil navnlig se nærmere på brugen af nedsatte momssatser som led i Fællesskabets politik på forskellige områder, såsom miljøbeskyttelse mv.

(¹) EFT L 145 af 13.6.1977, direktiv ændret ved Rådets direktiv 2000/65/EF, af 17. oktober 2000, EFT L 269 af 21.10.2000.

(²) KOM(2000) 348 endelig udg.

(2001/C 187 E/134)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-4071/00

af María Sornosa Martínez (PSE) til Kommissionen

(20. december 2000)

Om: Kommissionens intervention i forbindelse med omledning af vand fra Júcar til Vinalopó (Spanien)

I slutningen af oktober 2000 var Kommissionen i færd med at undersøge indvirkningen på miljøet af vandomledningsprojektet i forbindelse med floderne Júcar og Vinalopó efter at have modtaget en klage, samt en række forespørgsler fra ovennævnte medlem. I forbindelse hermed havde Kommissionen anmodet de spanske myndigheder om at kommentere projektet og anvendelsen af direktivet om fugle.

For nylig godkendte det spanske miljøministerium imidlertid påbegyndelsen af arbejdet i forbindelse med ovennævnte projekt.

Kan Kommissionen give oplysning om resultaterne af undersøgelserne vedrørende indvirkningen på miljøet af vandomledningsprojektet Júcar-Vinalopó?

Har Kommissionen kendskab til de spanske myndigheders godkendelse af det pågældende arbejde?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(12. februar 2001)

Som det ærede medlem allerede har fået at vide som svar på sine skriftlige forespørgsler E-0819/00⁽¹⁾ og E-2655/00⁽²⁾, har Kommissionen fået indbragt en klage vedrørende projektet for omlodning af vand fra Júcar til Vinalopó indeholdende en påstand om en eventuel manglende håndhævelse af Rådets direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet⁽³⁾, som ændret ved Rådets direktiv 97/11/EF af 3. marts 1997⁽⁴⁾, og Rådets direktiv 79/409/EØF af 2. april 1979 om beskyttelse af vilde fugle⁽⁵⁾, samt endelig Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter⁽⁶⁾.

Inden for rammerne af behandlingen af denne sag har Kommissionen rettet henvendelse til de spanske myndigheder med anmodning om kommentarer, for så vidt angår det nævnte projekt samt anvendelsen i praksis af de pågældende fællesskabsdirektiver.

De spanske myndigheders svar er lige indløbet og analyseres for øjeblikket af Kommissionen.

De spanske myndigheder har underrettet Kommissionen om, at det pågældende projekt nu er ved at blive underkastet en miljøvurdering i medfør af Rådets direktiv 85/337/EØF. Dette projekt er indgået som led i vandforvaltningsplanen for Júcar-bækkenet. Disse myndigheder har desuden nærmere præciseret, at vurderingen af miljøvirkningerne allerede er afsluttet og at offentligheden allerede er blevet taget med på råd. Det bør herunder bemærkes, at de spanske myndigheder meddeler, at man indtil nu endnu ikke har endeligt vedtaget redegørelsen vedrørende dette projekts eventuelle indvirkning på miljøet.

De spanske myndigheder har ligeledes nærmere præciseret, at det endelige anlægsprojekt først vil blive godkendt, efter at redegørelsen om indvirkning på miljøet er blevet godkendt af det spanske miljøministerium. De spanske myndigheder oplyser, at man i forbindelse med det grundlæggende projekt, der allerede er bortliciteret under alle omstændigheder skal tage fornødent hensyn til resultaterne af den igangværende miljøvurdering.

⁽¹⁾ EFT C 53 E af 20.2.2001, s. 29.

⁽²⁾ EFT C 136 E af 8.5.2001, s. 66.

⁽³⁾ EFT L 175 af 5.7.1985.

⁽⁴⁾ EFT L 73 af 14.3.1997.

⁽⁵⁾ EFT L 103 af 25.4.1979.

⁽⁶⁾ EFT L 206 af 22.7.1992.

(2001/C 187 E/135)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4085/00

af Gary Titley (PSE) til Kommissionen

(10. januar 2001)

Om: Informationskampagne om udvidelsen

Da Kommissionen forelagde sin årsberetning om ansøgerlandene, sagde Romano Prodi og Günther Verheugen, at der ville blive iværksat en omfattende informationskampagne i både EU og ansøgerlandene. Hvorledes vil bevillingerne blive fordelt? Vil ikke-statslige organisationer have mulighed for at forelægge projekter til finansiering inden for rammerne af denne informationskampagne? I givet fald hvorledes?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Günter Verheugen

(19. februar 2001)

Informationsstrategien omkring udvidelsen er nu ved at blive gennemført. I 2001 vil ca. 9,5 mio. EUR blive fordelt på delegationerne i ansøgerlandene, og 5,8 mio. EUR vil blive stillet til rådighed for Kommissionens repræsentationer i medlemsstaterne. Disse beløb udgør ca. 80 % af den samlede finansiering, og denne procent vil blive fastholdt gennem hele perioden fra 2001 til 2006. Kommissionen bevilger enkeltbeløbene

på grundlag af de godkendte arbejdsprogrammer, som delegationerne og repræsentationerne fremlægger. Disse arbejdsprogrammer skulle gerne dække alle de indkredsede målgrupper, der anses for at være af særlig betydning for gennemførelsen af informationsstrategien, og hvorunder de ikke-statslige organisationer (NGO'er), der repræsenterer det civile samfund, naturligvis også figurerer.

Arbejdsprogrammerne for delegationerne er allerede godkendt og omfatter en række medvirkende NGO'er, men diverse andre NGO'er inden for Fællesskabet har stadig tid til at forelægge projekter for repræsentationerne i medlemsstaterne ved at sætte sig i forbindelse med den pågældende informationsmedarbejder. Dog vil projekterne kun blive finansieret, hvis de bidrager til den generelle oplysning om udvidelsen og de dermed forbundne udfordringer og muligheder, så man undgår politisk misbrug af midlerne, baseret på frygt og myter om de beskæftigelsesmæssige, sociale og økonomiske følger af udvidelsen.

(2001/C 187 E/136)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4087/00

af Graham Watson (ELDR) til Kommissionen

(10. januar 2001)

Om: CJD-variant – den menneskelige form for BSE

Er Kommissionen enig i, at CJD-varianten bør omdøbes til human spongiform encephalopati?

Hvad gør Den Europæiske Union for at fremme udvekslingen af medicinske erfaringer i behandling af denne sygdom?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(28. februar 2001)

1. I 1996 offentliggjorde et hold forskere fra den hospitalsafdeling, der har til opgave at overvåge Creutzfeldt-Jakobs sygdom (CJD) i Edinburgh i Det Forenede Kongerige, et dokument⁽¹⁾, hvori forfatterne fremlagde resultater, der i høj grad pegede på en årsagssammenhæng mellem bovin spongiform encephalopati (BSE) og en variant af Creutzfeldt-Jakob sygdom (vCJD).

Selvom vCJD udviser nogle væsentlige neurologiske forskelle i forhold til den klassiske sporadiske form, klassificeres den som en menneskelig form for neurodegenerativ sygdom. Den er også opkaldt efter den person, der undersøgte den klassiske form, og er derfor anvendt og accepteret af den lægevidenskabelige verden som vCJD.

2. Kommissionen lancerede en europæisk handlingsplan for TSE-forskning⁽²⁾ i 1996, der har mobiliseret 50 mio. EUR, med henblik på at fremme forståelsen af og spore og bekæmpe TSE, som f.eks. Creutzfeldt-Jakobs sygdom (CJD) hos mennesker og BSE hos køer. Omkring 150 laboratorier er i øjeblikket involveret i 54 fællesskabsstøttede forskningsprojekter om TSE-sygdomme og beskæftiger sig med emner såsom prion-sygdomme hos mennesker, den infektiøse agens, risikovurdering, behandling og forebyggelse.

Det er især på sin plads at fremhæve et projekt om udviklingen af en TSE-behandling, der er baseret på prionprotein-bindende sukkerforbindelser, og som involverer forskningsgrupper fra Tyskland, Det Forenede Kongerige, Frankrig og Israel. Deres opgave er hovedsageligt at indkredse de mekanismer, der skal forhindre prionerne i at formere sig i dyrkede celler.

Endvidere afholdt Kommissionen den 15. december 2000 et møde for de nationale eksperter inden for TSE-forskning for at analysere løbende forskningsaktiviteter, opfordre til informationsudveksling mellem forskningsgrupper og indkredse de aktuelle forskningsemner, der skal styrkes, såvel som nye forskningsområder. Denne gruppe vil forelægge en foreløbig rapport om kort tid.

Artikel 152, stk. 5 (tidligere artikel 129) i EF-traktaten fastslår, at »Fællesskabets indsats på folkesundhedsområdet respekterer fuldt ud medlemsstaternes ansvar for organisation og levering af sundhedstjenesteydelser og medicinsk behandling ...«. Kommissionen vil imidlertid overveje mulighederne for at fremme udveksling af oplysninger om den bedste behandling af vCJD, hvilket kunne ske inden for rammerne af det nye sundhedsprogram⁽³⁾, der i øjeblikket debatteres i Europa-Parlamentet og i Rådet.

⁽¹⁾ R. G. Will et al., The Lancet 1996: 347; 921-25, findes også på www.cjd.ed.ac.uk/lancet.htm.

⁽²⁾ Overførbare spongiforme encephalopatii (TSE).

⁽³⁾ EFT C 337 E af 28.11.2000 og KOM(2000) 285 endelig udg.

(2001/C 187 E/137)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4088/00
af Graham Watson (ELDR) til Kommissionen

(10. januar 2001)

Om: Gulvbelægningsbranchen

Har Kommissionen undersøgt uddannelsesforanstaltningerne inden for gulvbelægningsindustrien? Har Kommissionen planer om at forbedre sådanne foranstaltninger?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(8. marts 2001)

Gulvbelægningsindustrien ville i princippet omfatte et meget bredt og forskelligartet arbejdsområde, herunder udlægning af parketgulve, udlægning af tæpper, termoplastiske fliser, keramik, osv., som hver især kræver forskellige færdigheder og en specifik uddannelse. Aktiviteter på europæisk plan beskæftiger sig i øjeblikket kun generelt med uddannelse i byggefagene.

Under Leonardo da Vinci-programmet gives der tilskud til nyskabende initiativer på erhvervsuddannelsesområdet. I perioden 1995-1999 (første fase) finansieredes således et projekt vedrørende gulvbelægningsindustrien under titlen »Erhvervsuddannelse for fliselæggere i Europa (1995) – kontrahent: Assopiastrelle«. Også forskellige andre projekter har beskæftiget sig med nyskabende initiativer i erhvervsuddannelsen i byggesektoren i almindelighed.

(2001/C 187 E/138)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4090/00
af Salvador Garriga Polledo (PPE-DE) til Kommissionen

(10. januar 2001)

Om: Styrkelse af EU's handelsforbindelserne med Mercosur og Chile

Det nyligt afholdte første møde på højt plan mellem repræsentanter for erhvervslivet i Den Europæiske Union, Latinamerika og Caribien i Madrid med deltagelse af 19 latinamerikanske og europæiske erhvervsledere, var et egnet forum til drøftelse af konkrete foranstaltninger til fremme af EU's handelsforbindelser med Mercosur og Chile.

Da den spanske regeringschef aflagde en høflighedsvisit anmodede mødedeltagerne denne om at tage skridt til med konkrete og effektive foranstaltninger at iværksætte dette initiativ på grund af den særligt begunstige position, som Spanien har i forholdet mellem de to blokke.

Finder Kommissionen, at den på baggrund af anmodningen fra erhvervsledernes møde bør foreslå oprettelse af et observationscenter i Spaniens hovedstad, som skal udarbejde initiativer og forslag, så EU på den ene side og Mercosur og Chile på den anden kan skabe muligheder for, at erhvervsledere fra de to handelsblokke i højere grad kan stimulere de indbyrdes handelsforbindelser?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(27. februar 2001)

1. For øjeblikket iværksættes der mange initiativer til forbedring af handelsforbindelserne mellem de to økonomiske blokke.
2. Således har Europa-Kommissionen et snævert samarbejde med Mercosur EU Business Forum (MEBF), som er en sammenslutning af erhvervsrepræsentanter og erhvervsorganisationer fra begge regioner, der ønsker at fremme handelsforbindelserne mellem EU og Mercosur og lette handels- og investeringsstrømmen. MEBF har været i stand til at etablere sig som den vigtigste repræsentant for erhvervslivet i EU og Mercosur, og Europa-Kommissionen har vedvarende støttet dette initiativ fra dets begyndelse i 1998. Det nyligt afholdte erhvervstopmøde mellem EU-Latinamerika og Caribien i Madrid gav udtryk for støtte til MEBF's aktiviteter og anmodede specifikt MEBF om at tage aktivt del i dette topmøde. Der findes altså inden for erhvervslivet allerede et forum til forbedring af handelsforbindelserne mellem EU og Mercosur.
3. Endvidere har Europa-Kommissionen truffet praktiske foranstaltninger til støtte for handelsforbindelserne mellem EU og Latinamerika, bl.a. gennem en række erhvervsrelaterede økonomiske samarbejdsprogrammer såsom AL-INVEST, ALURE og ECIP. Disse succesrige programmer, særlig AL-INVEST, vil fortsætte i fremtiden med det mål at støtte det europæiske erhvervsliv i dets kontakter med Mercosur.
4. Under hensyntagen hertil mener Europa-Kommissionen ikke, at der er behov for et observationscenter i Madrid til at udarbejde initiativer og forslag med henblik på, at erhvervsledere i EU og Mercosur og Chile kan forbedre de indbyrdes handelsforbindelser.

(2001/C 187 E/139)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4092/00

af Jorge Hernández Mollar (PPE-DE) til Kommissionen

(10. januar 2001)

Om: Manglende EU-midler til solenergiprogrammet i Andalusien (Spanien)

Fabrikanter og personer, som har installeret solceller i Andalusien, har gjort opmærksom på, at en nedskæring i budgettet i regionens program for støtte til denne form for vedvarende energi, har tvunget branchen ud på randen af en omstilling. Den planlagte støtte på 1,7 mia. pesetas er blevet reduceret til 1,2 mia.

Det regionale industriministerium i Andalusien oplyser, at nedskæringen skyldes manglende bevillinger fra EU, og det vil ifølge branchefolk føre til en kraftig nedgang i den forventede vækst, idet der er anmodet om opstilling af solceller med et areal på 45 000 m², og heraf vil mindre end halvdelen blive installeret.

Kan Kommissionen oplyse, hvilke oplysninger den ligger inde med om de manglende EU-midler til gennemførelse af anlæg til udnyttelse af denne vedvarende energikilde, således som det hævdes af det andalusiske industriministerium, og i hvilken udstrækning kan der stilles midler til rådighed for at undgå et fald i den betydningsfulde vækst på området, som der er tale om i Andalusien?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(19. februar 2001)

I det integrerede operationelle program for det selvstændige samfund Andalusien for programmeringsperioden 2000-2006, som Kommissionen godkendte den 29. december 2000, er der afsat lidt over 65 mio. EUR (næsten 11 mia. ESP) til at fremme og støtte vedvarende energikilder og energibesparelser for både virksomheder og private. EF-fondene refunderer 59 % af udgifterne til disse formål.

Kommissionen gør det ærede medlem opmærksom på, at medlemsstaten ifølge nærhedsprincippet selv fastlægger de nærmere regler for den faktiske fordeling af det pågældende beløb mellem forskellige alternative energikilder i forhold til dens egne energipolitiske kriterier.

(2001/C 187 E/140)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4094/00

af Jorge Hernández Mollar (PPE-DE) til Kommissionen

(10. januar 2001)

Om: EU og husdyraces uddøen

Gårdene verden over affolkes uafledigt. Ifølge en netop offentliggjort FAO-rapport uddør der hver uge to af de dyreracer, som er fremavlet af mennesker. I nogle EU-lande som f.eks. Spanien, er situationen foruroligende, eftersom 69 husdyracer er udryddelsestruede, og af disse befinder de 22 sig på et kritisk stade.

Der er tale om en beklagelig situation, idet der ifølge eksperterne er tale om en yderst værdifuld arvemasse, og fordi tabet af genetisk diversitet medfører, at de enkelte racer bliver mere sårbare.

Kan Kommissionen på baggrund af denne foruroligende situation oplyse, hvad EU gør for at beskytte de udryddelsestruede husdyracer i betragtning af, at den biologiske mangfoldighed er afgørende for at kunne bekæmpe sygdomme og skadedyr?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(16. februar 2001)

Siden 1993 og i hele programmeringsperioden, der udløb i 1999, godkendte Kommissionen programmer med henblik på at fremme opdræt af udryddelsestruede husdyracer i de fleste medlemsstater. Programmerne var blevet udfærdiget med henblik på at opfylde et af formålene med de landbrugsmiljøprogrammer, der er omhandlet i artikel 1, litra c), i Rådets forordning (EØF) nr. 2078/92 om miljøvenlige produktionsmetoder i landbruget, samt om naturpleje⁽¹⁾, og som går ud på at fremme driften af landbrugsarealer på vilkår, der beskytter og forbedrer den genetiske diversitet. Fællesskabets indsats på dette område fortsætter i perioden 2000-2006 som led i Rådets forordning (EF) nr. 1257/1999 af 17. maj 1999 om støtte til landdistrikternes udvikling fra Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL) og om ændring og ophævelse af visse forordninger⁽²⁾, der samler alle foranstaltninger om støtte til udvikling af landdistrikterne, herunder formålene med forordning (EØF) nr. 2078/92, i en enkelt retsakt.

Som led i forordningen, herunder de i artikel 22-24 omhandlede miljøforanstaltninger for landbrugsarealer, ydes der støtte til landbrugere, som i mindst fem år anvender produktionsmetoder, der beskytter miljøet og bevarer naturområder. Støtten skal bl.a. bidrage til at bevare den genetiske diversitet. I artikel 13 i Kommissionens gennemførelsesforordning (EF) nr. 1750/1999 af 23. juli 1999 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 1257/1999 om støtte til udvikling af landdistrikterne fra Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL)⁽³⁾ er det fastsat, at støtten til miljøforanstaltninger for landbrugsarealer kan omfatte en forpligtelse til at opdrætte dyr af udryddelsestruede lokale racer. I de fleste af de programmer for udvikling af landdistrikterne, der er udarbejdet af medlemsstaterne og godkendt af Kommissionen for programmeringsperioden 2000-2006, er der fastsat landbrugsmiljøpræmier for opdræt af udryddelsestruede lokale racer.

På denne baggrund mener Kommissionen, at den allerede har iværksat de foranstaltninger, der er nødvendige for at beskytte udryddelsestruede husdyracer.

⁽¹⁾ EFT L 215 af 30.7.1992.

⁽²⁾ EFT L 160 af 26.6.1999.

⁽³⁾ EFT L 214 af 13.8.1999.

(2001/C 187 E/141)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4098/00
af Toine Manders (ELDR) til Kommissionen***(10. januar 2001)*

Om: En juridisk ramme for grænseoverskridende levering af tjenesteydelser

Stadig oftere er der behov for grænseoverskridende aktiviteter. Hjælpetjenester som politi, brandvæsen, sundhedstjenester og også lokale administrationer samarbejder allerede i praksis. Ofte sker dette imidlertid uden lovmæssigt grundlag, hvilket kan skabe unødige problemer. Jeg har selv modtaget mange henvendelser om dette spørgsmål fra lokale ansatte i administrationer, arbejdstagere og arbejdsgivere i grænseområder.

Naturligvis kan sådanne forhold reguleres bilateralt i en traktat; mange lande er imidlertid på grund af endeløst tovrækkeri bagud i forhold til de faktiske forhold. Derfor kan det europæiske marked forbedres, ved at der på europæisk plan skabes en juridisk ramme, der gør det muligt at lette grænseoverskridende levering af tjenesteydelser, arbejde og erhvervsvirksomhed.

Kan Kommissionen oplyse, om det er muligt at skabe en europæisk ramme på dette område for hermed at forbedre det indre markedes funktion?

Er Kommissionen i bekræftende fald rede til at skabe en sådan juridisk ramme – og hvornår?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein*(5. marts 2001)*

Kommissionen har for nylig vedtaget en ny strategi, der skal forbedre det indre marked for tjenester⁽¹⁾. Meddelelsen, som er udarbejdet efter anmodning fra EU's stats- og regeringschefer på Det Europæiske Råd i Lissabon, indeholder en totrinsplan for en toårsperiode. Formålet er at opnå en markant forbedring af den grænseoverskridende udveksling af tjenester i Fællesskabet.

Den europæiske lovgivning indeholder en lang række regler fra en tid, hvor det af naturlige årsager ikke var så let at udveksle tjenester på tværs af landegrænserne. Faldet i omkostningerne ved information, kommunikation og transport har gjort det teknisk muligt at konkurrere med tjenester på tværs af grænserne. Det er på tide, at lovgivning og praksis i Fællesskabet afspejler den omstændighed, at der findes disse nye muligheder. De nuværende begrænsninger hæmmer udbuddet og betyder højere priser for både privat- og erhvervskunder og skader dermed den europæiske økonomis evne til at skabe arbejdspladser og vækst.

Det konstateres i strategien for tjenester i det indre marked, at servicesektoren udvikler sig hastigt. Det tilstræbes derfor at supplere den nuværende sektorbaserede fremgangsmåde på tjenestområdet med en ny horisontal politik. Dette skal skabe gunstige rammebetingelser, der gør det muligt at udveksle tjenester på tværs af grænserne, uanset hvilken sektor en given virksomhed beskæftiger sig med. Denne kombination af sektorbaserede og horisontale aktioner fremgår af tidsplanen, der er vedføjet som bilag til strategien.

I 2001 skal der ifølge strategien sættes skub i en række initiativer inden for bestemte sektorer, bl.a. telesektoren, finansielle tjenesteydelser, anerkendelse af kvalifikationer og markedsføring. Kommissionen vil i 2002 meddele medlemsstaterne, hvilke hindringer de ensidigt skal fjerne, og forelægge et lovgivningsforslag med målrettede harmoniserede regler for levering af tjenester (hvor dette er bydende nødvendigt), hvori den også vil anføre alle de servicesektorer, hvor medlemsstaterne skal anvende princippet om gensidig anerkendelse på de øvrige medlemsstaters nationale bestemmelser.

⁽¹⁾ KOM(2000) 888 endelig udg.

(2001/C 187 E/142)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4104/00
af Graham Watson (ELDR) til Kommissionen**

(10. januar 2001)

Om: Slavearbejde i Nepal, Pakistan og Indien

Ved Den Internationale Arbejdsorganisations konference, der finder sted i 2001, vil der være mulighed for at påpege, at Indiens, Nepals og Pakistans regeringer stadigvæk ikke har afskaffet slavearbejde.

Kan Kommissionen derfor give følgende oplysninger:

1. Hvorledes kan der foretages en uafhængig undersøgelse for at fastslå antallet af og opholdsstedet for personer, der underkues på denne måde?
2. Hvilke skridt vil Kommissionen tage til at sikre, at love, der forbyder enhver form for slavearbejde, forstås og håndhæves?
3. Hvad vil Kommissionen gøre for at sikre, at ILO opstiller systemer, hvormed den kan kontrollere de gunstige resultater af sine bestræbelser på at bekæmpe slavearbejde?

(2001/C 187 E/143)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4114/00
af Glenys Kinnock (PSE) til Kommissionen**

(11. januar 2001)

Om: Slavearbejde

Hvilke planer har Kommissionen om at benytte ILO-konferencen i 2001 til at henlede opmærksomheden på, at regeringerne i f.eks. Indien, Pakistan og Nepal gang på gang har undladt at træffe passende foranstaltninger for at afskaffe slavearbejde, og til at rette en indtrængende henstilling til alle regeringer om at erkende problemets omfang?

Hvilke foranstaltninger er Kommissionen i færd med at træffe for at tilskynde ILO til at foretage uafhængige og omfattende undersøgelser i de lande, hvor der findes slavearbejde, for at fastslå, hvor mange mennesker der er underkastet sådanne slaveforhold, og hvor det foregår?

Vil Kommissionen skitsere, hvilke foranstaltninger den er i færd med at træffe for at sikre, at love, der forbyder alle former for slavearbejde, forstås og håndhæves effektivt?

**Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten
på skriftlige forespørgsler E-4104/00 og E-4114/00**

(20. februar 2001)

Kommissionen deler fuldt ud de ærede medlemmers bekymring med hensyn til tvangsarbejde i Sydasiens. Problemets kompleksitet og tætte sammenhæng med sociale, økonomiske og kulturelle faktorer er affødt af den store fattigdom, som de mest sårbare befolkningsgrupper på dette subkontinent stadig lever i.

For at tage fat om problemet med tvangsarbejde mener Kommissionen, at strategierne for udviklings-samarbejde primært bør fokusere på specifikke initiativer, som sigter mod at nedbringe fattigdommen og dermed forbedre arbejdsstyrkens situation i kritiske erhvervsøkonomiske sektorer.

Kommissionen erkender desuden betydningen af den rolle, de specialiserede internationale organer spiller, og vigtigheden af at anvende de eksisterende multilaterale instrumenter til at forbedre de globale arbejdsvilkår for den del af arbejdsstyrken, der er udsat for diskrimination.

Den kommende internationale arbejdskonference, som Den Internationale Arbejdsorganisation (ILO) afholder i 2001, vil være det mest hensigtsmæssige forum til at foretage en samlet vurdering af situationen med hensyn til tvangsarbejde og fremsætte anbefalinger til at komplettere, kontrollere og håndhæve de

eksisterende arbejdskonventioner. Især vil ILO's første globale rapport om tvangsarbejde, der er forelagt som led i opfølgningen af ILO's erklæring fra 1998 om de grundlæggende principper og rettigheder for arbejdslivet, kunne bruges som udgangspunkt til at behandle de spørgsmål, de ærede medlemmer henviser til.

I Indien har loven af 1976 om afskaffelse af tvangsarbejde, ILO's internationale program for afskaffelse af børnearbejde (IPEC) samt den betydelige indsats, der gøres af Fællesskabet og flere forskellige ikke-statslige organisationer med henblik på at koncentrere tiltagene om almen grunduddannelse og sundhedsprogrammer, været initiativer, som har bidraget væsentligt til at forbedre rettighederne og levevilkårene for de befolkningsgrupper, der er vanskeligst stillet og mest udsat for diskrimination.

I Pakistan har regeringen bebudet, at den agter at styrke håndhævelsen af lovgivningen. Der er planer om at ratificere ILO's konvention nr. 182 om forbud mod og omgående indsats til afskaffelse af de værste former for børnearbejde, og man er ved at udarbejde en handlingsplan for rehabilitering af personer, der har udført tvangsarbejde. Arbejdsministeriet planlægger også at reaktivere tilsynscommitéer til at håndtere problemet med tvangsarbejde på lokalt plan. Kommissionen støtter regeringen gennem et projekt, der gennemføres af ILO inden for rammerne af IPEC, og som tager fat om det mangesidede problem med børn og tvangsarbejde ved hjælp af forebyggelses- og rehabiliteringsforanstaltninger.

Nepal har foruden et klart forfatningsmæssigt retsgrundlag (artikel 20), der sikrer menneskers ret til ikke at blive underkastet nogen form for udnyttelse, allerede ratificeret 7 ILO-konventioner. Den 17. juli 2000 blev der nedsat statslige tilsynscommitéer på både centralt og regionalt niveau. Der er også oprettet et statsligt organ til at føre tilsyn med rehabiliteringen af personer, som tidligere har udført tvangsarbejde, og ILO-konvention nr. 29 om tvangsarbejde er i øjeblikket forelagt det nepalesiske parlament med henblik på ratifikation.

Kommissionen ønsker over for de ærede medlemmer at bekræfte, at der på grundlag af de eksisterende rammeaftaler om samarbejde med disse lande er nedsat blandede udvalg, hvis møder har dannet og fortsat vil danne den mest hensigtsmæssige kontekst for et løbende tilsyn med håndhævelsen af lovgivningen om tvangsarbejde og arbejdet med at fremme rehabiliteringsinitiativer.

(2001/C 187 E/144)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-4105/00
af Frédérique Ries (ELDR) til Kommissionen

(20. december 2000)

Om: Kommissionens afholdelse af udgifter i forbindelse med renoveringen af Berlaymont

Avisen La Libre Belgique berettede den 6. december om resultaterne af en undersøgelse af Berlaymont, foretaget af konsulentfirmaet Ernst & Young. Ifølge denne undersøgelse kunne Kommissionen ikke i 2002 flytte tilbage til kontorerne i Berlaymont, således som det i begyndelsen havde været meningen, og omkostningerne kunne komme til at ligge »betydeligt« over det, man oprindeligt havde regnet med. Ifølge pressen har medlem af Kommissionen, Neil Kinnock, overdraget Berlaymont-sagen til OLAF, som har indledt en undersøgelse. I SA Berlaymont 2000's rapport for 1999, side 19, hedder det vedrørende arbejdet i forbindelse med denne renovering, at omkostningsoverslaget beløber sig til 15,5 mia. BFR eller 387,5 mio. EUR. Dette beløb omfatter reguleringer af priserne og det yderligere arbejde for 120 mio. BFR (3 mio. EUR), som Kommissionen har anmodet om. I juli 1997 blev der indgået en aftaleprotokol mellem Belgien og Kommissionen. I protokollens artikel 4, stk. 2, hedder det, at renoveringsomkostningerne vil blive endeligt afgjort, når bygningen overdrages, og vil blive godtgjort på grundlag af alle regnskabsbilag. SA Berlaymont går ind på at arbejde med åbne bøger og at forelægge Fællesskabet alle tekniske og regnskabsmæssige data, som vedrører arbejdsomkostningerne; omkostningerne i forbindelse med arbejdsplaner og -tilsyn, diverse udgifter og mellemliggende renter. Ifølge mine oplysninger skulle der i protokollens bilag 1 være tale om et beløb på 13 mia., idet dette samlede beløb skulle være et foreløbigt omkostningsoverslag, og renoveringens endelige omkostninger skulle blive fastlagt på baggrund af de endelige udgifter.

Jeg vil gerne stille følgende spørgsmål:

1. Hvornår vil resultaterne af OLAF's undersøgelse foreligge?
2. Det var tanken, at protokollen »snart« skulle opfølges af en konvention og et retsgyldigt dokument. Hvornår skal disse afsluttes?

3. Betyder protokollen, at Kommissionen har indgået en fast og endelig forpligtelse til at afholde renoveringsomkostningerne?
4. Hvilke foranstaltninger har Kommissionen truffet for at have indsigt i arbejdet og de deraf følgende omkostninger?
5. Har Kommissionen nogen forklaring på, at der er en forskel på 2,5 mia. BFR mellem overslaget fra 1997 og det nuværende overslag?
6. Ifølge protokollen er Kommissionens eneste forhandlingspartner i denne sag den belgiske regering; hvilke forbindelser opretholder Kommissionen med Régie des Bâtiments og SA Berlaymont 2000?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(20. februar 2001)

Kommissionen vil gerne fastslå følgende:

1. Efter at OLAF (Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig) havde modtaget de relevante dokumenter, indledte kontoret den 5. december 2000 en undersøgelse. OLAF er et uafhængigt kontor, og Kommissionen har tillid til, at kontoret arbejder grundigt, men Kommissionen er ikke i stand til at sige noget om, hvornår resultaterne af OLAF's undersøgelsesarbejde vil blive offentliggjort.
2. Der er på Kommissionens initiativ blevet gennemført forhandlinger om opfølgningen af den aftaleprotokol, der er undertegnet med den belgiske regering og Berlaymont 2000. Der bør hurtigst muligt opnås enighed, men det er klart, at alle parter skal være tilfredse med konklusionerne, og det er derfor ikke på nuværende tidspunkt muligt at fastsætte en bestemt dato herfor.
3. Protokollen er en aftale mellem flere parter. Hvis én af parterne ikke opfylder aftalen, kan en anden part under visse omstændigheder benytte dette til at suspendere eller fralægge sig egne forpligtelser. Protokollen forpligter ikke Kommissionen til at overtage Berlaymont for enhver pris. Den bekræfter Kommissionens hensigt om igen at flytte ind i bygningen, hvis arbejdet er udført tilfredsstillende.
4. Ifølge protokollen er SA Berlaymont 2000 det eneste organ, som har ansvaret for, at projektet afsluttes på tilfredsstillende vis. Kommissionen har ikke blot belastet sin interne administration med teknisk overvågning af arbejdet, men endvidere indgået kontrakter om teknisk bistand med to firmaer, nemlig Ernst & Young/MDA og Coalpa.
5. Kommissionen undersøger for øjeblikket alle omkostningselementer i forbindelse med renoveringen, herunder foretages der en ekstern revision af alle undertegnede kontrakter. Kommissionen er derfor endnu ikke i stand til at foretage en endelig, global vurdering af det omkostningsoverslag, som SA Berlaymont har fremlagt. Det er imidlertid allerede nu klart, at en af hovedårsagerne til forsinkelserne og de deraf følgende yderligere omkostninger skyldes de kontraktlige problemer, som SA Berlaymont 2000 har med »4D«-konsortiet, som skulle have stået for installeringen af varme-, ventilations- og airconditioningsystemerne.
6. Kommissionens relationer til »Régie des bâtiments« og specielt SA Berlaymont 2000 er begrænset til den tekniske og finansielle overvågning af renoveringen. Alle politisk relevante spørgsmål drøftes med den belgiske minister for telekommunikation samt for offentlige virksomheder og kapitalinteresser, Rik Daems.

(2001/C 187 E/145)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-4107/00 af Luigi Cesaro (PPE-DE) til Kommissionen

(20. december 2000)

Om: Småkriminalitet nord for Napoli

På baggrund af den seneste stigning i småkriminaliteten i byerne nord for Napoli, hvor der er opstået et voksende og foruroligende behov for »gør det selv«-justits (tre røvere blev slået ihjel i selvforsvar i løbet af få dage i Villaricca, Grumo Nevano og Villa Literno), bedes Kommissionen oplyse følgende:

1. Har Kommissionen kendskab til dette stigende antal tilfælde af vold og drab i det pågældende område?
2. Har den kendskab til, at størstedelen af kommunerne i Napolis bagland – kommuner, som hver har over 30 000 indbyggere i et tæt bebygget område – stadig ikke har nogen karabiniere-station eller politistation, og hvor der i virkeligheden er brug for ekstraordinære teknologisk avancerede sikkerhedsforanstaltninger for at sikre en bedre kontrol med området?
3. Mener den stadig, at den strategi, der hidtil har været anvendt både på fællesskabsplan og nationalt plan for at bekæmpe småkriminaliteten i byerne, er effektiv?
4. Anser den det for nyttigt at støtte og stille forslag om en ordning om udveksling af erfaringer og god praksis med hensyn til forebyggelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Antonio Vitorino

(20. februar 2001)

Kommissionen har ikke kendskab til de begivenheder, der omtales i forespørgslen fra det ærede medlem, men den er bekendt med, at forholdene i visse kvarterer i Napoli-området er foruroligende på trods af de bestræbelser, der udfoldes af de nationale og lokale myndigheder. På det nylig afholdte Forum for Sikkerhed og Demokrati, der blev holdt i Napoli den 7.-9. december 2000, kom såvel den italienske statssekretær for sikkerhed som præsidenten for regionen Campania samt Napolis borgmester, ind på de vanskeligheder, man er stødt på i bekæmpelsen af alle former for kriminalitet i denne del af Italien.

Kommissionen har heller ikke kendskab til de nærmere enkeltheder i politistyrkernes organisation i de kvarterer, det ærede medlem omtaler, og den skal gøre opmærksom på, at spørgsmålet ikke henhører under Kommissionens beføjelser, men under de italienske myndigheders.

For så vidt angår bekæmpelse af småkriminalitet i byerne skal Kommissionen minde om, at der herefterdags er tale om en hovedlinje i Unionens politik på området for retlige og indre anliggender. Som det ærede medlem ved, besluttede Det Europæiske Råd i Tammerfors i oktober 1999, at by-, ungdoms- og narkokriminalitet skulle komme i første række med hensyn til forebyggelse. Det besluttede endvidere at fremme oprettelsen af netværk af beslutningstagere på området for forebyggelse samt udvekslingen af god praksis. Siden da er der taget flere tiltag for at virkeliggøre disse retningslinjer: Kommissionen forelagde i december 2000 en meddelelse om forebyggelse af kriminalitet⁽¹⁾ samt et forslag til afgørelse om et finansieringsprogram, benævnt »Hippokrates«⁽¹⁾, der tager sigte på at fremme udvekslingerne mellem medlemsstater på dette område. Samtidig forelagde Frankrig og Sverige et udkast til afgørelse om et europæisk net til forebyggelse af kriminalitet, der for tiden er til behandling i Rådet. Disse tekster vil blive forelagt Parlamentet til udtalelse i overensstemmelse med TEU's artikel 39.

⁽¹⁾ KOM(2000) 786 endelig udg.

(2001/C 187 E/146)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4109/00 af Ilka Schröder (Verts/ALE) til Kommissionen

(11. januar 2001)

Om: Årsberetning fra Det Europæiske Overvågningscenter for Narkotika og Narkotikamisbrug – test af piller

I årsberetningen fra Det Europæiske Overvågningscenter for Narkotika og Narkotikamisbrug nævnes »test af piller« på side 10. Denne praksis kaldes også »drug checking«. Den anvendes bl.a. i Østrig, Nederlandene og Tyskland. Overvågningscentret vurderer, at gennemførelsen af disse forebyggende foranstaltninger er ved at blive mere professionel.

Hvordan vurderer Kommissionen test af piller?

Er Kommissionen enig i Overvågningscentrets vurdering? Hvilken rolle skal sådanne foranstaltninger som led i en tolerant narkotikaforebyggelse spille inden for Kommissionens forebyggelsesstrategi?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(28. februar 2001)

Det skal allerførst påpeges, at »drug checking«, også kaldet »on-the-spot toxicological pill tests« — toksikologiske test af piller på stedet — falder ind under medlemsstaternes kompetence. Kommissionen deltager ikke i sådanne foranstaltninger.

I Den Europæiske Unions handlingsplan for bekæmpelse af narkotikamisbrug (2000-2004)⁽¹⁾ opfordres medlemsstaterne og Kommissionen til at arbejde videre på nyskabende strategier til forebyggelse af misbrug af syntetisk narkotika under hensyntagen til, hvad der særligt kendetegner brugerne af denne form for narkotika. Selv om det ikke fremgår af handlingsplanen, kan »on-the-spot toxicological pill tests« være en del af en forebyggende strategi, forudsat at medlemsstaternes lovgivning tillader det.

Kommissionen er bekendt med argumenter både for og imod den opfattelse, at »on-the-spot toxicological pill tests« bidrager til at reducere risikoen og til at gøre brugernes adfærd mere ansvarlig. For at opnå et positivt resultat er væsentligt, at der i tilknytning til sådanne test gives oplysninger og rådgivning på stedet, og at det sker ved at henvise til den risiko, der er forbundet med brugen af narkotika i almindelighed, i stedet for at skelne mellem »sikker« og »farlig« narkotika.

Endelig kan »on-the-spot toxicological pill tests« give et hurtigt fingerpeg om, hvilke stoffer og ingredienser der findes på det sorte marked, og i hvilke sammenhænge de bruges. Sådanne oplysninger kan anvendes til epidemiologiske formål og/eller som grundlag for særlige advarselsforanstaltninger.

Der forskes ikke tilstrækkeligt på dette område, men Det Europæiske Overvågningscenter for Narkotika og Narkotikamisbrug har iværksat en undersøgelse af »on-site pill testing« i Fællesskabet. I den forbindelse vil der blive udarbejdet en oversigt over eksisterende programmer, og disses mål, målgrupper, metoder og faldgruber vil blive undersøgt, med henblik på at vurdere, hvordan forebyggelse og risikoreducerende foranstaltninger kan knyttes til »drug checking«-arbejde. Resultaterne af denne undersøgelse forventes at foreligge inden længe.

⁽¹⁾ KOM(1999) 239 endelig udg.

(2001/C 187 E/147)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4115/00

af Laura González Álvarez (GUE/NGL) til Kommissionen

(11. januar 2001)

Om: Mord i Colombia

I sommer gjorde de afrocolombianske samfund, navnlig i Buenaventura kommune, opmærksom på trusler fra paramilitære grupper. Ingen gjorde imidlertid noget for at undgå mordene, og den 6. og 9. september 2000 myrdede paramilitære grupper i alt 27 personer fra Triana, Zaragoza og Las Palmas.

Nu er der nye paramilitære overfald på vej ved floden Yurumanguí, ligeledes i reservatet Calamar i Guaviare, efter hvad borgmesteren i dette område, José Germán Olarte Palomino, advarer om.

Hvad kan Kommissionen i betragtning af sagens hastende karakter og sine forbindelser med den colombianske regering gøre for at undgå disse myrderier?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(19. februar 2001)

EU's repræsentanter har i deres kontakter med Colombias regering gentagne gange understreget, hvor vigtigt det er, at der gøres fremskridt på menneskerettighedsområdet, og har også taget effektive initiativer til at imødegå de paramilitære gruppers aktiviteter. De colombianske myndigheder udviser stadig større vilje til at følge disse opfordringer. Regeringen har taget de første skridt i den retning, bl.a. ved at afskedige hærofficerer, som er involveret i menneskerettighedskrænkelser, og retsforfølge militærpersoner ved civile domstole, men der er klart lang vej endnu og behov for, at det internationale samfund viderefører sin aktive menneskerettighedspolitik.

Hvad angår det ærede medlems forespørgsel med hensyn til at forhindre drab, kan Kommissionen og medlemsstaterne ikke gøre ret meget. Det er op til de colombianske myndigheder at tage de nødvendige skridt i form af sikkerhedsforanstaltninger.

Kommissionen vil naturligvis sørge for, at alle oplysninger om risici for trusler mod civilbefolkningen straks videregives til de colombianske myndigheder.

(2001/C 187 E/148)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4120/00

af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen

(11. januar 2001)

Om: De negative konsekvenser for miljøet af aircondition-anlæg i biler

1. Er Kommissionen bekendt med artiklen i det nederlandske dagblad »De Volkskrant« af 4. november 2000, hvori det oplyses, at af alle nyregistrerede biler har 50 % i Nederlandene og 80 % i Tyskland aircondition, og at disse anlæg ikke blot anvendes til køling på varme dage, men i stigende omfang også til optøning og affugtning af ruder og spejle om vinteren? Kan Kommissionen bekræfte disse tal og denne udvikling, eller har den andre tal?

2. Kan Kommissionen bekræfte, at der på grund af den stadig mere udbredte anvendelse af aircondition bruges mere brændstof, samtidig med at det de seneste ti år i aircondition-anlæg anvendte kølemiddel, hfk-134a, er en flourholdig kulbrinte, der som drivhusgas virker 1300 gange så kraftigt som CO₂, hvorved dette stof bidrager kraftigt til fortsat opvarmning af atmosfæren, om end det forhold, at dette stof ikke rummer kloratomer medfører, at konsekvenserne for ozonlaget er positive i forhold til de berygtede cfk'er, der tidligere anvendtes som kølemiddel.

3. Er Kommissionen bekendt med, at hfk'erne i forbindelse med køleskabe og opblæsning af isolerings- og PUR-skum i stadig større omfang erstattes af kulbrinter som butan, pentan og heptan, som indtil videre anses for ufarlige, men fortsat anvendes i aircondition-anlæg til biler og desuden på grund af et årligt tab på 25 % stadig må efterfyldes, således at de på længere sigt bliver den væsentligste drivhusgas ved siden af CO₂?

4. Er Kommissionen ikke på baggrund af drivhuseffekten og på baggrund af det forhold, at det ser ud til at blive vanskeligt at opfylde de forpligtelser, medlemsstaterne har påtaget sig med Kyoto-protokollen om klimaændringer, bekymret over de skadelige konsekvenser af den stigende anvendelse af hfk'er som kølemiddel?

5. Støtter Kommissionen forskeres og miljøaktivisters ønske om, at bilindustrien forpligtes til at sikre mindre tab af kølemiddel og desuden at finde alternativer, der ikke skaber drivhusgasser og begrænser brændstofforbruget? Mener Kommissionen ikke — på baggrund af de truende miljøkonsekvenser — at der ikke udelukkende skal sættes på selvregulering på markedet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(7. marts 2001)

Kommissionen er bekendt med, at klimaanlæg i stigende grad anvendes i personbiler. Kommissionen har dog ingen pålidelige statistiske oplysninger over andelen af biler i Fællesskabet, som er udstyret med klimaanlæg. Prognoserne viser generelt, at antallet af personbiler udstyret med klimaanlæg vil stige yderligere fremover.

Anvendelsen af klimaanlæg i biler medfører et øget brændstofforbrug. Der foreligger ikke nøjagtige tal, da stigningen i brændstofforbruget afhænger af, hvor bilen anvendes. Stigninger i brændstofforbruget på grund af installation af klimaanlæg i biler lader til at være over tre gange højere i de sydlige medlemsstater end i de nordlige. Brændstofforbruget er også afhængigt af andre parametre, som hænger sammen med udstyrets virkningsgrad. Typegodkendelsesprøvnningen for biler omfatter ikke anvendelsen af klimaanlæg. En nyere undersøgelse, som Kommissionen har ladet udføre, anslog dog, at et gennemsnitligt europæisk køretøj i sin levetid udleder ca. 17 g mere kultveilte (CO₂) ækvivalent pr. km på grund af den øgede udledning fra klimaanlægget. Det omfatter CO₂-udledninger, som skyldes mere vægt, udsivning af HFC-134a i køretøjets levetid, udsivning af HFC-134a fra skrottede køretøjer og ekstra brændstofforbrug i forbindelse med anvendelsen. Denne vurdering tager hensyn til, at HFC-134a har et drivhuseffektpotentiale på 1300 sammenlignet med CO₂ (baseret på et globalt opvarmningspotentiale på 100 år). I en anden undersøgelse anslås det, at udledninger, som skyldes anvendelsen af fluorholdige gasser i klimaanlæg til biler, vil stige fra ca. 1,4 mio. t CO₂ (1995) til 14,9 mio. t i 2010. Der er grund til bekymring over denne potentielt meget store stigning.

Kommissionen er bekendt med, at der for mange anvendelser inden for sektorerne køling og skumplast findes alternativer til CFC'er og HCFC'er, som hverken ødelægger ozonlaget eller har en drivhuseffekt af nogen betydning. Når anvendelsen af disse alternativer er teknisk gennemførlig og omkostningseffektiv (som f.eks. ammoniak og kulbrinter til mange anvendelser i forbindelse med stationær køling), anvendes de i stigende grad. Til klimaanlæg til biler har HFC indtil nu været det foretrukne valg til køling ud fra sikkerhedshensyn. Der er udpeget forskellige foranstaltninger i det igangværende arbejde med henblik på at begrænse udledningen af HFC-gasser fra bilers klimaanlæg i atmosfæren. Foranstaltningerne omfatter ændringer af udformningen af klimaanlæg, så mængden af kølemiddel reduceres, en nedbringelse af udsivningen og forbedret indsamling og genbrug af kølemidler. Hvis disse tiltag skal lykkes, er en kritisk faktor i medlemsstaterne, at der iværksættes passende procedurer, og at der er kvalificeret personale til rådighed.

HFC'er anvendes hovedsageligt som erstatning for de gasser, der er skadelige for ozonlaget, dvs. CFC'er og HCFC'er, som er underlagt Montreal-protokollen. I mange situationer kunne andre gasser som ammoniak eller endda CO₂ erstatte HFC'er, og Kommissionen opmuntrer til denne udvikling. Kommissionen har i flere år behandlet spørgsmålet om den negative virkning, som HFC'er har på drivhuseffekten, inden for rammerne af De Forenede Nationers rammekonvention om klimaændringer og andre internationale fora. Etableringen af et program til nedbringelse af HFC-udledningerne og andre fluorholdige gasser, som er underlagt Kyoto-protokollen, er en del af det europæiske klimaændringsprogram (ECCP). Miljøkonsekvenserne af en stigende efterspørgsel efter køling samt klimaanlæg til husstande, kontorer og køretøjer (f.eks. på grund af stigende HFC-udledninger og energiforbrug) er et spørgsmål, som må tages alvorligt, så Fællesskabet kan nå sit mål om at nedbringe udledningen af drivhusgasser med 8 % i perioden 2008-2012, i forhold til niveauet i 1990.

Kommissionen er således klar over den negative direkte og indirekte virkning, som bilklimaanlæg har på den globale opvarmning. Udledninger, som skyldes bilers klimaanlæg, er på den foreløbige liste over prioriterede aktioner inden for det europæiske klimaændringsprogram og er blevet nævnt som en forure-

ningskilde, der bør behandles ved miljørådsmødet den 10. oktober 2000. Ekspertgrupper inden for køretøjsteknologi og fluorholdige gasser er inden for rammerne af ECCP ved at undersøge problemstillingerne i forbindelse med bilers klimaanlæg. anbefalinger vedrørende foranstaltninger medtages i ECCP's afsluttende rapport.

(2001/C 187 E/149)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4123/00
af Glyn Ford (PSE) til Kommissionen

(11. januar 2001)

Om: Ål og glasål

Ål og glasål er i tilbagegang de fleste steder i Europa.

Har Kommissionen gennemført nogen foranstaltninger (eller agter den at gøre det) for at bevare ålebestanden og regulere ålefangsten?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(21. februar 2001)

Kommissionen er opmærksom på de problemer, der gør sig gældende for den europæiske ålebestand, men den har ikke foreslået nogen foranstaltninger ud over de foranstaltninger, som medlemsstaterne allerede har gennemført.

En forvaltningsplan for ål er under udarbejdelse for hele Fællesskabet. Den oprindelige tidsfrist for forslagens fremsættelse er imidlertid blevet ændret, da Kommissionen endnu ikke har fået de krævede oplysninger om eventuelle foranstaltninger fra Det Internationale Havundersøgelsesråd (ICES). ICES har imidlertid i mellemtiden analyseret ålesituationen i USA og Canada, hvor der for nylig er blevet gjort opmærksom på den samme problemstilling. I henhold til rapporten, som blev offentliggjort i november 2000, ser det ud til, at de foranstaltninger, der blev foreslået gennemført på den anden side af Atlanten, også vil kunne anvendes i Europa. Kommissionen vil derfor se nærmere på disse forslag, inden den færdiggør forvaltningsplanen for ål i Europa.

(2001/C 187 E/150)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4125/00
af Glyn Ford (PSE) til Kommissionen

(11. januar 2001)

Om: Hydrogenbrændselsceller

Vil Kommissionen oplyse om sit syn på erstatning af forbrændingsmotoren med hydrogenbrændselsceller og angive, om den har planer om at give dette projekt en seriøs behandling i EU?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(2. marts 2001)

Det ærede medlem har helt ret i, at man overvejer brint i brændselsceller som fremtidig løsning til erstatning for forbrændingsmotoren i bilbranchen, til elfremstilling og til el- og/eller varmforsyning i boliger eller i bygninger til serviceerhverv og industri.

Kommissionen er opmærksom på at brint i brændselsceller har potentielle miljø- og forsyningssikkerhedsmæssige fordele. Hvor store fordelene er, afhænger dog af hvordan brinten fremstilles, distribueres, lagres og bruges. Mange udstyrs- og bilproducenter — og også olieselskaber — har i dag forskningsprojekter kørende på området. Nogle af dem koncentrerer sig om udvikling af brændselsceller, andre om direkte brug af brint som et muligt alternativt brændstof.

Under det femte rammeprogram for forskning og teknologiudvikling (1999-2002) (RP5) er der afsat en stor del af midlerne under programmet for ikke-nuklear energi (»Energie«) til støtte for forskning, udvikling og demonstration af brint, navnlig i kombination med brændselsceller. EU har via RP5 allerede ydet over 59 mio. EUR i støtte til brændselscellesystemer, brændselsprocessorer, brintlagring, brintdrevne brændselscellekøretøjer og til store projekter om kraftvarmeproduktion og renere bytransport, hvor der også indgår brug af brint som brændstof i kombination med brændselsceller.

Energie-programmet stimulerer fortsat FTU-indsatsen for brændselsceller og brintteknologi og støtter også samfundsøkonomiske undersøgelser og standardforberedende arbejde, herunder udarbejdelse af sikkerhedsnormer, samt uddannelse. Indsatsen vedrører brændselsceller, reformeringsanlæg og brintteknologi med sigte på omkostningsreduktion og lavere udslip af CO₂ og andre forureningselementer. Der forskes i komponenter, systemer og anlæg, der kan bruge og skifte mellem flere slags brændsel. På transportområdet arbejdes der med brint som brændselsvalg og fokuseres herunder på omkostninger, emissioner, sikkerhed og optankningsinfrastruktur.

Med sigte på eventuelt at tilrettelægge en europæisk strategi for alternative/vedvarende brændstoffer til transport vil Kommissionen også lancere en undersøgelse af mulige kommende koncepter for køretøjsteknologi og -brændsel, fordele og ulemper ved de forskellige koncepter og mulige lang- og mellem-langsigtede introduktionsstrategier. Brug af brint forventes at blive en central del af denne undersøgelse, som dog ikke kun handler om den type brændsel. Der er planlagt drøftelser med medlemsstaterne og med ikke-statslige organisationer om, hvad der kan gøres på EU-plan. Denne debat vil naturligvis også omfatte muligheden for at yde støtte til igangværende og nye lokale initiativer.

(2001/C 187 E/151)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-4131/00

af Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) til Kommissionen

(9. januar 2001)

Om: Luftforurening i Athen

Ifølge den seneste rapport fra Miljødirektoratet under Ministeriet for Miljø, Fysisk Planlægning og Offentlige Arbejder i Grækenland har luftens ozonindhold i Athen-området på i alt 75 dage i perioden fra april til oktober 2000 ligget over de tilladte grænseværdier.

1. Hvilke oplysninger råder Kommissionen over med hensyn til denne konkrete sag (ozonværdierne) samt om luftforureningen i Athen generelt?
2. Hvilke luftforureningsproblemer kan der konstateres i Athen, og hvordan er situationen med hensyn til overholdelse af fællesskabsbestemmelserne?
3. Hvilke konsekvenser menes dette at kunne få for folkesundheden?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(28. februar 2001)

Grækenland videresender regelmæssigt overvågningsdata om luftforurening i henhold til Rådets beslutning 97/101/EF af 27. januar 1997 om oprettelse af en gensidig udveksling af information og data fra net og individuelle stationer, der måler luftforureningen i medlemsstaterne ⁽¹⁾.

Kommissionen råder derudover over oplysninger fra kortvarige kampagner og modelberegninger af luftkvaliteten. De gældende grænseværdier for henholdsvis svovlemissioner (SO₂), svævestøv, bly og nitrogenoxid (NO₂) er fastlagt i Rådets direktiv 80/779/EØF af 15. juli 1980 om grænseværdier for luftkvaliteten med hensyn til svovldioxid og svævestøv ⁽²⁾, Rådets direktiv 82/884/EØF af 3. december 1982 om grænseværdi for bly i luften ⁽³⁾, og Rådets direktiv 85/203/EØF af 7. marts 1985 om luftkvalitetsnormer for så vidt angår nitrogenoxid ⁽⁴⁾, er ikke overskredet.

Retligt uforbindende grænseværdier for ozon er fastlagt i Rådets direktiv 92/72/EØF af 21. september 1992 om luftforurening med ozon ⁽⁵⁾. Kommissionen er opmærksom på, at disse grænseværdier ofte overskrides i Athen-området. Overskridelse af ozonkoncentrationen på 120 µg/m³ kan føre til åndedrætssproblemer for særligt udsatte befolkningsgrupper. Det er konstateret, at befolkningen som helhed oplever sådanne negative virkninger, når ozonkoncentrationen overstiger 240 µg/m³. Ifølge den nyeste videnskabelige viden kan SO₂, NO₂, svævestøv og bly forårsage sundhedsskadelige virkninger selv i koncentrationer under de gældende grænseværdier.

Ved at fastsætte strengere grænseværdier eller målværdier for luftkvalitet vil beskyttelsen af menneskers sundhed øges med den nyeste fællesskabslovgivning i form af Rådets direktiv 96/62/EF af 27. september 1996 om vurdering og styring af luftkvalitet ⁽⁶⁾, dvs. rammedirektivet vedrørende luftkvalitet, samt den eksisterende lovgivning (Rådets direktiv 1999/30/EF af 22. april 1999 om luftkvalitetsgrænseværdier for svovldioxid, nitrogenoxid og nitrogenoxider, partikler og bly i luften ⁽⁷⁾, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/69/EF af 16. november 2000 om grænseværdier for benzen og carbonmonoxid i luften ⁽⁸⁾) og de kommende særdirektiver. Overvågningskrav i relation hermed vil give offentligheden og Kommissionen bedre information om luftkvaliteten. Ifølge undersøgelser udført inden for Auto Oil II-programmet må det forventes, at det vil blive nødvendigt at træffe yderligere, og især lokale foranstaltninger for at opfylde disse mål i Athen-området.

⁽¹⁾ EFT L 35 af 5.2.1997.

⁽²⁾ EFT L 229 af 30.8.1980.

⁽³⁾ EFT L 378 af 31.12.1982.

⁽⁴⁾ EFT L 87 af 27.3.1985.

⁽⁵⁾ EFT L 297 af 13.10.1992.

⁽⁶⁾ EFT L 296 af 21.11.1996.

⁽⁷⁾ EFT L 163 af 29.6.1999.

⁽⁸⁾ EFT L 313 af 13.12.2000.

(2001/C 187 E/152)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4133/00

af Rainer Wieland (PPE-DE) til Kommissionen

(16. januar 2001)

Om: En israelsk statsborgers spilleberettigelse i den tyske håndboldturnering

Er Kommissionen enig i, at israelske statsborgere i den tyske håndboldturnering kan anvendes på linje med EU-borgere, hvilket medfører, at deres spillercertifikater ikke skal forsynes med bogstavet A, jf. det tyske håndboldforbunds (DFB) spillebestemmelser?

Påtænker Kommissionen i benægtende fald

- 1) på baggrund af de for nylig afholdte forhandlinger med Israel om aktualisering af associeringsaftalen af 20. november 1995
- 2) på baggrund af det forhold, at israelske klubber i årevis har deltaget i europæiske fodbold-, håndbold- og lignende sportsbegivenheder og dermed er en fast del af det sportslige europæiske »indre marked«, således at det dermed vil være rimeligt og konsekvent at skabe et fælles område for tjenesteydelser på det sportslige område, som inkluderer Israel

at arbejde på, at associeringsaftalen med Israel ændres således, at israelske statsborgere sidestilles med EU-borgere, for så vidt angår fri bevægelighed, jf. EF-traktatens artikel 39?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(19. februar 2001)

Dette spørgsmål henhører under medlemsstaternes beføjelser.

Euro-Middelhavsftalen om indførelse af en associering mellem Fællesskabet og dets medlemsstater på den ene side og staten Israel på den anden side trådte i kraft den 1. juni 2000. Denne aftale rummer ikke bestemmelser om ligestilling mellem israelske statsborgere og statsborgere fra en EU-medlemsstat på det beskæftigelsesmæssige område. Endvidere rummer aftalen ingen bestemmelse om sport eller om israelske statsborgeres deltagelse i EU-medlemsstaternes håndboldkampe.

Der kan ikke påregnes nogen ændring af en aftale, der først lige er trådt i kraft.

(2001/C 187 E/153)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4136/00 af Chris Davies (ELDR) til Kommissionen

(16. januar 2001)

Om: 28. tilpasning til den tekniske udvikling af direktivet om farlige stoffer (67/548/EØF)

I udkastet til 28. tilpasning til den tekniske udvikling af direktivet om farlige stoffer (67/548/EØF)⁽¹⁾ foreslås trichlorethylen klassificeret som kræftfremkaldende stof under kategori 2 i stedet for som nu under kategori 3.

Er Kommissionen efter omfattende undersøgelser af flere tusinde mennesker overbevist om, at der findes en årsagssammenhæng mellem eksponering for trichlorethylen og øget cancer?

Industrien anfører, at kriterierne i de indledende bestemmelser i EU-vejledningen om etikettering, hvoraf det fremgår, at der skal tages hensyn til normale vilkår for håndtering og brug, ikke er anvendt, og at i de to epidemiologiske undersøgelser, som er foretaget, skyldtes de eksponeringssituationer, der formodes at have fremkaldt cancer i Tyskland, unormalt høje trichlorethylenniveauer, som langt overstiger normale erhvervs-mæssige eksponeringsstandarder. Industrien hævder yderligere, at forbedret praksis inden for eksponeringsgrænserne vil beskytte arbejdstagerne mod farerne ved trichlorethylen.

Hvad er Kommissionens svar på disse argumenter?

⁽¹⁾ EFT L 196 af 16.8.1967, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(5. marts 2001)

Klassificeringen af trichlorethylen er for tiden til behandling inden for rammerne af forordning (EØF) 793/93 om vurdering af og kontrol med risikoen ved eksisterende stoffer⁽¹⁾ og direktiv 67/548/EØF om klassificering og etikettering af farlige stoffer. Det Europæiske Kemikaliekontor (ECB) i Ispra (Italien) yder teknisk og videnskabelig støtte hertil ved at høre medlemsstaterne og industrien i arbejdsgruppen »Carcinogenicitet, mutagenicitet og reproduktionstoksicitet« (CMR). Vanskelige tilfælde, som f.eks. trichlorethylen, henvises til den såkaldte »specialiserede ekspertgruppe«, som består af uafhængige eksperter fra alle medlemsstaterne.

I den specialiserede ekspertgruppe gennemgås forslagene om klassificering af kemikalier alene ud fra videnskabelige kriterier. I det foreliggende tilfælde anbefalede de specialiserede eksperter på deres møde den 30.-31. marts 2000 klassificering som carcinogen i kategori 2 (R45). CMR-arbejdsgruppen bestående af eksperter fra medlemsstaterne støttede næsten enstemmigt denne klassificering på deres møde den 9.-12. maj 2000. Denne konklusion er nået efter flere års udførlige analyser af den samlede videnskabelige dokumentation, herunder de nævnte epidemiologiske undersøgelser. Kommissionen vil gerne fremhæve, at man har foreslået klassificering som carcinogen i kategori 2 (primært baseret på dyreforsøg) og ikke som carcinogen i kategori 1 (baseret på epidemiologiske data).

Kommissionen vil endvidere understrege, at denne klassificering ikke automatisk fører til begrænsning af markedsføring og anvendelse. Kommissionen vil dog undersøge muligheden for begrænsning af markedsføring eller anvendelse i medfør af direktiv 76/769/EØF om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om begrænsning af markedsføring og anvendelse af visse farlige stoffer og præparater⁽²⁾. Kommissionen vil, efter den normale praksis for stoffer, der er klassificeret som CMR i kategori 1 eller 2, nøje undersøge, om det vil være hensigtsmæssigt at forbyde markedsføring af trichlorethylen til forbrugerne. I forbindelse med vedtagelsen af direktiv 94/60/EØF (14. ændring til 76/769/EØF)⁽³⁾ afgav Kommissionen endvidere tilsagn om, at den ville vise trichlorethylen og andre chlorerede opløsningsmidler særlig opmærksomhed. Inden Kommissionen fremsætter forslag i denne retning, vil den – i samråd med industrien og andre interesserede parter – undersøge de mulige fordele og ulemper ved begrænsning af markedsføring og anvendelse.

⁽¹⁾ EFT L 84 af 5.4.1993.

⁽²⁾ EFT L 262 af 27.9.1976.

⁽³⁾ EFT L 365 af 31.12.1994.

(2001/C 187 E/154)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4140/00

af Avril Doyle (PPE-DE) til Kommissionen

(16. januar 2001)

Om: Fårekødsordningen

Vil Kommissionen – under henvisning til offentliggørelsen i november 2000 af evalueringen af den fælles markedsordning for fåre- og gedekødssektoren og den efterfølgende EU-konference i Bruxelles om resultaterne af og udsigterne for EU's ordning for fåreprodukter, hvor kommissær Fischler og Mary Minch talte, og på baggrund af, at den nuværende ordning ikke i tilstrækkelig grad afspejler markedssituationen, navnlig i de nordeuropæiske lande, herunder især i Det Forenede Kongerige og Irland – skitsere, hvilke forslag den har til en revision af fårekødsordningen med henblik på at opnå en fair og rimelig pris/markedsstøtteordning?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(19. februar 2001)

Ved evalueringen af den fælles markedsordning for fåre- og gedekød blev der rejst mange vigtige og interessante spørgsmål. Generelt blev det konkluderet, at præmieordningen har givet fåre- og gedeproducenterne mulighed for at bevare deres relative stilling, men at der er svagheder ved den metode, der anvendes til beregning af præmien. Især er kvaliteten af de foreliggende data meget mangelfuld. Dette gælder både prisindsamlingen og beregningen af den tekniske koefficient.

Rapporten foreslår flere muligheder, der bør overvejes. Generelt står valget mellem at forbedre den nugældende ordning for at få mere nøjagtige data til beregning af præmien og at forenkle ordningen. Den første løsning ville gøre den i forvejen komplicerede ordning endnu mere kompliceret. Derfor undersøger Kommissionen, om det er muligt at forenkle ordningen ved at udskifte udligningsstøtten med en fast præmie. Reformens overordnede mål er at skabe et solidt grundlag, som producenterne kan udvikle deres virksomheder på med et minimum af administrativ indblanding. Dette ville endvidere være bedre i tråd med Verdenshandelsorganisationens mål end den nugældende prisrelaterede ordning.

(2001/C 187 E/155)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4144/00

af Elizabeth Lynne (ELDR) til Kommissionen

(16. januar 2001)

Om: Ateisters, agnostikeres og humanisters holdning

Direktivet om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv forbyder forskelsbehandling på grund af alder, handicap, religion eller tro og seksuel orientering. Dette forbud ligger i forlængelse af EF-traktatens artikel 13. Findes der en generel definition af begrebet »tro«, eller fastlægges den af hver enkelt medlemsstat? Hvilken holdning indtager ateister, agnostikere og humanister til direktivet om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(28. marts 2001)

Rådets direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv⁽¹⁾ fastslår et generelt princip, der forbyder enhver direkte eller indirekte forskelsbehandling bl.a. på grund af religion eller tro.

Der findes ikke nogen generel definition af begrebet »tro« i direktivet. Arten af beskyttelsen mod forskelsbehandling på grund af tro vil skulle undersøges nærmere af Domstolen.

Med forbehold af artikel 4, stk. 1 og 2 vedrørende erhvervsmæssige krav finder det generelle forbud mod forskelsbehandling på grund af religion eller tro også anvendelse på ateister, agnostikere og humanister.

⁽¹⁾ EFT L 303 af 2.12.2000.

(2001/C 187 E/156)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-4148/00
af Marianne Thyssen (PPE-DE) til Kommissionen

(9. januar 2001)

Om: Finansieringsordning for de obligatoriske BSE-tests af kvæg over 30 måneder

Det oplyses, at Rådet (landbrug) den 19. december 2000 vedtog, at finansieringen af de obligatoriske tests af alt kvæg over 30 måneder bestemt til konsum, der skal hindre, at der markedsføres BSE-inficeret kød, på ingen måde skal finansieres med fællesskabsmidler. Det samme gælder for omkostningerne som følge af forbuddet mod forarbejdning af kødaffald til dyrefoder.

Frygter Kommissionen ikke, når finansieringen uden videre overlades til medlemsstaterne, at forskellene i de valgte løsninger vil medføre konkurrenceforvridning og forskydning af visse handelsstrømme? Anser Kommissionen det derfor ikke for hensigtsmæssigt at fastlægge bestemmelser, der gælder for alle medlemsstater?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(20. februar 2001)

Kommissionens medfinansiering af BSE-tests af kvæg er omfattet af bestemmelserne i Kommissionens beslutning 2000/773/EF af 30. november 2000 om godkendelse af de programmer for overvågning af BSE, som medlemsstaterne har indsendt for 2001, og om fastsættelse af EF-tilskuddet⁽¹⁾ og Kommissionens forordning (EF) nr. 2777/2000 af 18. december 2000 om ekstraordinære støtteforanstaltninger for oksekødsmarkedet⁽²⁾.

I tilfælde af, at foranstaltningerne til bekæmpelse af BSE kommer til at fungere som statsstøtte i henhold til artikel 87-88 (tidligere artikel 92-93) i EF-traktaten, hvilket kan medføre konkurrenceforvridning, vil Kommissionen vurdere de pågældende foranstaltninger i henhold til EF-rammebestemmelserne for statsstøtte i landbrugssektoren⁽³⁾, herunder især punkt 11.4 (støtte til bekæmpelse af dyre- og plantesygdomme).

⁽¹⁾ EFT L 308 af 8.12.2000.

⁽²⁾ EFT L 321 af 19.12.2000.

⁽³⁾ EFT C 28 af 1.2.2000.

(2001/C 187 E/157)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-4150/00
af Kathleen Van Brempt (PSE) til Kommissionen

(9. januar 2001)

Om: Reorganisering af Generaldirektoratet for Miljø

Der er planlagt en omfattende omstrukturering af Kommissionens Generaldirektorat for Miljø, der medfører, at de enheder, der beskæftiger sig med affald og naturbeskyttelse, og som er mest aktive i forbindelse med medlemsstaternes gennemførelse af direktiver, risikerer at blive nedskåret og opdelt. Denne omstrukturering fremkalder megen kritik fra ikke-statslige organisationer og fra de berørte tjenestemænd i selve Generaldirektoratet for Miljø. Både for så vidt angår strukturen, og for så vidt angår de nye personer, ses en forskydning, der ikke kan begrundes som værende af hensyn til offentlighedens interesser, men udelukkende betragtes som en forskydning til industriens fordel.

Hvorledes kan der kræves maksimal gennemførelse af gældende miljødirektiver samtidig med, at det accepteres, at de mest aktive enheder på området nedskæres (affald) eller opdeles (natur)?

Hvilken filosofi ligger til grund for udskilningen af det finansielle instrument (Life) fra den øvrige forvaltning i forbindelse med gennemførelse af Natura 2000-direktiver?

Hvilke årsager begrunder, at to vigtige og meget kompetente og værdsatte personer mod deres vilje forflyttes fra deres enhed?

Bærer Kommissionen det politiske ansvar for denne omstrukturering?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(27. februar 2001)

Kommissionen har fem miljøpolitiske hovedmål: et højt miljøbeskyttelsesniveau; fortsat forbedring af livskvaliteten; bevaring af de kommende generationers ret til et levedygtigt miljø – bæredygtig udvikling; øget miljøeffektivitet og sikring af ligelig adgang til vores fælles miljøressourcer.

Alle Kommissionens foranstaltninger og aktiviteter på miljøområdet tjener til at fremme disse mål.

For det kommende årti er Kommissionens arbejdsprogram det 6. miljøhandlingsprogram, som blev forelagt Parlamentet den 29. januar 2001 ⁽¹⁾. Af andre retningslinjer for Kommissionens tiltag kan nævnes »Kommissionens strategiske målsætninger for 2001-2005« og de organisationsmæssige konsekvenser af hvidbogen om reformen af Kommissionen ⁽²⁾.

Tjenestegrene skal organiseres på en måde, der er i overensstemmelse med og kan fremme Kommissionens miljøpolitiske opgaver, hvorfor deres aktiviteter vil blive fokuseret på: bæredygtig udvikling; naturressourcernes miljøkvalitet; miljø og sundhed; gennemførelse og håndhævelse (hvor alle LIFE-programmets tre dele vil blive samlet med henblik større sammenhæng og skalaøkonomi); globale og internationale anliggender.

Målet er at samle opgaverne og funktionerne omkring de nævnte opgaver på en sådan måde, så medarbejderstaben kan gennemføre lovgivningen, udforme politikker og føre programmerne ud i livet så effektivt som muligt. Ved arbejdets organisering tages der hensyn til de bedømmelser, der er foretaget, og til den bedst mulige udnyttelse af en dygtig og fleksibel medarbejderstab.

⁽¹⁾ KOM(2001) 31.

⁽²⁾ KOM(2000) 200 endelig udg.

(2001/C 187 E/158)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4151/00 af Patricia McKenna (Verts/ALE) til Rådet

(16. januar 2001)

Om: Kvinders rettigheder i Saudi-Arabien

På den 56. samling i FN's Menneskerettighedskommission gav EU udtryk for stærk foruroiligelse over »de alvorlige krænkelse af kvinders rettigheder i Saudi-Arabien« og krævede igen »en forbedring af kvinders menneskerettigheder juridisk set og i praksis«.

Hvilke nye initiativer har Rådet støttet for at fremme kvinders menneskerettighedssituation i Saudi-Arabien, siden denne erklæring blev fremsat på den 56. samling i FN's Menneskerettighedskommission?

EU er i øjeblikket ved at styrke sine forbindelser med Golfstaterne. Hvorledes udnytter Rådet denne mulighed for at arbejde for en beskyttelse af menneskerettighederne i Saudi-Arabien? Fremmer det uddannelsen af det retshåndhævende personale ved sikring af beskyttelse af kvinder under afhøring og tilbageholdelse og for kvinder, som indberetter misbrug, i overensstemmelse med de internationale menneskerettighedsnormer?

Hvorledes lægger Rådet pres på Saudi-Arabien for at sikre, at det saudiarabiske lovforslag om kvindelig arbejdskraft kommer til at opfylde ILO-konvention 100 og 111, som landet har ratificeret?

Svar

(24. april 2001)

Den Europæiske Union har rejst menneskerettighedsspørgsmålet, herunder spørgsmålet om kvinders rettigheder, ved alle passende lejligheder, f.eks. også på tiende samling i Det Fælles Råd og ministermødet med Samarbejdsrådet for Golfstaterne (GCC) den 22. maj 2000 og på et EU-trojkaministermøde med GCC i forbindelse med FN's generalforsamling. Saudi-Arabien havde formandskabet i GCC i år 2000. På mødet den 22. maj 2000 foreslog Den Europæiske Union, at der etableres en dialog om menneskerettigheder. Den Europæiske Union vil inden for rammerne af samarbejdsaftalen mellem Fællesskabet og GCC⁽¹⁾ og den politiske dialog fortsat over for medlemmerne af GCC understrege behovet for at forbedre menneskerettighedssituationen i deres lande og samarbejde med FN og internationale menneskerettighedsorganisationer. EU vil også gå videre med spørgsmålet om en forstærket dialog om menneskerettigheder.

EU og GCC forhandler i øjeblikket en frihandelsaftale. I overensstemmelse med EU's politik på menneskerettighedsområdet i aftaler med tredjelande bør respekten for menneskerettighederne udgøre en væsentligt element i enhver sådan aftale.

(¹) EFT L 54 af 25.2.1989, s. 1.

(2001/C 187 E/159)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4155/00 af Brigitte Langenhagen (PPE-DE) til Kommissionen

(16. januar 2001)

Om: Markedsføring af smelt, gennemførelse af EU's hygiejneforordning

I EU's hygiejneforordning fastlægges det, at smelte, der er større end 15 cm, kun undtagelsesvis må sælges. Derved er markedsføringen af denne lille lakseart nærmest gået i stå, da priserne for rensat smelt på grund af arbejdsomkostningerne er så høje, at varen er næsten usælgelig på markedet.

1. Er Kommissionen klar over, at smelt er en nationalret ved kysten, og at enhver derfor i princippet ved, at fiskene inden spisning skal renses og lægges i saltlage?
2. Er Kommissionen klar over, at smelten på grund af en streng fortolkning af bestemmelserne i de tyske havne nærmest ikke kan sælges, og at specialiserede fiskere derved er truet i deres eksistens?
3. Er Kommissionen klar over, at forordningen i andre europæiske havne håndhæves mindre strengt? Hvordan bedømmer den de konkurrencefordrejninger, der herved opstår?
4. Findes der forslag om at sikre eksistensen af de berørte fiskerivirksomheder og de dermed forbundne omsætningsstrukturer?
5. Findes der forslag om at sikre eksistensen af de berørte fiskerivirksomheder og de dermed forbundne skadeserstatninger?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(28. februar 2001)

EU-lovgivningens vigtigste bestemmelser vedrørende rensning af fisk findes i Rådets direktiv 91/493/EØF⁽¹⁾. I direktives artikel 3, stk. 2, er det fastsat, at »når rensning er mulig ud fra et teknisk og kommercielt synspunkt, skal den finde sted så hurtigt som muligt efter fangsten eller landingen«.

De krav, som det ærede medlem henviser til, er ikke omfattet af EU-lovgivningen.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 91/493/EØF af 22. juli 1991 om sundhedsmæssige betingelser for produktion og afsætning af fiskerivarer, EFT L 268 af 24.9.1991.

(2001/C 187 E/160)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4160/00
af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen**

(16. januar 2001)

Om: Bomuldskvoter

Den 11. december 2000 meddelte det græske landbrugsministerium, at det ville pålægge individuelle kvoter for det areal, som hver producent er berettiget til at dyrke i 2001, og for den produktion, der er støtteberettiget. Hver producent vil kunne dyrke et areal, der er 5 % mindre end det gennemsnitlige areal i de seneste fem år, og støttebeløbet for den dyrkede bomulds mængde vil blive sænket med 5 % i forhold til gennemsnittet af de tre bedste bomuldshøster i løbet af de seneste fem år.

I Kommissionens svar på min skriftlige forespørgsel E-1952/00⁽¹⁾ hedder det, at den gældende fællesskabslovgivning ikke indeholder bestemmelser om begrænsninger for det areal, hvor der kan dyrkes bomuld. Det samme gælder naturligvis for den støtteberettigede produktion. Selv Kommissionens forslag om at tilpasse bomuldsordningen⁽²⁾, som ikke er definitiv, og som ikke vil blive vedtaget før midten af februar 2001, indeholder ikke bestemmelser om anvendelsen af generelle individuelle kvoter for dyrkningen og produktionen af bomuld, men kun bestemmelser om, at der kan træffes foranstaltninger til begrænsning alene af det opdyrkede areal på grundlag af en række konkrete kriterier i visse regioner.

1. Hvorledes agter Kommissionen at intervenere for rettidigt at hindre gennemførelsen af foranstaltninger, der er i modstrid med den fællesskabslovgivning, der finder anvendelse for bomuld?

2. Hvorledes vil den sikre producenternes ret til at blive informeret rettidigt, dvs. i løbet af den periode, hvor de planlægger deres årlige høst, om de bestemmelser, der finder anvendelse for hver afgrøde, således at de kan træffe afgørelser og udføre det nødvendige arbejde (valg af afgrøde, leje af marker, markarbejde, indkøb af såsæd, anvendelse af gødningsstoffer, osv.)?

⁽¹⁾ EFT C 81 E af 13.3.2001, s. 117.

⁽²⁾ KOM(1999) 492 endelig udg.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(20. februar 2001)

Det kan bekræftes, at der som anført i svaret på det ærede medlems forespørgsel E-1952/00⁽¹⁾ om støtteberettigede bomuldsarealer og støtteberettiget bomuldsproduktion ikke i den nugældende EF-lovgivning findes bestemmelser om begrænsning af de arealer, hvor der må dyrkes bomuld, og dermed heller ikke om begrænsning af den støtteberettigede bomuldsproduktion.

Efter en grundig gennemgang af det græske ministerielle dekret nr. 35870 af 10. februar 2000 om fastsættelse for produktionsåret 2000/01 af administrative foranstaltninger vedrørende bomuldsstøtten har Kommissionen indledt en overtrædelsesprocedure mod Grækenland i henhold til EF-traktatens artikel 226 (tidligere artikel 169).

Hvad angår de nye foranstaltninger, som det ærede medlem nævner for det kommende produktionsår 2001/02, så ønsker Kommissionen at foretage en nøjere gennemgang af bestemmelserne i forbindelse med den ministerielle bekendtgørelse af 11. december 2000, og den kan derfor ikke for indeværende udtale sig om sagen. Kommissionen forbeholder sig ret til efter en detaljeret gennemgang af dekretet at indlede en tilsvarende overtrædelsesprocedure som den, den har indledt for produktionsåret 2000/01.

Forslaget om en tilpasning af støtteordningen for bomuld blev offentliggjort den 13. december 1999^(?). De i dette forslag indeholdte bestemmelser og specielt muligheden for, at medlemsstaterne i givet fald kan begrænse de støtteberettigede arealer på grundlag af objektive kriterier, har således på det normale tidspunkt for udsåningen allerede været kendt i flere måneder, og en overholdelse af princippet om de erhvervsdrivendes berettigede forventninger er dermed sikret.

De bestemmelser, der vedtages nationalt, må under ingen omstændigheder være i modstrid med den tilsvarende EF-lovgivning.

(¹) EFT C 81 E af 13.3.2001.

(²) KOM(1999) 492 endelig udg.

(2001/C 187 E/161)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4161/00
af Jeffrey Titford (EDD) til Kommissionen

(16. januar 2001)

Om: Kommissionens forslag til et program for afprøvning af kemikalier

Jeg modtager dagligt breve fra vælgere, der er foruroligede over Kommissionens forslag om afprøvning af 70 000 eksisterende kemikalier, som efter, hvad jeg har fået oplyst, vil medføre døden for ca. 10 millioner dyr.

1. Hvor kan jeg finde en liste over de 70 000 kemikalier, som foreslås afprøvet?
2. Hvilket udvalg eller persongruppe i Kommissionen har foreslået dette gennemført?
3. Hvilke muligheder har EP-medlemmerne for at drøfte, ændre eller forkaste disse forslag?
4. Mener Kommissionen også, at over 10 millioner dyr vil blive nedslagtet som følge af dette forslag?
5. Hvilke organisationer og enkeltpersoner har hidtil rettet henvendelse til Kommissionen om dette?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(14. marts 2001)

Den 13. februar 2001 vedtog Kommissionen en hvidbog om en strategi for en ny kemikaliepolitik. Hvidbogen vil blive forelagt for Parlamentet, som vil få lejlighed til at udtale sig herom.

Det er på basis af hvidbogen ikke muligt at anslå, hvor mange dyr der er brug for til afprøvning. Det kan dog siges, at for to tredjedel af stoffernes vedkommende vil afprøvningen generelt ikke involvere afprøvning på dyr.

Kommissionen har modtaget omkring seks tusind henvendelser fra privatpersoner og organisationer om dette emne, og mange giver udtryk for bekymring hvad angår afprøvning på dyr. I andre henvendelser bliver det fremhævet, at det er vigtigt at sikre, at kemikalierne bliver behørigt afprøvet. Kommissionen har ikke udarbejdet en præcis oversigt over de forskellige synspunkter, der gives udtryk for, og kan derfor ikke give nærmere detaljer om dette. Men Kommissionen kan forsikre det ærede medlem om, at den er opmærksom på, at afprøvning på levende dyr bør begrænses mest muligt, blandt andet ved at anvende eksisterende alternative metoder, som ikke kræver anvendelse af levende dyr. Den vil desuden fremme udviklingen af nye alternative prøvemethoder.

(2001/C 187 E/162)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-4163/00

af Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) til Kommissionen

(9. januar 2001)

Om: Strukturstøtte til regioner under mål nr. 1 efter 2006

Barnier, kommissær for regionalpolitik, meddeler mig i sit svar på min forespørgsel E-3283/00⁽¹⁾, at Kommissionen i januar 2001 vil afslutte sin anden rapport om økonomisk og social samhørighed. Denne rapport gør status over samhørigheden og sammenfatter, hvilke tendenser på dette område gør sig gældende for de 15 medlemsstater, samt hvordan fællesskabspolitikkerne har bidraget til samhørigheden. Kommissionen understreger, at rapporten også behandler samhørigheden i et udvidet EU.

Barnier tilføjer, at den pågældende rapport skal være udgangspunkt for en revision af EU's nuværende strukturpolitik, og at man på grundlag af rapporten vil gå i gang med at udforme retningslinjer for og eventuelle alternativer til strukturpolitikken, som senere vil blive suppleret på basis af konklusionerne fra de drøftelser, der afholdes med de implicerede parter og resten af EU's institutioner. Den første kontakt vil blive taget i forbindelse med det samhørighedsforum, som Kommissionen organiserer i første halvår af 2001.

Kan Kommissionen informere om retningslinjerne for disse alternativer, som beskrives i rapporten, for så vidt angår den fremtidige politik for strukturstøtte til de nuværende regioner under mål nr. 1 efter 2006 inden for rammerne af et udvidet EU?

Kan Kommissionen oplyse, hvor det såkaldte samhørighedsforum 2001 finder sted?

⁽¹⁾ EFT C 163 E af 6.6.2001, s. 77.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(27. februar 2001)

Den anden rapport om økonomisk og social samhørighed blev vedtaget af Kommissionen den 31. januar 2001⁽¹⁾ og blev straks fremlagt på plenarmødet i Europa-Parlamentet i Bruxelles.

Samhørighedsforummet finder sted i Bruxelles den 21. og 22. maj 2001 i Parlamentets lokaler. Parlamentets medlemmer vil naturligvis blive opfordret til at deltage.

⁽¹⁾ KOM(2001) 24 endelig udg.

(2001/C 187 E/163)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0001/01
af Adriana Poli Bortone (UEN) til Kommissionen**

(9. januar 2001)

Om: Løn til italienske militærfolk i Kosovo

Er Kommissionen klar over, at de italienske soldater i Kosovo ikke har fået udbetalt løn i tre måneder og har store vanskeligheder med at kommunikere med Italien på grund af det meget lille antal telefonlinjer, der er stillet til deres rådighed?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(12. februar 2001)

Nej. Det problem, som det ærede medlem gør opmærksom på, er ikke et anliggende, der hører ind under Kommissionens beføjelser, men er et anliggende for de nationale myndigheder.

Det ærede medlem rådes til at rejse spørgsmålet direkte over for de relevante italienske myndigheder.

(2001/C 187 E/164)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0006/01
af Kathleen Van Brempt (PSE) til Kommissionen**

(17. januar 2001)

Om: Dumpning af flybenzin over havet

Det er alment kendt i fiskerikredse, at der ofte dumpes brændstof fra fly over Nordsøen. Denne dumpning omfatter ofte flere (ti) tusinde liter flybenzin. Der er i de seneste år gjort store fremskridt i forbindelse med et forbud mod dumpning i havet fra skibe, et forbud mod afbrænding på havet, osv. Brændstofdumpling fra fly er imidlertid ikke omfattet.

Kender man problemets omfang for økosystemet i Nordsøen og Middelhavet? Er det muligt at træffe foranstaltninger for at begrænse eller forbyde disse dumpninger eller kun at tillade dumpning i yderste nødstilfælde, og hvorfor er denne mulighed endnu ikke anvendt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(19. marts 2001)

Udtømning af brændstof fra fly under flyvningen er en procedure, der benyttes på langdistanceflyvninger for i nødsituationer at nedbringe vægten til under den maksimalvægt, der anses for sikker ved landing. Det sker udelukkende, hvis fly omdirigeres på grund af tekniske problemer, eller fordi der er en alvorligt syg passager om bord. Proceduren hidrører fra en forpligtelse i henhold til internationale standarder Joint Aviation Requirements/Operations (JAR-OPS), som fastsætter, at et flyselskab har pligt til at sikre, at et flys højst tilladte landingsmasse ikke overskrides. I sådanne tilfælde er dumpning af brændstof udtrykkeligt tilladt, når der benyttes en sikker fremgangsmåde.

Sædvanligvis anvises flyet et særligt nødflugtrum, så vidt muligt over ubeboede områder. I betragtning af flyets højde og fart på det tidspunkt, hvor udtømningen foretages, såvel som turbulensen bag flyet, der omdanner flybenzinen til fint væskestøv, er det kun en meget lille procentdel af den samlede mængde flybenzin, der når jorden. Kommissionen har ikke kendskab til særlige miljøvirkningsvurderinger på dette område, men ifølge de foreliggende oplysninger skulle koncentrationsniveauet pr. kvadratmeter på land-jorden eller på havet være så lavt, at en virkning på økosystemerne er usandsynlig.

Fordi udtømning af flybenzin kun sker i nødsituationer, hvor der står menneskeliv på spil, og i betragtning af den ubetydelige effekt på økosystemerne, forekommer et forbud mod udtømning af flybenzin ikke at være et realistisk forslag.

Endvidere betyder udtømning af flybenzin et stort økonomisk tab for flyselskabet, og derfor kan det antages, at der kun gøres brug af foranstaltningen som sidste udvej.

(2001/C 187 E/165)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0008/01
af Lord Inglewood (PPE-DE) til Kommissionen

(17. januar 2001)

Om: Europæisk forsvars- og sikkerhedspolitik og Nato

Vil de beslutninger, som blev truffet i Nice, vedrørende den europæiske forsvars- og sikkerhedspolitik uden problemer passe ind i sammenhængen med det videre forsvars- og sikkerhedspolitiske samarbejde, der allerede findes inden for rammerne af Nato?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(21. februar 2001)

Kommissionen ser positivt på Nice-beslutningerne om den europæiske forsvars- og sikkerhedspolitik (EFSP) og mener, at de fuldt ud er i overensstemmelse med den bredere forsvars- og sikkerhedspolitik, der allerede føres inden for rammerne af Den Nordatlantiske Traktats Organisation (NATO).

Nice-beslutningerne vedrører EU's evne til at handle i de tilfælde, hvor alliancen som helhed ikke er involveret i spørgsmål, der falder ind under de såkaldte »Petersberg-opgaver«. De vedrører krisestyring og fredsbevarende aktioner og omfatter ikke spørgsmålet om medlemsstaternes territoriale forsvar.

På NATO-topmødet i Washington blev det understreget, at der skal lægges større vægt på krisestyringspolitik foruden de rent forsvarsmæssige overvejelser. De nye strukturer og kapaciteter, der udvikles inden for rammerne af EFSP, bør ses som et supplement til alliancen.

Kommissionen er af den opfattelse, at både NATO-medlemmerne og EU-medlemsstaterne er rede til at spille en fuldstændig rolle i operationer af denne type inden for rammerne af NATO eller EU og som led i den dialog og det samarbejde, der er ved at udvikle sig mellem de to organisationer.

Der er naturligvis behov for at videreføre arbejdet med de proceduremæssige aspekter af dette samarbejde. Dette gøres i de fire EU/NATO-arbejdsgrupper, som i de seneste måneder er trådt regelmæssigt sammen.

(2001/C 187 E/166)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0009/01
af Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen

(9. januar 2001)

Om: Sagen Lernout & Hauspie: Støtte til Sensus-politiprojektet

Formålet med Sensus-projektet, som er en efterfølger af Aventinus, er at udvikle et informationsudvekslingsprogram for det europæiske politi- og efterretningsvæsen. Bestræbelserne på at opnå en interessant sprogteknologi er en vigtig del af dette projekt.

Sensus modtager støtte fra Kommissionen. En vis Stephan Bodenkamp er ansvarlig for samordningen — ifølge oplysninger på Internet (<http://www.sensus-int.de>). Officielt arbejder sidstnævnte for Amt für Auslandsfragen (Kontoret for udlandsanliggender) i München. En dom afsagt af en domstol i München (den 20. december 2000) afslører, at Stephan Bodenkamp egentlig hedder Christoph Kionowski, og at han arbejder for det tyske efterretningsvæsen, Bundesnachrichtendienst.

Sensus-projektet har sit officielle hovedkvarter i de samme bygninger som det tyske firma Radial Sprachtechnologie GmbH. Dette firma udgør en del af et europæisk net, hvor også en række såkaldte Language Development Companies via Radial-Belgien (Schoolstraat 1A i 2370 Arendonk) deltager i sprogteknologivirksomheden Lernout & Hauspie.

For Lernout & Hauspie var Language Development Companies en måde, hvorpå det kunne opnå en indtægt. I det amerikanske finansblad »Wall Street Journal« hedder det, at denne arbejdsform rent bogholdningsteknisk var særdeles tvivlsom, og derfor gav den anledning til de igangværende juridiske undersøgelser i sagen Lernout & Hauspie. En af hypoteserne går ud på, at Language Development Companies var blevet oprettet med henblik på hvidvaskning af penge.

1. Hvornår har Kommissionen vedtaget at yde støtte til Aventinus- og Sensus-projekterne?

Hvorfor har Kommissionen vedtaget at støtte Aventinus- og Sensus-projekterne?

2. Hvem har taget initiativ til at støtte Aventinus- og Sensus-projekterne?

3. Har Kommissionen truffet sin afgørelse efter anmodning fra tredjeparter (personer, virksomheder eller organisationer), og i bekræftende fald hvem var disse tredjeparter?

4. Under hvilken budgetkonto er støtten til Aventinus- og Sensus-projekterne opført?

5. Hvilken støtte (i euro) er indtil dato blevet udbetalt til Aventinus- og Sensus-projekterne?

6. Har Kommissionen kendskab til, at den tyske efterretningstjeneste, Bundesnachrichtendienst, er inddraget heri? I bekræftende fald hvorfor har Kommissionen ikke desto mindre vedtaget at yde støtte til Aventinus- og Sensus-projekterne? I benægtende fald vil Kommissionen kræve den udbetalte støtte tilbage i betragtning af, at den ikke fik forelagt alafgørende oplysninger om Aventinus- og Sensus-projekterne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(2. marts 2001)

1. Kommissionen besluttede at medfinansiere forsknings- og teknologiudviklingsprojekterne Sensus og Aventinus efter at have vurderet de indsendte forslag under forskellige forslagsindkaldelser under Telematikapplikationsprogrammet, som indgår i Det fjerde rammeprogram for Det Europæiske Økonomiske Fællesskabs indsats inden for forskning, teknologisk udvikling og demonstration, (1994-1998) (1). Kommissionen godkendte finansiering til Aventinus-I ved beslutning E/1389/95 af 26. juli 1995. Kommissionen godkendte finansiering til Aventinus-II og Sensus ved beslutning E71791/97 af 3. september 1997. Hvad Sensus angår blev der den 25. maj 1999 truffet endnu en Kommissionsbeslutning (E/696/99) om ændring af den oprindelige beslutning, således at Europol kunne deltage i projektet.

2. Kommissionen vurderede projekterne i henhold til regler og procedurer for det fjerde FTU-rammeprogram, med bistand fra uvildige eksperter. Efter evalueringen, som anså projekterne for yderst relevante og teknisk af meget høj kvalitet, blev de indstillet til at modtage finansiering.

3. Efter evalueringen fik forslagene tildelt fællesskabsfinansiering af Kommissionen, jf. punkt 1, efter at man havde rådført sig med programudvalget.

4. Som anført havde projekterne deres oprindelse i forslag, der var indsendt i forbindelse med offentlige forslagsindkaldelser i De Europæiske Fællesskabers Tidende. Kommissionen traf de tilsvarende beslutninger i overensstemmelse med alle relevante regler og procedurer.

5. Sensus og Aventinus-I og -II blev finansieret over budgetlinjen B6-6121 113 under Telematikapplikationsprogrammet (1994-1998).

6. Der godkendtes et maksimalt fællesskabsbidrag på 2 500 000 € til Aventinus-I, og heraf blev der efterfølgende anmodet om og udbetalt 2 341 190 €. Der godkendtes et maksimalt fællesskabsbidrag på 550 000 € til Aventinus-II, og heraf blev der efterfølgende anmodet om og udbetalt 513 777 € .

Der godkendtes et maksimalt fællesskabsbidrag på 2 250 000 € til Sensus, og heraf er der pr. 31. december 2000 udbetalt 478 753 € . Yderligere omkostninger er under behandling.

7. Projekterne skulle udvikle teknologier, der skulle lette det grænseoverskridende samarbejde mellem politi og efterretningsvæsen. Kommissionen er bekendt med, at AfA (Amt für Auslandsfragen), som både var involveret i Aventinus og Sensus-projekterne, er et statsorgan som rapporterer direkte til det tyske Bundeskanzleramt. AfA har som sådant legitime interesser inden for de forskningsområder, som projekterne beskæftiger sig med.

Kommissionen mener ikke, at den blev misinformeret om projekternes målsætninger og resultater. Da alle opgaverne i projekternes arbejdsprogrammer er fuldførte og vellykkede, har Kommissionen på nuværende tidspunkt ingen grund til at anmode om tilbagebetaling af de til dato udbetalte midler. Kommissionen vil dog se nærmere på de oplysninger, den har fået kendskab til for nyligt og vil vurdere, om disse oplysninger kan føre til fornyede overvejelser, herunder men ikke kun en finansiel revision i henhold til kontraktvilkårene.

(¹) EFT C 230 af 26.8.1993.

(2001/C187E/167)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0012/01
af Luis Berenguer Fuster (PSE) til Kommissionen

(17. januar 2001)

Om: Afgørelse i sagen mod Spanien vedrørende statsstøtte

Kommissionen har ved flere lejligheder udtalt, at der juridisk ikke er noget til hindring for, at Loyola de Palacio Vallelersundi, næstformand i Kommissionen, griber ind i sagen om statsstøtte til dækning af de omkostninger, de spanske elektricitetskoncerner har i forbindelse med overgangen til fri konkurrence.

For nylig gav den spanske presse meddelelse om Loyola de Palacio Vallelersundis åbenbare bestræbelser på at gribe ind med henblik på at forebygge, at den spanske regering blev udsat for direkte angreb, i al væsentlighed den samme regering, som den, hun i sin tid var medlem af. Den spanske presse har også påpeget, at næstformandens kamplyst har ført til en udsættelse af sagen mod Spanien, som skulle have været behandlet på Kommissionens møde den 21. december 2000.

Mener Kommissionen stadigvæk, at Loyola de Palacio Vallelersundi, næstformand i Kommissionen, i denne sag om statsstøtte til de spanske elektricitetskoncerner ikke forsøger at forsvare den spanske regerings interesser?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(1. marts 2001)

Kommissionen kommenterer normalt ikke presseartikler, som kun er bindende for dem, der har skrevet dem; i dette tilfælde giver sagen i øvrigt anledning til meget forskellige fortolkninger i den spanske presse.

Kommissionens næstformand, der både er medlem af kollegiet og medlem med ansvar for navnlig energi, har givet sit bidrag til analysen af sagen om omkostningerne i forbindelse med overgangen til fri konkurrence i elsektoren i Spanien, som det også er tilfældet i de andre medlemsstater, selv om det er Generaldirektoratet for Konkurrence, der behandler sagen, og det er det kommissionsmedlem, der er ansvarlig for konkurrence, der følgelig til sin tid vil fremsætte forslag til politikken på dette område til sine kolleger. Det er på den baggrund, at næstformanden hidtil har grebet ind.

Kommissionen henviser i øvrigt det ærede medlem til svarene på skriftlig forespørgsel E-1761/99 ⁽¹⁾ og E-3178/00 ⁽²⁾ om samme emne.

⁽¹⁾ EFT C 170 E af 20.6.2000.

⁽²⁾ Endnu ikke offentliggjort.

(2001/C 187 E/168)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0014/01

af Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) til Kommissionen

(17. januar 2001)

Om: Muslingeopdræt i EU

Muslingeopdræt er af afgørende betydning for Galiciens kystregion. Det anslås, at ca. 11 500 arbejdspladser er direkte forbundet med denne sektor, hvoraf 8 500 er permanente, og at 7 000 er indirekte forbundet hermed. Denne omstændighed bliver endnu mere vigtig, når man tager i betragtning, at de ressourcer, der skabes af produktionsaktiviteten, spredes over et bredt socialt lag, og da beslutningerne træffes lokalt, pengene geninvesteres i selve regionen. Dette har en mangfoldiggørende virkning på den lokale økonomi og medvirker til at skabe socioøkonomisk stabilitet.

Hvad angår akvakultur i al almindelighed, er det muslingeopdræt, der giver den styrke og stabilitet, da der i Galicien årligt opdrættes mellem 250 og 300 millioner kilo. Dette gør Galicien til verdens næststørste producent efter Kina og den største i Europa, idet regionen tegner sig for ca. 50 % af den samlede produktion i EU, hvoraf 35 % sælges frisk, 41 % afsættes til traditionel konservering og 24 % til nye alternative forarbejdningsmetoder, som bliver mere og mere populære.

Kan Kommissionen oplyse, hvilke kontrolforanstaltninger der anvendes i EU over for importerede muslinger fra tredjelande, navnlig hvad angår kravet om sundheds- og kvalitetsstandarder i lighed med dem, der kræves af muslinger, der er produceret i Fællesskabet?

Kan Kommissionen oplyse, om den ikke anser det for nødvendigt at opføre muslinger som et følsomt produkt i aftalerne om etablering af frihandelszoner med tredjelande?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(19. februar 2001)

Det ærede medlem gøres opmærksom på Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel E-0529/99 ⁽¹⁾, som omhandler hygiejnebestemmelser, der anvendes ved import af fiskerivarer fra tredjelande.

Det kan derudover tilføjes, at mens det på nuværende tidspunkt er tilladt at importere generelle fiskerivarer fra 101 lande og territorier (heraf er 54 fuldt harmoniserede og 47 er opført på en midlertidig liste), er det på nuværende tidspunkt kun tilladt at importere toskallede bløddyr (herunder muslinger) fra 14 lande (heraf er otte fuldt harmoniserede og seks er opført på en midlertidig liste). Dette giver et fingerpeg om de meget strenge bestemmelser, som er gældende.

For muslinger af familien *Mytilus* spp. betales der en told for mest begunstigede land (MFN) på 10 % og en told under den generelle præferenceordning (GSP) på 7 %, når de importeres af EU. For muslinger af familien *Perna* spp. betales der en told for mest begunstigede land på 8 % og en told under den generelle præferenceordning på 2,8 %. For forarbejdede muslinger eller muslingekonserves af begge familier betales der en told for mest begunstigede land på 20 % og en told under den generelle præferenceordning på 7 %.

Denne toldstruktur viser, at uforarbejdede muslinger ikke er så følsomme som forarbejdede muslinger, og at de nyder godt af en moderat beskyttelse, selv når de importeres uden for præference- eller frihandelsordninger. EU's import af disse varer er meget beskedene og udgør kun 1 % af EU-produktionen. For muslingers vedkommende er EU dog nettoeksportør.

Under disse omstændigheder påtænker Kommissionen ikke at udelukke muslinger eller begrænse frihandelen med muslinger i forbindelse med fremtidige forhandlinger om frihandelsaftaler. Under sådanne forhandlinger vil Kommissionen dog tage hensyn til medlemsstaternes bekymringer med hensyn til den mulige følsomhed for muslinger.

(¹) EFT C 370 af 21.12.1999.

(2001/C 187 E/169)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0015/01

af Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) til Kommissionen

(17. januar 2001)

Om: Muslingeopdræt i EU

Muslingeopdræt er af afgørende betydning for Galiciens kystregion. Det anslås, at ca. 11 500 arbejdspladser er direkte forbundet med denne sektor, hvoraf 8 500 er permanente, og at 7 000 er indirekte forbundet hermed. Denne omstændighed bliver endnu mere vigtig, når man tager i betragtning, at de ressourcer, der skabes af produktionsaktiviteten, spredes over et bredt socialt lag, og da beslutningerne træffes lokalt, pengene geninvesteres i selve regionen. Dette har en mangfoldiggørende virkning på den lokale økonomi og medvirker til at skabe socioøkonomisk stabilitet.

Hvad angår akvakultur i al almindelighed, er det muslingeopdræt, der giver den styrke og stabilitet, da der i Galicien årligt opdrættes mellem 250 og 300 millioner kilo. Dette gør Galicien til verdens næststørste producent efter Kina og den største i Europa, idet regionen tegner sig for ca. 50 % af den samlede produktion i EU, hvoraf 35 % sælges frisk, 41 % afsættes til traditionel konservering og 24 % til nye alternative forarbejdningsmetoder, som bliver mere og mere populære.

Akvakultur generelt og navnlig muslingeopdræt er blevet anerkendt som et stort udviklingspotentiel og betragtes ofte som en løsning på de sociale problemer, der opstår som følge af tilbagegangen i andre sektorer, samt som en alternativ måde, hvorpå man kan dække efterspørgslen på markedet efter »alt godt fra havet«. Derfor bør der lægges vægt på de positive virkninger af EU's strukturforanstaltninger inden for denne sektor i perioden 1994-1999, som medvirkede til at øge produktiviteten og opdrætternes rentabilitet og til en betydelig begrænsning af risici, arbejdsulykker og -sygdomme samt til at forbedre opdrætternes livskvalitet.

Kan Kommissionen give oplysninger om det samlede støttebeløb, sektoren for muslingeopdræt modtog fra EU i perioden 1994-1999, opdelt pr. medlemsstat? Kan Kommissionen give oplysninger om det samlede støttebeløb, der blev tildelt Spanien til denne sektor i samme periode, opdelt pr. region? Vil der blive givet den samme eller øget strukturstøtte til sektoren for muslingeopdræt i perioden 2000-2006, og hvilken form for støtte vil sektoren modtage i den pågældende periode?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(15. februar 2001)

Der foreligger ikke for Kommissionen oplysninger om den samlede støtte, der pr. medlemsstat er ydet til muslingeopdræt i perioden 1994-1999, da nogle medlemsstater ikke har givet så detaljerede tekniske oplysninger om de finansierede projekter.

Der foreligger imidlertid sådanne oplysninger for Spanien.

I perioden 1994-1999 har det finansielle instrument til udvikling af fiskeriet (FIUF) ikke medfinansieret projekter, der indebar en forøgelse af produktionskapaciteten for muslinger i Spanien. Til gengæld har FIUF i høj grad medvirket til en modernisering af de bestående akvakulturbrug uden derved at øge produktionskapaciteten. FIUF har i Spanien medfinansieret 820 projekter med investeringer på i alt ca. 41 mio.-EUR. EU-støtten beløb sig til 20 mio. EUR.

Næsten alle de muslingeprojekter, der er blevet medfinansieret af FIUF, blev gennemført i Galicien. Ca. 10 medfinansierede projekter fandt sted i Catalonien og Valencia, og de tegnede sig for en EU-støtte på ca. 1 mio. EUR.

Hvad angår programmeringsperioden 2000-2006, så tager de investeringer i produktionsstrukturerne, der medfinansieres af FIUF, først og fremmest sigte på en fortsættelse af moderniseringen af de bestående muslingeproduktionsanlæg og på en diversificering af produktionen gennem indretning af nye offshore-anlæg, der vil bidrage til at mindske miljøvirkningerne i »rías gallegas«, de steder, der traditionelt benyttes til anlæggelse af »bateas«.

Kommissionen kan ikke udtale sig om den forventede støtte til muslingesektoren i Spanien, da der ikke i forbindelse med den finansielle planlægning foretages en opdeling på arter. Ifølge de foreliggende oplysninger vil støtten til muslingesektoren dog i programmeringsperioden 2000-2006 blive opretholdt på samme niveau som i den foregående programmeringsperiode.

(2001/C 187 E/170)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0017/01

af Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) til Kommissionen

(17. januar 2001)

Om: Muslingeindustrien i EU

Muslingeopdræt er af afgørende betydning for Galiciens kystregion. Det anslås, at ca. 11 500 arbejdspladser er direkte forbundet med denne sektor, hvoraf 8 500 er permanente, og at 7 000 er indirekte forbundet hermed. Denne omstændighed bliver endnu mere vigtig, når man tager i betragtning, at de ressourcer, der skabes af produktionsaktiviteten, spredes over et bredt socialt lag, og da beslutningerne træffes lokalt, pengene geninvesteres i selve regionen. Dette har en mangfoldiggørende virkning på den lokale økonomi og medvirker til at skabe socioøkonomisk stabilitet.

Hvad angår akvakultur i al almindelighed, er det muslingeopdræt, der giver den styrke og stabilitet, da der i Galicien årligt opdrættes mellem 250 og 300 millioner kilo. Dette gør Galicien til verdens næststørste producent efter Kina og den største i Europa, idet regionen tegner sig for ca. 50 % af den samlede produktion i EU, hvoraf 35 % sælges frisk, 41 % afsættes til traditionel konservering og 24 % til nye alternative forarbejdningsmetoder, som bliver mere og mere populære.

Nu, da forhandlingerne med ansøgerlandene er langt fremme og navnlig med landene i Luxembourg-gruppen, bedes Kommissionen oplyse, om den har kendskab til de rationaliseringsforanstaltninger, som medlemsstaterne iværksætter inden for denne sektor, og om den har taget eller under forhandlingerne vil tage hensyn til målsætningen om at forebygge en destabilisering af sektoren for muslingeopdræt i Den Europæiske Union?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(16. februar 2001)

Udvidelsen af EU forventes ikke at få negative konsekvenser for opdrætterne i det nuværende EU, da der i ansøgerlandene ikke produceres mængder af betydning af disse bløddyr.

(2001/C 187 E/171)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0021/01**af Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) til Kommissionen**

(17. januar 2001)

Om: Det 12. ekstraordinære møde i ICCAT (den internationale kommission for bevarelse af tunfiskebestanden i Atlanterhavet)

Uanset medlemsstaternes ret til at have dobbelt repræsentation i de regionale fiskerierorganisationer, d.v.s. såvel som medlem af Den Europæiske Union som kontraherende part i de relevante regionale fiskerierorganisationer fra visse oversøiske territorier, kunne det ved det 12. ekstraordinære møde i ICCAT, der blev afholdt i Marrakech den 12.-20. november 2000, konstateres, at medlemmer fra den britiske delegation samtidig deltog i Fællesskabets koordinerende møder og møder mellem ICCAT's kontraherende partnere, hvor de repræsenterede Bermuda. Denne dobbelte rolle gjorde det muligt for den britiske repræsentant at deltage i interne møder, hvor man koordinerede Fællesskabets interesser, og samtidig via Bermuda at forsvare holdninger, der var stik imod EU's interesser.

I lyset af denne situation bedes Kommissionen oplyse, hvilke foranstaltninger den har eller påtænker at træffe for at forhindre, at sådanne situationer kan opstå igen under kommende møder i ICCAT eller andre regionale fiskerierorganisationer?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(16. februar 2001)

Spørgsmålet om varetagelse af særinteresser for visse medlemsstats oversøiske lande og territorier er genstand for en specifik erklæring i bilaget til traktaten om Den Europæiske Union.

Denne erklæring præciserer, at der under ganske særlige omstændigheder kan opstå interessekonflikter mellem Unionen og de oversøiske lande eller territorier. Under disse omstændigheder skal Rådet søge at finde en løsning, der stemmer overens med Unionens holdning. Viser dette sig imidlertid umuligt, er det aftalt, at den pågældende medlemsstat i så fald kan handle isoleret til varetagelse af de pågældende oversøiske landes og territoriers interesser, uden at dette skader Fællesskabets interesser.

Medlemsstaten skal underrette Rådet og Kommissionen om tilfælde, hvor der kan tænkes at opstå en sådan interessekonflikt, og i tilfælde af, at isoleret handling er uundgåelig, gør den det klart, at den handler med henblik på varetagelse af et oversøisk territoriums interesser.

Koordineringen af de forskellige holdninger finder sted i de relevante organer i Rådet, f.eks. på koordineringsmøder, som holdes i forbindelse med de regionale fiskerierorganisationers sessioner. Det er medlemsstaternes opgave at sammensætte deres delegation i Rådets organer under formandskabets ansvar. Kommissionen har som traktatens vogter pligt til at kontrollere, at medlemsstaterne underretter Kommissionen og Rådet på korrekt vis om de holdninger, som de påtænker at fremføre på vegne af deres oversøiske territorier.

(2001/C 187 E/172)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0024/01**af Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) til Kommissionen**

(17. januar 2001)

Om: Ophævelse af told på tunfiskefileter

Sidste år forelagde Kommissionen Rådet et forslag om den fælles markedsordning for fiskerisektoren. I dette forslag slog den til lyd for, at man ophæver told på tunfiskefileter. Dette forslag blev afvist af Fællesskabets producenter af tunfiskefileter samt af en række medlemsstaterne, hvilket gjorde det muligt for Rådet at nå frem til en aftale, der var på linje med indholdet af en uafhængig rapport, som Kommissionen havde bestilt, og hvori det påpegedes, at markedet var tilstrækkelig forsynet, og at manglen i alle tilfælde

kunne vurderes til 4 000 tons. Kommissionen har aldrig forklaret, hvorfor den bragte en hel udvindings- og industrisektor i fare, som altid havde fulgt den i Fællesskabet hidtil dominerende doktrin, nemlig at styrke integrationen ved at stille et så ødelæggende forslag som forslaget om at ophæve tolden på tunfiskefileter.

Kan Kommissionen redegøre for de virkelige årsager til, at den stillede dette forslag, og hvilke interesser den i det påkommende tilfælde forsvarede?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(15. februar 2001)

I sit svar på skriftlig forespørgsel E-0756/00⁽¹⁾ fra det ærede medlem redegjorde Kommissionen for en række af de faktorer, der fik den til at fremsætte forslaget.

Den stigende efterspørgsel efter tunfiskefileter er til dels blevet imødekommet ved en stadig voksende import fra tredjelande. Kommissionen udleder heraf, at den tendens på EU-markedet for fiskeriprodukter, der består i en tiltagende afhængighed af tredjelande for råvareforsynings vedkommende, også gælder på markedet for tun.

Undersøgelsen bekræfter også, at EU-virksomhedernes anvendelse af tunfiskefileter som råvare til konserverproduktionen bidrager til at forbedre deres konkurrenceevne både i EU og på verdensmarkedet. Det fremgår af undersøgelsen, og Kommissionen deler denne opfattelse, at denne forbedring af konkurrenceevnen er så meget mere nødvendig, som nogle EU-virksomheder inden for tunkonserver er nødt til at foretage strukturalpasninger for at sikre, at de kan overleve på lang sigt.

Sluttelig konstaterer Kommissionen, at der er et begrænset, men reelt forsyningsunderskud, der kan vise sig sæsonmæssigt på EU-markedet for dette produkt.

Kommissionen har for 2000 som for de foregående år forelagt forslag om åbning af et begrænset kontingent for tunfiskefileter. Rådet har derefter truffet beslutning om åbning af disse kontingenter.

På mellemlang sigt har Rådet og Kommissionen den 17. december 1999 vedtaget en fælleserklæring, ifølge hvilken der for perioden 2001-2003 vil blive åbnet et flerårigt kontingent på 4 000 ton med en toldsats på 6 %. Dette kontingent vil gøre det muligt for EU-virksomhederne at løse problemet med det ovenfor nævnte produktionsunderskud. Det vil også for de EU-virksomheder, der er nødt til at foretage strukturalpasninger, lette overgangen til en øget konkurrence på EU-markedet og på verdensmarkedet.

⁽¹⁾ EFT C 26 E af 26.1.2001.

(2001/C 187 E/173)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0026/01 af Marianne Thyssen (PPE-DE) til Kommissionen

(17. januar 2001)

Om: Omstillingen til euro ved anvendelse af elektroniske betalingssystemer

For 2001 er der planlagt omfattende oplysningskampagner for offentligheden for at omstillingen af nationale mønter og sedler til euromønter og -sedler sker så gnidningsfrit som muligt.

Der er ingen tvivl om, at forbrugerne skal tilskyndes til i så høj grad som muligt at gøre brug af elektroniske betalingssystemer med henblik på en hurtigere omstilling.

Er Kommissionen klar over, at denne omstilling ikke er gratis, og at udgifterne pålægges distributionssektoren og forbrugerne? I nogle medlemsstater, herunder Belgien, eksisterer der tilsyneladende fortsat et monopol på markedet for elektroniske betalingssystemer. Har Kommissionen modtaget klager angående dette? Har Kommissionen selv foretaget undersøgelser i denne sag? Hvilke konkrete foranstaltninger agter Kommissionen at træffe i tidsrummet inden den faktiske omstilling af nationale mønter og sedler for at udelukke misbrug af en dominerende position?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(1. marts 2001)

Kommissionen er opmærksom på, at der er omkostninger ved elektronisk betaling, ligesom der er det ved enhver anden form for betaling, herunder kontant betaling, og at omkostningerne kan blive påført brugerne af de elektroniske betalingssystemer, det vil sige de handlende og forbrugerne.

Kommissionen har modtaget en klage fra Unizo (tidligere NCMV), en belgisk sammenslutning af detailhandlere, mod Banksys, operatøren af det belgiske elektroniske betalingssystem BanContact/Mister-Cash. Ifølge Unizo misbruger Banksys sin dominerende stilling på det belgiske marked for elektroniske betalingssystemer ved at forlange urimelige og diskriminerende priser af mindre handlende. Kommissionen undersøger klagen og forventer at afslutte undersøgelserne i løbet af i år.

Det kan ikke udelukkes på forhånd, at der foreligger misbrug af en dominerende stilling i henhold til EF's konkurrenceret, og Kommissionen kan naturligvis indlede en undersøgelse, hvis der er konkrete tegn på, at en virksomhed misbruger sin dominerende stilling på et givet marked. En sådan undersøgelse kan indledes på grundlag af en klage eller ex officio.

(2001/C 187 E/174)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0027/01 af Paulo Casaca (PSE) til Kommissionen

(17. januar 2001)

Om: Kærnemælksforsyning

I punkt 36 i Revisionsrettens særberetning nr. 1/99 om støtten til anvendelse af skummetmælk og skummetmælkspulver til dyrefoder⁽¹⁾ hedder det: »Det konstateredes i Nederlandene, at den største støttemodtager (98 % i 1996) leverede kærnemælk, der ikke var denatureret, til et landbrug i Tyskland. De nederlandske myndigheder havde aldrig kontrolleret, om kærnemælken skulle bruges til dyrefoder, og de havde heller ikke bedt de tyske myndigheder om at foretage en sådan kontrol.«

I Kommissionens svar (som er medtaget i beretningen) anføres det: »Med hensyn til det nederlandske tilfælde (punkt 36) har Kommissionens tjenestegrene indledt proceduren med henblik på gennemførelse af den opfølgende kontrol på stedet.«

Kan Kommissionen på denne baggrund oplyse følgende:

- Hvilken virksomhed (eller virksomheder) drejer det sig om?
- Hvilke foranstaltninger har Kommissionen og de lokale myndigheder truffet?
- Hvilken opfølgende kontrol er og vil der blive gennemført?
- Hvordan er den nuværende situation?

⁽¹⁾ EFT C 147 af 27.5.1999.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michael Schreyer

(15. marts 2001)

Kommissionen kan i lyset af Revisionsrettens særberetning nr. 1/99 bekræfte, at Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) har gennemført den opfølgende kontrol, det ærede medlem nævner.

I den forbindelse vil Kommissionen besvare det ærede medlems specifikke spørgsmål som følger:

- a) Af hensyn til kravet om fortrolighed kan navnene på de pågældende virksomheder ikke oplyses.
- b) og c) OLAF har gennemført to kontrolbesøg. Det første i Nederlandene i juni 1999 hos en kærnemælksproducent, der modtog støtte, og det andet i Tyskland i juli 1999 hos en kærnemælksaftager. I begge tilfælde blev kontrolbesøgene gennemført i partnerskab med de nationale myndigheder i medfør af Rådets forordning (EØF) nr. 595/91 af 4. marts 1991 om uregelmæssigheder og tilbagebetaling af beløb, der uberettiget er udbetalt inden for rammerne af finansieringen af den fælles landbrugspolitik samt om oprettelse af et informationssystem på dette område samt om ophævelse af forordning (EØF) nr. 283/72 ⁽¹⁾.
- d) Efter at have udført kontrol på stedet og afklaret visse retlige aspekter i den forbindelse konkluderede OLAF, at mistanken om, at der var sket uregelmæssigheder, var ubegrundet. De to berørte medlemsstater blev informeret om resultatet i maj 2000 og sagen afsluttet.

Det ærede medlem bør også bemærke sig, at den pågældende ordning, Kommissionens forordning (EØF) nr. 1105/68 af 27. juli 1968 om gennemførelsesbestemmelser ved ydelse af støtte for skummetmælk til foderbrug ⁽²⁾, der indeholder bestemmelser om støtte til kærnemælk, der direkte anvendes til foderbrug, blev ophævet den 31. december 1999 i forbindelse med revideringen og ændringen af støtteforanstaltningerne i medfør af den fælles landbrugspolitik.

⁽¹⁾ EFT L 67 af 14.3.1991.

⁽²⁾ EFT L 184 af 29.7.1968.

(2001/C 187 E/175)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0034/01

af Erik Meijer (GUE/NGL) til Rådet

(18. januar 2001)

Om: Affolkning af tyndbefolkede landdistrikter i Colombia som følge af amerikansk gift mod plantevækst

1. Kan Rådet bekræfte, at besprøjtning fra fly af plantebeskyttelsesmidlet »Round Up« som led i »Colombia planen« ikke er begrænset til at forhindre dyrkning af kokaplanter, men ifølge nederlandsk tv også er rettet mod uberørt urskov højt oppe i bjergene, hvilket intet har at gøre med at bekæmpe produktionen af råstoffer til narkotika?
2. Hvorledes vurderer Rådet det indtryk, man i mellemtiden har fået af, at brugen af plantebeskyttelsesmidler i stigende grad er rettet mod at forgifte vandkilder, hvorved de beboede områder længere nede, bliver ubeboelige og dermed affolkes, og at man derved ikke bekæmper dyrkningen af råstoffer til narkotika, men de oprørske bønders leveområder?
3. Deler Rådet min frygt for, at man ved at fordrive mennesker og gøre dem brødløse risikerer, at disse mennesker bliver afhængige af, at de inddrages i handel med og produktion af narkotika, da dette er den letteste måde, hvorpå de kan skaffe nye indtægter, og at man dermed opnår det modsatte af den argumentation, der bruges for at retfærdiggøre miljøets ødelæggelse?

4. Hvorledes vurderer Rådet en sådan bestræbelse for at affolke afsides beliggende områder og fordrive indbyggerne til byerne, der minder om dramaet i Vietnam, hvor man i 60'erne og 70'erne ligeledes via indgreb fra Amerikas Forenede Stater forsøgte med plantebeskyttelsesmidler (det berygtede »Agent Orange») at gøre omstridte områder ubebolige for mennesker ved at udrydde floraen?
5. Er Rådet rede til at gøre alt for at medvirke til at forhindre en gentagelse af et sådan drama og som første skridt modvirke, at Den Europæiske Union eller dens medlemsstater kommer i en situation, hvor den bliver medansvarlig for dette drama?

Svar

(24. april 2001)

Som det ærede medlem ved, har Rådet haft lejlighed til at underrette Europa-Parlamentet om sin holdning til aktiviteterne i Columbia ved flere lejligheder, senest den 31. januar 2001 under debatten i Parlamentet med kommissær Poul Nielson og den svenske statssekretær Lars Danielsson om Colombia-planen.

Rådet følger meget nøje de komplekse og mangesidede problemer i Colombia og har givet udtryk for, at det er fast besluttet på at støtte fredsprocessen på den mest hensigtsmæssige måde.

Hvad angår spørgsmålet om sprøjtning af ulovlige afgrøder fra fly har Den Europæiske Union haft lejlighed til at give udtryk for sin holdning over for de colombianske myndigheder og især til at give udtryk for tvivl om foranstaltningens effektivitet. Den Europæiske Union har fremmet colombianske initiativer vedrørende uafhængig international overvågning af sprøjtning fra fly på grundlag af procedurer, der er udarbejdet af colombianske myndigheder. EU har også gjort de colombianske myndigheder opmærksomme på faren for, at sprøjtningen fra fly får en negativ indvirkning på tidligere og fremtidige EU-samarbejdsprojekter. Endelig har EU haft lejlighed til at give udtryk for, at Unionen er overbevist om, at dyrkning af alternative afgrøder er den mest effektive metode til bekæmpelse af ulovlig vegetabilsk produktion.

Den Europæiske Union arbejder på en selvstændig europæisk pakke til støtte for fredsprocessen i Colombia, som vil blive orienteret mod at modernisere den colombianske administration, styrke retsstaten, udvikle alternative afgrøder og beskytte miljøet.

Der er for øjeblikket en ekspertgruppe i Colombia for at finde frem til konkrete samarbejdsprojekter. Den europæiske pakke vil blive forelagt på det internationale møde om fredsprocessen i Colombia, der finder sted i Bruxelles i april i år.

Endelig har Den Europæiske Union også bidraget med 6,5 mio. EUR til projekter vedrørende internt fordrevne og bidrager til bekæmpelsen af narkotikaproduktion på flere måder.

(2001/C 187 E/176)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0035/01 af María Izquierdo Rojo (PSE) til Kommissionen

(16. januar 2001)

Om: Forskelsbehandling af mandlige pensionister i forbindelse med udbetaling af børnepenge

Den i Frankrig gældende lovgivning vedrørende udbetaling af børnepenge til mandlige pensionister er diskriminerende og uretfærdig, fordi de nationale bestemmelser om civile og militære pensioner forudsætter, at børnepenge udelukkende betales til kvinder eller under diskriminerende forudsætninger. I Tyskland derimod anvendes korrekte bestemmelser for tilkendelse af børnepenge, idet der udbetales det samme beløb til mænd og kvinder uden forskelsbehandling.

Denne diskriminerende behandling af mænd er en overtrædelse af unionstraktatens bestemmelser om ligestilling mellem mænd og kvinder med hensyn til social sikring og løn. Da Kommissionen burde overvåge håndhævelsen af princippet om ligestilling mellem mænd og kvinder, og da de europæiske mænd også burde nyde godt af ligestillingspolitikken, bedes Kommissionen oplyse, om den ikke mener, at der burde sættes en stopper for denne forskelsbehandling?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(7. marts 2001)

Vedrørende det spørgsmål, det ærede medlem rejser, kan Kommissionen oplyse, at den allerede den 5. april 2000 har stævnet de franske myndigheder for deres manglende overholdelse af artikel 141 (tidligere artikel 119) i EF-traktaten, således som den fortolkes af Domstolen, bl. a. i sagerne C-7/93 (Bestuur van het Algemeen burgerlijk pensioenfonds mod G.A. Beune)⁽¹⁾ og C-147/95 (DEI mod Efthimios Evrenopoulos)⁽²⁾, og for manglende overholdelse af Rådets direktiv 96/97/EF af 20. december 1996 om ændring af direktiv 86/378/EØF af 24. juli 1986 om gennemførelse af princippet om ligebehandling af mænd og kvinder inden for de erhvervstilknyttede sociale sikringsordninger⁽³⁾, som udtryk for denne retspraksis. Det bemærkes, at Domstolen allerede dømte Frankrig ved dom af 8. juli 1999 i sag C-354/98 (Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik)⁽⁴⁾ for ikke at have meddelt foranstaltninger til gennemførelse af direktiv 96/97/EF.

Specielt i spørgsmålet om pensioner, såvel civile som militære, har Domstolen allerede modtaget to præjudicielle forelæggelser fra de nationale franske domstole (C-366/99 Criesmar og C-206/00 Moufflin).

⁽¹⁾ Samling af Domstolens Afgørelser 1994 I-4471.

⁽²⁾ Samling af Domstolens Afgørelser 1997 I-2057.

⁽³⁾ EFT L 46 af 17.2.1997.

⁽⁴⁾ Samling af Domstolens Afgørelser 1999 I-4927.

(2001/C 187 E/177)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0036/01

af Joaquim Miranda (GUE/NGL) til Kommissionen

(16. januar 2001)

Om: Ansøgning om støtte fra Samhørighedsfonden til det flerkommunale vandforsynings- og spildevandsrensningssystem i det nordlige Alentejo

En højtstående repræsentant for den portugisiske offentlige virksomhed »Águas de Portugal« bekræftede på et nyligt møde i Portalegres bystyre (som undertegnede er medlem af), at der var blevet forelagt Kommissionen en ansøgning om støtte fra Strukturfondene/Samhørighedsfonden til det ovennævnte system.

Det forholder sig imidlertid sådan at:

- a) Det omtalte system, som ville omfatte en væsentlig del af de i Portalegre-distriktet beliggende 15 kommuners formue, er blevet skabt ved et dekret fra ministeriet for miljø og fysisk planlægning under den portugisiske regering (lovdekret nr. 128/2000) uden forudgående høring af de berørte kommuner;
- b) der i øjeblikket af disse kommuner er ved at blive foretaget en undersøgelse af mulighederne for tilslutning til dette system og oprettelse af et aktieselskab, som skal forestå den dermed forbundne administration, eftersom kommunerne på det tidspunkt, hvor ansøgningen blev forelagt, tydeligvis endnu ikke havde udtalt sig om nogen af delene og endnu mindre om de betingelser, der var forbundet med en sådan ansøgning, selvom denne ville omfatte en betydelig del af den formue, der (endnu) tilhører dem;
- c) en af de berørte kommuner, nemlig Portalegre, allerede har tilkendegivet, at den er imod tilslutningen til systemet, og andre kommuner at de muligvis vil indtage en tilsvarende holdning, og at
- d) det portugisiske parlament allerede har indledt drøftelserne af lovforslag nr. 257/VIII, som hvis det vedtages vil bringe det ovennævnte lovdekret og følgelig systemet i dets nuværende udformning til fornyet debat.

Forelæggelsen af en ansøgning om støtte fra Strukturfondene/Samhørighedsfonden under de ovennævnte omstændigheder giver anledning til at stille følgende spørgsmål:

1. Hvilket organ står som ansvarlig for ansøgningsproceduren, og under hvilke betingelser blev ansøgningen udformet?
2. Hvilke projekter omfatter den, og hvor store investeringsbeløb kræver de?
3. I hvilket omfang agter Kommissionen at beskytte de berørte kommuners formuer og de pågældende investeringsprojekter, navnlig hvad angår de kommuner, der allerede har udtalt sig eller agter at udtale sig imod tilslutning til systemet?
4. Hvad agter Kommissionen at foretage sig i forbindelse med en sådan ansøgning i tilfælde af, at et systemet ikke vil blive ført ud i livet og i hvert fald ikke under de betingelser, som den portugisiske regering har fastlagt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(20. februar 2001)

De portugisiske myndigheder har hidtil ikke indgivet nogen ansøgning om støtte fra Samhørighedsfonden til det pågældende projekt. Det flerkommunale system i det nordlige Alentejo er dog opført blandt de projekter, der kan medfinansieres af ovennævnte fond, og er anført i referencerammen for dette instrument. Det indgår nemlig i den integrerede fremgangsmåde, der lægges op til i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF af 23. oktober 2000 om fastlæggelse af en ramme for Fællesskabets vandpolitiske foranstaltninger ⁽¹⁾.

Projekter til finansiering fra Samhørighedsfonden indgives altid af generaldirektoratet for regionaludvikling under planens portugisiske minister.

Kommissionen gennemgår projekterne, som de forelægges af den ansøgende medlemsstat. Bevarelsen af kommunernes formue er underlagt de nationale love.

Generelt kan Kommissionen i det tilfælde, hvor et system, der medfinansieres af Samhørighedsfonden, ikke iværksættes efter betingelserne for udbetaling af støtte, suspendere, reducere eller afskaffe støtten efter de gældende regler ⁽²⁾.

Med hensyn til eventuel finansiering af visse dele af det pågældende system via strukturfondene i forbindelse med partnerskabet for forvaltning af fondene efter de gældende bestemmelser ⁽³⁾ tilkommer det desuden de portugisiske myndigheder at gennemgå og godkende de fremlagte projekter. De skal især sørge for overholdelse af EF-lovgivningen og udvælgelseskriterierne i det operationelle program (OP) og programmeringstillægget. Ved den intervention, som Fællesskabet medfinansierer, skal der generelt tilstræbes en maksimal udnyttelse af de offentlige ressourcer og de tilstræbte mål med hensyn til serviceydelser til befolkningerne nås til de laveste omkostninger.

Oplysninger om eventuel ansøgning for projektet i OP Alentejo kan indhentes hos formanden for kommissionen for regional koordinering i Alentejo, som forvalter ovennævnte program.

⁽¹⁾ EFT L 327 af 22.12.2000.

⁽²⁾ Rådets forordning (EF) nr. 1265/1999 af 21. juni 1999 om ændring af bilag II til forordning (EF) nr. 1164/94, EFT L 161 af 26.6.1999.

⁽³⁾ Rådets forordning (EF) nr. 1260/1999 af 21. juni 1999 om vedtagelse af generelle bestemmelser for strukturfondene, EFT L 161 af 26.6.1999.

(2001/C 187 E/178)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0044/01
af Antonios Trakatellis (PPE-DE) til Kommissionen

(16. januar 2001)

Om: Privatisering af Olympic Airways

Under henvisning til den græske regerings planer om at privatisere Olympic Airways ved at erklære selskabet konkurs og splitte det op i to selskaber, et aktivt og et passivt, samt de oplysninger, jeg modtog i besvarelsen af min foregående forespørgsel, ifølge hvilke Kommissionen er i færd med at undersøge det omstrukturingsprogram for O.A., som de græske myndigheder har forelagt, ud fra de ordninger, der gælder for statsstøtte i henhold til Amsterdam-traktatens artikel 88, bedes Kommissionen besvare følgende:

1. Er planen for privatisering og derpå følgende redning og omstrukturering af O.A., som er en kriseramtvirksomhed i henhold til reglerne for statsstøtte, rettidigt blevet forelagt Kommissionen til godkendelse?
2. I hvor høj grad er støtten til omstrukturering, kapitaltilførslerne, eftergivelsen af gæld, lånene, skattelettelserne, de nedsatte socialforsikringsbidrag og de garantier for lån, som foreslås i den pågældende plan fra den græske regering, i overensstemmelse med fællesskabsbestemmelserne?
3. Den græske stat, der er aktionær i selskabet, afsætter sine aktier i forbindelse med salget af O.A. Hvilke betingelser bør dette salg under disse omstændigheder være underlagt, for at det ikke rummer elementer af statsstøtte i henhold til Kommissionens særlige regler og retningslinjer vedrørende flytransport⁽¹⁾, og er der foretaget nogen vurdering af selskabet af en uvildig ekspert, som ifølge de gældende regler over for Kommissionen skal dokumentere selskabets værdi, når det er i drift, og, hvis Kommissionen skønner det nødvendigt, en realiseringsværdi?
4. Er der for Kommissionen forelagt en rapport, som fastsætter værdien eller værdierne i forbindelse med salg, så den kan at vurdere det reelle omfang af støtten?
5. Kræver Kommissionen, at selskabet tilbagebetaler gæld, der er forfaldet, og hvad er omfanget af denne gæld?
6. Hvad er Kommissionens holdning til, at selskabet er blevet tildelt et lån på 16 mia. drakmer til finansiering af flytningen til den nye lufthavn i Spata til trods for, at det tydeligvis er ude af stand til at gennemføre den pågældende overflytning samt betale for det udførte arbejde?

⁽¹⁾ Kommissionens meddelelse EFT C 350 af 10.12.1994.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(16. februar 2001)

Privatiseringen af flyselskabet Olympic Airways er på indværende tidspunkt kun nået til den indledende fase og er endnu ikke blevet meddelt Kommissionen officielt. Kommissionen er dog løbende i nær kontakt med de græske myndigheder i forbindelse med denne sag. Hverken resultaterne af udbudsproceduren eller de nærmere omstændigheder i forbindelse med privatiseringen af denne virksomhed er for øjeblikket kendt, så på indværende stadium forekommer det forhastet at udtale sig om, hvor vidt der er tale om en eventuel statsstøtte og om den er i overensstemmelse med fællesmarkedet. Kommissionen agter dog at anvende de bestemmelser om støtte til civilflyvning, som det ærede medlem henviser til.

Hvad angår overførslen af aktiviteterne i Olympic Airways til lufthavnen i Spata, har Kommissionen allerede ved brev af 10. november 2000 givet de græske myndigheder meddelelse om sin beslutning om at tillade anvendelse af statsgarantier til finansiering af en del af denne overførsel ved lån.

(2001/C 187 E/179)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0045/01
af Christos Zacharakis (PPE-DE) til Kommissionen

(16. januar 2001)

Om: Tyrkiskcyprioters bortførelse af en græskcypriot

Den 13. december blev den græskcypriotiske byggeentreprenør Panikos Tziakourmas bortført, da han befandt sig på de britiske basers område. Ifølge rapporten fra politiet ved de britiske baser på Cypern blev bortførelsen begået af en gruppe ukendte tyrkiskcypriotiske mænd, hvorefter P. Tziakourmas af bortførerne blev bragt til det tyrkisk besatte område og efterladt dér i selskab med halvandet kilo indisk kannabis, som blev anbragt ved siden af ham. Straks efter indfandt det såkaldte »tyrkiskcypriotiske politi« sig på stedet og pågreb ham, idet de sigtede ham for at være i besiddelse af narkotika. Tziakourmas har et uplettet strafferegister i enhver henseende og har i de seneste ti år beskæftiget tyrkiskcypriotiske arbejdere.

Eftersom der i forbindelse med bortførelsen og tilbageholdelsen af P. Tziakourma er tale om terror og gidseltagning og dermed overtrædelse af folkeretten samt den europæiske konvention om menneskerettigheder, og på baggrund af de forpligtelser, som Tyrkiet har indgået over for Den Europæiske Union, hvad angår demokratisering og respekt for menneskerettighederne, de gældende fællesskabsbestemmelser og retsstatsprincipperne, bedes Kommissionen besvare følgende:

1. Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe for at lægge pres på Tyrkiet med henblik på omgående løsladelse af P. Tziakourma?
2. Hvilke virkninger har denne omstridte handling for udviklingen henimod Tyrkiets tiltrædelse af EU og den økonomiske støtte, som EU har til hensigt at yde for at lette denne tiltrædelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Günter Verheugen

(16. februar 2001)

Kommissionen er bekendt med omstændighederne omkring tilbageholdelsen af den græsk-cypriotiske byggeentreprenør Panikos Tziakourmas den 13. december 2000. Det forlyder, at Panikos Tziakourmas blev bortført fra de østbritiske basers område. Følgelig har den britiske regering taget sagen op over for lederen af det tyrkisk-cypriotiske samfund og myndighederne i Ankara. Kommissionen følger fortsat situationen nøje.

Et af kriterierne for medlemskab, der blev vedtaget på Det Europæiske Råds møde i København i 1993, er, at ansøgerlandene sikrer retsstatsprincippet og respekten for menneskerettighederne. I denne kontekst er det en vigtig faktor, at Tyrkiet opfylder sine forpligtelser som medlem af Europarådet. Kommissionen overvåger nøje, om alle ansøgerlandene opfylder disse forpligtelser, og rapporterer regelmæssigt til Parlamentet og medlemsstaterne om udviklingen på disse områder.

(2001/C 187 E/180)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0046/01
af Ursula Schleicher (PPE-DE) til Kommissionen

(22. januar 2001)

Om: L-Cystein af menneskehår

Ifølge Kommissionens svar af 28.11.2000 på forespørgsel P-3343/00⁽¹⁾ overvejer Kommissionen i øjeblikket, om man ved hjælp af et direktiv om tilpasning af direktiv 76/768/EØF⁽²⁾ til de tekniske fremskridt kan ændre nr. 416 i bilag II. Svaret indeholder et forslag til en formulering. Det påskønnes, at Kommissionen har givet et udførligt svar. Desværre blev det første spørgsmål i forespørgslen ikke besvaret. Det første spørgsmål lyder som følger: Har Kommissionen under behandlingen af dispensationen ud over videnskabelige synspunkter også inddraget etiske synspunkter?

På grund af Kommissionens svar omformuleres spørgsmålet som følger:

- Inddrager Kommissionen etiske synspunkter i sine igangværende overvejelser om, hvorvidt der kan foretages en tilpasning af det eksisterende direktiv?
- Det hidtidige forbud mod udvinding af L-Cystein fra menneskehår har bl.a. været begrundet med, at der er risiko for at overføre Creutzfeldt-Jacob og bestemte virussygdomme.
- Mener Kommissionen virkelig, at det er forsvarligt at svække forbuddet — også i lyset af den nyeste viden om BSE og den fremherskende usikkerhed om overførsel af Creutzfeldt-Jacob?

(¹) EFT C 136 E af 8.5.2001, s. 224.

(²) EFT L 262 af 27.9.1976, s. 169.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(19. marts 2001)

I henhold til Rådets direktiv 76/768/EØF af 27. juli 1976 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om kosmetiske midler (kosmetikdirektivet) bør beskyttelse af den offentlige sundhed være grundlaget for Fællesskabets bestemmelser på kosmetikområdet. Dette mål bør dog nås med midler, som ligeledes tager hensyn til den økonomiske og teknologiske nødvendighed. Den tekniske udvikling nødvendiggør en hurtig tilpasning af de tekniske forskrifter i dette direktiv for at sikre, at kun sikre kosmetiske produkter markedsføres. Derfor er Den Videnskabelige Komité for Kosmetiske Produkter og andre Forbrugsvarer end Levnedsmidler bemyndiget til at afgive udtalelser om forbrugersundhed og -sikkerhed på kosmetikområdet på grundlag af videnskabelige oplysninger og under hensyntagen til etiske overvejelser, som f.eks. brug af frivillige forsøgspersoner.

Når Kommissionen fremsætter forslag til teknisk tilpasning af direktivet, tager den derfor hensyn til både de videnskabelige og de etiske synspunkter, som komitéen fremkommer med i sine udtalelser.

Den Videnskabelige Komité for Kosmetiske Produkter og andre Forbrugsvarer end Levnedsmidler og Den Videnskabelig Styringskomité har foretaget en risikovurdering af aminosyrer som f.eks. L-cystein, der udvindes ved hjælp af hydrolyse af menneskehår.

Denne risikovurdering viser, at sådanne aminosyrer er sikre, hvilket bygger på følgende kendsgerninger:

- Hidtil er der ikke påvist prioner med tilknytning til overførbare spongiforme encephalopatier (TSE) i hår.
- I kosmetik anvendes disse hydrolysater kun til udvortes brug, og der er ikke noget, der tyder på, at TSE kan overføres ved udvortes brug
- Den meget strenge procedure, der fører til fjernelse af peptider, sikrer, at det ansvarlige prion udelukkes.
- Aminosyrer kan som følge af deres beskaffenhed ikke overføre TSE.

Afslutningsvis kan det fastslås, at de foreliggende videnskabelige undersøgelser på alle måder understøtter ændringen af nr. 416 i bilag II til kosmetikdirektivet.

(2001/C 187 E/181)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0050/01 af Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen

(22. januar 2001)

Om: Den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik og NMD-initiativet

USA's præsident, George W. Bush, er en varm fortaler for det såkaldte anti-raketskjold (nationalt missilforsvar, NMD).

Antiraketkjoldet skal beskytte USA mod et raketangreb. Projektet er imidlertid en trussel mod sikkerheden på det europæiske kontinent. Den russiske regering henviser til NMD-projektets uforenelighed med ABM-traktaten (antiballistisk missil (ABM)) fra 1972. Den britiske udenrigsminister Robin Cook frygter et nyt våbenkapløb.

Hvis den amerikanske regering virkelig vil opstille et antiraketkjold, har den brug for den britiske regerings støtte. En del af skjoldet skal anbringes i North Yorkshire.

1. Hvad mener Kommissionen om anti-raketkjoldet (nationalt missilforsvar)?
2. Mener Kommissionen, at anti-raketkjoldet (nationalt missilforsvar) er i overensstemmelse med ABM-traktaten fra 1972? I bekræftende fald hvilke argumenter vil Kommissionen da fremføre for at bevise, at anti-raketkjoldet (nationalt missilforsvar) er i overensstemmelse med ABM-traktaten fra 1972?
3. Deler Kommissionen den britiske udenrigsminister Robin Cooks frygt for et nyt våbenkapløb, hvis USA udvikler sit anti-raketkjold? I benægtende fald hvilke argumenter vil Kommissionen da fremføre til bevis for, at den britiske udenrigsminister Robin Cooks frygt er ubegrundet?
4. Er Kommissionen på baggrund af sine svar på spørgsmål 1, 2 og 3 for eller imod at placere en del af antiraketkjoldet i North Yorkshire?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(30. marts 2001)

Dette er et forsvarsanliggende, der falder uden for Fællesskabets beføjelser.

(2001/C 187 E/182)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0053/01 af Giuseppe Pisicchio (PPE-DE) til Kommissionen

(16. januar 2001)

Om: Situationen omkring pengeinstituttet Carime

Følgende bedes besvaret af kommissæren for konkurrence: Den italienske nationalbank gav i 1990'erne bankkonsortiet Cariplo tilladelse til gennem sit filialnet at overtage nogle af de mere betydningsfulde syditalienske pengeinstitutter, Carical, Caripuglia, Carisalerno og Mediocredito Sud, som havde oparbejdet en betydelig gæld. For de 400 bankfilialer med over 4000 ansatte betalte Cariplo kun nogle få hundrede mia. ITL.

Overtagelsen var dobbelt indbringende. Dels i skattemæssig henseende, idet de arvede gældsposter kunne opføres i det konsoliderede regnskab, dels fordi skattefradraget og den efterfølgende rekonstruering af den nye aktiekapital, der indebar en nedskrivning af de gamle aktier efter parametre, der forringede deres værdi voldsomt, hvis de ikke blev ombyttet til nye, bevirkede, at den kapital, der var blevet betalt for overtagelsen af bankerne, blev tjent ind igen.

De pengeinstitutter, som Cariplo overtog, blev lagt sammen i en enkelt virksomhed ved navn Carime, hvis aktie majoritet, 66 %, i november 2000 blev afhændet for 2 300 mia. ITL til Banca Popolare Commercio e Industria i Veneto, som var betydeligt mindre end Carime.

På tidspunktet for overtagelsen havde Carime 20 000 mia. ITL i indlån og 6 000 mia. ITL i udlån fortrinsvis til lokaludviklingsprojekter — på et tidspunkt, hvor behovet er særligt stort.

Hvilke initiativer vil Kommissionen træffe for — i overensstemmelse med Kommissionens politiske bestræbelser på at komme forhold til livs, der forårsager ulige konkurrence og ulige adgang til kredit i mål 1-områderne — at bekæmpe forhold, som på grund af forringelsen af de lokale virksomheders kreditadgang forhindrer en afbalanceret udvikling i de syditalienske regioner?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(2. marts 2001)

Fusionerne, som det ærede parlamentsmedlem henviser til, blev undersøgt og godkendt af nationale myndigheder, da Rådets forordning (EØF) nr. 4064/89 af 21. december 1989 om kontrol med fusioner og virksomhedsoverdragelser⁽¹⁾ ikke finder anvendelse på fusionerne.

Det erindres, at det er en væsentlig forudsætning for at anvende EF-traktatens konkurrenceregler, at der foreligger en skadelig påvirkning af samhandelen mellem medlemsstaterne. Som følge heraf kan en sag vedrørende et nationalt eller lokalt forhold falde udenfor anvendelsesområdet for ovennævnte bestemmelser.

Det forhold, som det ærede parlamentsmedlem har beskrevet, synes overvejende at være af national, hvis ikke regional, karakter, og forholdet kan derfor ikke forventes at påvirke den mellemstatslige samhandel væsentligt.

Under disse omstændigheder har Kommissionen ikke kompetence til at tage forholdsregler med henblik på at løse den beskrevne problemstilling.

⁽¹⁾ EFT L 395 af 30.12.1989 genoptrykt i EFT L 257 af 21.9.1990.

(2001/C 187 E/183)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0055/01
af Dorette Corbey (PSE) til Kommissionen**

(16. januar 2001)

Om: Brandhæmmende midler

Både i Det Forenede Kongerige og i Irland er anvendelsen af brandhæmmende midler ved siddemøbler obligatorisk. Dette har resulteret i en nedgang i antallet af dødsofre som følge af brand i hjemmet (jf. Effectiveness of the Furniture and Furnishings, Government consumer safety research, DTI). Ulempen ved anvendelsen af brandhæmmende midler er imidlertid eventuelle skader for miljøet: brandhæmmende midler forstyrrer hormonbalancen. I svar på tidligere forespørgsler (af Whitehead, Watson og Sterckx) har Kommissionen meddelt, at den agter at evaluere eksisterende normer for brandsikkerhed og om nødvendigt opstille en ny standardiseringsnorm.

1. Hvornår agter Kommissionen at gøre anvendelsen af brandhæmmende midler ved siddemøbler obligatorisk?

2. Hvilke brandhæmmende midler vil Kommissionen med henblik på deres hormonforstyrrende virkning undtage fra obligatorisk anvendelse eller endda helt forbyde?

I de senere måneder er der sket to tragiske ulykker i henholdsvis Østrig og Nederlandene, hvorunder beklædnings brandfarlighed har spillet en rolle.

3. Er Kommissionen af den opfattelse, at behandling med brandhæmmende midler af bl.a. sportstøj og »gå-i-byen-tøj« skal være obligatorisk? I bekræftende fald, hvilke initiativer kan forventes hvornår?

4. Mener Kommissionen, at advarselsetiketter vil være en god foranstaltning?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(13. marts 2001)

Polstrede møbler og beklædning som sådan er ikke underkastet en specifik fællesskabslovgivning vedrørende sikkerhed, herunder resistens over for ild. De falder ind under anvendelsesområdet for Rådets direktiv 92/59/EØF af 29. juni 1992 om produktsikkerhed i almindelighed⁽¹⁾, som fastsætter et generelt krav om sikkerhed. Dette direktiv henviser til de europæiske standarder, hvis overholdelse forudsættes at være i overensstemmelse med det generelle krav om sikkerhed i direktivets nye udgave, som i øjeblikket er under udarbejdelse.

Kommissionen skønner, som det kom til udtryk i svarene på mundtlig forespørgsel H-147/00 af Watson i spørgetiden på Parlamentets møde i marts 2000⁽²⁾, og H-303/00 af Sterckx i spørgetiden på Parlamentets møde i april 2000⁽³⁾ og skriftlig forespørgsel E-1212/00 af Whitehead⁽⁴⁾, at det er i denne juridiske sammenhæng, det ærede medlems forespørgsel skal behandles.

Kommissionen gav således i december 2000 Den Europæiske Standardiseringsorganisation (CEN) mandat til at udarbejde europæiske normer for natskjorters brandsikkerhed, og Kommissionen overvejer et nyt mandat om andre kategorier af beklædning.

I spørgsmålet om polstrede møbler hørte Kommissionen i år 2000 medlemsstaterne i udvalget for direktiv 92/59/EØF af 29. juni 1992 om produktsikkerhed i almindelighed, og den indledte i december samme år en høring af europæiske forbrugersammenslutninger for at vurdere behovet for et standardiseringsmandat inden for de nævnte rammer.

Under alle omstændigheder skal bestemmelserne i Rådets direktiv 76/769/EØF af 27. juli 1976 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om begrænsning af markedsføring og anvendelse af visse farlige stoffer og præparater⁽⁵⁾, respekteres. Til anvendelse i tekstilprodukter, som kommer i kontakt med huden, er således visse sundhedsskadelige brandhæmmende stoffer allerede forbudt i direktiv 76/769/EØF, herunder tris(2,3 dibromopropyl)phosphat, tris-asiridinyl phosphinoxid og polybromineret biphenyl. Desuden har Kommissionen foreslået at forbyde pentabromeret diphenyl ether, fordi dette stof er til fare for miljøet, og det er fundet i stigende koncentrationer i modermælk.

Kommissionen har ikke til hensigt at gøre anvendelse af brandhæmmende midler obligatorisk i siddemøbler til privat brug.

I spørgsmålet om sikkerhed på offentlige steder i bredere betydning udvikler Den Europæiske Standardiseringsorganisation i øjeblikket europæiske standarder om klassificering af forhæng og vægbeklædninger på offentlige steder efter deres brandresistens, samt metoder til afprøvning med henblik på en sådan klassificering. Når disse standarder foreligger, vil Kommissionen tilskynde medlemsstaterne til at anvende dem i deres nationale lovgivning.

I spørgsmålet om advarsel i form af mærkning med etiketter er det Kommissionens opfattelse, at sådanne etiketter eventuelt kunne supplere de disponible tekniske løsninger, hvis disse løsninger ikke giver mulighed for en fuldstændig fjernelse af den pågældende risiko. Standardiseringsorganet vil kunne foreslå advarsler af denne type, hvis der ikke findes andre tilfredsstillende tekniske løsninger.

⁽¹⁾ EFT L 228 af 11.8.1992.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets forhandlinger (marts 2000).

⁽³⁾ Europa-Parlamentets forhandlinger (april 2000).

⁽⁴⁾ EFT C 46 E af 13.2.2001.

⁽⁵⁾ EFT L 262 af 27.9.1976.

(2001/C 187 E/184)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0069/01
af Alexander de Roo (Verts/ALE) til Kommissionen

(18. januar 2001)

Om: Foreneligheden af kollektive aftaler mellem producenter om omkostningerne ved genvinding af elektrisk og elektronisk udstyr og udtjente biler med de europæiske konkurrenceregler

I Kommissionens forslag til et direktiv om begrænsning af anvendelsen af visse farlige stoffer i elektrisk og elektronisk udstyr af 13. juni 2000 (KOM(2000) 347⁽¹⁾) pålægger Kommissionen producenter og importører at indføre passende ordninger til genvinding af elektrisk og elektronisk udstyr og at afholde omkostningerne i forbindelse hermed.

I forslaget til direktiv tages der ikke stilling til, hvorledes ordningerne skal finansieres. Man kan vælge mellem en ordning, hvor genvindingsomkostningerne afholdes i fællesskab (en kollektiv ordning) eller en individuelt baseret ordning, hvor producenterne kun skal betale omkostningerne ved genvinding af deres eget udstyr. Med en kollektiv ordning er der ingen økonomiske incitamenter for den enkelte virksomhed til at minimere tilbagetagelsesomkostningerne (via økodesign eller en rationel organisering). Den individuelle ordning indeholder sådanne økonomiske incitamenter og må derfor foretrækkes ud fra et økonomisk og miljømæssigt synspunkt.

Indtil nu har Nederlandene været det eneste land, hvor der fandtes sådanne kollektive ordninger. Både for så vidt angår genvinding af elektrisk og elektronisk udstyr og for så vidt angår genvinding af udtjente biler betaler forbrugeren et ensartet beløb pr. produkt. De nederlandske konkurrencemyndigheder undersøger for tiden, om ordningen for elektrisk og elektronisk udstyr er forenelig med konkurrencereglerne. Imidlertid indgår virksomhederne inden for den kollektive ordning indbyrdes aftaler om en del af prisen. Prisaftaler er som udgangspunkt forbudt. Hidtil har Bundeskartellamt (den tyske forbundskartelmyndighed) også forbudt den såkaldte »visible fee« med den begrundelse, at der er tale om en normal omkostningsfaktor, og at aftaler herom derfor er ulovlige prisaftaler. Det forventes, at de nederlandske kartelmyndigheder også inden for kort tid vil træffe en negativ afgørelse for så vidt angår den kollektive ordning. Selv om begge kartelmyndigheder nu samarbejder med Kommissionens Generaldirektorat for Konkurrence har Kommissionen endnu ikke taget stilling til, om de nederlandske kollektive ordninger er forenelige med de europæiske konkurrenceregler.

Er Kommissionen enig med mig i, at de nederlandske kollektive ordninger vedrørende finansieringen af genvindingen af elektrisk og elektronisk udstyr og udtjente biler er uforenelige med de europæiske konkurrenceregler?

⁽¹⁾ EFT C 365 E af 19.12.2000, s. 184.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(20. februar 2001)

Forfølgelse af miljømål såsom dem, der foreslås i det forslag til direktiv om affald af elektrisk og elektronisk udstyr, det ærede medlem henviser til, fører ofte til skabelse af ny økonomisk virksomhed og nye markeder. Fællesskabets konkurrencepolitik tager først og fremmest sigte på at sikre, at disse nye markeder holdes åbne, og at der findes konkurrence. Mere konkret søger Kommissionen at sikre, at virksomheder med miljøforpligtelser har et virkeligt valg mellem forskellige midler til at opfylde disse forpligtelser, således at den pris, forbrugerne skal betale, ikke bliver uforholdsmæssig høj. De nærmere principper for vurdering af aftaler om tværgående miljøsamarbejde er for nylig blevet nedfældet i Kommissionens meddelelse om retningslinjer for anvendelsen af EF-traktatens artikel 81 på sådanne aftaler⁽¹⁾. Det skal understreges, at de europæiske konkurrenceregler kun finder anvendelse på de konkurrencebegrænsninger, der kan påvirke samhandelen mellem medlemsstater. I praksis må der tages stilling hertil sag for sag.

Med hensyn til de to nederlandske kollektive ordninger, som det ærede medlem henviser til, er ordningen vedrørende elektrisk og elektronisk udstyr kun anmeldt til den nederlandske konkurrencemyndighed, og Kommissionen behandler således ikke denne sag. Den nederlandske konkurrencemyndighed har beføjelse til at anvende EF-traktatens artikel 81, stk. 1, og artikel 82 (tidligere artikel 85 og 86). For så vidt angår

ordningen for bortskaffelse af automobiler til skrotning har såvel den nederlandske konkurrencemyndighed som Kommissionen modtaget en samsvarende anmeldelse, som for tiden er til behandling. Ved undersøgelsen af denne anmeldelse anvender Kommissionen de ovennævnte principper. Eftersom Kommissionens undersøgelse i denne sag ikke er tilendebragt, er det ikke muligt at angive det sandsynlige udfald heraf. Kommissionen skal ikke undlade at underrette det ærede medlem, når undersøgelsen af sagen er færdig.

(¹) EFT C 3 af 6.1.2001.

(2001/C 187 E/185)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0074/01
af Nicholas Clegg (ELDR) til Kommissionen**

(22. januar 2001)

Om: Låneforeninger

Har Kommissionen kendskab til, eller har den selv foretaget sammenlignende undersøgelser af, om der findes låneforeninger i alle EU-lande?

Erfaringen viser, at låneforeninger yder en uvurderlig service ved at tilbyde lån og opsparingskonti til mindre virksomheder og enkeltpersoner, som de almindelige banker og kreditinstitutter måske ellers ikke ville yde en sådan service.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(27. marts 2001)

Kommissionen er fuldt ud klar over den rolle, låneforeninger spiller i Fællesskabet. Med låneforening forstås både organisationer, som hovedsageligt er lokalt organiseret, og som tilbyder låne- og opsparingsordninger til enkeltpersoner, som er medlemmer (egentlige låneforeninger), og organisationer, der almindeligvis kendes som gensidige garantifonde, og som giver deres medlemmer, der er små virksomheder, adgang til kreditter. Låneforeninger er normalt organiseret som et kooperativt, hvilket de gensidige garantifonde også ofte er. I begge tilfælde er det vigtigste formål at gøre det lettere for medlemmerne at få adgang til lån, som, når det drejer sig om låneforeninger, normalt skal bruges til privat forbrug, og når det drejer sig om gensidige garantifonde til erhvervsinvesteringer. I særlige tilfælde udfylder den samme organisation begge funktioner.

Lovgivningsmæssige krav og traditioner vedrørende både låneforeninger og gensidige garantifonde, samt hvad begrebet risikodeling generelt omfatter, varierer meget fra den ene medlemsstat til den anden. Der er ligeledes stor forskel på den offentlige støtte til deres udvikling.

Låneforeninger er navnlig almindelige i f.eks. Det Forenede Kongerige, hvor de falder ind under Credit Unions Act fra 1979. Disse foreninger er specialiseret i at stille finansiering til rådighed for forbrugere med en lav indkomst, og ifølge loven er deres målsætning at fremme sparsommelighed blandt medlemmerne, give medlemmerne mulighed for at låne til en rimelig rente, anvende medlemmernes opsparing til gensidig fordel, undervise medlemmerne i fornuftig anvendelse af penge og i håndtering af deres privatøkonomi. Der findes ingen fællesskabsdirektiver, som omfatter disse institutioner. Låneforeninger i Irland og Det Forenede Kongerige er undtaget fra de tilsynsregler, der gælder for andre kreditinstitutter, som kan modtage indskud fra offentligheden. I begge lande finder nationale tilsynsordninger dog anvendelse.

De gensidige garantifonde oprettes undertiden af små virksomheder eller af deres repræsentanter sammen med finansielle formidlere, som f.eks. banker. De tilbyder længivere garantier og gør det dermed lettere for virksomheder at få adgang til lånefinansiering. De er således med til at løse de problemer, som mange små virksomheder har, dels fordi de har et svagt kapitalgrundlag, og dels fordi bankerne ofte er modvillige til at give dem lån. Dette fremgik også af en række mindre sammenlignende undersøgelser, der blev gennemført for nogle år siden.

For at skabe større opmærksomhed om de gensidige garantifonde har Kommissionen efter indkaldelse af forslag udvalgt Den Europæiske Sammenslutning af Gensidige Garantifonde (AECM) til at organisere en række konferencer i medlemsstaterne, herunder i de medlemsstater, hvor sådanne ordninger ikke er særligt udviklede.

Endvidere iværksatte Kommissionen under det tredje flerårige program for små og mellemstore virksomheder (SMV'er) (1997-2000)⁽¹⁾ en pilotaktion, der støttede både gennemførlighedsstudier og etableringen eller udviklingen af et lille antal gensidige garantifonde (bl.a. i Irland og Det Forenede Kongerige).

Under vækst- og beskæftigelsesinitiativet (1998-2000) og det nye flerårige program til fremme af initiativ og iværksætterånd, navnlig for SMV (2001-2005), som blev vedtaget af Rådet den 20. december 2000, vil fællesskabsmidler, der skal styrke lånegarantiordninger og gensidige garantifonde, blive stillet til rådighed og forvaltet af Den Europæiske Investeringsfond (EIF).

Slutrapporten fra den tredje rundbordskonference for banker og SMV'er nævner den vigtige rolle, som de gensidige garantifonde spiller, og fremhæver nogle eksempler på bedste praksis i Europa⁽²⁾.

⁽¹⁾ KOM(1999) 319 endelig udg.

⁽²⁾ Se: http://europa.eu.int/comm/enterprise/entrepreneurship/financing/round_table.htm#3roundtable.

(2001/C 187 E/186)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0078/01

af **Camilo Nogueira Román (Verts/ALE)** til Kommissionen

(29. januar 2001)

Om: »Opkøb til destruktion« af okser på over 30 måneder for at undgå indtagelse af kød fra dyr smittet med BSE og denne bestemmelses anvendelse i Galicien

Hvilken rækkevidde har bestemmelsen om »opkøb til destruktion« af okser på over 30 måneder, som Rådet (landbrug) vedtog den 4. december for at hindre indtagelse af kød fra dyr smittet med BSE eller kogalskab, hvornår gælder bestemmelsen fra, og hvordan skal den anvendes i EU? Hvordan skal den anvendes i Galicien? Hvor mange dyr kan den omfatte, hvilken teknik skal der anvendes, og hvor store midler vil der blive bevilget?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(20. marts 2001)

Ved forordning (EF) nr. 2777/2000 af 18. december 2000 om ekstraordinære støtteforanstaltninger for oksekødsmarkedet⁽¹⁾ vedtog Kommissionen en ordning med opkøb til destruktion, som trådte i kraft den 1. januar 2001. Det drejer sig om en ekstraordinær markedsstøtteforanstaltning, der har til formål at trække oksekød tilbage fra markedet indtil den 30. juni 2001, hvorefter det bliver obligatorisk at teste alle slagtede dyr på over 30 måneder (OTM-dyr) for bovin spongiform encephalopati (BSE).

Indtil da er det ifølge forordningen kun OTM-dyr, der har reageret negativt på en BSE-test, der kan sælges til konsum, mens dyr, der ikke er testet, bør opkøbes af medlemsstaterne og fjernes permanent fra markedet ved en destrueringsproces.

Selv om denne forordning gælder i alle medlemsstaterne, tillader nogle af dens bestemmelser dog visse undtagelser. Danmark, Nederlandene, Østrig, Finland og Sverige deltager således ikke aktivt i ordningen, hvorimod Tyskland og Luxembourg opkøber OTM-dyr, selv om de har kapacitet til at teste alle OTM-dyr, der sendes til slagtning.

Spanien er et af de lande, der anvender forordningen fuldt ud, men interne problemer med teknisk kapacitet, uddannelse af personale, logistik osv. har givet startforsinkelser på det praktiske plan.

Der er ikke fastsat nogen øvre grænse for, hvor stort et antal dyr ordningen kan dække. Inden for landbrugsbudgettet er der imidlertid afsat 700 mio. EUR til Fællesskabets medfinansiering af sådanne opkøb (70 % af opkøbsprisen).

Bortset fra denne medfinansiering er medlemsstaterne ansvarlige for at tilvejebringe den nødvendige finansiering og tekniske kapacitet til, at ordningen kan fungere tilfredsstillende.

(¹) EFT L 321 af 19.12.2000.

(2001/C 187 E/187)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0082/01
af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Kommissionen

(29. januar 2001)

Om: Obligatoriske tester for sporing af BSE-tilfælde hos dyr, som er mere end 30 måneder gamle, og som er slagtet i Galicien

Hvordan er situationen i begyndelsen af 2001 med hensyn til gennemførelsen af disse obligatoriske tester i Galicien?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(20. marts 2001)

Efter den seneste udvikling i BSE-epidemien i Fællesskabet i slutningen af år 2000 indførte man fra og med den 1. januar 2001 systematiske tester af alt kvæg på over 30 måneder, som indgår i fødekæden, for yderligere at styrke forbrugernes beskyttelse mod BSE.

I begyndelsen af i år blev medlemsstaterne bedt om at sende en rapport til Kommissionen om den aktuelle situation med hensyn til gennemførelsen af de ny BSE-relaterede fællesskabsforanstaltninger. Spanien meddelte, at kravet om at teste alt kvæg på over 30 måneder, som slagtes med henblik på konsum, var blevet gennemført.

Som en del af en ny række inspektionsbesøg, som påbegyndes i marts 2001, har Kommissionen til hensigt at foretage et inspektionsbesøg for at kontrollere gennemførelsen af foranstaltningerne.

(2001/C 187 E/188)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0085/01
af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Rådet

(1. februar 2001)

Om: Hyppige dødsfald ved den sydspanske kyst, som fremprovokeres af de betingelser, som indvandringen af unge afrikanske mænd og kvinder foregår under

Hver uge arresteres der stadigvæk i hundredvis af unge afrikanere, der forsøger at komme ind på Den Europæiske Unions område, nærmere betegnet ind i Spanien, i deres søgen efter arbejde og velstand, som de ikke finder i deres egne lande, som ofte regeres af korrupte ledere, der står under europæiske staters beskyttelse. Mange af disse afrikanere omkommer på grund af de vanskelige betingelser, som de er nødt til at krydse Gibraltar-strædet under, og de spanske myndigheders negative holdning til indvandring, som navnlig er kommet til udtryk i den nyligt vedtagne udlændingelov, som undertiden giver anledning til offentlige ytringer, der grænser til fremmedhad. Mange af os har i de senere år oprørt kritiseret de amerikanske myndigheders holdning, idet vi tillægger dem ansvaret for, at mange latinamerikanske indvandrere er omkommet under forsøg på at krydse Rio Grande, men i dag står vi over for et lignende eller endnu værre fænomen, der udspiller sig ved de spanske kyster, der skiller Afrika fra Europa, uden at de europæiske myndigheder reagerer og forsøger på at undgå det. I dag, den 5. januar 2001, befinder to skibe med hhv. 48 og 16 passagerer ombord sig i havsnød mellem Marokko og Andalusien. Hvilke

politiske foranstaltninger træffer Rådet over for den spanske regering for at forsøge at undgå denne alvorlige skandale, der dagligt udspiller sig i det sydlige Spanien, og som så mange unge afrikanere, som gerne vil arbejde i Europa, lider under?

Svar

(24. april 2001)

Rådet minder det ærede medlem om, at det har svaret på og taget stilling til dette spørgsmål flere gange. Rådet henviser det ærede medlem til svarene på skriftlig forespørgsel P-1391/00 fra Rodi Kratsa-Tsagaropoulou, E-2878/00 fra Camilo Nogueira Román, E-1013/00 fra André Brie og P-3308/00 fra Carlos Bautista Ojeda.

(2001/C 187 E/189)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0086/01 af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Kommissionen

(29. januar 2001)

Om: Tolv ecuadorianske indvandreres død som følge af en ulykke i Murcia (Spanien)

Den 3. januar blev tolv ecuadorianske indvandrere dræbt af et tog i en jernbaneoverskæring i den autonome provins Murcia i Spanien. De pågældende var på vej til deres arbejde i en overfyldt bus. De tolv ecuadorianere var illegalt beskæftiget på et landbrug, de havde hverken værdige boligforhold, en overenskomstmæssig løn, social sikring eller de arbejdsmarkeds-mæssige eller borgerlige rettigheder, som det tilkom dem. De pågældende personers tragiske død minder os om, at der i denne del af Middelhavsområdet bor og arbejder cirka 20 000 latinamerikanske indvandrere, som er beskæftiget i landbruget og som ikke har opholdstilladelse i henhold til den udlændingelov, den spanske regering har indført i overensstemmelse med EF-bestemmelserne, hvis ellers de udtalelser, de spanske myndigheder har fremsat, er korrekte. Kan de spanske myndigheder påberåbe sig EF-bestemmelser til at fastholde ecuadorianske og andre indvandrere i arbejds- og boligforhold som de beskrevne og med en sådan retlig status?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Antonio Vitorino

(22. marts 2001)

Kommissionen har med beklagelse modtaget oplysningen om ulykken, der kostede tolv ulovligt bosiddende personer livet, da de på vej til deres arbejde i en overfyldt bus blev påkørt af et tog i en jernbaneoverskæring. Ulykken viser, ligesom andre triste episoder, at ulovligt beskæftigede personer ikke altid har samme rettigheder som de lovligt beskæftigede. Det er derfor af afgørende betydning, at der på unionsplan udvikles politikker, der kan tage fat på spørgsmålene om ulovlig indvandring og ulovlig beskæftigelse. Unionens beføjelse hertil følger af EF-traktatens artikel 63, nr. 3), litra b), (tidligere artikel 73 K).

Der er endnu ikke vedtaget bindende regler på området. Det er imidlertid Kommissionens hensigt at fremsætte en meddelelse om fælles bekæmpelse af ulovlig indvandring inden længe.

I 1998 vedtog Kommissionen en meddelelse om ulovlig beskæftigelse. Formålet med meddelelsen var at sætte en debat i gang i medlemsstaterne og mellem arbejdsmarkedets parter om den mest relevante strategi for bekæmpelse af ulovlig beskæftigelse. I den forbindelse er en undersøgelse, der gennemgår de initiativer, som medlemsstaterne har taget på grundlag af meddelelsen, blevet afsluttet for nylig.

I en nyere meddelelse fra Kommissionen om en indvandringspolitik i EU⁽¹⁾ er det endvidere fremhævet, at der er behov for indvandring inden for visse økonomiske sektorer, og at indvandring kan bidrage til at modvirke demografisk nedgang. En ny indrejsepolitik kan derfor også få positiv virkning for så vidt angår nedbringelse af antallet af vandrende arbejdstagere, der er ulovligt beskæftigede.

(¹) KOM(2000) 757 endelig udg.

(2001/C 187 E/190)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0090/01
af Rosa Miguélez Ramos (PSE) til Kommissionen**

(29. januar 2001)

Om: BSE: samfinansiering af bekæmpelsesforanstaltningerne

De afgørelser, som Rådet har truffet i relation til planen om at udrydde BSE og bekæmpe udbredelsen af denne sygdom til mennesker, er ved at blive ført ud i livet med mere eller mindre held af de 15 medlemsstater. Nogle af disse foranstaltninger, f.eks. transport af dødt kvæg og destruktion af risikomaterialerne, indebærer, at udgifterne i visse spanske regioner lægges over på kvægavlerne, hvilket fører til forarmelse af en sektor, som er fattig i forvejen, da der er tale om familiebrug; regeringen og de regionale myndigheder lader ikke til at kunne påtage sig de udgifter, som en anvendelse af de af Den Europæiske Unions vedtagne foranstaltninger vil medføre.

Agter Kommissionen at yde ekstraordinære bevillinger til medfinansiering af foranstaltninger som f.eks. destruktion, transport, analyse og udtagelse af prøver, bygning og indretning af nye referencelaboratorier med henblik på at disse udgifter ikke, således som det er sket i visse tilfælde, lægges direkte over på denne sektor, og disse foranstaltninger virkelig kan finde anvendelse og genoprette tilliden hos de europæiske forbrugere?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(21. marts 2001)

Kommissionen medfinansierer allerede nu i vidt omfang denne krises omkostninger, bl.a. gennem en særordning om støtteopkøb i henhold til Kommissionens forordning (EF) 2777/2000 af 18. december 2000 om ekstraordinære støtteforanstaltninger for oksekødmarkedet⁽¹⁾ gennem finansiering af indkøb af prøvemateriale til fremskyndet opsporing af BSE og gennem anvendelse af den offentlige støtteordning inden for rammerne af den fælles markedsordning for oksekød.

De samlede finansielle virkninger af denne pakke af foranstaltninger beløber sig i øjeblikket til næsten 1 mia. EUR.

Inden for rammerne af et første tillægsbudget for regnskabsåret 2001 har Kommissionen anmodet budgetmyndigheden om at stille de beløb til rådighed, der var afsat som reserve (60 mio. EUR), for at give mulighed for finansiering af yderligere prøveudtagninger.

Under de nuværende budgetmæssige og juridiske rammer har Kommissionen ikke mulighed for at gå ind i finansieringen af andre foranstaltninger, som f.eks. forbrænding eller transport af dyrekroppe.

⁽¹⁾ EFT L 321 af 19.12.2000.

(2001/C 187 E/191)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0091/01
af Rosa Miguélez Ramos (PSE) til Kommissionen**

(29. januar 2001)

Om: BSE: massiv nedgravning af kvæg og foder i Mesia (Galicien)

Fundet af en åben losseplads med døde køer i Galicien er følgen af forbrugernes generelle mistillid med hensyn til de foranstaltninger, som er vedtaget på europæisk plan til bekæmpelse af BSE, og, hvad værre er, har dette ført til forarmelse af en sektor, kvægavlerne, som er fattige i forvejen, da praktisk taget samtlige galiciske brug er familiebrug, og disse ikke har været forberedt på den alvorlige krise, der er opstået efter fundet af BSE-syge dyr.

Udover denne dumpning, som kun er blevet behandlet med ulæsket kalk, kan nævnes en anden tidligere dumpning af over 50 tons foder af animalsk oprindelse.

Da man af udtalelser fra de ansvarlige for dumpningerne kan uddrage, at alt dette er sket i overensstemmelse med fællesskabsbestemmelserne, bedes Kommissionen besvare følgende:

Findes der nogen fællesskabsbestemmelser, som påbyder, hvilken behandling, der skal ske af benmel til animalsk foder indeholdende kødrester med henblik på dets bortskaffelse? Og i bekræftende fald, fra hvilken dato? Kan Kommissionen oplyse, om disse bestemmelser indeholder retningslinjer for bortskaffelse af dette benmel og i bekræftende fald, hvilke?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(14. marts 2001)

I henhold til Rådets direktiv 90/667/EØF af 27. november 1990 om sundhedsmæssige bestemmelser for bortskaffelse, forarbejdning og afsætning af animalsk affald og for beskyttelse mod forekomst af patogener i foder fremstillet af dyr, herunder fisk, og om ændring af direktiv 90/425/EØF⁽¹⁾, skal dyrekroppe destrueres i et godkendt anlæg under officielt tilsyn af veterinærmyndighederne. Under særlige omstændigheder kan de destrueres ved forbrænding eller nedgravning.

Fra den 1. april 1997 kræves det i henhold til Rådets beslutning 1999/534/EF af 19. juli 1999 om foranstaltninger for forarbejdning af visse former for animalsk affald med henblik på beskyttelse mod overførbare spongiforme encephalopatiser og om ændring af Kommissionens beslutning 97/735/EF⁽²⁾, at animalsk affald behandles i overensstemmelse med visse mindsteparametre, som anses for at være de mest effektive standarder for inaktivering af scrapie- og BSE-agenserne.

Medlemsstaterne kan tillade behandling af dette animalske affald ved hjælp af en metode, der ikke opfylder disse standarder, hvis det deraf resulterende behandlede materiale ødelægges ved nedgravning, brænding, brug som brændstof eller en lignende proces, der sikrer risikofri bortskaffelse.

De supplerende krav i fællesskabslovgivningen om bortskaffelse af animalsk materiale, som indeholder en risiko for BSE, blev meddelt det ærede medlem i svaret på hendes skriftlige forespørgsel P-0052/01⁽³⁾.

⁽¹⁾ EFT L 363 af 27.12.1990, s. 51. Direktivet blev senest ændret ved tiltrædelsesakten vedrørende Østrig, Finland og Sverige.

⁽²⁾ EFT L 204 af 4.8.1999.

⁽³⁾ EFT C 174 E af 19.6.2001, s. 247.

(2001/C 187 E/192)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0092/01 af Rosa Miguélez Ramos (PSE) til Kommissionen

(29. januar 2001)

Om: BSE: Foranstaltninger til gennemførelse i medlemsstaterne

Den 4. december 2000 vedtog EU's Ministerråd en række afgørelser i forbindelse med BSE, herunder bl.a. iværksættelse af en kampagne for tests af kreaturer over 30 måneder og et midlertidigt forbud mod kød- og benmel i de 15 medlemsstater.

Alle medlemsstaterne gik i gang med at gennemføre disse afgørelser, men hidtil har der været store forskelle i de gennemførte foranstaltninger samt i de midler, der er til rådighed til at gennemføre dem. Som eksempel kan nævnes Frankrig, hvor regeringen gennemfører foranstaltninger, der ikke bliver obligatoriske før den 1. juli, og som bl.a. indebærer klargøring af 26 referencelaboratorier, som skal lægges til de allerede 13 eksisterende, og gennemførelse af 100 000 tests om ugen. Kontrasten til andre europæiske lande som f.eks. Italien, der har erkendt sin manglende evne til at leve op til opgaven, eller Spanien, hvor der kun findes ét referencelaboratorium, og testene ikke er tilstrækkelige til at dække den eksisterende efterspørgsel, fremkalder forvirring hos de europæiske forbrugere og i selve landbrugssektoren over forskellen mellem de foranstaltninger, der iværksættes af de forskellige nationale og endog regionale regeringer.

Som følge heraf bedes Kommissionen besvare følgende spørgsmål: Agter den i betragtning af udbredelsen af BSE i Europa, som skyldes import af forurenede britiske foderstoffer, og den uensartede behandling, som dette problem får i de 15 medlemsstater, at give retningslinjer for antallet af tests, der skal gennemføres i de samlede kvægbesætninger, antallet af nødvendige referencelaboratorier til at udføre disse tests og det optimale antal af centre til behandling, destruktion og bortskaffelse af affald samt alle andre foranstaltninger, der kan genoprette forbrugernes tillid og stabiliteten i kvægsektoren?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(15. marts 2001)

Efter den seneste udvikling i BSE-epidemien (bovin spongiform encephalopati) i EU i slutningen af 2000 blev der vedtaget en række fællesskabsforanstaltninger for yderligere at sikre forbrugerne mod BSE og for at forebygge overførsel af BSE. Disse foranstaltninger omfatter systematiske test af alt kvæg på over 30 måneder, der indgår i fødekæden, og et midlertidigt forbud mod anvendelse af forarbejdede animalske proteiner i alt foder til opdrættede dyr.

De detaljerede bestemmelser om BSE-tests af kvæg er fastlagt i Kommissionens beslutning 98/272/EF af 23. april 1998 om epidemiologisk overvågning af overførbare spongiforme encephalopati, ⁽¹⁾ senest ændret ved Kommissionens beslutning 2001/8/EF af 29. december 2000 ⁽²⁾ og Kommissionens beslutning 2000/764/EF af 29. november 2000 om BSE-test af kvæg, ⁽³⁾ som ændret ved beslutning 2001/8/EF. I henhold til disse bestemmelser skal alt kvæg på over 30 måneder, som er slagtet med henblik på konsum, og som har undergået »særlig nedslagning«, eller som viser kliniske symptomer under den kontrol, der udføres inden slagtingen, BSE-testes fra 1. januar 2001. Kvæg på over 30 måneder, der er døde på bedriften eller under transport, skal testes i stikprøver med et minimum af prøver fastlagt for hver medlemsstat på grundlag af kvægbestandens størrelse. Fra 1. juli 2001 skal alt kvæg på over 30 måneder, der slages til konsum, BSE-testes.

I Kommissionens forordning (EF) nr. 2777/2000 af 18. december 2000 om ekstraordinære støtteforanstaltninger for oksekødsmarkedet ⁽⁴⁾ er det endvidere fastsat, at alt kvæg på over 30 måneder, der slages til konsum, skal BSE-testes fra 1. januar 2001. Som alternativ kan kvæg på over 30 måneder tilbydes til ordningen for opkøb til destruktion i stedet for at blive slagtet til konsum.

I begyndelsen af indeværende år blev medlemsstaterne bedt om at indsende en rapport til Kommissionen om situationen mht. gennemførelsen af fællesskabsforanstaltningerne vedrørende BSE. Alle medlemsstaterne rapporterede, at de havde gennemført bestemmelserne vedrørende BSE-test i deres nationale lovgivning. Nogle medlemsstater vil dog første have nået en fuld testkapacitet i slutningen af marts, men i mellemtiden kan kvæg på over 30 måneder opkøbes til destruktion. Det ville ikke være hensigtsmæssigt at udstede retningslinjer mht. det nødvendige antal laboratorier til test i hver medlemsstat, da testkapaciteten ikke er den samme i de forskellige laboratorier.

Kapaciteten i de anlæg, der er godkendt til destruktion af animalsk affald, kan i vid udstrækning variere. Det faktiske antal af sådanne anlæg er derfor ikke nødvendigvis en god indikator for kapaciteten. Kommissionen er dog klar over de problemer, der findes i en række medlemsstater med hensyn til fjernelse af animalsk affald og foder, der indeholder sådant affald.

Kommissionen vil fortsat følge situationen på nært hold bl.a. i form af inspektioner fra Levnedsmiddel- og Veterinærkontoret.

⁽¹⁾ EFT L 122 af 24.4.1998.

⁽²⁾ EFT L 2 af 5.1.2001.

⁽³⁾ EFT L 305 af 6.12.2000.

⁽⁴⁾ EFT L 321 af 19.12.2000.

(2001/C 187 E/193)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0093/01
af Rosa Miguélez Ramos (PSE) til Kommissionen**

(29. januar 2001)

Om: Dumpning af døde køer i Mesía (Galicien, Spanien)

De første dage i det nye år blev i Galicien præget af, at der i en gammel åben kvartsmine blev fundet over 300 døde kreaturer, som var blevet bragt ulovligt dertil. De personer, som havde dumpet de døde dyr, må have været de ansatte i det firma, som regionalgeringen havde givet til opgave at forbrænde de døde dyr, der ikke var egnede til at indgå i fødekæden.

I betragtning af de årsager, som de spanske og galiciske myndigheder har fremført for at begrunde dumpningen, bedes Kommissionen besvare følgende spørgsmål:

Foretager Kommissionen — og i givet fald med hvilke midler — kontrol med, at medlemsstaterne iværksætter de af Rådet vedtagne foranstaltninger til udryddelse af BSE og beskyttelse af de europæiske forbrugeres sundhed?

Hvordan agter Kommissionen at sanktionere en adfærd som den ovenfor beskrevne?

Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe i det konkrete tilfælde med dumpningen af døde kreaturer i Galicien?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(13. marts 2001)

I spørgsmål vedrørende folkesundheden og dyrs sundhed er det Kommissionens politik at opretholde et højt niveau af kontrol for at sikre, at medlemsstaterne fuldt ud overholder deres forpligtelser i henhold til fællesskabslovgivningen.

Kommissionens eksperter gennemfører en regelmæssig kontrol på stedet i alle medlemsstaterne for at overvåge den korrekte gennemførelse af Fællesskabets lovgivning om BSE og dermed forbundne problemer.

Kommissionen undersøger i øjeblikket den specifikke sag, det ærede medlem har rejst.

I sager, hvor Kommissionen efter at have konstateret kendsgerningerne når frem til den opfattelse, at Spanien ikke opfylder sine forpligtelser, er Kommissionen parat til at træffe alle nødvendige foranstaltninger, den har beføjelser til, for at sikre, at fællesskabslovgivningen overholdes. Sådanne foranstaltninger kan i givet fald omfatte indledning af en overtrædelsesprocedure i henhold til artikel 226 (tidligere artikel 169) i EF-traktaten.

(2001/C 187 E/194)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0096/01
af Rosa Miguélez Ramos (PSE) til Kommissionen**

(29. januar 2001)

Om: BSE og blodtransfusioner

I forbindelse med BSE-krisen har regeringerne i de 15 medlemsstater ud over de foranstaltninger, Ministerrådet har vedtaget, iværksat en række supplerende foranstaltninger, der gælder i de enkelte medlemsstater. Bl.a. har den franske regering taget et særlig interessant initiativ Det drejer sig om forbud mod at modtage blodtransfusion fra personer, der har boet i Det Forenede Kongerige i de år, hvor landet har været ramt af BSE-krisen.

Er der efter Kommissionens opfattelse nogen teknisk eller videnskabelig begrundelse for at forbyde blodtransfusion fra personer, der har boet i Det Forenede Kongerige i det tidsrum, landet har været hjemsoget af BSE-krisen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(14. marts 2001)

Den Videnskabelige Styringskomité har for nylig afgivet udtalelse til Kommissionen om,⁽¹⁾ at der ikke er noget endeligt videnskabeligt bevis for, at varianten af Creutzfeld-Jacob sygdommen overføres ved blod. Kommissionen er dog klar over, at der findes en teoretisk mulighed for en sådan overførsel, og de relevante videnskabelige komitéer overvåger løbende de videnskabelige vidensbyrd på det pågældende område.

På grundlag af komitéens resultater vil Kommissionen foreslå forebyggende foranstaltninger, hvis det er nødvendigt, og også tage hensyn til, at Den Videnskabelige Komité for Lægemidler og Medicinsk Udstyr (SCMPMD)⁽²⁾ anbefaler, at man nøje overvejer, om udelukkelse af bloddonorer, der har opholdt sig i en afgrænset periode på steder, hvor der har været en øget risiko for eksponering for BSE, vil give en øget sikkerhed sammenholdt med de negative virkninger for forsyningen med blod og antallet af bloddonorer.

Ifølge Den Videnskabelige Komité for Lægemidler og Medicinsk Udstyr medfører de negative virkninger af ethvert udelukkelseskriterium for gruppen af bloddonorer ikke kun en mulighed for knaphed i forsyningen med blod. Bloddonorer, der er blevet udelukket, skal erstattes med nye bloddonorer, mest sandsynligt af førstegangsdonorer. Denne udskiftning giver en øget risiko, da udbredelsen af smitsomme sygdomme, der overføres via blod, er markant højere blandt førstegangsdonorer end blandt donorer, der har afgivet blod gentagne gange. Enhver ny foranstaltning med en udelukkelse skal derfor afvejes med den beregnede risiko for overførsel af hiv, hepatitis B-virus og hepatitis C-virus i blod fra førstegangsdonorer.

⁽¹⁾ Udtalelse fra Den Videnskabelige Styringskomité af 26./27.10.2000 om dokumentet Houston et al. i Lancet af 16. september 2000 om overførsel af BSE hos får gennem blodtransfusioner.

⁽²⁾ Ajourføring af den udtalelse, Den Videnskabelige Komité for Lægemidler og Medicinsk Udstyr afgav den 16.2.2000 om, hvor stor risikoen er for overførsel af CJD via stoffer hidrørende fra mennesker.

(2001/C 187 E/195)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0098/01

af Rosa Miguélez Ramos (PSE) til Kommissionen

(29. januar 2001)

Om: BSE og forbrændingsanlæg

Som følge af de foranstaltninger, Den Europæiske Union har vedtaget i forbindelse med de nye tilfælde af BSE i en række europæiske lande, og i visse af disse de første overhovedet, ser myndighederne sig nødsaget til at imødegå dette alvorlige problem med drastiske foranstaltninger til beskyttelse af forbrugernes sundhed og for at forhindre, at epidemien breder sig.

Blandt de foranstaltninger man har vedtaget, synes transport og senere bortskaffelse af risikomaterialet at være dem, der skaber de største vanskeligheder, og først og fremmest i de medlemsstater, hvor de første tilfælde forelå.

Det store antal kvæg, der i overensstemmelse med Ministerrådets seneste beslutninger skal bortskaffes, har medført, at forbrændingsanlæggene står overfor at bryde sammen. Det synes heller ikke at være let at finde løsninger på transporten af kvægene til tilintetgørelsescentre.

Dette spørgsmål har med rette givet anledning til stor foruroeligelse blandt forbrugerne og kvægavlerne, som i mange tilfælde ser sig nødsaget til ud over tabet af deres kvæg at påtage sig de omkostninger, der er forbundet med transport og senere bortskaffelse. Kan Kommissionen derfor oplyse, hvilke mekanismer den vil foreslå med henblik på at sikre overholdelsen af de af Fællesskabets retsakter, der vedrører pligtelsen til at brænde og transportere det særlige risikomateriel på korrekt måde?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(13. marts 2001)

I henhold til Kommissionens beslutning 2000/418/EF af 29. juni 2000 om regulering af anvendelsen af materiale, der udgør en risiko med hensyn til overførbare spongiforme encephalopater og om ændring af beslutning 94/474/EF⁽¹⁾, skal specificeret risikomateriale destrueres ved:

- forbrænding uden eller efter forudgående forarbejdning
- medforbrænding efter forudgående forarbejdning
- nedgravning på en godkendt affaldsdeponeringsplads efter forudgående opvarmning til mindst 133°C i 20 minutter ved et tryk på 3 bar.

Det fastsættes i punkt 4 i bilag I til denne beslutning, at medlemsstaterne kan tillade nedgravning af specificeret risikomateriale under de omstændigheder, der er fastsat i artikel 3, stk. 2, i Rådets direktiv 90/667/EØF af 27. november 1990 om sundhedsmæssige bestemmelser for bortskaffelse, forarbejdning og afsætning af animalsk affald og for beskyttelse mod forekomst af patogener i foder fremstillet af dyr, herunder fisk, og om ændring af direktiv 90/425/EØF⁽²⁾, og efter en metode, som udelukker enhver risiko for overførsel af overførbare spongiform encephalopati, når den kompetente myndighed har godkendt og kontrollerer nedgravningen.

Kommissionens eksperter gennemfører en regelmæssig kontrol på stedet i alle medlemsstaterne for at sikre den korrekte gennemførelse af Fællesskabets lovgivning om BSE og dermed beslægtede problemer, herunder den ovennævnte lovgivning om specifikt risikomateriale.

I sager, hvor Kommissionen efter at have konstateret kendsgerningerne når frem til den opfattelse, at Spanien ikke opfylder sine forpligtelser, er Kommissionen parat til at træffe alle nødvendige foranstaltninger, den har beføjelser til, for at sikre, at fællesskabslovgivningen overholdes. Sådanne foranstaltninger kan i givet fald omfatte indledning af en overtrædelsesprocedure i henhold til artikel 226 (tidl. artikel 169) i EF-traktaten.

⁽¹⁾ EFT L 158 af 30.6.2000. Denne beslutning blev senest ændret ved Kommissionens beslutning 2001/2/EF af 27. december 2000 (EFT L 1 af 4.1.2001).

⁽²⁾ EFT L 363 af 27.12.1990.

(2001/C 187 E/196)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0100/01
af Rosa Miguélez Ramos (PSE) til Kommissionen

(29. januar 2001)

Om: Storme i Galicien og disses følger for fiske- og skaldyrsektoren

De voldsomme storme, der siden oktober har hjemsøgt den europæiske Atlanterhavskyst, havde og har stadigvæk alvorlige følger for økonomien i regioner, som f.eks. Galicien i Spanien og andre portugisiske eller franske regioner langs Atlanterhavskysten. Disse regioner, der er stærkt afhængige af den primære sektor (landbrug og fiskeri), bærer følgerne af disse for deres produktion yderst ugunstige vejrforhold.

I Galicien anslås tabene inden for skaldyrsektoren som følge af massedødeligheden blandt muslinger, der er begrundet af det aftagende saltindhold i vandet, til at andrage 7 000 mio. pesetas. Massedødeligheden, der for visse arters vedkommende udryddede 100 % af bestanden, har bredt sig til larverne. Dette betyder, at ikke bare dette års udbytte men også hele næste års afkom er gået tabt.

Hvad angår landbrug og fiskeri, er ødelæggelserne efter stormene uden fortilfælde. Landbrugerne har anmodet de ansvarlige myndigheder om en række støtteforanstaltninger, bl.a. rentebegünstigede lån og direkte erstatning for indkomstabene.

Fiskerne taler på deres side om »katastrofe, tragedie og fortvivelse«. Det drejer sig om ejere af små både, der anvendes til kystfiskeri. Det er den eneste indkomstkilde for mange familier, som har måttet klare sig med en indtægt på under 30 000 pesetas om måneden. Efter tre måneder uden fiskeriaktivitet er deres situation så alvorlig, at mange har set sig nødsaget til at ansøge om lån eller socialhjælp for at få det til at løbe rundt. Visse erhvervssammenslutninger, f.eks. Cedeira i Coruña har optaget lån med henblik på at kunne yde sine medlemmer omgående økonomisk hjælp.

I lyset af den traditionelt ringe udnyttelse af bevillingerne fra FIUF (finansielt instrument til udvikling af fiskeriet) bedes Kommissionen oplyse, om det er muligt at medfinansiere støtteforanstaltninger inden for kyst- og skaldyr-fiskerisektoren i de europæiske regioner, der blev hårdest ramt af stormene, som f.eks. Galicien? Har den spanske regering stillet forslag desangående?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(16. februar 2001)

Kommissionen deler det ærede medlems bekymringer for situationen for fiskerne og skaldyrsopdrætterne i regioner såsom Galicien, der gennem de seneste måneder har været ramt af dårlige vejrforhold.

Kommissionen gør opmærksom på, at medlemsstaterne under visse omstændigheder, jf. artikel 16 i Rådets forordning (EF) nr. 2792/1999 af 17. december 1999 om de nærmere regler og betingelser for Fællesskabets strukturforanstaltninger for fiskeriet⁽¹⁾, kan yde fiskerne godtgørelser, der medfinansieres af det finansielle instrument til udvikling af fiskeriet (FIUF) til midlertidigt ophør af fiskeriaktiviteter i tilfælde af uforudsigelige begivenheder, bl.a. som følge af biologiske årsager. For programmeringsperioden 2000-2006 er de samlede godtgørelser dog begrænset til 1 mio. EUR eller 4 % af EU-støtten til sektoren i den pågældende medlemsstat.

Under disse omstændigheder tilkommer det den spanske regering at træffe hensigtsmæssige beslutninger med hensyn til eventuelle udligningsgodtgørelser.

Hvad angår iværksættelsen af FIUF i Spanien, understreger Kommissionen, at gennemførelsessatsen for perioden 1994-1999 ligger i nærheden af 100 %. For den nye periode 2000-2006 skrider gennemførelsen af FIUF frem som planlagt i programmeringen.

⁽¹⁾ EFT L 337 af 30.12.1999.

(2001/C 187 E/197)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0102/01 af Brice Hortefeux (PPE-DE) til Kommissionen

(29. januar 2001)

Om: Valg af nøgleperiode for overgangen til euroen

Den 11. oktober 2000 vedtog Europa-Kommissionen en henstilling om foranstaltninger for at lette de økonomiske beslutningstageres overgang til euroen. I denne meddelelse stilles der navnlig forslag om at fremme disse beslutningstageres positive holdning til euroen i løbet af en nøgleperiode: det tredje kvartal i 2001.

Denne nøgleperiode, der strækker sig fra juni til september, er også den periode, hvor langt de fleste holder deres årlige ferie, også tjenestemændene i Fællesskabets institutioner. Det synes følgelig næsten usandsynligt, at de socioøkonomiske beslutningstagere og de europæiske borgere vil beskæftige sig med euroen i denne periode.

1. Hvorledes kan Kommissionen begrunde valget af tredje kvartal i 2001 som nøgleperiode for overgangen til euroen?
2. Mener Kommissionen ikke, at dens henstilling om at konvertere bankkontoerne til euro i løbet af det tredje kvartal i 2001, hvor hovedparten af de europæiske borgere er på ferie, vil skabe unødigt forvirring?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(15. marts 2001)

Kommissionen har valgt tredje kvartal 2001 af to årsager, dels for at vænne de økonomiske aktører til aktivt at anvende euroen i et tilstrækkeligt langt tidsrum til, at de bliver fortrolige med den, dels for at sprede pengeombytningen ud over et større tidsrum og sikre en bedre styring af foranstaltningerne i den forbindelse og således undgå, at de tidsmæssigt falder sammen med den fysiske indførelse af eurosedler og -mønter (forhåndsdistributionen finder sted i tidsrummet september-december 2001).

I forbindelse med konverteringen af konti til euro vil bankerne gennemføre en storstilet informationskampagne for at undgå enhver form for forvirring og sikre fuld åbenhed omkring konverteringen.

(2001/C 187 E/198)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0106/01
af Dana Scallon (PPE-DE) til Kommissionen**

(1. februar 2001)

Om: Hjælp til Honduras efter orkanen

Den Europæiske Union har efter orkanen lovet at stille adskillige millioner euro til rådighed til genopbygning af skole og hospitaler, men indtil dato synes der ikke at være blevet udbetalt en eneste euro. Hvorfor?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(8. marts 2001)

For at imødekomme de mest presserende behov gennemførte EU's Humanitære Kontor (ECHO) mellem 1998 og 1999 en række nødhjælpsaktioner i Honduras, som beløb sig til i alt 15 mio. EUR, og i år 2000 blev der bevilget yderligere 1,5 mio. EUR. ECHO's støtte fokuserede på tre hovedområder: Vand og sanitære forhold, sundhed og genopførelse af boliger. Støtte til fødevarer sikkerhed i regionen beløb sig til 30 mio. EUR i 1999, hvoraf størstedelen gik til Honduras. Al fødevarerhjælpen og ECHO-støtten til Honduras blev udbetalt via europæiske og lokale ikke-statslige organisationer (ngo'er) over hele landet i månederne efter orkanen.

Ud over denne omfattende nødhjælpsindsats er EF dybt involveret i at yde støtte til programmet for genopbygning og omlægning i de mellemamerikanske lande, der er ramt af orkanen Mitch: En mere langsigtet indsats, som skulle forberedes omhyggeligt og koordineres med de nationale udviklingsstrategier og andre donorerers aktiviteter. I den forbindelse er Kommissionen begyndt at gennemføre »det regionale program for genopbygning i Mellemamerika« (PRRAC). En decentral afdeling, der omfatter tjenestemænd og lokalt ansatte, administrerer PRRAC-programmet fra sin delegation i Nicaragua for at sikre, at de offentlige midler anvendes efter hensigten.

Programmet, der i alt beløber sig til 250 mio. EUR, dækker folkesundhed, vand og sanitære forhold, boligforhold og uddannelse i de fire modtagerlande (El Salvador, Nicaragua, Honduras og Guatemala). Med programmet forsøger man at fortsætte og styrke de aktiviteter, der tidligere blev iværksat af andre afdelinger i Kommissionen. I december 1999 bevilgede Kommissionen de første penge til PRRAC, i alt 82,5 mio. EUR. Den 22. december 2000 bevilgede Kommissionen anden del af PRRAC, som beløb sig til i alt 44 160 000 EUR, hvoraf ca. 22 mio. EUR er afsat til Honduras.

PRRAC har bevilget 52,7 mio. EUR til Honduras via »Subprograma Honduras«, og dette beløb vil blive anvendt i løbet af 1999-2002. Desuden er der i 1998 via PRRAC's projekt for undersøgelser og teknisk bistand bevilget 8,2 mio. EUR.

Ud over ovennævnte programmer vil EU bidrage omkring 15 mio. EUR til Honduras som led i initiativet for højt forgældede fattige lande (HIPC-landene). Dette beløb vil blive udbetalt, når Den Internationale Valutafond (IMF) beslutter, at Honduras er klar til at modtage det.

Kommissionen er også i færd med at gennemføre adskillige projekter som led i det traditionelle bilaterale bistandssamarbejde, som omfatter programmer inden for uddannelse og sundhed. I marts 1999 gennemførte EU omkring 40 projekter inden for en beløbsramme af 60 000 000 EUR.

(2001/C 187 E/199)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0109/01
af Heidi Hautala (Verts/ALE) til Kommissionen

(1. februar 2001)

Om: Forbedret konstruktion af køretøjer til transport af visse dyr

Som Kommissionen vil vide blev der i juli 1997 efter et meget hårdt arbejde og høring af de interesserede parter offentliggjort et forslag om ændring af direktiv 70/156/EØF⁽¹⁾ om godkendelse af motordrevne køretøjer og påhængskøretøjer dertil til transport af visse dyr. Parlamentet reagerede positivt herpå og stillede adskillige ændringsforslag i sin betænkning, som blev vedtaget i juli 1998. Mange af disse ændringsforslag blev godkendt af Kommissionen, og der blev offentliggjort et ændret forslag i april 1999.

Er Kommissionen i betragtning af dens seneste beretning, hvori de fortsatte problemer vedrørende dyrs velfærd under transport belyses, og i betragtning af at nogle af disse problemer forårsages af køretøjer, der er konstrueret uhensigtsmæssigt, enig i, at forslaget til direktiv om fastlæggelse af bestemmelser for en forbedret konstruktion af køretøjer til transport af dyr bør prioriteres? Kan Kommissionen oplyse, hvilke skridt den agter at tage, således at der kan fastlægges en fælles holdning med Rådet uden yderligere forsinkelser, og således at der kan ske fremskridt med hensyn til denne vigtige retsakt?

⁽¹⁾ EFT L 42 af 23.2.1970, s. 1.

Svar afgivet af Erkki Liikanen på Kommissionens vegne

(15. marts 2001)

Kommissionen deler det ærede parlamentsmedlems opfattelse af, at forbedring af transportvilkårene for dyr er af stor betydning. Derfor forelagde Kommissionen i juli 1997 et forslag til direktiv om typegodkendelse af motorkøretøjer og påhængskøretøjer dertil til transport af visse dyr⁽¹⁾.

Dette direktiv vil bidrage til at sikre, at de tekniske forudsætninger for bevarelse af dyrenes velfærd under transport eksisterer.

Direktivforslagets krav er udarbejdet på grundlag af EF-traktatens artikel 95 (tidligere artikel 100A), og omfatter en total harmonisering af de relevante tekniske forskrifter for køretøjer beregnet for transport af visse dyr. Denne fremgangsmåde er i overensstemmelse med den generelle fremgangsmåde på sektoren for motorkøretøjer som etableret i rammedirektivet om typegodkendelse af motorkøretøjer i Fællesskabet (Rådets direktiv 70/156/EØF af 6. februar 1970, senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/40/EF af 26. juni 2000⁽²⁾).

Efter Parlamentets førstebehandling den 16. juli 1998 blev et ændret forslag vedtaget den 2. marts 1999⁽³⁾ og fremsendt til Rådet.

Det svenske formandskab agter at nå frem til en fælles holdning i løbet af den indeværende formandskabsperiode.

⁽¹⁾ EFT C 290 af 24.9.1997.

⁽²⁾ EFT L 203 af 10.8.2000.

⁽³⁾ EFT C 110 af 21.4.1999.

(2001/C 187 E/200)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0115/01
af Philip Bradbourn (PPE-DE) til Kommissionen

(18. januar 2001)

Om: Begrænset brug af Linate-lufthavnen i Milano

Kan Kommissionen bekræfte, at dens afgørelse af 21. december 2000 vedrørende ikke-italienske flyselskabers brug af Linate-lufthavnen i Milano er lovformelig med hensyn til at sikre behørig konkurrence mellem luftfartsselskaber?

Er den yderligere enig i, at dette skaber ulemper for passagerer, som nu vil være nødt til at bruge Malpensa-lufthavnen?

Er den endvidere enig i, at dette er en trussel mod udviklingen i fremtiden af interregionale flyforbindelser, da virksomhederne vil finde det tiltagende vanskeligt at opretholde sådanne tjenester på grund af det begrænsede antal flyvninger, de gennemfører til Milano?

Vil Kommissionen fremlægge sin redegørelse for sin afgørelse senest den 30. juni 2001?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(27. februar 2001)

Princippet om fri udveksling af luftfartsydelse inden for Fællesskabet, som fastsat i artikel 3, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 2408/92 af 23. juli 1992 om EF-luftfartsselskabers adgang til luftruter inden for Fællesskabet⁽¹⁾, indebærer almindeligvis, at EF-luftfartsselskaberne har ret til at vælge mellem forskellige lufthavne inden for samme lufthavnssystem. Når dette er sagt, kan medlemsstaterne dog begrænse den frie adgang i henhold til artikel 8, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 2408/92, hvori der står:

»Denne forordning berører ikke en medlemsstats ret til at fastlægge fordelingen af trafikken på de enkelte lufthavne inden for et lufthavnssystem, når det sker uden forskelsbehandling på grundlag af luftfartsselskabets nationalitet eller identitet«.

I sin beslutning af 21. december 2000⁽²⁾ skønnede Kommissionen, at reglerne for fordelingen af lufttrafikken mellem de to lufthavne Linate og Malpensa, som fastsat ved dekret af 3. marts 2000, såfremt disse ændres som angivet i de italienske myndigheders brev af 4. december 2000, er forenelige med bestemmelserne i forordningens artikel 8, stk. 1. Disse ændringer fandt sted den 5. januar 2001 som følge af Kommissionens beslutning.

Som nævnt i ovennævnte beslutning har den af Kommissionen udpegede uvildige ekspert understreget, at betjeningen af Linate-lufthavnen med offentlige transportmidler var mangelfuld, og skønnet at lokaliseringen af Malpensa-lufthavnen i forhold til Milanos centrum ikke længere kan betragtes som en begrundelse for brugerne for at foretrække Linate-lufthavnen, i betragtning af de betydelige forbedringer, i transportinfrastrukturen omkring Malpensa-lufthavnen.

I Rådets forordning (EØF) nr. 2408/92 er der ikke fastsat nogen procedure med hensyn til revision af de beslutninger, der træffes i henhold til artikel 8, stk. 3. Dog tog Kommissionen i sin beslutning af 21. december 2000 til efterretning, at Italien har forpligtet sig til at nyvurdere situationen inden udgangen af 2001.

⁽¹⁾ EFT L 240 af 24.8.1992.

⁽²⁾ TREN/AMA/12/00.

(2001/C 187 E/201)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0116/01
af Roberta Angelilli (UEN) til Kommissionen

(18. januar 2001)

Om: Privatisering og priser på forsyningspligtsydelser

I Italien er en række forsyningspligtsydelser reelt stadig underlagt monopolvilkår. Denne omstændighed er en af de vigtigste årsager til de prisstigninger på disse ydelser, der pålægges familierne og virksomhederne, hvilket vil få alvorlige konsekvenser for konkurrenceevnen og hindre udviklingen af en virkelig konkurrencedygtig økonomi.

Prisforhøjelserne i 2001 er ganske betydelige: for gas + 3,7 %, vand + 0,5 %, motorveje + 1,79 %, jernbaner + 5,2 %, abonnementet til tv-selskabet RAI stiger med 3 000 ITL, telefonabonnementet hos Telecom stiger med + 140,4 % for familier og + 9,3 % for virksomheder, og desuden stiger posttaksterne.

Denne situation dækker over en forfejlet privatiseringspolitik, som enten har overladt kontrollen med aktieposterne til Finansministeriet, som det er tilfældet med elektricitetselskabet ENEL, eller har ladet begunstigede vilkår gå i arv til private, som det er tilfældet med Telecom.

Vil Kommissionen på denne baggrund oplyse følgende:

1. Kan Kommissionen forelægge sammenlignende undersøgelser mellem EU's medlemsstater om privatisering og om priser på forsyningspligtsydelser?
2. Mener Kommissionen ikke, at privatiseringspolitikken ikke blot bør bestå i en afhændelse til private, men skal tilstræbe en egentlig liberalisering og den størst mulige konkurrence til gavn for brugerne både i henseende til ydelsernes pris og kvalitet?
3. Mener Kommissionen ikke, at der i sektoren for forsyningspligtsydelser både i Italien og i hele EU er brug for en målrettet indsats for at få bekæmpet såvel offentlige som private monopoler?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(28. februar 2001)

Kommissionen har ikke kendskab til nogen sammenlignende undersøgelser om indvirkningen af privatisering på priserne på almenyttige offentlige ydelser. Kommissionen følger dog prisudviklingen i de sektorer, der er ved at blive liberaliseret i overensstemmelse med fællesskabslovgivningen. Af Kommissionens sjette rapport om gennemførelsen af EU's lovpakke for telesektoren⁽¹⁾ fremgår det bl.a., at der har været en generelt nedadgående tendens i taksterne i telekommunikationssektoren, siden liberaliseringen begyndte.

Kommissionen er enig i, at graden af konkurrence på markederne er helt afgørende for priserne på og kvaliteten af disse ydelser. En åbning af markederne for konkurrence er et af hovedmålene i fællesskabslovgivningen for disse sektorer.

Fællesskabslovgivningen inden for transport, telekommunikation, elektricitet, gas og posttjenester fører hen imod afskaffelsen af monopoler eller i det mindste en begrænsning af disse, så de kun omfatter visse infrastrukturtyper, som det ville være uøkonomisk at kopiere (naturlige monopoler). Dertil kommer, at et begrænset monopol er tilladt i postsektoren, i den udstrækning det er nødvendigt for finansieringen af forsyningspligtsydelser. Kommissionen har dog fremlagt et forslag om ændring af direktiv 97/67/EF for så vidt angår yderligere åbning af Fællesskabets marked for posttjenester⁽²⁾ med henblik på en begrænsning af anvendelsen af dette monopolsekment. Desuden frembyder den gældende sektorlovgivning sammen med EF-traktatens artikel 82 (tidl. artikel 86) et helt arsenal af redskaber til bekæmpelse af misbrug af dominerende stillinger. Ud over at gennemføre egne håndhævelsesforanstaltninger opfordrer Kommissionen de nationale tilsyns- og konkurrencemyndigheder til at anvende reglerne fuldt ud.

⁽¹⁾ KOM(2000) 814 endelig udg.

⁽²⁾ EFT C 337 E af 28.11.2000.

(2001/C 187 E/202)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0117/01
af Marit Paulsen (ELDR) til Kommissionen**

(18. januar 2001)

Om: Lovgivningen om dyrebeskyttelse i Europa

I massemedier skildres på ny, hvordan dyrene mishandles i EU's medlemsstater (denne gang i Belgien). Borgerne i Europa raser igen over den ufattelige grusomhed, og på ny høres Kommissionens svar om, at dette skal stoppes.

Kommissionens egen beretning af 6. december 2000 om forholdene inden for dyrebeskyttelsen⁽¹⁾ viser med skræmmende tydelighed, hvordan dyrene i de fleste lande udsættes for umenneskelige lidelser, og hvordan de kompetente myndigheders kontrol åbenbart er mangelfuld. I beretningen foreslås også en række mulige foranstaltninger for at rette op på situationen, dog uden angivelse af nogen tidsplan.

Hvornår agter Kommissionen ved hjælp af en samlet indsats at komme med forslag til en fælles og samlet dækkende forordning om dyrebeskyttelse og nødvendige mekanismer til at kontrollere, at den overholdes – til gavn for såvel dyre- som folkesundheden i Europa?

Eller mener Kommissionen, at en sådan lovgivning ikke er nødvendig?

⁽¹⁾ KOM(2000) 809.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(7. marts 2001)

Kommissionen er fuldstændig klar over, at den spiller en nøglerolle, når det gælder om at forbedre vilkårene for opdræt, transport og slagting af dyr.

Den rapport fra Kommissionen om beskyttelse af dyr under transport, som det ærede medlem henviser til, har til formål at analysere, i hvilket omfang medlemsstaterne har gennemført EF-lovgivningen på dette område, og at foreslå fremtidige tiltag. I denne rapport omtaler Kommissionen behovet for yderligere EF-lovgivning, som er nødvendig for at forbedre den nuværende situation.

På dyretransportområdet er der allerede taget, eller er der ved at blive taget en række initiativer, som tager højde for problemets internationale dimension. Derfor er der også indledt et samarbejde med kandidatlandene om beskyttelse af dyr under transport. I april 2000 anmodede Kommissionen desuden Rådet om mandat til at forhandle om EU's deltagelse i den reviderede europæiske konvention om beskyttelse af dyr under international transport. Forslaget er allerede blevet drøftet på tre ekspertmøder i Rådet, og det svenske formandskab har prioriteret den pågældende sag.

I januar 2001 drøftede Den Stående Veterinærkomité et udkast til en kommissionsbeslutning om ændring af de sundhedscertifikater, der benyttes i samhandelen med husdyr inden for EU, med det formål at indsætte en henvisning til dyrenes egnethed til transport.

På linje med anbefalingerne i rapporten forbereder Kommissionen desuden flere lovgivningsinitiativer.

I første halvdel af 2001 vil Rådet få forelagt et forslag om ændring af Rådets forordning (EF) nr. 411/98⁽¹⁾ med det formål at indsætte bestemmelser om bedre ventilation under lange vejtransporter. Dette vil betyde, at dyrene beskyttes mod ekstreme udsving i temperatur og fugtighed, som er en vigtig årsag til dyrs lidelser.

Rådet vil få forelagt endnu et forslag, nemlig om ændring af Rådets direktiv 91/628/EØF af 19. november 1991 om beskyttelse af dyr under transport og om ændring af direktiv 90/425/EØF og 91/496/EØF (?). Det tager sigte på at forbedre »ruteplanen«, indføre et harmoniseret system for godkendelse af transportvirksomheder i EU og fastlægge en præcis definition af dyr, som ikke kan tåle transport. Der vil endvidere blive truffet supplerende foranstaltninger til beskyttelse af heste. Når Den Videnskabelige Komité for Dyrs Sundhed og Trivsel har afgivet en ny udtalelse (det forventes at ske i slutningen af 2001), vil begreber som transporttider og lastetæthed muligvis blive omdefinert på grundlag af nye videnskabelige data.

Det er af afgørende betydning for et heldigt udfald, at medlemslandene overholder EU's direktiver. For at kontrollere dette, vil Kommissionen følge situationen nøje og sætte ind, når og hvor det viser sig nødvendigt, hvis der ikke sker fremskridt med hensyn til håndhævelsen af EF-lovgivningen. Det må dog understreges, at medlemslandene må acceptere, at de er forpligtet til at sørge for, at dyr behandles humanitært. En sådan accept vil være det vigtigste middel til at forbedre dyrenes velfærd.

(¹) Rådets forordning (EF) nr. 411/98 af 16. februar 1998 om supplerende normer vedrørende dyrebeskyttelse for lastbiler, der benyttes til befording af dyr ved over otte timers transporttid, EFT L 52 af 21.2.1998.

(²) EFT L 340 af 11.12.1991.

(2001/C 187 E/203)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0118/01
af Mauro Nobilia (UEN) til Kommissionen

(18. januar 2001)

Om: Retten til tilbagebetaling af uretmæssigt indbetalte renter på lånekontrakter i Italien

Lov nr.108 af 7. marts 1996 har fastsat en grænse, ud over hvilken renter altid betragtes som ågerrenter. I samme lov fastsættes ligeledes beregningsmetoderne for ovennævnte grænse, som hovedsagelig består i fastlæggelsen for hvert kvartal af den faktiske samlede gennemsnitsrente beregnet på baggrund af det foregående kvartals parametre.

Kreditinstitutterne har tilsyneladende ikke anvendt denne forpligtelse i fastsættelsen af renter på lån, der er indgået efter ikrafttrædelsesdatoen for ovennævnte lov.

Den 17. november 2000 erklærede kassationsretten, at alle lån med højere renter end de i den nævnte lov fastsatte var ulovlige og dermed skulle annulleres, uafhængigt af tidspunktet for indgåelsen; dette omfattede dermed også lån, der var indgået inden ikrafttrædelsen af den pågældende lov.

Den italienske regering har senere fremsat en bekendtgørelse, hvori den fastsætter, at den gyldige rentesats er den, som blev fastsat ved undertegnelsen af lånet, hvorved muligheden for tilbagebetaling af beløb, der uretmæssigt er indbetalt inden ikrafttrædelsen af ovennævnte lov, bortfalder. Det fastsættes desuden i bekendtgørelsen, at de renter, der uretmæssigt er indbetalt efter april 1997, hvor loven til bekæmpelse af ågerrenter trådte i kraft, ikke skal tilbagebetales af bankinstitutterne.

Det fastsættes endelig i bekendtgørelsen, at alle lån med fast rente, som stadig er gældende den 2. januar 2001, og hvis renter er højere end ågerrenterne, skal genforhandles officielt til en rentesats, der beregnes ud fra gennemsnittet på de årlige statsobligationer i de sidste 25 år.

Kan Kommissionen oplyse følgende:

1. er ovennævnte korrekt?
2. i bekræftende fald, udgør regeringens holdning da ikke beskyttelsen af et »kartel«?
3. udgør den italienske regerings bekendtgørelse ikke en overtrædelse af fællesskabsbestemmelserne om såvel forbrugerbeskyttelse som adgang til forbrugslån?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(19. februar 2001)

I svaret på skriftlig forespørgsel fra det ærede medlem P-4157/00⁽¹⁾ har Kommissionen allerede oplyst om sit tiltag vedrørende italiensk lov nr. 108/96 om åger. Som led i samme tiltag anmodede den ved skrivelse af 16. januar 2001 den italienske regering om at forelægge alle oplysninger, der kan være til nytte for en vurdering i lyset af fællesskabsretten af lovdekret nr. 304 af 29. december 2000.

⁽¹⁾ EFT C 174 E af 19.6.2001, s. 241.

(2001/C 187 E/204)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0119/01**af Ria Oomen-Ruijten (PPE-DE) til Kommissionen**

(1. februar 2001)

Om: Den eventuelle sundhedsrisiko ved smagsforstærkerne E621 og E632 (glutaminat)

Der forekommer med jævne mellemrum beretninger i medierne om klager over alvorlige sundhedsproblemer (hovedpine, udslet, svimmelhed, søvnløshed), som muligvis hænger sammen med indtagelse af fødevarer indeholdende smagsforstærkere. Bl.a. nævnes smagsforstærkerne E 621, E631 og E632 (mononatriumglutaminat).

Er Kommissionen bekendt med disse beretninger?

Har ovennævnte bivirkninger af de nævnte stoffer været inddraget i beslutningsprocessen for stofferne?

Har Kommissionen til hensigt at undersøge eller træffe foranstaltninger mod de mulige skadevirkninger af stofferne? I bekræftende fald hvornår? I benægtende fald hvorfor ikke?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(16. marts 2001)

Generelt set er mononatriumglutaminat (E 621) i henhold til fællesskabslovgivningen godkendt til anvendelse i levnedsmidler med et maksimumindhold på 10 gram pr. kilogram (g/kg); dinatrium og dikaliuminosinat (E 631 og E 632) er tilladt til anvendelse i smagspræparater i overensstemmelse med god fremstillingspraksis. Disse stoffer er som alle andre tilsætningsstoffer til levnedsmidler blevet underkastet en sikkerhedsvurdering af Den Videnskabelige Komité for Levnedsmidler, før der blev givet tilladelse til dem.

Navnlig mononatriumglutaminat og det såkaldte »Chinese restaurant syndrome« blev vurderet i en rapport om bivirkninger af levnedsmidler og levnedsmiddelingredienser, som blev udarbejdet af Den Videnskabelige Komité for Levnedsmidler i 1995.

Af denne rapport fremgår det, at man ved undersøgelser af de personer, som hævdede, at de led af »Chinese restaurant syndrome«, ofte ikke kunne påvise, at mononatriumglutaminat var den udløsende faktor. Derudover findes disse stoffer i vidt omfang i alt dyre- og plantevæv.

Derfor ser Kommissionen på nuværende tidspunkt ikke noget behov for at revidere den gældende lovgivning vedrørende glutaminer og inosinater, men man vurderer naturligvis situationen løbende på baggrund af den videnskabelige udvikling inden for dette og alle andre områder.

(2001/C 187 E/205)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0127/01
af Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) til Kommissionen

(1. februar 2001)

Om: Det tyrkisk-cypriotiske styres ulovlige arrestation af en græsk-cypriot

For omtrent en måned siden bortførte og arresterede den tyrkiske besættelsesmagt den cypriotiske borger, Panikos Tziakourmas, fra de britiske basers område for at udveksle ham med den tyrkisk-cypriotiske narkohandler, som få måneder inden var blevet pågrebet på Republikken Cyperns område, og som havde været i besiddelse af betragtelige mængder narkotika.

Der er tale om ren afpresning fra den tyrkiske besættelsesmagts side, idet den forsøger at sidestille en kriminel person i henhold til strafferetten med en uskyldig og intetanende borger. Agter Kommissionen på denne baggrund inden for rammerne af sine beføjelser at træffe foranstaltninger med henblik på løsladelse af den uskyldige græsk-cypriot, som tilbageholdes på ulovlig vis af det tyrkisk-cypriotiske styre?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Günter Verheugen

(22. marts 2001)

Det ærede medlem henvises til Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel P-0045/01 fra Christos Zacharakis (¹).

¹) Se side 168.

(2001/C 187 E/206)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0135/01
af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen

(31. januar 2001)

Om: Arbejdskraftens bevægelighed

Kan Kommissionen fremsætte alle de oplysninger, den råder over, vedrørende omfanget af arbejdskraftens bevægelighed i Den Europæiske Union (både internt i medlemsstaterne og mellem disse) sammenlignet med arbejdskraftens bevægelighed i USA og Japan?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(28. marts 2001)

I 1999 blev det skønnet, at knap 4 % af alle personer over 15 år i Fællesskabet ikke var statsborgere i den medlemsstat, hvor de havde bopæl. Nettoindvandringen ind i Fællesskabet udgør omkring 0,2 % af den samlede befolkning. Det tilsvarende tal for USA er 0,35 %. Nettoindvandringen i Japan er ubetydelig (12 000 ud af en befolkning på 126 millioner).

I 1997 var omkring en fjerdedel af indvandrerne i medlemsstaterne statsborgere, der vendte hjem fra udlandet, yderligere 17 % var fra andre medlemsstater, og 57 % kom fra tredjelande.

I USA var omkring 1,4 millioner (eller 3 % af migranterne) tilflyttere fra udlandet i perioden 1998-1999.

I Europa blev det anslået, at 1 ud af 6 personer i arbejdsstyrken skiftede job i 1996, og godt 1,5 % af den erhvervsaktive befolkning flyttede mellem NUTS2⁽¹⁾-regioner. Migrationen mellem regioner er meget større i de nordlige medlemsstater, hvor den i gennemsnit ligger på 2 % eller mere end i de sydlige medlemsstater, hvor den er under 1 %. Unge mennesker i 20'erne er langt de mest mobile (det gælder de 15-24-årige i Nederlandene og Det Forenede Kongerige), og bevægeligheden falder markant med alderen.

United States Census Bureau beretter, at 43 millioner amerikanske borgere (15,9 % af befolkningen) i 1999 flyttede til et nyt sted. Dette er det laveste tal, siden man begyndte at indsamle denne type statistik. 59 % flyttede inden for samme »amt«, 20 % flyttede til et andet »amt« i samme stat, og 18 % flyttede til en anden stat.

Det japanske statistiske kontor beretter, at antallet af interne japanske migranter i 1999 var 6,1 millioner personer, hvilket giver en intern migrationsprocent på 4,93 %. Dette udgjorde et fald på 1,4 % i forhold til tidligere år og var det fjerde på hinanden følgende årlige fald, siden man begyndte dataindsamlingen i 1954.

(¹) NUTS (Nomenclature des Unités Territoriales et Statistiques — Nomenklatur for statistiske territoriale enheder).

(2001/C 187 E/207)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0137/01
af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen

(31. januar 2001)

Om: Lovgivningsmæssige drøftelser

Vil Kommissionen som mødedeltager i Rådets møder angive, om den går ind for, at disse møder åbnes for pressen og offentligheden, når der drøftes lovgivningsmæssige spørgsmål?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi

(5. marts 2001)

Med hensyn til substansen henvises det ærede medlem til besvarelsen af skriftlig forespørgsel E-0134/01⁽¹⁾. Det skal understreges, at Kommissionen inviteres til at deltage i Rådets møder (artikel 5 i Rådets forretningsorden), men ikke som medlem.

(¹) EFT C 174 E af 19.6.2001, s. 255.

(2001/C 187 E/208)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0138/01
af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen

(31. januar 2001)

Om: Økonomiske statistikkers aktualitet

I betragtning af de store forsinkelser med hvilke adskillige medlemsstater offentliggør kvartalsestimater for deres nationalregnskaber — se svaret af 22. december på skriftlig forespørgsel E-3426/00⁽¹⁾ — hvilken andel af EU og euro-området BNP er da generelt medregnet, når Eurostat offentliggør sine første estimater for BNP-vækst i et kvartal?

(¹) EFT C 151 E af 22.5.2001.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(15. marts 2001)

Eurostat beregner kvartalsestimater for bruttonationalproduktet (BNP) for euroområdet og de 15 medlemsstater. Estimatet for et givet kvartal opstilles tre gange efter følgende skema:

- første estimat beregnes 70 dage efter referencekvartalet og dækker mindst 75 % af BNP
- andet estimat beregnes 100 dage efter referencekvartalet og dækker 90 % af BNP
- tredje estimat beregnes 120 dage efter referencekvartalet og dækker 95 % af BNP.

(2001/C 187 E/209)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0139/01
af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen**

(31. januar 2001)

Om: Økonomiske statistikkers aktualitet

Da de udenlandske valutamarkeder tager BNP-, beskæftigelses- og produktivetsdata for euro-området i betragtning i deres værdiansættelse af euroen over for dollar og yen, og da der følgelig er konkurrence med data fra andre områder, kan Kommissionen da oplyse om regelmæssigheden og det reelle tidsinterval mellem den berørte periode og offentliggørelsen af nationale ydelses-, beskæftigelses-, produktivets- og indtægtstal for USA, Canada og Japan?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(3. april 2001)

Det ærede parlamentsmedlem og Parlamentets sekretariat vil få tilsendt en oversigt over tidspunkterne for offentliggørelsen af de nøgletal for USA, Japan og Canada, som er omtalt i forespørgslen.

Kommissionen, som er helt klar over, at de udenlandske valutamarkeder er meget opmærksomme på statistikker over bruttonationalproduktet (BNP), beskæftigelses- og produktivetsdata, er bekymret over, at statistikkerne for euroområdet som regel offentliggøres senere end i USA, Japan og Canada. Kommissionen og Den Europæiske Centralbank har derfor for nylig i fællesskab foreslået en handlingsplan, som er blevet godkendt af Rådet (økonomi og finans). Når denne plan gennemføres, skulle dette føre til en forbedring af indsamlingen af data og udarbejdelsen af statistikker i medlemsstaternes statistiske kontorer samt i De Europæiske Fællesskabers Statistiske Kontor (Eurostat). Disse forbedringer vil gøre det muligt at offentliggøre de pågældende nøgletal hurtigere.

(2001/C 187 E/210)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0145/01
af Toine Manders (ELDR) og Jules Maaten (ELDR) til Kommissionen**

(31. januar 2001)

Om: Brandfarligt tøj

For nylig har en brandkatastrofe i en café i Volendam (NL) kostet 10 menneskeliv, mens over hundrede blev bragt i livsfare eller blev skæmmet for livet. En af årsagerne til branden var tilstedeværelsen af farlige brandbare produkter, herunder tøj. Den nederlandske beklædningsindustri har i den anledning meddelt, at den på tøjmærkater fremover frivilligt vil oplyse, i hvilken grad de anvendte materialer er brandfarlige.

1. Vil Kommissionen gennemføre en undersøgelse af muligheden for hhv. ønskeligheden af EU-lovgivning, der gør det obligatorisk i alle medlemsstater på tøjmærkater at oplyse, i hvilken grad de anvendte materialer er brandfarlige?
2. Vil Kommissionen endvidere undersøge, hvorvidt det er muligt hhv. ønskeligt, at der til advarsel for forbrugere i alle potentielt brandfarlige produkter anbringes en lignende advarselsmærkat?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(7. marts 2001)

Tøj er ikke underlagt særlige fællesskabsbestemmelser vedrørende brændbarhed, men ligger inden for anvendelsesområdet for Rådets direktiv 92/59/EØF af 29. juni 1992 om produktsikkerhed i almindelighed⁽¹⁾, som fastsætter et generelt sikkerhedskrav. Dette direktiv henviser til europæiske standarder, hvis overholdelse formodes at medføre en overensstemmelse med det almindelige krav til sikkerhed i den nye udgave af direktivet, som nu er under revision.

Endvidere gav Kommissionen i december 2000 Den Europæiske Standardiseringsorganisation mandat til udarbejdelsen af europæiske standarder for nattøjs brændbarhed. Dette skete på grundlag af foreliggende statistikker, som viste en særlig risiko forbundet med denne type tøj. Kommissionen vil nu undersøge behovet for et nyt mandat vedrørende brændbarheden af andre kategorier af tøj. Med dette for øje vil den iværksætte en høring af medlemsstaterne og andre berørte aktører, som f.eks. forbrugerorganisationer og industrisammenslutninger, for at indhente deres udtalelser til spørgsmålet og indsamle data og statistikker vedrørende de ulykker, der er indtruffet inden for de seneste år.

Det er Kommissionens opfattelse, at advarsler i form af mærkater vil kunne supplere de tekniske løsninger, der er til rådighed, hvis det med disse ikke er muligt at fjerne den pågældende risiko totalt. Der kan ved udarbejdelsen af standarder fastsættes regler om sådanne advarsler, hvis der ikke foreligger andre tilfredsstillende tekniske løsninger.

⁽¹⁾ EFT L 228 af 11.8.1992.

(2001/C 187 E/211)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0147/01 af Vincenzo Lavarra (PSE) til Kommissionen

(23. januar 2001)

Om: Asbestrisiko i forbindelse med Fibronit-fabrikken i Bari

I betragtning af at EU lægger stor vægt på politikker til fremme af en bedre livskvalitet i byerne og mere generelt miljøbeskyttelse, beskyttelse af borgernes sundhed og arbejdstagernes sikkerhed på arbejdspladsen;

I betragtning af at Bari kommune har til hensigt at bebygge det område, hvor den tidligere Fibronit-fabrik nu ligger, som bl.a. blev lukket på grund af det høje indhold af asbest i de stadig eksisterende bygninger og det høje indhold af forurenende stoffer i undergrunden i dette tidligere industriområde.

I betragtning af at hvis den tidligere Fibronit-fabrik, som er placeret lige midt i byen mellem de tætbefolkede kvarterer San Pasquale og Japigia skal rives ned, således at området kan blive bebygget, vil dette betyde en meget farlig spredning i miljøet af asbeststøv med deraf følgende negative helbreds-virkninger for beboerne og de arbejdere, der bliver beskæftiget med det pågældende arbejde.

I betragtning af at mange har udtalt sig imod dette foretagende, ikke blot i politiske kredse og beboerkomitéer, men også eksperter fra universiteter, sundhedssektoren og miljøsektoren, som anser det for mindre farligt og dermed tilrådeligt at omdanne området til en offentlig park, idet der blot generelt sørges for sikkerhed på stedet, sådan at forstå, at der ikke kommer til at foregå nogen fysisk fjernelse af asbestresterne.

kan Kommissionen besvare følgende spørgsmål:

1. Hvilke initiativer har EU taget eller agter den at tage med henblik på at føre kontrol med og sanere industrigrunde med høj tilstedeværelse af asbest?
2. Hvilke retningslinjer anser EU det for tilrådeligt at fastlægge med hensyn til tilfælde af asbestsanering vedrørende industrigrunde i byområder som i ovennævnte tilfælde?
3. Er det på grundlag af de indhøstede erfaringer ikke tilrådeligt at undgå at fjerne og manipulere med store mængder asbest?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(6. marts 2001)

Fællesskabslovgivningen omhandler de risici, der er forbundet med asbest, ud fra forskellige synspunkter.

Foranstaltninger med henblik på beskyttelse af de arbejdstagere, der under deres arbejde udsættes for støv fra asbest eller asbestholdige materialer, indførtes allerede med Rådets direktiv 83/477/EØF af 19. september 1983 om beskyttelse af arbejdstagere mod farerne ved under arbejdet at være udsat for asbest⁽¹⁾. Rådets direktiv 87/217/EØF af 19. marts 1987 om forebyggelse af miljøforurening med asbest⁽²⁾ betød indførelse af generelle forholdsregler, for så vidt angår brugen af asbest samt bortskaffelsen heraf. Asbestaffald skal behandles i overensstemmelse med Rådets direktiv 78/319/EØF af 20. marts 1978 om giftigt og farligt affald⁽³⁾, som siden er ophævet og afløst af Rådets direktiv 91/689/EØF af 12. december 1991 om farligt affald⁽⁴⁾. Denne lovgivning rummer generelle bestemmelser vedrørende betryggende håndtering af farligt affald. Desuden er der ved Rådets direktiv 75/442/EØF af 15. juli 1975 om affald som ændret ved Rådets direktiv 91/156/EØF⁽⁵⁾ pålagt medlemsstaterne en generel forpligtelse til at træffe de nødvendige foranstaltninger til sikring af, at affaldet genindvindes eller bortskaffes uden risiko for menneskers sundhed og uden benyttelse af processer eller metoder, som kan skade miljøet.

Rådets direktiv 96/61/EF af 24. september 1996 om integreret forelæggelse og bekæmpelse af forurening⁽⁶⁾ rummer i artikel 3 en bestemmelse om, at »der ved endeligt ophør af aktiviteterne træffes de nødvendige foranstaltninger til at undgå forureningsfare og for at bringe stedet tilbage til en tilfredsstillende stand«. Det gælder for visse kategorier af industrivirksomhed, som er kendetegnet ved et betydeligt forureningspotentiel, herunder bl.a. anlæg til produktion af asbest og fremstilling af asbestholdige produkter. De anlæg, der er blevet tilladt før oktober 1999, skal drives i overensstemmelse med direktivets bestemmelser fra og med oktober 2007. Et anlæg, der allerede er lukket ned, som det f.eks. er tilfældet med det pågældende Fibronit-anlæg, er ikke omfattet af dette juridiske instrument.

Der findes imidlertid ingen fællesskabslovgivning specielt om rensning af industriarealer, der indeholder høje asbestkoncentrationer, eller om, hvorvidt asbesten skal fjernes fra bygninger eller ej. Det er op til medlemsstaterne selv inden for rammerne af den ovennævnte fællesskabslovgivning at beslutte, hvordan man vil løse asbestproblemet i eksisterende bygningsværker.

⁽¹⁾ EFT L 263 af 24.9.1983.

⁽²⁾ EFT L 85 af 28.3.1987.

⁽³⁾ EFT L 84 af 31.3.1978.

⁽⁴⁾ EFT L 377 af 31.12.1991.

⁽⁵⁾ EFT L 78 af 26.3.1991.

⁽⁶⁾ EFT L 257 af 10.10.1996.

(2001/C 187 E/212)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0165/01**af Nelly Maes (Verts/ALE) og Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen**

(31. januar 2001)

Om: Meddelelser som led i habitatdirektivet

Habitatdirektivet giver EU-medlemsstaterne mulighed for at realisere projekter af samfundsmæssig betydning, hvis de er i strid med de økologiske bestemmelser. Artikel 6, stk. 4, i direktiv 92/43/EØF⁽¹⁾ har følgende ordlyd: »Hvis en plan eller projekter, på trods af at virkningerne på lokaliteten vurderes negativt, alligevel skal gennemføres af bydende nødvendige hensyn til væsentlige samfundsinteresser, herunder af social eller økonomisk art, fordi der ikke findes nogen alternativ løsning, træffer medlemsstaten alle nødvendige kompensationsforanstaltninger for at sikre, at den globale sammenhæng i Natura 2000 beskyttes. Medlemsstaten underretter Kommissionen om, hvilke kompensationsforanstaltninger der træffes.«

Kan Kommissionen skaffe en fuldstændig og detaljeret oversigt over de meddelelser, som den har modtaget siden habitatdirektivets ikrafttrædelse?

⁽¹⁾ EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(14. marts 2001)

Siden levestedsdirektivet, dvs. Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter trådte i kraft den 5. juni 1994, har Kommissionen på begæring af medlemsstaterne offentliggjort to begrundede udtalelser omanvendelsen af artikel 6, stk. 4, nr. 2).

Disse udtalelser vedrørte følgende tilfælde i Tyskland:

- Gennemskæringen af de særligt beskyttede områder / områderne af særlig vigtighed for Fællesskabet (»SPA / pSCI's«) »Natuschutzgebiet Mecklenburgische Schweiz, Recknitz- und Trebeltal« samt »Peenetal vom Kummerower See bis Schadefahre« ved anlæggelsen af motorvej A20 i delstaten Mecklenburg-Vorpommern. Denne sag har været genstand for klageprocedurer 94/4764 og 97/4967. Kommissionen offentliggjorde udtalelse 96/15/EF af 18. december 1995 i denne sag⁽¹⁾.
- Udvidelsen af DASA's flyfabrik ind i det særligt beskyttede område / området af særlig vigtighed for Fællesskabet (»SPA / pSCI«) »Muehlenberger Loch« i Hamborg. Projektet indebærer, at »Muehlenberger Loch«, en lavvandet lagune under tidevandets indflydelse, delvis ville blive ødelagt gennem en opfyldning, som var nødvendig for den industrielle udvidelse. Sagen var genstand for klageprocedure 96/4181, hvortil der yderligere var føjet syv andre klagesager. Kommissionen afgav udtalelse om sagen den 19. april 2000, og en genpart heraf tilgår det ærede medlem samt Europa-Parlamentets sekretariat.

Kommissionen har modtaget en lang række officielle meddelelser fra medlemsstaterne om aktiviteter på lokaliteter, som indtil nu (endnu) ikke var blevet udpeget som Natura 2000-lokaliteter. Kommissionen har ikke reageret officielt på disse meddelelser i betragtning af, at udpegnings af disse lokaliteter skal være det første skridt med hensyn til anvendelsen af artikel 6 i levestedsdirektivet.

⁽¹⁾ EFT L 6 af 9.1.1996.

(2001/C 187 E/213)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0167/01**af Ioannis Marinos (PPE-DE) til Kommissionen**

(1. februar 2001)

Om: Tyrkiets forsøg på annektering af den besatte del af Cypern

Den 13. december 2000 blev Panikos Tsiakourmas, som er borger i Republikken Cypern, bortført af »myndighederne« i pseudostaten Nordcypern, da han befandt sig på en britisk militærbases territorium på øen. Tsiakourmas, som er flygtning i det nordlige Cypern siden den tyrkiske hærs invasion i 1974, lider af

sukkersyge og tilbageholdes endnu på trods af indlysende fare for hans sundhed. I beretningen fra den britiske bases politi på Cypern anføres det, at denne borger er blevet bortført med magt til et område, der er besat af den tyrkiske hær, og det understreges, at der ikke foreligger oplysninger om, at han er indblandet i narkotikahandel, hvilket viser, at de beskyldninger, som er blevet fremsat herom af besættelsesmagten, er opdigtede.

Denne handling fra den tyrkiske hærs side på Cypern er en fortsættelse af provokationerne i regionen Strovilia, hvor den besatte del af den neutrale zone, som tidligere har været underlagt De Forenede Nationers kontrol, er blevet annekteret, og den tyrkiske hær har endvidere gravet kløfter i den neutrale zone i nærheden af landsbyen Pila. Det skal understreges, at Tyrkiets opførsel på Cypern bliver mere og mere aggressiv, efter at landet er blevet betegnet som et »ansøgerland«. Endvidere har den tyrkiske avis »Sabah« offentliggjort en artikel, som ikke er blevet dementeret af den tyrkiske regering, ifølge hvilken Tyrkiet er i færd med at udarbejde en plan om annektering af den besatte del af Cypern i Tyrkiet, som derved vil blive den »82. vilayet« (amt) i Tyrkiet.

Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe, således at Tsiakourmas frigives hurtigst muligt, og således at Tyrkiet standser sine aggressive handlinger over for Republikken Cypern (et land, som EU fører tiltrædelsesforhandlinger med) og opføre sig, som det sømmer sig for en demokratisk stat? Hvilken holdning indtager Kommissionen endvidere til Tyrkiets plan om at annektere et besat område i et uafhængigt land, som er medlem af FN?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Günter Verheugen

(23. marts 2001)

Kommissionen er orienteret om omstændighederne omkring tilbageholdelsen af den græsk-cypriotiske byggeentreprenør Panikos Tziakourmas den 13. december 2000. Det ser ud til, at Panikos Tziakourmas blev bortført fra den østlige britiske militærbases område. Som følge heraf har den britiske regering rejst spørgsmålet over for lederen af det tyrkisk-cypriotiske samfund og over for myndighederne i Ankara. Kommissionen fortsætter med nøje at overvåge situationen.

De kriterier for EU-medlemskab, som Det Europæiske Råd blev enig om på mødet 1993 i København, indbefatter sikring af retsstaten og menneskerettighederne. I den forbindelse udgør Tyrkiets opfyldelse af sine forpligtelser som følge af medlemskabet af Europarådet også en vigtig faktor. Kommissionen overvåger, at alle ansøgerlandene overholder disse forpligtelser, og aflægger med regelmæssige mellemrum beretning til Europa-Parlamentet og medlemsstaterne om udviklingen inden på disse områder.

Den styrkede politiske dialog mellem Unionen og Tyrkiet, som blev omhandlet i konklusionerne fra Det Europæiske Råd i Helsinki, åbner mulighed for en yderligere drøftelse af disse spørgsmål, ligesom også de gængse diplomatiske kanaler vil blive benyttet til dette formål.

(2001/C 187 E/214)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0170/01

af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen

(1. februar 2001)

Om: Etablering af et net mellem venskabsbyer

En række kommuner i Grækenland, Cypern, Frankrig og andre regioner, der er forbundet via programmet om »venskabsbyer«, har oprettet et fælles net mellem venskabsbyer og venskabsregioner i Middelhavsområdet med henblik på at udvikle et bedre samarbejde. Formålet med oprettelsen af dette net er dels at træffe fælles foranstaltninger og gennemføre et fælles samarbejde med andre lokale myndigheder i kategori 1, 2 og 3 i de forskellige middelhavslande, med videnskabscentre og -institutter, med EU-institutioner samt internationale organisationer og dels at undersøge den kulturelle identitet hos befolkningen i Middelhavsområdet.

I betragtning af, at EU's politik tager sigte på at fremme et tværnationalt og decentraliseret samarbejde mellem medlemsstaterne, bedes Kommissionen besvare følgende:

1. Anerkender EU's institutioner den juridiske status for et net af venskabsbyer i Middelhavsområdet? Under hvilke forudsætninger og på hvilke vilkår skal det etableres?
2. Hvilke muligheder har ovennævnte net for at deltage i forskellige EU-programmer (venskabsbyer, Meda, Euromed-Heritage, osv.)?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Viviane Reding

(27. marts 2001)

Kommissionen anerkender eksistensen af net af venskabsbyer og er i høj grad tilfreds med, at sådanne net skabes, fordi selve målet med denne form for aktioner, som er en tilnærmelse og en styrkelse af den gensidige forståelse blandt europæiske borgere, nås langt bedre gennem lokale myndigheders multilaterale samarbejde.

For at sådanne net skal kunne modtage finansiel støtte fra Kommissionen til deres aktiviteter, skal alle de deltagende byer være venskabsbyer indbyrdes, og anmodningen om støtte skal indsendes på den måde, som det er fastsat i den indkaldelse af forslag, der søges under.

De enkelte byers deltagelse i andre fællesskabsprogrammer er principielt mulig under de betingelser, der er bestemmende for de pågældende programmer, og med det forbehold, at deltagelsen ikke medfører en dobbeltfinansiering af de understøttede aktiviteter.

(2001/C 187 E/215)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0188/01

af Toine Manders (ELDR) til Kommissionen

(1. februar 2001)

Om: Børnearbejde i forbindelse med unge fodboldspillere

Vi har for nylig erfaret i pressen, at mange kendte europæiske fodboldklubber via mere eller mindre pålidelige fodboldmæglere uden for Europa har bundet en lang række ofte meget unge børn til sig i en lang periode for usædvanligt lave beløb. Ifølge artiklen tog også et stort antal af disse tusinder af unge hvert år til Europa for at spille fodbold. Mange af disse unge kommer med angiveligt falske europæiske pas, hvilket de klubber, som de skal spille for, undertiden har kendskab til (f.eks. Leonardo hos Feijenoord i Rotterdam), da de uden et sådant pas har ringe eller ingen mulighed for en arbejdstilladelse. Hvis disse unge mennesker får succes som fodboldspillere, får de en arbejdskontrakt, i modsat fald overlades de mere eller mindre til deres egen skæbne.

Det er mig bekendt, at de nationale fodboldforbund ikke har mulighed for eller beføjelse til at gribe ind.

1. Har Kommissionen kendskab til denne praksis?
2. Deler Kommissionen den opfattelse, at dette er i strid med den europæiske menneskerettighedskonvention og ILO-konventionen?
3. Deler Kommissionen den opfattelse, at dette er i strid med de europæiske konkurrenceregler og arbejdstagernes frie bevægelighed, idet rige klubber uden for Europa benytter sig af tydeligvis illegale eller uønskede metoder for dernæst at kunne forsyne sig på det interne marked med arbejdstagere, der i europæisk målestok er meget billige, mens klubber med civiliseret adfærd må hyre deres arbejdstagere på det dyre europæiske marked?
4. Har Kommissionen mulighed for at gribe ind over for ovennævnte metoder og i bekræftende fald hvordan? Er den rede til det?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Viviane Reding

(26. marts 2001)

Det ærede medlem rejser en række følsomme spørgsmål, som er blevet omtalt i den europæiske presse i de seneste måneder, herunder fodboldmægleres rolle og de juridiske rammer, de arbejder under, handelstransaktioner omkring unge spillere og falske pas.

For fodboldmæglerens vedkommende er der indledt en procedure på grundlag af konkurrencereglerne i Kommissionen. I denne sammenhæng har Den Internationale Fodboldsammenslutning (FIFA) givet udtryk for ønsket om at ændre erhvervets organisatoriske vilkår og opstille etiske normer. Denne procedure har givet mulighed for en ændring af FIFA's regler om fodboldmægler, som trådte i kraft den 1. januar 2001. Visse medlemsstater har også valgt at lovgive om spørgsmålet for at skabe fastere rammer omkring fodboldmæglerens aktiviteter.

Kommissionen har for nylig haft lejlighed til at give udtryk for sine overvejelser om handelstransaktioner vedrørende unge spillere. Den gav således udtryk for sin betænkelighed i Helsingfors-rapporten om sport ⁽¹⁾ og igen i forbindelse med Det Europæiske Forum om Sport, der blev afholdt i Lille den 26. og 27. oktober 2000, hvor en workshop beskæftigede sig med beskyttelsen af unge.

Problemerne omkring falske pas følger Kommissionen med stor opmærksomhed. Det skal dog bemærkes, at betingelserne for udstedelse af pas, konstateringen af udstedelse af falske pas og anvendelsen af sanktioner i forbindelse med falske pas henhører under medlemsstaternes kompetence.

Alle de spørgsmål, det ærede medlem omtaler, overvejes og drøftes. I formandskabets konklusioner fra Det Europæiske Råd i Nice i december 2000 ⁽²⁾ hedder det således »Det Europæiske Råd udtrykker betænkelighed med hensyn til handelstransaktioner, der udnytter unge sportsudøvere, herunder nye sportsudøvere fra tredjelande, hvis transaktionerne ikke overholder gældende arbejdsmarkedslovgivning, eller de truer de unge sportsudøveres sundhed og velbefindende. Det opfordrer sportsorganisationerne og medlemsstaterne til at undersøge sådanne former for praksis og til at overvåge dem og at overveje passende foranstaltninger, når det er relevant«. I denne sammenhæng skal medlemsstaterne ligeledes sikre, at bestemmelserne i Rådets direktiv 94/33/EF af 22. juni 1994 om beskyttelse af unge på arbejdspladsen ⁽³⁾ overholdes.

⁽¹⁾ Kommissionens rapport til Det Europæiske Råd med henblik på at bibeholde de nuværende strukturer på sportsområdet og at bevare sportens samfundsmæssige funktion inden for Fællesskabets rammer – Helsingfors-rapporten om sport – KOM(1999) 644 endelig udg.

⁽²⁾ Formandskabets konklusioner – Det Europæiske Råd i Nice – den 7., 8. og 9. december 2000. Bilag IV: Erklæring om de særlige forhold, der kendetegner sporten i Europa og dens sociale funktioner, og som der skal tages hensyn til ved gennemførelsen af de fælles politikker.

⁽³⁾ EFT L 216 af 20.8.1994.

(2001/C 187 E/216)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0198/01

af Neil MacCormick (Verts/ALE) til Kommissionen

(29. januar 2001)

Om: Minesøgning og -rydning

Hvilke midler stiller Kommissionen – i betragtning af det presserende behov for rydning af minefelter i tidlige krigsområder – til rådighed for at bistå med at udvikle:

- a) pålidelige metoder til opsporing af skjulte miner
- b) pålidelige metoder til rydning af minefelter ved at uskadeliggøre dem uden fare for menneskeliv?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Philippe Busquin

(7. marts 2001)

På grundlag af en systematisk vurdering af den aktuelle viden om opsporing og lokalisering af landminer har Kommissionen konkluderet, at bedre redskaber til rydning af minefelter af humanitære årsager er stærkt påkrævet med henblik på at gøre hele denne proces sikrere, hurtigere samt mere omkostnings-effektiv.

Med stærk støtte fra Europa-Parlamentet har Kommissionen haft held til via en rådsbeslutning i 1997 at opnå en forøgelse på 15 mio. EUR til FTU-området med særligt henblik på udvikling af ny teknologi til opsporing af miner. Der er som følge heraf blevet lanceret en række projekter, hvis resultater snart offentliggøres.

I det igangværende 5. rammeprogram, er der afsat særlig FTU-støtte til aktioner mod landminer. I 1999 indledtes der syv nye projekter til et samlet beløb på 13 mio. EUR. Sigtet hermed var at forbedre de eksisterende redskaber i betydelig grad og til overkommelige omkostninger at øge hastigheden, sikkerheden og effektiviteten i minerydningen, navnlig med hensyn til kortlægning af minefelter samt detektion og fjernelse af individuelle landminer.

Af hensyn til behovet for at evaluere minerydningsredskabernes sikkerhed og effektivitet har Kommissionen sammen med De Forenede Stater, Canada, Belgien, Nederlandene, Sverige og Det Forenede Kongerige UK sidste år etableret et internationalt test- og evalueringsprogram (ITEP). ITEP's sekretariat har sæde i FFC's center i Ispra i Italien. Siden sin oprettelse har ITEP udført test med metaldetektorer i Afghanistan, Cambodja og Sydøsteuropa og udarbejdet en rapport om alle eksisterende metaldetektorer. For øjeblikket er ITEP ved at fremme oprettelsen af et test- og evalueringsnetværk i Sydøsteuropa. Hovedformålet er at forbedre sikkerheden i forbindelse med minerydningen i regionen.

(2001/C 187 E/217)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0201/01

af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen

(2. februar 2001)

Om: Brændstoflagre ved græske benzintanke

Ifølge resultater af kontrolundersøgelser foretaget af ministeriet for udvikling drives syv ud af ti brændstoflagringsanlæg ved græske benzintanke uden overholdelse af sikkerhedsforskrifterne. Endvidere befinder de fleste tankstationer, ikke alene i Grækenland men også i andre medlemsstater, sig i bebyggede områder og tilmed i stueetagen i beboelsesejendomme, hvilket indebærer de velkendte risici for beboernes sikkerhed og sundhed. Er der indført sikkerhedsnormer for de ovennævnte aktiviteter? Hvilke bestemmelser gælder der i de øvrige medlemsstater?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(17. april 2001)

Det ligger uden for Kommissionens kompetence at behandle dette spørgsmål, som udelukkende sorterer under de pågældende nationale myndigheder.

(2001/C 187 E/218)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0219/01
af Glenys Kinnock (PSE) til Kommissionen**

(5. februar 2001)

Om: Forbrændingsprocedurer for BSE-inficerede slagtekroppe i alle medlemsstater

Vil Kommissionen undersøge faciliteterne for sikker bortskaffelse af BSE-inficerede slagtekroppe i alle 15 medlemsstater?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(27. marts 2001)

Kommissionen kan forsikre det ærede medlem om, at de forskellige modeller for bortskaffelse af BSE-inficerede kroppe, herunder forbrænding, er ved at blive undersøgt i medlemsstaterne. Kommissionens eksperter fra Levnedsmiddel- og Veterinærkontoret gennemfører regelmæssig kontrol på stedet i alle medlemsstater for at vurdere gennemførelsen af fællesskabslovgivningen om BSE og lignende spørgsmål.

(2001/C 187 E/219)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0221/01
af Jules Maaten (ELDR) til Kommissionen**

(5. februar 2001)

Om: Olieforureningen ved Galápagosøerne

1. Er Kommissionen bekendt med anmodningen fra Ecuadors miljøminister Rendon om mere international hjælp til bekæmpelse af den store olieforurening omkring Galápagosøerne?
2. Hvilke muligheder foreligger der i Kommissionens øjne for at imødekomme denne anmodning med henblik på at beskytte den enestående flora og fauna i dette område?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(26. marts 2001)

Den 23. januar 2001 modtog Kommissionen fra Ecuadors myndigheder en anmodning om hurtig hjælp til bekæmpelse af olieudslippet omkring Galápagosøerne.

Den 24. januar 2001 meddelte Kommissionen, at den havde udsendt en europæisk »Task Force«, bestående af tre eksperter⁽¹⁾. Denne beslutning blev truffet inden for rammerne af bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets beslutning nr. 2850/2000/EF af 20. december 2000 om fastsættelse af EF-rammebestemmelser for samarbejde i tilfælde af utilsigtet eller forsætlig havforurening⁽²⁾. Disse eksperters opgave bestod i at bistå de ecuadorianske myndigheder med at fastslå, hvilke midler der var bedst egnet til at afbøde forureningens virkninger og lette genetableringen af de berørte områder.

⁽¹⁾ IP/01/104.

⁽²⁾ EFT L 332 af 28.12.2000.

(2001/C 187 E/220)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0229/01
af Roberto Bigliardo (TDI) til Kommissionen**

(5. februar 2001)

Om: Tyrkiets ansøgning om medlemskab af EU

Kan Kommissionen oplyse, om den agter at træffe nogen bindende foranstaltninger som følge af det franske parlaments enstemmige anerkendelse den 18. januar 2001 af folkedrabet på armenierne, og i bekræftende fald hvilke?

Tyrkiet har truffet en række handelsmæssige og politiske modforholdsregler over for Frankrig.

Hvordan kan Kommissionen acceptere og begrunde fastholdelsen af Tyrkiets ansøgning om medlemskab?

Man fremhæver tillige den åbenbare fjendtlighed, som Tyrkiet stadig føler over for armenierne. For nylig måtte det franske fodboldnationalhold give afkald på at opstille spilleren Djorkaeff, som er af armensk oprindelse, i kampen mod det tyrkiske nationalhold.

Jeg mener ikke, at en så klar og vedholdende forfølgelsespolitik kan være en af de grundlæggende forudsætninger for en stat, som af så mange årsager håber at blive medlem af Den Europæiske Union.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Günter Verheugen

(23. marts 2001)

I sin egenskab af vogter af associeringsaftalen og toldunionen mellem Fællesskabet og Tyrkiet overvåger Kommissionen nøje de tyrkiske reaktioner på den lov om »anerkendelse af den tyrkiske hærs folkedrab på armenierne mellem 1915 og 1917«, som Frankrigs parlament har vedtaget. Kommissionen vil overveje nærmere, om der bør træffes nogen foranstaltninger på baggrund af denne reaktion.

Kommissionen vurderer regelmæssigt Tyrkiets forberedelser til at blive medlem af Unionen ud fra de samme kriterier, som gælder for alle de andre kandidatlande. En beslutning om at indlede tiltrædelsesforhandlinger med Tyrkiet vil afhænge af, om landet opfylder de politiske betingelser for medlemskab, som blev fastlagt af Det Europæiske Råd på mødet i København 1993.

(2001/C 187 E/221)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0231/01
af Michael Cashman (PSE) til Kommissionen**

(30. januar 2001)

Om: Bankgebyrer for ikke-fastboende

Kan Kommissionen oplyse, hvorvidt det i henhold til fællesskabsretten er lovmedholdeligt specifikt for ikke-fastboende at opkræve gebyrer for overførsel af penge internt i Spanien samt for indsætning af penge fra UK på en spansk konto?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(2. marts 2001)

De frie kapitalbevægelser, som følger af EF-traktatens artikel 56 (tidligere artikel 73B), er en af hjørneste-nene i det indre marked. EF-traktatens artikel 58 (tidligere artikel 73D) fastslår imidlertid udtrykkeligt, at medlemsstaterne kan opretholde eller indføre særlige skatteregler (forskellig behandling af dem der er bosiddende i landet, og dem der ikke er det), statistiske regler og forvaltningsregler. Disse regler må dog ikke være diskriminerende.

Spanien pålægger banker og pengeinstitutioner at indberette statistiske oplysninger til brug for betalingsbalancen. Visse overførsler fra og/eller til ikke bosiddendes konti skal ligesom grænseoverskridende transaktioner i almindelighed indberettes til myndighederne.

I den sammenhæng bør et skattespørgsmål tages med i betragtning: personer, der er bosiddende i Spanien, er indkomstskattepligtige dér af renteindtægter fra deres bankkonti. Personer, der ikke er bosiddende i landet, er derimod normalt ikke indkomstskattepligtige af renteindtægter til Spanien, men til den medlemsstat de bor i.

I henhold til gældende spansk lov pålægges kreditinstitutioner således en meradministration, såfremt udenlandske konti benyttes. Hvis en bank derfor opkræver ekstra gebyrer for at dække omkostningerne ved den nødvendige manuelle ekspedition, er der tale om en forretningspræget beslutning og ikke en ulovlig forskelsbehandling. Kommissionen kan ikke gribe ind i bankernes prispolitik, men beklager forholdene og opkrævningen af gebyrer.

(2001/C 187 E/222)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0237/01
af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen

(7. februar 2001)

Om: Opsving i priserne på ejerboliger i Belgien som følge af muligheden for skattefradrag for renteindtægter i Nederlandene

1. Er Kommissionen bekendt med, at en af følgerne af de gennemgribende ændringer i det nederlandske skattesystem, der trådte i kraft den 1. januar 2001, er, at den mulighed, der i længere tid har eksisteret i Nederlandene, for i den skattepligtige indkomst at fratække betalte renter på et realkreditlån med en løbetid på indtil 30 år i den første bolig, er blevet udvidet til også at gælde boliger i andre stater, når ejeren og beboeren er en person, der har beskæftigelse i Nederlandene og dér betaler skat?
2. Er Kommissionen endvidere bekendt med, at den i spørgsmål 1 nævnte skatteregel har bidraget til et stærkt opsving i priserne på ejerboliger i Belgiens nordlige grænseregion, navnlig i de dele af de flamske provinser Antwerpen og Limburg, der ligger i de nederlandske byer Tilburgs, Eindhovenens og Maastrichts influensområde, idet nederlændinge dér kan købe en bolig med væsentlig lavere omkostninger end belgiere, således at belgiske boligsøgende må finde boliger, som de kan betale, i byer, der ligger længere væk fra grænsen?
3. Hvorledes vurderer Kommissionen en skatteregel, som angiveligt er en fordel for købere af boliger til eget brug, men som i praksis fører til et prisopsving til gavn for sælgerne, idet de ved, at køberne på grund af skattefradraget kan betale væsentlig mere, end tilfældet ellers ville have været?
4. Hvad agter Kommissionen at gøre for at bidrage til at løse det grænseoverskridende problem, som er beskrevet i spørgsmålene, således at man kan beskytte indbyggerne i Belgiens nordlige grænseområde mod prisstigninger og mod at blive drevet væk fra deres område på grund af udenlandske skatteregler?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(21. marts 2001)

1. Kommissionen har kendskab til den ændring af den nederlandske skattelovgivning, hvorved den skattemæssige fordel ved fradrag af renter på realkreditlån, som indtil 1. januar 2001 kun gjaldt for ejerboliger i Nederlandene, er blevet udvidet til at omfatte ejerboliger i andre lande, såfremt ejeren og beboeren arbejder i Nederlandene og betaler skat der.
2. Kommissionen har forstået, at anvendelsen af denne nye skattemæssige bestemmelse udnyttes af nederlandske statsborgere, såfremt de beslutter sig for at købe en bolig i Belgien. Kommissionen har også forstået, at den øgede efterspørgsel efter ejerboliger i Belgiens nordlige grænseområde, som er en følge af denne forøgede interesse fra nederlandske boligkøberes side, virker fremmende for et opsving i boligpriserne i denne region. Det er en udvikling, som ganske rigtigt er til fordel for sælgerne.

3. Kommissionen skønner, at den nye skattebestemmelse, som Nederlandene har vedtaget, er i overensstemmelse med fællesskabsretten, som netop forbyder medlemsstaterne at indføre begrænsninger (af beskatningsmæssig eller anden art) af den frie bevægelighed og etableringsret for borgerne i medlemsstaterne uden for de nationale grænser.

4. Derfor er Kommissionen af den opfattelse, at det ikke bør træffes nogen særlig foranstaltning på fællesskabsplan med henblik på at gribe ind i den situation, som er beskrevet i forespørgslen.

(2001/C 187 E/223)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0243/01
af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen

(7. februar 2001)

Om: Afslutning af beslutningsprocessen med hensyn til beskyldninger om svig med støtte til hør dyrkning i Spanien og andre beskyldninger mod medlemmer af Kommissionen

1. Er Kommissionen orienteret om rapporten i den nederlandske avis *Financieel Dagblad* af 23. januar 2001 under overskriften »Det Europæiske Folkeparti truet af krise«, hvori der henvises til den påfaldende stigning i slutningen af 90'erne fra 186 ha til 91 000 ha i det areal, hvorpå der dyrkes hør i Spanien, samt til den stærke begrænsning af hør dyrkningsarealet til 20 000 ha, der nu er sket, den støtte, der er ydet af Den Europæiske Union på baggrund af udvidelsen af hør dyrkningen, og den daværende spanske landbrugsministers medansvar?

2. Kan Kommissionen bekræfte, at kontoret for bekæmpelse af svig, OLAF, har indledt en undersøgelse af retmæssigheden og effektiviteten af den i spørgsmål 1 nævnte støtte og af, hvem der bærer det politiske medansvar for en ukorrekt anvendelse af disse midler? Kan Kommissionen bekræfte, at denne undersøgelse nu er afsluttet?

3. Hvilke konklusioner har Kommissionen draget i anledning af OLAF-undersøgelsen? Hvis Kommissionen i øjeblikket endnu ikke kan drage disse konklusioner, hvornår forventer Kommissionen da at kunne bekendtgøre dem?

4. Er Kommissionen rede til at offentliggøre konklusionerne af OLAF-undersøgelsen og forelægge dem for Europa-Parlamentet?

5. Efter hvilken procedure og hvornår vil de endelige konklusioner i denne sag efter Kommissionens opfattelse blive fastlagt?

6. Er Kommissionen enig i, at hvis der virkelig er tale om svig, skal den ydede støtte fordres tilbage, således som det bl.a. også er sket med den ESF-støtte, der er ydet i Nederlandene i strid med reglerne?

7. Er Kommissionen enig i, at en af de konklusioner, der skal drages af den forrige Kommissions tilbagetræden i 1999, er, at det er nødvendigt med fuldstændig åbenhed, og at det skal forhindres, at implicerede parter prestige på ny går forud for hensynet til en åben, gennemskelig og retlinet opstilling af politiske ledere i Europa, da Den Europæiske Unions image ellers på ny kan tilføjes alvorlig skade? Er Kommissionen – i betragtning af det voksende røre – rede til at tage skridt, der så hurtigt som muligt afhjælper dette behov for åbenhed og integritet?

8. Hvad er Kommissionens reaktion på forlydender om, at et medlem af Europa-Parlamentet for det spanske Partido Popular mener at have nok materiale til, at seks medlemmer af Kommissionen ud over den tidligere spanske landbrugsminister må træde tilbage? Er Kommissionen enig i, at der dermed mindst skabes det indtryk, at medlemmer af Kommissionen skulle have gjort sig skyldige i uregelmæssigheder, som, hvis de kommer for dagens lys, skulle medføre, at de pågældende medlemmer måtte træde tilbage?

9. Er Kommissionen enig i, at de i spørgsmål 8 nævnte beskyldninger af hensyn til forvaltningens integritet så hurtigt som muligt må verificeres eller effektivt må tilbagevises? Er Kommissionen rede til at tage initiativet hertil?

10. Hvad agter Kommissionen at gøre for at fjerne ethvert grundlag for beskyldninger, der fremsættes af medlemmer af Europa-Parlamentet mod medlemmer af Kommissionen på grund af deres mulige sårbarhed over for svig?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi

(21. marts 2001)

1. Ja, Kommissionen er orienteret om den artikel, det ærede medlem henviser til. Med hensyn til stigningen i hørdrkningsarealerne henvises der til svaret på skriftlig forespørgsel P-1382/99 af Joan Colom i Naval⁽¹⁾ samt til de svar, Kommissionen afgav i Parlamentet den 5. februar 2001 som led i budgetdechargen 1999.

2. Ja, som oplyst i en pressemeddelelse fra Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) af 9. februar 2001, har OLAF indledt en undersøgelse, der omfatter flere medlemsstater, for at analysere retmæssigheden og effektiviteten af støtten til hørdrkning. Placeringen af et eventuelt politisk ansvar henhører ikke under OLAF's beføjelser. OLAF fremsendte først sin fortrolige rapport til Parlamentet og Kommissionen den 19. marts 2001.

3. og 5. Kommissionen er ved at foretage en detaljeret gennemgang af OLAF-undersøgelsen og vil selvfølgelig foretage den relevante opfølgning af den.

4. Irrelevant, eftersom OLAF i mellemtiden har fremsendt sin rapport til Parlamentet.

6. Ja.

7. Efter Kommissionens opfattelse er der nu større åbenhed mellem Parlamentet og Kommissionen. Det var netop et af formålene med den rammeaftale, der den 5. juli 2000 blev indgået mellem de to institutioner.

Hvad angår beskyttelsen af Den Europæiske Unions image er Kommissionen overbevist om, at dette er en kollektiv opgave for alle parter i den europæiske integration. I den forbindelse lægger Kommissionen særlig vægt på, at alle drøftelser af spørgsmål af den art, som findes i nærværende forespørgsel, bygger på objektive og konkrete kendsgerninger.

8. og 9. Kommissionen har ingen grund til at føle sig truet.

Siden det nye parlament er trådt sammen og den ny kommission har taget over glæder Kommissionen sig over at kunne konstatere, at de to institutioner loyalt og i gensidig tillid har arbejdet snævert sammen. Efter Kommissionens opfattelse skal man bevare denne gode forståelse, som er af afgørende betydning for, at institutionerne fuldt ud kan spille deres rolle i den europæiske integration. Kommissionen er overbevist om, at Parlamentet er af samme opfattelse.

10. Kommissionen er af den opfattelse, at hvis det viser sig, at mistanken om et tilfælde af svig er berettiget, må man undersøge, hvem der havde til opgave og beføjelse til at foretage bekæmpelse af svig i det pågældende tilfælde og så træffe sine forholdsregler.

⁽¹⁾ EFT C 27 E af 29.1.2000.

(2001/C 187 E/224)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0246/01
af Monica Frassoni (Verts/ALE) til Kommissionen**

(31. januar 2001)

Om: Internt notat om BSE af 12. oktober 1990 fra Europa-Kommissionen

I de seneste dage er der i forskellige presseorganer blevet gengivet et internt notat fra Europa-Kommissionen af 12. oktober 1990, som beskriver drøftelsen i Den Stående Veterinærkomité, der fandt sted den 9. og 10. oktober 2000. Dette notat blev i øvrigt også fremlagt i Europa-Parlamentets undersøgelsesudvalg i 1996.

Det fremgår klart af dette notat, at Kommissionen gennem Mansito, som talte på vegne af sin vigtigste overordnede, den daværende generaldirektør for landbrug Guy Legras, indtog den holdning, at man ikke burde »provokere negative reaktioner på markedet og derfor ikke længere tale om BSE, anmode Det Forenede Kongerige om ikke at offentliggøre resultaterne af dets undersøgelser og forklejne BSE-sagen ved at give vildledende oplysninger«.

I notatet nævnes tillige Barlero-Larsen, P. Prendergast (nuværende direktør for Levnedsmiddelkontoret) og D. Jimenez-Beltran (nuværende direktør for Det Europæiske Miljøagentur) blandt dem, som har modtaget en kopi af notatet.

I den endelige beretning fra Europa-Parlamentets midlertidige undersøgelsesudvalg om BSE fremgår det klart, at de højtstående tjenestemænd i det daværende GD VI havde et ansvar i forbindelse med iværksættelsen af en misinformationspolitik, der »således ikke [er] begrænset til den offentlige opinion, idet den også indskrænker Fællesskabets lovgivningsmuligheder«.

Selv om det erkendes, at Kommissionen siden 1996 har truffet adskillige foranstaltninger vedrørende intern strukturlægning for at ændre de mekanismer, som førte til disse alvorlige fejl,

kan Kommissionen da redegøre for:

- Hvilke følger den misinformationspolitik, der nævnes i notatet, har haft?
- Om de tjenestemænd, som modtog en kopi af notatet, rent faktisk deltog i mødet og udarbejdelsen af den misinformationspolitik, som Kommissionen førte fra 1990-1996?
- Hvilke forholdsregler Kommissionen har taget over for de højtstående tjenestemænd, der var ansvarlige for denne dårlige håndtering af BSE-problemet mellem 1990 og 1996, eftersom det fremgår, at den eneste tjenestemand, der blev afskediget, var Mansito, mens visse af de andre i dag er ansvarlige for vigtige sektorer under Kommissionen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(12. marts 2001)

Parlamentet nedsatte et midlertidigt undersøgelsesudvalg om BSE i juli 1996. Udvalget forelagde undersøgelsens resultater og henstillinger vedrørende fremtiden i februar 1997. Kommissionens ansvar i forbindelse med forvaltningen af BSE-krisen blev gennemgået i detaljer i undersøgelsesudvalget. I denne sammenhæng forelagde Kommissionen et omfattende informationsmateriale for udvalget, hvoraf en stor del blev offentliggjort af udvalget (se Parlamentsdokument A4-0020/97 og bilag). Kommissionens tjenestemænd afgav ligeledes mundtlige vidnesbyrd til udvalget. Indholdet i det notat, det ærede medlem henviser til, var velkendt for alle deltagere i undersøgelsen, og det blev udtømmende behandlet, såvel mundtligt som skriftligt, under sagens behandling.

Efterfølgende nedsatte Parlamentet et midlertidigt udvalg til opfølgning af Parlamentets henstillinger vedrørende BSE. Kommissionen fremsendte regelmæssige rapporter til det midlertidige udvalg om den opfølgning af henstillingerne, den gennemførte.

Kommissionen har derfor intet at tilføje til de oplysninger, den gav undersøgelsesudvalget og det midlertidige udvalg, om begivenhederne i begyndelsen af 90'erne, som det ærede medlem nævner i sin forespørgsel. For god ordens skyld bemærkes det i øvrigt, at Mansito ikke blev afskediget fra Kommissionens tjenestegrene.

(2001/C 187 E/225)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0250/01 af Gorka Knörr Borràs (Verts/ALE) til Kommissionen

(8. februar 2001)

Om: Kurdistan og løsrivelse

Som Kommissionen skriver i sit svar på min skriftlige forespørgsel E-3319/00 (!) hedder det i de to regelmæssige rapporter om Tyrkiet fra 1998 og 1999, at med hensyn til Kurdistan vil en ikke-militær løsning kunne bestå i anerkendelse af bestemte former for en kurdisk kulturel identitet og større tolerance over for tilkendegivelse af denne identitet, forudsat man ikke gør sig til talsmand for separatisme eller terrorisme.

Terrorisme er, uanset hvem der udøver den, en svøbe, som er et overgreb på menneskerettighederne og derfor er uantagelig. Men hvorfor stiller Kommissionen som betingelse for »anerkendelse af bestemte former for kulturel identitet« (hvorfor ikke alle former?), at man ikke gør sig til talsmand for separatisme? Er Kommissionen modstander af, at retten til selvbestemmelse udøves med fredelige og demokratiske midler?

(¹) EFT C 163 E af 6.6.2001, s. 85.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Günter Verheugen

(19. marts 2001)

Unionens mål som beskrevet i forslaget til tiltrædelsespartnerskab med Tyrkiet er at sikre kulturel mangfoldighed og garantere de kulturelle rettigheder for alle borgere uden hensyn til deres oprindelse. Alle retsbestemmelser, der forhindrer borgerne i at nyde godt af disse rettigheder, bør afskaffes, bl.a. på uddannelsesområdet.

Kommissionens periodiske rapporter, som det ærede medlem henviser til, er blevet udarbejdet på grundlag af en objektiv og afbalanceret analyse af alle relevante aspekter af situationen i Tyrkiet.

(2001/C 187 E/226)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0251/01 af Astrid Lulling (PPE-DE) til Kommissionen

(8. februar 2001)

Om: Kommissionens holdning til »Europas hovedstad«

Ifølge en artikel, som har været gengivet i franske aviser, »Medlemmerne af Europa-Parlamentet er trætte af Strasbourg«, skal Kommissionens formand, Romani Prodi, i Strasbourg i al fortrolighed have sagt, »at Bruxelles uundgåeligt ville blive Europas hovedstad«.

Kan Kommissionen bekræfte, at den har denne opfattelse af spørgsmålet om hjemsted, og at den har vedtaget at give sin formand tilladelse til at lade denne oplysning »sive« i Strasbourg?

Vil Kommissionen anerkende, at placeringen af Den Europæiske Unions institutioner og organer ikke indgår blandt dens beføjelser, og at den derfor har pligt til at optræde diskret og tilbageholdende og at respektere om ikke ånden så dog bogstaven i de afgørelser, som Rådet traf i Edinbourgh?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi

(5. marts 2001)

Hjemstedet for Unionens institutioner og organer er fastlagt ved »Protokol om fastlæggelse af hjemstedet for De Europæiske Fællesskabers institutioner og for visse af Fællesskabernes organer og tjenester samt Europol«, som er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaterne om oprettelse af de tre fællesskaber. Den blev vedtaget i forbindelse med indgåelsen af Amsterdam-traktaten. Traktaten, der for nylig blev undertegnet i Nice, indeholder som bilag en erklæring om afholdelsen af Det Europæiske Råds møder. Kommissionsformandens udtalelser er hans vurdering af denne beslutnings rækkevidde og kan således ikke fortolkes anderledes uden for deres rette sammenhæng.

(2001/C 187 E/227)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0254/01
af Ilda Figueiredo (GUE/NGL) til Kommissionen**

(8. februar 2001)

Om: Afskedigelse af arbejdere

Skotøjsfabrikken »C & J Clark — fábrica de calçado, Lda.« i Arouca, Portugal, agter at afskedige 368 arbejdstagere under henvisning til en nedgang i ordrebeholdningen.

Ifølge hvad fagforeningen for arbejdere i skotøjs- og læderindustrien (Sindicato dos Operários da Indústria de Calçado, Malas e Afins) i Aveiro og Coimbra hævder, har virksomheden flyttet flere moderne maskiner til andre fabriksanlæg, som den ejer i Castelo de Paiva.

I mellemtiden er det rygtedes, at denne virksomhed har modtaget støtte og incitamentter fra både Portugal og EU til modernisering af virksomheden, jobskabelse og faglig uddannelse, og dette skal også være brugt til at understøtte en anden fabriksenhed, som virksomheden har i Indien.

I denne forbindelse bedes Kommissionen besvare følgende spørgsmål:

1. Hvilken fællesskabsstøtte har den nævnte virksomhed modtaget?
2. Hvis der er blevet givet tilskud med det formål at fremme og/eller opretholde beskæftigelsen, hvilke foranstaltninger vil der da blive truffet for at beskytte beskæftigelsen for arbejderne i »C & J Clark — fábrica de calçado, Lda.« i Arouca, Portugal?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(29. marts 2001)

Det spørgsmål, det ærede medlem bringer frem, vedrører forvaltning af projekter, der samfinansieres af strukturfondene. I henhold til Fællesskabets retssæt og i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet har medlemsstaterne ansvar for forvaltning af projekter.

Kommissionen har ikke for indværende tilstrækkelige oplysninger til at kunne afgive et svar. Den anmoder om de nødvendige oplysninger fra de portugisiske myndigheder, som vil blive tilstillet det ærede medlem, så snart Kommissionen har modtaget dem.

(2001/C 187 E/228)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0256/01
af Lord Inglewood (PPE-DE) til Kommissionen**

(8. februar 2001)

Om: Følgeretten

Agter Kommissionen at oprette et centralt EU-register over alle kunstnere og deres arvinger, som opfylder betingelserne i forslaget til direktiv? Hvorledes forventes de fysiske eller juridiske personer, som omtales i artikel 9, i benægtende fald at afgøre rettighederne til et værk i tilfælde af krav fra to eller flere personer uden for den pågældende medlemsstats jurisdiktion?

(2001/C 187 E/229)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0260/01
af Lord Inglewood (PPE-DE) til Kommissionen**

(8. februar 2001)

Om: Følgeretten

Hvilke foranstaltninger vil der blive krævet af de fysiske eller juridiske personer, som er omtalt i artikel 9 i forslaget til direktiv om følgeret, med henblik på betaling af den potentielle følgeret i forbindelse med ukendte krav, eller krav, der ikke kan erfares?

(2001/C 187 E/230)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0262/01
af Lord Inglewood (PPE-DE) til Kommissionen**

(8. februar 2001)

Om: Følgeretten

Omfatter salgsprisen ikke indbefattet afgift, på grundlag af hvilken der skal gøres krav på følgeretten i overensstemmelse med forslaget til direktiv, kapitalvindingsskat eller dens ækvivalent, og hvorledes skal denne beregnes i forbindelse med videresalg, hvor flere nationale skattelove er involveret?

(2001/C 187 E/231)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0264/01
af Lord Inglewood (PPE-DE) til Kommissionen**

(8. februar 2001)

Om: Følgeretten

I tilfælde af videresalg omfattende personer, som er afgiftspligtige inden for rammerne af to eller flere nationale moms- og/eller omsætningsafgiftsordninger, hvorledes skal salgsprisen ikke indbefattet afgift da beregnes for så vidt angår forslaget til direktiv om følgeretten? I tilfælde af, at moms-/omsætningsafgiftsreglerne endnu ikke er vedtaget, på hvilket grundlag vil følgeretten da blive beregnet?

**Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein
på skriftlige forespørgsler E-0256/01, E-0260/01, E-0262/01 og E-0264/01**

(26. marts 2001)

Den 13. december 2000 vedtog Europa-Parlamentet en række ændringsforslag til Rådets fælles holdning af 19. juni 2000 om følgeret til fordel for ophavsmanden til et originalkunstværk⁽¹⁾. I henhold til EF-traktatens artikel 251 (tidl. artikel 189 B), stk. 3, tager Rådet stilling til Parlamentets ændringsforslag. Kommissionen skal derfor i sit svar på det ærede medlems spørgsmål vedrørende visse bestemmelser tage udgangspunkt i den fælles holdning som ændret af Parlamentet.

Det ærede medlem er betænkelig ved de krav, som direktivet kommer til at indebære for de personer, der er nævnt i artikel 9, og som i henhold til artikel 1, stk. 4, ofte er forpligtet til at betale følgeretsvederlaget, hvis flere personer mener, at de har ret til vederlaget, eller hvis ingen gør krav på vederlaget.

Hvordan følgeretsvederlaget udbetales, afhænger af, efter hvilken ordning det forvaltes. Ifølge den fælles holdning — som ændret af Parlamentet — er det op til medlemsstaterne at afgøre, hvordan det skal ske, og de kan i dette øjemed fastsætte bestemte løsninger. Vælger en medlemsstat at indføre kollektiv forvaltning af følgeretten, er det f.eks. det organ, som har ansvaret for den kollektive forvaltning, der afgør denne type spørgsmål.

Under alle omstændigheder melder spørgsmålet om, hvem der skal betale en gæld, hvis der er tvivl om, hvem der er pligtig at betale vederlaget, sig ikke kun ved følgeret, men også i mange andre tilfælde. Dette er nøje fastlagt i medlemsstaternes nationale retsregler. De personer, der er nævnt i artikel 9, skal således blot gå frem efter de procedurer, der er fastsat i deres nationale lovgivning på området.

På denne baggrund ville det være en overflødig administrativ foranstaltning at oprette et centralt europæisk register over alle kunstnere og deres arvinger med følgeretskrav. Kommissionen har derfor ingen planer om at gøre det.

Det ærede medlem spørger desuden til anvendelsesområdet for artikel 5. Kommissionen kan i denne forbindelse bekræfte, at den salgspris, der danner grundlag for beregningen af følgeretsvederlaget, skal være eksklusiv alle skatter og afgifter, som sædvanligvis lægges oven i nettoprisen, f.eks. moms. Direktivet berører derfor på ingen måde medlemsstaternes skatteregler.

(¹) EFT C 300 af 20.10.2000.

(2001/C 187 E/232)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0275/01
af Charles Tannock (PPE-DE) til Kommissionen

(2. februar 2001)

Om: Bestemmelser om støj i Den Europæiske Union

Kan Kommissionen oplyse, om der findes EU-bestemmelser vedrørende støj fra privatboliger, som beskytter beboere mod overdreven støj fra naboboliger?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(9. marts 2001)

På indeværende tidspunkt findes der på fællesskabsplan ingen forordninger mod støjplage fra naboboliger, sådan som det ærede medlem har bragt det på bane.

Medlemsstaterne anvender for øjeblikket ingen harmoniserede støjindikatorer, for så vidt angår den såkaldte »eksterne« (miljømæssige) eller menneskeskabte støj. Dette aspekt vil blive dækket af et forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om vurdering og styring af ekstern støj (the assessment and management of environmental noise) (¹), som vedtoges af Kommissionen den 26. juli 2000.

Dette lovgivningsforslag drøftes for øjeblikket i Europa-Parlamentet og Rådet.

(¹) EFT C 337 E af 28.11.2000.

(2001/C 187 E/233)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0278/01
af Jean-Charles Marchiani (UEN) til Kommissionen

(2. februar 2001)

Om: EU-støtte til venskabsbyer

I 1989 tog Europa-Parlamentet initiativ til at oprette en budgetpost til støtte for etablering af venskabsbyforbindelser i Europa. Denne EU-støtte er, samtidig med at den fremmer forbindelserne mellem EU-landenes borgere, mere afgørende end nogensinde såvel for de daglige bestræbelser, der gøres på lokalt plan, som for samkvemet mellem borgere fra forskellige lande, regioner og kulturer.

Men i et kommuniké udsendt sidst på sommeren 2000 anførte Kommissionen, at som følge af manglende bevillinger ville programmet for år 2000 blive afsluttet tidligere end planlagt. Det lader i øvrigt til, at der er blevet indført en mere selektiv og afskrækkende procedure for at mindske antallet af ansøgninger, Kommissionen behandler.

Finder Kommissionen ikke, på baggrund af succesen i forbindelse med den omfattende venskabsbybevægelse i Europa, at det tværtimod er absolut nødvendigt inden for rammerne af det næste FBF (foreløbige budgetforslag) for regnskabsåret 2002 at foreslå en betydelig forhøjelse af bevillingerne til etablering af venskabsbyforbindelser i Europa?

Vil Kommissionen endvidere bekræfte, at den agter at drage nøje omsorg for, at proceduren for indgivelse af ansøgninger vedbliver med at være tilgængelig for det størst mulige antal lokale myndigheder, navnlig de mindste blandt dem, og med henblik herpå at afsætte tilstrækkelige midler til, at denne procedure bliver bedre, mere smidig og hurtigere?

Vil Kommissionen endelig oplyse, hvilke kriterier der har forekommet den at være så relevante, at det ligefrem har fået den til at foreslå foranstaltninger, som klart er ugunstige for etableringen af venskabsbyforbindelser i Europa?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Viviane Reding

(28. marts 2001)

Kommissionen er bekendt med vigtigheden af at fremme venskabsbybevægelsen og mener, at en effektiv, gennemsigtig forvaltning af denne procedure er afgørende for dens succes.

På grund af de senere års kraftigt stigende antal ansøgninger er behandlingstiden blevet betydeligt længere; omfanget af den ansøgte støtte oversteg for øvrigt til sidst de til rådighed værende midler.

For at sikre en bedre forvaltning af dette initiativ på alle niveauer — udvælgelse, fordeling af støtten over året, hurtig sagsbehandling — har Kommissionen i samråd med de organisationer, som spiller en aktiv rolle i forbindelse med fremme af venskabsbybevægelsen, besluttet i 2001 at indføre proceduren med indkaldelse af forslag, som benyttes til forvaltning af al støtte fra Kommissionen. Denne procedure gør det muligt at tage hensyn til de forskellige venskabsbyers særtræk og er udformet på en sådan måde, at den sikrer bred adgang for alle kommuner uafhængigt af deres størrelse samt en retfærdig fordeling af de eksisterende midler over året. Der forventes afholdt et møde, hvor man skal evaluere den nye procedure, med de repræsentative organisationer i løbet af 2001.

Kommissionen erkender, at venskabsbyernes initiativer har stor betydning for, at der kan opstå et aktivt, deltagelsesbaseret europæisk borgerskab. I skønnet over de midler, der vil blive afsat til venskabsbybevægelsen i det foreløbige budgetforslag for 2002, er der taget hensyn til den igangværende evaluering af de generelle begrænsninger, som gør sig gældende for Kommissionens udarbejdelse af budgetforslaget.

(2001/C 187 E/234)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0287/01 af Mark Watts (PSE) til Kommissionen

(9. februar 2001)

Om: Beskyttelse af kyllinger, der er bestemt til kødproduktion

Den 21. marts 2000 vedtog Kommissionens Videnskabelige Komité for Dyrs Sundhed og Velfærd en rapport om beskyttelsen af kyllinger, der er bestemt til kødproduktion (broilers), hvori det konkluderes, at mange slagtekyllinger har store smerter som følge af misdannede ben og dør af hjertesvigt, fordi fjerkræindustrien i første række ønsker at opnå en hurtig vækst. Den Videnskabelige Komité henviste endvidere til, at belægningsgraden højst må være 25 kg pr. m², således at man i stor udstrækning undgår alvorlige velfærdsproblemer, og at der over 30 kg pr. m², selv med meget effektive miljøkontrollsystemer, er tale om en markant stigning i hyppigheden af alvorlige problemer. Komiteen konkluderede også, at de

strenge foderrestriktioner, som rugehønsene er underkastet, medfører uacceptable velfærdsproblemer, og at rugehønsenes velfærd bør forbedres.

Endvidere opfordrede adskillige delegationer under samlingen i Rådet (landbrug) i november 2000 Kommissionen til hurtigst muligt at udarbejde et forslag til direktiv om beskyttelsen af kyllinger, der er bestemt til kødproduktion.

Hvornår agter Kommissionen på baggrund af denne udvikling at udarbejde et forslag til Rådets direktiv om slagtekyllingers sundheds- og velfærdsproblemer, som blev behandlet i Den Videnskabelige Komité's rapport?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(28. februar 2001)

Kommissionen henviser det ærede medlem til det fælles svar, den gav på skriftlig forespørgsel E-1809/00 og E-1848/00, som Linda McAvan⁽¹⁾ stillede i relation til samme emne.

⁽¹⁾ EFT C 89 E af 20.3.2001, s. 89.

(2001/C 187 E/235)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0299/01

af Hanja Majj-Weggen (PPE-DE) til Kommissionen

(9. februar 2001)

Om: Børnearbejde

Kommissionen har ikke givet et udtømmende svar på min forespørgsel E-3639/00⁽¹⁾. Kan Kommissionen nu nøjagtigt oplyse, hvilke EU-medlemsstater og hvilke AVS-lande der endnu ikke har ratificeret ILO-konvention nr. 182 om forbud mod og en omgående indsats til afskaffelse af de værste former for børnearbejde?

⁽¹⁾ EFT C 151 E af 22.5.2001.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(29. marts 2001)

Hvad angår det ærede medlems spørgsmål om, hvilke medlemsstater der endnu ikke har ratificeret Den Internationale Arbejdsorganisations (ILO's) konvention nr. 182 om de værste former for børnearbejde, der er et anliggende, hvorom Kommissionen har vedtaget en henstilling til medlemsstaterne den 15. september 2000⁽¹⁾, informeres hun hermed om, at følgende medlemsstater pr. 8. februar 2001 ikke havde ratificeret den pågældende konvention: Belgien, Tyskland, Grækenland, Spanien, Frankrig, Luxembourg, Nederlandene, Østrig og Sverige.

Hvad angår det ærede medlems spørgsmål om, hvilke lande i Afrika, Vestindien og Stillehave (AVS) der ikke har ratificeret ILO-konvention nr. 182, vil en liste over de lande (herunder AVS-lande), der pr. 8. februar 2001 havde ratificeret den, og som er hentet fra ILO's offentlige ILOLEX-informationssystem, blive sendt direkte til det ærede medlem og til Parlamentets Sekretariat.

⁽¹⁾ EFT L 243 af 28.9.2000.

(2001/C 187 E/236)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0303/01**af Carlos Carnero González (PSE) til Kommissionen**

(2. februar 2001)

Om: Oplysninger vedrørende anvendelsen af EU-midler til erhvervsuddannelse og beskæftigelse forvaltet af den kommunale arbejdsformidling i Madrid, IMEFE

Den spanske avis El País offentliggjorde den 29. januar 2001 en artikel under overskriften: Virksomheder med tilknytning til regeringspartiet PP har modtaget 1 400 millioner pesetas til uddannelse af arbejdsløse. Virksomhederne indtager førstepladsen med hensyn til tildeling af EU-finansierede kurser. Det anføres i artiklen, at det socialistiske byrådsmedlem, Isabel Vilallonga, efter en grundig undersøgelse af de kontrakter, som den kommunale arbejdsformidling i Madrid, IMEFE, har indgået på området siden 1996, hævder, at der er sket en klar favorisering af de pågældende virksomheder. Der rejses samtidig tvivl om, hvorvidt alle de kurser, der er betalt for, virkelig er blevet afholdt.

Det er forståeligt, at offentligheden i Madrid er forurolet over disse oplysninger, og det drejer sig samtidig om spørgsmål, der vedrører aktiviteter, der er finansieret med EU-midler. Vil Kommissionen på den baggrund præcisere, hvilke EU-midler til erhvervsuddannelse og beskæftigelse IMEFE har forvaltet siden 1995 og i forbindelse med hvilke programmer? Agter Kommissionen gennem de dertil fastsatte mekanismer at undersøge de fremkomne oplysninger for at sikre korrekt anvendelse af de EU-midler til erhvervsuddannelse og beskæftigelse, som er blevet forvaltet af IMEFE siden 1995? Vil den henvende sig til de kompetente spanske myndigheder herom? Hvilke foranstaltninger vil der blive truffet i tilfælde af, at der konstateres uregelmæssigheder?

(2001/C 187 E/237)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0355/01**af Carlos Carnero González (PSE) til Kommissionen**

(6. februar 2001)

Om: Nye og alvorlige oplysninger om ukorrekt anvendelse af EU-midler til uddannelses- og beskæftigelsesformål i IMEFE under byrådet i Madrid

Spansk presse oplyser i dag i fortsættelse af de forlydender, der har været fremme siden 29. januar 2001, at Ricardo Peydró, leder af det kommunale beskæftigelsesinstitut under byrådet i Madrid (IMEFE), i går udtalte, at det af ham ledede institut vil indgive begæring om strafforfølgning af firmaet Ifomar for bedrageri og dokumentfalsk, og at han endvidere bekræftede, at der forelå »tilstrækkelige indicier«, som pegede i retning af, at omtalte firma havde foregivet at afholde kurser i fængsler, som rent faktisk ikke var blevet afholdt, men som var blevet betalt med midler fra kommunen og EU.

Disse oplysninger underbygger den seneste uges alvorlige forlydender i pressen, som foranledigede mig til at indgive en prioriteret skriftlig forespørgsel om dette emne den 29. januar 2001.

Efter min opfattelse er det absolut nødvendigt, at Kommissionen hurtigt og effektivt træffer foranstaltninger, således at såvel de virksomheder, der anvender de af IMEFE forvaltede midler på korrekt vis og rent faktisk udfører et meget vigtigt socialt uddannelses- og beskæftigelsesfremmende stykke arbejde, som de pågældende elever ikke kommer til at lide under visse skrupelløse personers handlinger.

Hvorledes agter Kommissionen på baggrund af disse påståede bedragerier og i overensstemmelse med gældende EU-lovgivning at skabe sig et indgående kendskab til de omtalte forhold og sikre en korrekt anvendelse af de europæiske skatteyderes penge og dermed kontinuitet i uddannelses- og beskæftigelsesprogrammerne? Har Kommissionen allerede rettet henvendelse til de kompetente og berørte spanske myndigheder — dvs. byrådet i Madrid — eller har disse kontaktet Kommissionen?

**Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou
på skriftlige forespørgsler P-0303/01 og P-0355/01**

(26. marts 2001)

I overensstemmelse med den sjette betragtning i Rådets forordning (EØF) nr. 2082/93 af 20. juli 1993 om ændring af forordning (EØF) nr. 4253/88 om gennemførelsesbestemmelser til forordning (EØF) nr. 2052/88 for så vidt angår samordningen af de forskellige strukturfondes interventioner indbyrdes såvel som med interventionerne fra Den Europæiske Investeringsbank og de øvrige eksisterende finansielle instrumenter⁽¹⁾, og artikel 8, stk. 3 i Rådets forordning (EF) nr. 1260/1999 af 21. juni 1999 om vedtagelse af generelle bestemmelser for strukturfondene⁽²⁾ for programmeringsperioden 2000-2006, hører gennemførelsen af foranstaltningerne under medlemsstaternes ansvarsområde.

Kommissionen, som ikke forvalter fondene direkte, har derfor i skrivelse af 1. februar 2001 anmodet den spanske myndighed med ansvar for gennemførelsen af Den Europæiske Socialfond om at foretage den nødvendige efterprøvelse af de oplysninger, der blev bragt den 29., 30. og 31. januar i den spanske avis »El país«.

Det spanske arbejdsministerium oplyste i telefax af 1. februar 2001 Kommissionen om, at dens tjenestegrene den 31. januar 2001 havde anmodet Instituto Municipal de Empleo i Madrid om oplysninger om, hvorvidt Europæiske Socialfond havde deltaget i finansieringen af de uddannelseskurser, der var nævnt i pressen.

Når arbejdsministeriet officielt har fremsendt sine konklusioner til Kommissionen, og hvis det skulle vise sig, at midler fra Den Europæiske Socialfond er blevet brugt på uregelmæssig vis, vil medlemsstaten og Kommissionen foretage de relevante finansielle justeringer i henhold til gældende procedurer i Fællesskabet og Spanien.

Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) har meddelt, at det er informeret om presseartiklerne, og at det vil tage kontakt til de nationale myndigheder med ansvar for indgivelse af meddelelser i henhold til Kommissionens forordning (EF) nr. 1681/94 af 11. juli 1994 om uregelmæssigheder og tilbagebetaling af beløb, der uberettiget er udbetalt inden for rammerne af finansieringen af strukturpolitikkerne, samt om oprettelse af et informationssystem på dette område⁽³⁾.

⁽¹⁾ EFT L 193 af 31.7.1993.

⁽²⁾ EFT L 161 af 21.6.1999.

⁽³⁾ EFT L 178 af 12.7.1994.

(2001/C 187 E/238)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0306/01
af Giorgio Celli (Verts/ALE) til Kommissionen**

(2. februar 2001)

Om: Overførsel af BSE

Det ser ud til, at en af de mulige smitteveje for BSE er, at den BSE-syge ko selv kan overføre prionerne til sin kalv, som således allerede er inficeret ved fødslen.

Kan Kommissionen på denne baggrund oplyse:

1. hvilken sikkerhed der er forbundet med analysen af kalve på over 20 eller 30 måneder?
2. hvor høj en procentdel af testede, syge dyr der kan passere gennem kontrolnettet?
3. hvorvidt man kan stole på forlydenderne i The Times sidste sommer om, at der var født et barn med BSE, som var blevet overført fra moderen under graviditeten?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(22. marts 2001)

I henhold til den videnskabelige rådgivning, som Fællesskabet har til rådighed, tyder epidemiologiske undersøgelser på, at der er en forøget risiko for bovin spongiform encephalopati (BSE) på ca. 10 % hos afkom, som er født af BSE-angrebne dyr inden for 12 måneder, efter der er konstateret kliniske tegn på BSE. Man kender dog stadig ikke smittevejen, og det er stadig uklart, om der hos kvæg forekommer en overførsel fra moderen i den traditionelle forstand. Selv hvis der skulle forekomme overførsel fra moderen, synes denne at være af mindre betydning i forhold til overførsel gennem foderstofferne.

De nuværende prøver for BSE anvendes til at opdage kliniske BSE-tilfælde eller tilfælde af BSE-ramte dyr, som er tæt på den kliniske fase. Da man med prøverne ikke kan konstatere infektionen tidligt i inkubationstiden, er en negativ prøve ikke garanti for, at dyret ikke er inficeret. Den vigtigste direkte foranstaltning til beskyttelse af folkesundheden er derfor fjernelse af specificeret BSE-risikomateriale ved slagtningen. På nuværende tidspunkt er det ikke muligt at konstatere, hvor stor en procentdel af de dyr, som har fået udtaget en prøve med negativt resultat, der faktisk var inficerede.

Kommissionen har ikke de oplysninger, som det ærede medlem anmoder om i sit tredje spørgsmål. Indtil nu har man dog ikke kunnet påvise forekomsten af nogen tilfælde af overførsel af smitsom spongiform encephalopati hos mennesker fra mor til barn.

(2001/C 187 E/239)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0318/01
af Graham Watson (ELDR) til Kommissionen**

(13. februar 2001)

Om: Afslutning af Europartnerskabs-programmet

Kan Kommissionen forklare, hvorfor det blev besluttet at afslutte Europartnerskabs-programmet, før resultaterne af evalueringen af programmet forelå?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(21. marts 2001)

Kommissionen har gennemgået sine prioriteter og de ressourcer, den har til rådighed til gennemførelsen af sit arbejde. I den forbindelse og i forlængelse af det arbejde, som den særlige »Peer Group« har udført i overensstemmelse med Kommissionens meddelelse »Tilpasning af Kommissionens aktiviteter til de menneskelige ressourcer 2000«⁽¹⁾, har Kommissionen besluttet, at den ikke længere vil være direkte involveret i tilrettelæggelsen af Europartnerskabs-arrangementer.

Formålet med den igangværende evaluering af Europartnerskabet er at undersøge, hvilken indvirkning Europartnerskabs-programmet har haft i de 10-12 år, det har eksisteret, og at foreslå forbedringer til dets udførelse. Kommissionens beslutning om ikke fortsat at investere egne ressourcer i forvaltningen af dette program udelukker ikke, at de metoder, som i årenes løb er udviklet, kan anvendes af andre interesserede parter, navnlig dem, der har nydt godt af de hidtidige programmer. Evalueringen vil være et værdifuldt redskab for sådanne interesserede parter. Kommissionen er parat til at gøre de administrative værktøjer, den har udviklet, som f.eks. vejledningen for tilrettelæggere og softwarepakken, tilgængelige for nye tilrettelæggere af programmet.

⁽¹⁾ SEK(2000) 2000.

(2001/C 187 E/240)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0323/01
af Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen**

(13. februar 2001)

Om: Det Europæiske Sprogår og den planlagte lukning af instituttet for frisisk sprog- og litteraturvidenskab på Amsterdams Universitets Humanistiske Fakultet

Unionen har officielt udråbt 2001 til Det Europæiske Sprogår (Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 1934/2000/EF⁽¹⁾). I tolv måneder er opmærksomheden rettet mod den sproglige rigdom. Den er en vigtig del af den europæiske kulturelle arv, og har stor betydning for Europas fremtid (se om Det europæiske Sprogår på <http://europa.eu.int/comm/education/languages/nl/actions/year2001.html>.)

Alle europæiske sprog får den nødvendige opmærksomhed, inklusive de såkaldte regionale sprog, mindretalssprog og tegnsprog. Hovedbudskabet i denne oplysningskampagne om Det Europæiske År, at sprogindlæring åbner døre, og at ingen nogen sinde er for ung eller for gammel til det, er neutralt og sigter ikke mod noget specielt sprog eller nogen speciel gruppe.

Den 30. oktober 1987 vedtog Europa-Parlamentet beslutningen af Kuijpers om fremme af mindretalssprog i forbindelse med undervisning, medier og kommunikation med myndigheder. Denne beslutning var et stort skridt fremad for anerkendelse af de såkaldte mindre anvendte sprog, som f.eks. frisisk.

Planerne på Amsterdams Universitet (Universiteit van Amsterdam, UvA) om at lukke instituttet for frisisk sprog- og litteraturvidenskab er i strid med målsætningerne for Det Europæiske Sprogår og med Beslutningen af Kuijpers. UvA er den eneste institution i det tæt befolkede Randstad-område, hvor der undervises i frisisk sprog- og litteraturvidenskab. Der har nu rejst sig mange protester mod de akademiske myndigheders besparelsesforslag.

Mener Kommissionen ikke, at UvA's planer om at lukke kandidatuddannelsen i frisisk sprog- og litteraturvidenskab er i modstrid med de ambitiøse og brede målsætninger i Det Europæiske Sprogår og med betænkningen af Kuijpers?

- a) Hvilke foranstaltninger vil Kommissionen i bekræftende fald træffe med henblik på:
- 1) over for Amsterdams Universitet at påpege betydningen af dettes kandidatuddannelse i frisisk sprog- og litteraturvidenskab for målsætningerne under Det Europæiske Sprogår,
  - 2) at anmode Amsterdams Universitet om fuldstændig bevarelse af denne kandidatuddannelse,
  - 3) over for de nederlandske myndigheder at påpege betydningen af kandidatuddannelsen i frisisk sprog- og litteraturvidenskab ved Amsterdams Universitet for målsætningerne under Det Europæiske Sprogår
  - 4) at anmode de nederlandske myndigheder om fuldstændig bevarelse af kandidatuddannelsen i frisisk ved Amsterdams Universitet?
- b) Hvilke argumenter vil Kommissionen i benægtende fald anføre for, at den planlagte lukning af kandidatuddannelsen i frisisk ved Amsterdams Universitet er i overensstemmelse med de ambitiøse og brede målsætninger for Det Europæiske Sprogår?

⁽¹⁾ EFT L 232 af 14.9.2000, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Reding

(5. april 2001)

Det ærede medlem henvises til Kommissionens skriftlige svar på mundtlig forespørgsel nr. H-0254/01 fremsat af Staes i spørgetiden under Parlamentets møde den april 2001⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Svar af 3.4.2001.

(2001/C 187 E/241)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0344/01
af Mihail Papayannakis (GUE/NGL) til Kommissionen

(6. februar 2001)

Om: Udvidelse af Athens metro

Den græske regering har besluttet at udvide den eksisterende metrolinje i Athen fra den nuværende endestation »Ethniki Amina« til »Stavro Agias Paraskevis« for at forbedre forbindelsen til Athens nye lufthavn. Under påskud af uopsættelighed og besparelser har regeringen besluttet at opgive fire af de fem planlagte metrostationer, som skulle betjene bydelene Cholargo, Agia Paraskevi m.fl.

Til finansiering af denne udvidelse vil man øjensynligt anvende fællesskabsbevillinger, der allerede er blevet godkendt til videreførelse af metroenlinien til Egaleo, en bydel i Athen, der primært beboes af folk fra arbejderklassen, et projekt, der nu er udskudt til langt ud i fremtiden. Metroforbindelsen til de vanskeligt stillede områder bliver således opgivet til fordel for forsøget på at betjene lufthavnen. Disse bestræbelser vil uomtvisteligt være af meget tvivlsom nytte, da den planlagte metrostation i Stavro Agias Paraskevis ligger i flere km.'s afstand fra lufthavnen.

Er Kommissionen bekendt med disse vidtgående ændringer, og hvorledes forholder den sig hertil?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(19. april 2001)

Der henvises til Kommissionens svar på det ærede medlems skriftlige forespørgsel E-3658/00 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Se side 25.

(2001/C 187 E/242)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0346/01
af Helena Torres Marques (PSE) til Kommissionen

(6. februar 2001)

Om: Uddeling af euro inden januar 2002

I den månedlige beretning om »forberedelse af overgangen til euro« (»preparation for the changeover to the euro«), som offentliggøres af Kommissionen, hedder det i den afsluttende oversigt, at detailhandlerne i perioden mellem 1. september og 17. december 2001 skal have forhåndsudleveret en euro-beholdning.

Kan Kommissionen bekræfte disse oplysninger? Mener Kommissionen, at der fra 1. december 2001 bør forhåndsudleveres fem-euro- og ti-eurosedler til offentligheden generelt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(15. marts 2001)

Kommissionen har udarbejdet den afsluttende oversigt i sin månedlige beretning om forberedelserne til overgangen til euroen på grundlag af eurolandenes bidrag.

Deltagerlandene i Den Økonomiske og Monetære Union (ØMU) er enedes om at mindske det tidsrum i 2002, hvori der er to valutaer i omløb, mest muligt for derved at mindske risikoen for at skabe forvirring blandt borgerne og undgå, at detailsektoren skal anvende to valutaer i længere tid.

En forhåndsdistribution af eurosedler til offentligheden kan forlænge det tidsrum, hvori der er to valutaer i omløb, og derved stride mod de målsætninger, som netop går ud på at afkorte dette tidsrum. Endvidere er der risiko for, at forhåndsdistributionen til offentligheden kan medføre, at der er eurosedler i omløb inden 1. januar 2002. Finansministrene og Kommissionen har derfor tilsluttet sig Den Europæiske Centralbanks holdning om ikke at forhånds distribuere eurosedler til offentligheden.

(2001/C 187 E/243)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0348/01
af Giuseppe Di Lello Finuoli (GUE/NGL) til Kommissionen

(6. februar 2001)

Om: Messina kommunes udlicitering af anlægsarbejder i tilknytning til en sporvognsforbindelse finansieret med EU-midler

På foranledning af min forespørgsel E-1243/00 ⁽¹⁾ af 14. april 2000 svarede Kommissionen den 6. juni 2000, at den vil tage stilling til en eventuel finansiering af det pågældende projekt — underforstået, at beslutningen endnu ikke var truffet.

Ifølge lokale informationsorganer har formanden for Siciliens regionalråd, Vincenzo Leanza, i oktober 2000 offentligt forsikret, at finansieringen vil finde sted.

Vil Kommissionen opklare, om og i givet fald hvilke beslutninger der er truffet med hensyn til finansieringen af det pågældende sporvognsprojekt?

⁽¹⁾ EFT C 72 E af 6.3.2001, s. 30.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(27. marts 2001)

Kommissionen har endnu ikke kunnet træffe en formel beslutning med hensyn til medfinansieringen af det pågældende projekt via strukturfondene, idet Siciliens regionalråd endnu ikke har sendt de anmodede oplysninger om evaluering af miljøvirkningen.

(2001/C 187 E/244)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0354/01
af Rosa Miguélez Ramos (PSE) til Kommissionen

(6. februar 2001)

Om: Forhandlinger om fiskeriaftalen med Marokko

Ifølge førstehåndsuplysninger fra de mest højtstående marokkanske myndigheder blev forhandlingsrunden indledt sidste torsdag mellem Kommissionen og repræsentanterne for den marokkanske regering med henblik på indgåelse af en ny fiskeriaftale afbrudt i fredags, uden at der var fastsat en dato for genoptagelse, da Kommissionens generaldirektør for fiskeri, Smidt, oplyste, at han agtede at rejse tilbage til Bruxelles for at tilbringe weekenden dér.

Denne opførelse viser ikke alene kommissær Franz Fischler, som er en stor tilhænger af aftalen, men også Kommissionens formand, Romano Prodi, der har givet de marokkanske myndigheder sit ord på, at Kommissionen ville gå helhjertet ind i forhandlingerne, at hr. Smidt ikke er den mest velegnede til at fortsætte den kommende forhandlingsrunde.

Er Franz Fischler orienteret om dette forhold og har han modtaget nogen form for protest fra den spanske regering på grundlag heraf?

Agter Kommissionen at foretage ændringer i gruppen af forhandlere for efter fjorten måneders tvungen pause at kunne nå frem til en aftale?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(28. februar 2001)

Kommissionen aftalte med de marokkanske myndigheder at afholde et etdagsmøde den 25. januar 2001 for at fortsætte forhandlingerne om en fremtidig fiskeriaftale. Det tidligere møde sluttede den 9. januar 2001.

På mødet den 25. januar 2001 blev der gjort nogen fremskridt, og den marokkanske part fremlagde nye forslag, som Kommissionen vil undersøge nøje. Begge parter aftalte derfor at afholde et teknisk møde den følgende uge. Dette forklarer, hvorfor Kommissionens tjenestemænd vendte tilbage til Bruxelles.

Drøftelserne er stadig åbne, og begge delegationer fortsætter deres bestræbelser på at formindske afstanden mellem deres respektive synspunkter om hovedpunkterne.

(2001/C 187 E/245)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0359/01
af Eryl McNally (PSE) til Kommissionen**

(8. februar 2001)

Om: Handel med katte- og hundeskind

Er Den Europæiske Union klar over de pinlige forhold, som for nylig er blevet afsløret ved en »undercover«-undersøgelse af handelen med katte- og hundeskind fra Asien?

Undersøgerne konstaterede f.eks. i et udstillingslokale i Asien, at tigerfigurer i naturlig størrelse var fremstillet af hundeskind eller »goupee«, som de asiatiske handelsmænd kalder det. Undersøgerne, der udgav sig for forretningsmænd, fik af asiaterne at vide, at disse store statuer sælges til hoteller og museer i Europa for 5000 USD pr. stk.

Mon vore turister ville blive glade for at høre, at vi bruger katte- og hundeskind? Vil Kommissionen oplyse, om den agter at gribe ind over for denne handel, inden den skader vores erhvervsliv og turisme?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pascal Lamy

(8. marts 2001)

Kommissionen råder ikke på dette tidspunkt over officielle oplysninger om indførsel af katte- og hundepelse i Fællesskabet.

Med hensyn til spørgsmålet om hvorvidt Kommissionen agter at forbyde denne handel, skal opmærksomheden henledes på at handelspolitikken afspejler EU's indre politik. I henhold til den information der står til rådighed, har ingen medlemsstat indført et forbud mod kommerciel udnyttelse af sådanne pelse. Da der således ikke internt i EU findes forbud på området, agter Kommissionen på nuværende tidspunkt ikke at indføre et forbud mod indførsel af katte- og hundepelse; et sådant forbud kunne ydermere indbringes for retten som diskriminerende og en overtrædelse af princippet om national behandling.

På baggrund af befolkningens bekymring med hensyn til kommerciel udnyttelse af katte- og hundepelse, herunder også i den internationale samhandel, vil Kommissionen dog tage spørgsmålet op med henblik på en vurdering af, om der bør fremsættes forslag til foranstaltninger på EF-niveau, under hensyntagen til nærhedsprincippet; Parlamentet vil senere få tilsendt rapport herom.

(2001/C 187 E/246)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0380/01**af Klaus-Heiner Lehne (PPE-DE) til Kommissionen**

(15. februar 2001)

Om: Fri etableringsret i Nederlandene

En tysk køleanlægsproducent ønskede at drive virksomhed i Nederlandene. I den forbindelse indsendte han en ansøgning om fritagelse fra den i Nederlandene obligatoriske CFC-prøve. Denne ansøgning blev afvist under henvisning til de »særlige krav i den nederlandske uddannelse«. Hans håndsværksdiplom blev – også efter anmodning fra LGH – helt klart ikke anerkendt.

1. Hvorledes vurderer Kommissionen ovennævnte tilfælde med hensyn til fri etableringsret?
2. Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe, når den konstaterer, at de nederlandske myndigheder har overtrådt reglen om fri etableringsret?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(26. marts 2001)

Det ærede medlems spørgsmål vedrører gensidig anerkendelse af erhvervs kvalifikationer. Erhvervet som installatør af kølesystemer er reguleret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/42/EF af 7. juni 1999 om indførelse af en ordning for anerkendelse af eksamensbeviser for de former for erhvervs virksomhed, der er omfattet af direktiverne om liberalisering og om overgangsforanstaltninger, og til supplerung af den generelle ordning for anerkendelse af eksamensbeviser⁽¹⁾, for så vidt som erhvervet omfatter konstruktion af elektriske maskiner og anlæg.

Direktivets artikel 4 er identisk med de tilsvarende bestemmelser i Rådets – nu ophævede – direktiv 64/427/EØF af 7. juli 1964 om de nærmere overgangsforanstaltninger for selvstændig erhvervs virksomhed inden for de be- og forarbejdende erhverv under CITI-hovedgrupperne 23-40 (industri og håndværk)⁽²⁾. Artiklen bestemmer, at medlemsstater, hvor adgang til eller udøvelse af den pågældende virksomhed er afhængig af besiddelse af almen eller særlig viden og kunnen, anerkender den faktiske udøvelse af den pågældende virksomhed i en anden medlemsstat som tilstrækkeligt bevis for denne viden og kunnen. Ansøgeren skal have udøvet virksomheden i et vist tidsrum (generelt seks på hinanden følgende år) som selvstændig eller som virksomhedsleder.

Når direktivet er gennemført (senest den 31. juli 2001), kan enhver, der ikke opfylder kravet om erhvervs erfaring i artikel 4, også ansøge om at få eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser anerkendt (jf. direktivets artikel 3).

Heraf følger, at der ikke for øjeblikket er hjemmel til at ansøge om anerkendelse af uddannelsesbeviser i henhold til direktiv 1999/42/EF. I henhold til EF-traktatens artikel 43 og 49 (tidl. artikel 52 og 59) og EF-Domstolens fortolkning heraf (»Vlassopoulou«-sagen) skal medlemsstaterne dog allerede i dag tage hensyn til alle uddannelsesbeviser, der er erhvervet i en anden medlemsstat, og sammenligne det bevis, den vandrende arbejdstager har fået udstedt i sit hjemland, med de krav, der stilles i værtslandet. I henhold til EF-traktatens artikel 43 og 49 er al forskelsbehandling, der udøves alene på grundlag af eksamensbevisets oprindelse, ganske vist forbudt, men artiklerne indebærer ikke – til forskel fra direktivet – nogen præcis forpligtelse med hensyn til udfaldet af denne sammenligning.

Da Kommissionen ikke råder over nærmere oplysninger om den berørte borgers erhvervs erfaring og baggrunden for afslaget på ansøgningen, er den ikke i stand til at vurdere, om den afgørelse, de nederlandske myndigheder har truffet i sagen, er i overensstemmelse med fællesskabsretten.

For så vidt angår de foranstaltninger, Kommissionen har mulighed for at træffe, skal der henvises til overtrædelsesproceduren i EF-traktatens artikel 226 (tidl. artikel 169). Denne procedure anvendes, når en medlemsstats nationale lovgivning er i strid med fællesskabsretten, eller når det konstateres, at lovgivningen ganske vist er i overensstemmelse med fællesskabsretten, men at der er en fast administrativ praksis i strid

med fællesskabsretten. Kommissionen er dog ikke i stand til direkte at løse enkeltsager. Hverken Kommissionen eller Domstolen har beføjelse til at ophæve afgørelser truffet af en national myndighed eller til at pålægge en medlemsstat at betale skadeserstatning til enkeltpersoner. Det kan alene de nationale domstole. Det skal dog nævnes, at der er oprettet et net med nationale kontaktpunkter til fremme af en uformel løsning af individuelle tvister.

(¹) EFT L 201 af 31.7.1999.

(²) EFT 117 af 23.7.1964.

(2001/C 187 E/247)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0387/01
af Nicholas Clegg (ELDR) til Kommissionen

(15. februar 2001)

Om: Galápagosøerne

Hvilken eventuel EU-bistand står til rådighed for den ecuadorianske regering til at hjælpe med til at beskytte de skrøbelige økosystemer på de af Galápagosøerne (San Cristobal, Espanola, Santa Fe), der er mest direkte berørt af det nylige olieudslip?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(28. marts 2001)

Allerede i 1994 ydede Kommissionen støtte til Charles Darwin Foundation (et uafhængigt organ med ansvar for forskning, uddannelse og oplysning vedrørende øgruppens bevarelse) i forbindelse med et projekt til fremme af dens forsknings- og uddannelsesprogram (projektref. ECU/RELEX/1994/0046 med et beløb på 862 000 EUR). Fonden er i øjeblikket tilknyttet et forskningsprogram i Fællesskabet om, »hvordan havets levende ressourcer forvaltes, og hvordan konflikter i øgruppens økosystem løses«, der blev finansieret i 1998 (ref. IC18-CT98-0297 med et beløb på 550 000 EUR).

I forbindelse med olieudslippet ud for Galápagosøerne modtog Kommissionen den 23. januar 2001 en anmodning om nødhjælp fra de ecuadorianske myndigheder. Den 24. januar 2001 meddelte Kommissionen, at der ville blive sendt en europæisk taskforce bestående af 3 eksperter (¹). Beslutningen blev truffet på grundlag af bestemmelserne i Europa-Parlamentet og Rådets beslutning nr. 2850/2000/EF af 20. december 2000 om fastsættelse af EF-rammebestemmelser for samarbejde i tilfælde af utilsigtet eller forsætlig havforurening (²). Eksperterne havde til opgave at hjælpe de ecuadorianske myndigheder med at finde ud af, hvordan de bedst kunne mindske virkningen af forureningen og udbedre skaderne i de berørte områder.

Alle organisationer, der er kvalificeret til at deltage i bevarelsen af øgruppens økosystem, kan indgive forslag til programmet »Miljø i udviklingslandene« (ref. SCRE/111699/C/G).

(¹) Pressemeldelse IP/01/104.

(²) EFT L 332 af 28.12.2000.

(2001/C 187 E/248)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0417/01
af Jillian Evans (Verts/ALE) til Kommissionen

(13. februar 2001)

Om: Tab af arbejdspladser ved CORUS i Storbritannien

I sidste uge bebudede stålproducenten CORUS, at 6000 arbejdstagere vil miste deres job ved selskabets forskellige virksomheder i Det Forenede Kongerige, og 3000 af disse afskedigelser vedrørte selskabets virksomheder i Wales.

Vil Kommissionen nu undersøge, hvilke procedurer og aktioner hos CORUS der har ført til denne meddelelse, for at sikre, at selskabet fuldt ud har overholdt alle relevante EU-bestemmelser, der er gældende i øjeblikket? Hvad kan Kommissionen gøre, hvis det fremgår af denne undersøgelse, at CORUS har overtrådt EU-lovgivningen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(26. marts 2001)

Rådets direktiv 98/59/EF af 20. juli 1998 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger vedrørende kollektive afskedigelser⁽¹⁾, fastsætter i artikel 2, at når en arbejdsgiver påtænker at foretage kollektive afskedigelser, er vedkommende forpligtet til i tilstrækkelig god tid at indlede konsultationer med arbejdstagernes repræsentanter med henblik på at nå frem til en aftale.

Sådanne konsultationer skal i det mindste dreje sig om mulighederne for at undgå eller begrænse de kollektive afskedigelser samt for at afbøde følger af disse ved hjælp af sociale ledsageforanstaltninger, der navnlig tager sigte på støtte til omplacering eller omskoling af de afskedigede arbejdstagere.

Direktivet fastsætter endvidere, at medlemsstaterne sikrer, at arbejdstagernes repræsentanter og/eller arbejdstagerne har adgang til administrative og/eller retslige procedurer, som gør det muligt at sikre overholdelsen af de forpligtelser, der er fastsat i fællesskabsretten.

På dette grundlag, og eftersom Det Forenede Kongerige har omsat referencedirektivet i national lovgivning, påhviler det de nationale domstole og/eller myndigheder at undersøge og løse ethvert stridsspørgsmål, der måtte opstå i det konkrete tilfælde.

⁽¹⁾ EFT L 225 af 12.8.1998.

(2001/C 187 E/249)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0418/01
af Francesco Speroni (TDI) til Kommissionen**

(13. februar 2001)

Om: Manglende stikordsregister til traktatsamlingen

Hvorfor er der i papirudgaven af traktaterne ikke noget stikordsregister, hvorfor mangler der i udgaven på Intranettet protokoller, erklæringer, dokumenter og tekster om institutionerne, og hvorfor er denne udgave ikke tilgængelig i det sædvanlige Word-format?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Viviane Reding

(21. marts 2001)

Eftersom det er Rådet, som har ansvaret for denne publikation, er Kommissionen ikke beføjet til at besvare det ærede medlems spørgsmål.

Kontoret for De Europæiske Fællesskabers Officielle Publikationer, som betjener alle EU-institutioner og -organer, har fulgt Rådets retningslinjer både ved papirudgaven og ved internetudgaven af publikationen.

(2001/C 187 E/250)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0443/01
af Georges Berthu (NI) til Kommissionen**

(13. februar 2001)

Om: Sammenslutningen Racine og dens aktiviteter

Den franske privatretlige sammenslutning »Racine« (Réseau d'Appui et de Capitalisation des Innovations Européennes — net til støtte for og finansiering af europæiske innovationer), der er aktiv inden for beskæftigelse og erhvervsuddannelse, har til formål at bidrage til at omsætte Fællesskabets retningslinier i praksis i Frankrig ved at yde teknisk bistand til nye projekter. Sammenslutningen modtager omfattende støtte fra Den Europæiske Socialfond, der efter sigende bidrager med 90 % af sammenslutningens driftsbudget.

Har Kommissionen mulighed for at vurdere omfanget af den konkrete indsats, der ydes af ovennævnte sammenslutning, som ikke forekommer at være særlig velskrevet blandt aktører på det sociale område? Er sammenslutningens anvendelse af en sådan støtte og dens regnskaber offentligt tilgængelige?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(27. marts 2001)

Racine (som er en sammenslutning etableret i henhold til lov af 1901 om oprettelse af almennyttige sammenslutninger) bidrager aktivt til gennemførelsen af forskellige programmer vedrørende beskæftigelse og socialpolitik.

Følgende opgaver kan nævnes:

- opfølgning på fællesskabsinitiativerne Adapt og Emploi;
- foranstaltninger inden for rammerne af strukturfondenes mål 3 og 4;
- »undersøgelser og analyser« i første fase af Leonardo-programmet (1995-1999);
- for den franske stat: tilrettelæggelse af studiebesøg under Leonardo-programmet, der forvaltes af Det Europæiske Center for Udvikling af Erhvervsuddannelse (Cedefop);
- strategisk overvågning af nye anordninger;
- for byens interministerielle delegation: særligt arbejde med de forskellige kvarterer;
- Racine arbejder ligeledes med Phare-aktiviteter.

Racine sikrer opfølgning af projekter og er derfor i regelmæssig kontakt med de forskellige sociale aktører. Disse er for øvrigt repræsenteret i de tre kollegier, der udgør Racines bestyrelse (offentlige institutioner, arbejdsmarkedets parter og kvalificerede personer).

For så vidt angår regnskaber er Racine i sin egenskab af sammenslutning under loven af 1901 underlagt revisionskontrol med henblik på sikring af regnskabernes gyldighed.

Den offentlige kontrol med sammenslutninger varetages desuden af en finanskontrollør, der udpeges af det franske budgetministerium, der udøver denne funktion og deltager i sammenslutningens bestyrelsesmøder.

(2001/C 187 E/251)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0449/01
af Mihail Papayannakis (GUE/NGL) til Kommissionen**

(13. februar 2001)

Om: Partnerskabsaftale mellem EU og Tyrkiet

Den franske nationalforsamling anerkendte for nylig ved en beslutning folkedrabet på armenierne. Tyrkiet har iværksat repressalier, hovedsagelig af økonomisk art, idet det har annulleret en række kontrakter med franske selskaber. Den 13. december 1999 traf Det Europæiske Råd i Helsinki afgørelse om at tilkende Tyrkiet status som ansøgerland til EU og indgå en partnerskabsaftale samt fastlægge en samlet støtteramme med henblik på at fremme Tyrkiets tiltrædelse.

Mener Kommissionen, at de »økonomiske repressalier«, som Tyrkiet udøver mod Frankrig, og den ensidige annullering af kontrakter fra Tyrkiets side politisk og juridisk er i overensstemmelse med toldunionen EU-Tyrkiet, og at en sådan adfærd er forenelig med de kriterier, der er fastlagt af Det Europæiske Råd i København?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Günter Verheugen

(16. marts 2001)

Kommissionen følger nøje Tyrkiets reaktion på det franske parlaments beslutning om »anerkendelse af den tyrkiske hærs folkedrab på armenierne mellem 1915 og 1917«. Den vil på baggrund af Tyrkiets reaktion beslutte, hvilke foranstaltninger der skal træffes.

(2001/C 187 E/252)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0480/01

af Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) til Kommissionen

(13. februar 2001)

Om: Kommissionens tjenestemænd til rådighed for svensk retsvæsen

Den tidligere chef for Kommissionens informationskontor i Stockholm er nu ansat ved Kommissionen i Bruxelles. Anklagemyndigheden i Stockholm ønsker at afhøre tjenestemanden, vedrørende de uregelmæssigheder på Stockholms informationskontor, som massemedierne i Sverige har berettet om i mere end et år.

Den tidligere chef har dog meddelt, at han ikke har tid til at rejse til Stockholm og derfor ikke kan møde op til afhøring. Anklageren i Stockholm ønsker derfor at rejse til Bruxelles for at afhøre tjenestemanden. Men dette kræver det belgiske retsvæsens tilladelse, og det tager tid at indhente en sådan tilladelse.

For de svenske borgere forekommer det absurd, at Kommissionens tjenestemænd på denne facon kan gemme sig for retsvæsenets undersøgelse.

Kan Kommissionen beordre den tidligere chef for Stockholm-kontoret til at være behjælpelig under den svenske anklagemyndigheds undersøgelse af uregelmæssighederne ved Stockholm-kontoret, så vi én gang for alle kan få hele affæren klarlagt og afsluttet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi

(22. marts 2001)

Efter at Kommissionen på begæring af det svenske retsvæsen ophævede den pågældende tjenestemandes immunitet over for retsforfølgelse, anmodede den svenske offentlige anklager direkte vedkommende om at kunne foretage en afhøring som led i sagen vedrørende Kommissionens repræsentation i Sverige. I den forbindelse blev der ikke indgivet nogen officiel anmodning til Kommissionen.

De forhold, det ærede medlem omtaler, skyldes derfor udelukkende den pågældendes personlige beslutning, som institutionen ikke kan gøres ansvarlig for.

Da der ikke findes nogen fælles straffepolitik i Unionen, er det ikke usædvanligt, at det svenske retsvæsen skal indhente tilladelse hos de belgiske myndigheder, inden de kan foretage afhøringer i Belgien. Under alle omstændigheder skyldes denne situation i den foreliggende sag på ingen måde den pågældendes stilling som tjenestemand i Kommissionen, men udelukkende de regler, der i dag finder anvendelse mellem medlemsstaterne på området for strafferetligt samarbejde.

(2001/C 187 E/253)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0483/01
af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen**

(21. februar 2001)

Om: De tyrkisk-cypriotiske myndigheders ulovlige tilbageholdelse af græsk-cypriotisk borger

Den 13. december 2000 bortførte en gruppe tyrkisk-cyprioter den græsk-cypriotiske Panikos Tsiakourmas fra en af de britiske baser og førte ham over på den tyrkisk besatte del af øen, hvor de efterlod ham ved siden af halvanden kilo indisk hash. I løbet af et øjeblik dukkede det »tyrkisk-cypriotiske politi« op og anholdte ham for besiddelse af narkotika.

Siden da har Panikos Tsiakourmas været fængslet af det ulovlige tyrkisk-cypriotiske regime under umenneskelige vilkår og uden medicinsk behandling, selv om han er diabetespatient.

Da Panikos Tsiakourmas aldrig før er straffet og en rapport fra de britiske politimyndigheder på basen viser, at der ikke foreligger nogen oplysninger om, at han skulle være indblandet i narkotikaspørgsmål, er det åbenlyst, at bortførelsen af ham kan betragtes som en terroristhandling og at det ulovlige tyrkisk-cypriotiske regimes tilbageholdelse af ham kan sidestilles med gidseltagning.

Hvilke skridt vil Kommissionen tage for at udvirke en øjeblikkelig og betingelsesløs løsladelse af Panikos Tsiakourmas? Hvilke indvendinger vil det rejse over for Tyrkiet, som er den eneste ansvarlige for dets ulovlige vasalstats handlinger?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Verheugen

(27. marts 2001)

Det ærede medlem henvises til Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel P-0045/01 fra Zacharakis (¹).

(¹) Se side 168.

(2001/C 187 E/254)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0505/01
af Gerard Collins (UEN) til Kommissionen**

(14. februar 2001)

Om: Arbejdstageres fri bevægelighed

Føderationen af Europæiske Geologiske Foreninger (EFG) er en føderation, som består af 20 nationale geologiske foreninger i Europa, inklusive dem fra alle medlemsstater i Den Europæiske Union.

Den geologiske videnskab er et fag, som undergår hurtige forandringer. Geologernes arbejde griber i stadig højere grad ind i offentlighedens sikkerhed. Undervisnings- og uddannelsesbestemmelser bør tilpasses tilsvarende for at kunne reagere på disse forandringer. For deres vedkommende bør et professionelt kompetent organ i geovidenskab overvåge sikringen af kvalifikationsstandarder på deres eget område. På europæisk plan er EFG dette organ.

I overensstemmelse med direktiv 89/48/EØF (¹) og direktiv 92/51/EØF (²) har EFG vedtaget en ordning med multilateral anerkendelse mellem de tilsluttede geologiske foreninger. Kandidater, der opfylder kravene, får tildelt en professionel titel som europæisk geolog (EurGeol). Tildeling af titlen signalerer, at EFG er indstillet på at sikre kvalifikationerne for dem, der arbejder på højeste niveau inden for alle områder af de geologiske videnskaber. Indehaverne af titlen skal overholde EFG's faglige adfærdskodeks.

En kandidat til titlen skal på fyldestgørende vis have fulden et uddannelsesprogram på tredje niveau og erhvervet tilstrækkelig faglig erfaring i løbet af en kombineret minimumsperiode på i alt otte år. Kravene er således højere end de krav, der er nedfældet i det generelle direktiv. Ansøgere med henblik på registrering skal være anbefalet af deres nationale forening og være accepteret af EFG's godkendelseskomité, inden de får tildelt titlen EurGeol.

Formålet med at tildele titlen som EurGeol er:

- a) anerkendelse af den geologiske videnskab på højeste plan;
- b) fastsættelsen af entydige klare og høje standarder, som i lige høj grad anerkendes af regering, tilsynsmyndigheden og offentligheden;
- c) lettelse af den frie bevægelighed for geologer inden for Den Europæiske Union ved hjælp af gensidig anerkendelse af faglige kvalifikationer.

Støtter Kommissionen denne form for initiativ som en måde til at lette den frie bevægelighed for professionelle erhverv i EU-landene?

I hvilket omfang kan titlen som EurGeol lette anerkendelsen af nationale kvalifikationer blandt medlemsstaterne?

(¹) EFT L 9 af 24.1.1989, s. 16.

(²) EFT L 209 af 24.7.1992, s. 25.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(16. marts 2001)

Kommissionen har kendskab til titlen »europæisk geolog«, som Føderationen af Europæiske Geologiske Foreninger (EFG) har indført.

Titlen udgør ikke et eksamensbevis i henhold til Rådets direktiv 89/48/EØF af 21. december 1988 om indførelse af en generel ordning for gensidig anerkendelse af eksamensbeviser for erhvervskompetencegivende videregående uddannelser af mindst tre års varighed og Rådets direktiv 92/51/EØF af 18. juni 1992 om anden generelle ordning for anerkendelse af erhvervsuddannelser til supplerende af direktiv 89/48/EØF (¹). Kommissionen støtter dog fuldt ud EFG's initiativ, eftersom det fremmer den frie bevægelighed for geologer inden for Fællesskabet.

Titlen »europæisk geolog« kan være nyttig både for de nationale myndigheder, som har til opgave at behandle ansøgningerne om anerkendelse af kvalifikationer og eksamensbeviser, der er erhvervet i en anden medlemsstat, og for potentielle arbejdsgivere, som skal vurdere kvalifikationerne hos kandidater, der er i besiddelse af udenlandske eksamensbeviser.

Endvidere er titlen i betragtning af tildelingskriterierne et bevis på et højt kompetenceniveau, uanset hvilken akademisk uddannelse den pågældende geolog har gennemgået. Da det i henhold til Domstolens retspraksis (²) påhviler medlemsstaterne at bedømme en migrants erhvervs erfaring efter afsluttet eksamen, når de skal træffe afgørelse om vedkommendes ansøgning om anerkendelse, mener Kommissionen, at en geolog, der har fået tildelt en titel som »europæisk geolog«, i princippet ikke skal være tvunget til at bestå en egnethedsprøve eller gennemgå en prøvetid i henhold til artikel 4 i direktiv 89/48/EØF eller artikel 7 i direktiv 92/51/EØF.

Endelig har Kommissionen i sin meddelelse af 7. februar 2001 med titlen »Udnyttelse af Den Europæiske Unions potentiale — konsolidering og udbygning af Lissabon-strategien« (³), tilkendegivet, at den i 2002 vil fremlægge forslag til at gøre reglerne vedrørende anerkendelse af erhvervs mæssige kvalifikationer mere ensartede, gennemsigtige og fleksible. Reglerne skal bygge på den eksisterende generelle ordning, men med

en mere systematisk inddragelse af faglige organisationer og med tilskyndelse til udvikling af fælles platforme i lighed med den, som EFG har opstillet, hvilket vil sikre en mere udbredt automatisk anerkendelse af erhvervs-mæssige kvalifikationer inden for Fællesskabet.

(¹) EFT L 19 af 24.1.1989.

(²) Sag C-340/89, Vlassopoulou, Sml. I-2357.

(³) KOM(2001) 79 fulgt af endnu en meddelelse, der blev vedtaget af Kommissionen den 28. februar 2001, med titlen »Nye arbejdsmarkeder i EU, der er åbne for alle og give adgang for alle«. Meddelelsen er tilgængelig på engelsk på Kommissionens websted på følgende adresse: http://europa.eu.int/comm/employment_social/empl&esf/news/labour.pdf.

(2001/C 187 E/255)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0522/01

af Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) til Kommissionen

(22. februar 2001)

Om: Sænkning af arbejdsgiverafgifter

Et politisk parti i Sverige har foreslået at sænke arbejdsgiverafgifterne for alle i Sverige, som er fyldt 57. Arbejdsgiverafgifterne for personer over 57 skulle kunne sænkes med 10 procentpoint for at tilskynde arbejdsgiverne til at ansætte ældre arbejdskraft.

I betragtning af den tidligere debat i Sverige, da arbejdsgiverne i det nordlige Sverige måtte opgive deres nedsættelse af arbejdsgiverafgiften, idet denne ansås for at forvride konkurrencen på det indre marked, bedes Kommissionen oplyse følgende: Har en medlemsstat mulighed for ensidigt at sænke arbejdsgiverafgiften for en given aldersklasse på det nationale arbejdsmarked?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(3. april 2001)

Kommissionen støtter målsætningen om at øge ældre arbejdstageres erhvervsfrekvens og fremme den aktive alderdom. Denne målsætning er også nedfældet i Rådets afgørelse 2001/63/EF af 19. januar 2001 om retningslinjer for medlemsstaternes beskæftigelsespolitik for 2001 (¹). Retningslinje nr. 3 fastsætter, at medlemsstaterne vil udvikle strategier for at forlænge den erhvervsaktive alder med henblik på at øge ældre arbejdstageres evne og incitament til at blive på arbejdsmarkedet længst muligt, navnlig ved at revidere skatteordningerne og de sociale ordninger for at fjerne initiativhæmmende ordninger og gøre det mere attraktivt for ældre arbejdstagere fortsat at deltage på arbejdsmarkedet. I retningslinje nr. 12 anmodes medlemsstaterne desuden om at reducere de for særlige målgrupper gældende arbejdsomkostninger, der ikke er forbundet med lønnen. Den af det ærede medlem beskrevne foranstaltning lader til at være i overensstemmelse med disse målsætninger, forudsat at foranstaltningen gennemføres horisontalt på tværs af alle sektorer inden for erhvervslivet, således at der ikke sker en favorisering af enkelte sektorer eller virksomheder.

I sin meddelelse om kontrol med statsstøtte og nedsættelse af arbejdskraftomkostningerne (²) har Kommissionen præciseret, at en målretning af foranstaltninger mod bestemte kategorier af arbejdstagere ikke kan betragtes som statsstøtte i betydningen af EF-traktatens artikel 87 (tidl. artikel 92) (1), forudsat at foranstaltningerne anvendes automatisk og uden diskrimination mellem virksomhederne. Under sidstnævnte forhold vil en reduktion af en arbejdsgivers bidrag til ældre arbejdstagere derfor ikke falde ind under reglerne for statsstøtte.

Endelig skal Kommissionen gentage, at medlemsstaterne selv afgør, hvorledes deres sociale beskyttelsesordninger indrettes og finansieres (Rådets henstilling 92/442/EØF af 27. juli 1992 om overensstemmelse mellem målene og politikken for social beskyttelse (³)).

(¹) EFT L 22 af 24.1.2001.

(²) EFT C 1 af 3.1.1997.

(³) EFT L 245 af 26.8.1992.

(2001/C 187 E/256)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0532/01
af Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen**

(23. februar 2001)

Om: Folkeafstemning om Færøernes uafhængighed

Den danske regering truer med straks at indstille tilskuddet til Færøerne, hvis den færøske befolkning slutter op bag sin regerings uafhængighedsplaner. Hermed vil Danmark forpurre den færøske regerings initiativ gående ud på at oprette en uafhængig stat hen imod 2012.

Lørdag den 26 maj vil regeringen Kallsberg forelægge forslaget for befolkningen ved en folkeafstemning. Forslaget tilsigter gradvis overgang til uafhængighed, sammenkoblet med systematisk nedtrapning af det danske tilskud. I 2012 skal der træffes endelig afgørelse om, hvorvidt Færøerne skal være uafhængige efter 600 års dansk styre.

1. Hvad mener Kommissionen om den danske regerings trussel om straks at indstille tilskuddet til Færøerne, hvis befolkningen slutter op bag regeringens uafhængighedsplaner?
2. Er denne trussel efter Kommissionens mening i overensstemmelse med principperne for god regeringsførelse (good governance)? Hvilke argumenter vil Kommissionen i bekræftende fald fremføre, som kan bringe denne trussel i overensstemmelse med principperne for god regeringsførelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi

(15. marts 2001)

Det ærede medlems forespørgsel vedrører et spørgsmål, der ikke falder ind under Unionens kompetence, men udelukkende henhører under den pågældende medlemsstats kompetence. Kommissionen ønsker derfor ikke at kommentere sagen.

(2001/C 187 E/257)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0536/01
af Wolfgang Ilgenfritz (NI) til Kommissionen**

(16. februar 2001)

Om: EU-støtte til Ungarn

1. Ydes der fra EU's side støtte til projekter inden for den gastronomiske sektor i Ungarn, og navnlig til opførelse af et kurhotel (Komitat Sopron) med en anslået investering på 3 mia. forint?
2. Hvem har i bekræftende fald indgivet ansøgningen om denne støtte?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Günter Verheugen

(21. marts 2001)

Kommissionen kan garantere, at der ikke under Phare er ydet støtte til nogen form for projekt i stil med det omtalte hverken i amtet Győr-Moson-Sopron eller noget andet sted i Ungarn. Der er ikke ydet støtte af denne størrelsesorden (3 mia. forint = 11,2 mio. EUR) til noget enkeltstående investeringsprojekt under Phare. Nogle projekter omfatter støtte til etablering af kurbade, dog i langt mindre målestok og primært i form af terapeutisk udstyr, ikke til et hotel og ikke i det pågældende land.

(2001/C 187 E/258)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0578/01
af Jorge Hernández Mollar (PPE-DE) til Kommissionen**

(1. marts 2001)

Om: EU-støtte til tunnelen under Gibraltar-strædet

Den nyligt indgåede aftale mellem Frankrig og Italien om at bygge en 52 km lang tunnel under Alperne, som skal forbinde Torino og Lyon med jernbane, har atter vist, at en tunnelinfrastruktur er noget af det mest velegnede til at fremme vanskelige forbindelser.

Der bør i denne forbindelse erindres om det gamle ønske om at bygge en tunnel under Gibraltar-strædet, der ville skabe en fast forbindelse mellem det afrikanske og det europæiske kontinent og fremme de økonomiske strømme, som ville følge af et tættere forhold mellem Mahgreb og den sydlige del af Den Europæiske Union.

Mener Kommissionen, at den bør foreslå, at der gennemføres de nødvendige undersøgelser af, hvilken rækkevidde arbejdet med en tunnel under Gibraltar-strædet ville få, herunder fordelene ved at nærme Mahgreb til Fællesskabets sydlige flanke?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(27. marts 2001)

Det vejledende MEDA-program 2000-2002 for Marokko blev vedtaget af Kommissionen i december 2000, efter at den havde holdt samråd med den marokkanske regering og med medlemsstaterne.

Kommissionen har ikke til dato modtaget nogen anmodning fra den marokkanske regering om finansiering af omkostningsundersøgelser eller forundersøgelser med henblik på etablering af en tunnel under Gibraltarstrædet.

(2001/C 187 E/259)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0586/01
af Sebastiano Musumeci (UEN) til Kommissionen**

(21. februar 2001)

Om: Misdannelser hos nyfødte på Sicilien

Pædiatri-afdelingen på hospitalet »Muscatello« i augusta har offentliggjort tallene for forekomsten af misdannelser hos nyfødte på Sicilien i 2000. Situationen i industritrekanten augusta-Melilli-Priolo er meget foruroligende, eftersom forekomsten af misdannelser hos nyfødte ligger på næsten 6 %, hvor Verdenssundhedsorganisationen betragter en forekomst på 2 % som tærsklen for udløsning af alarm.

Er der fastlagt fællesskabsbestemmelser og/eller fællesskabsaktioner vedrørende beskyttelsen af sundheden hos befolkningen i stærkt industrialiserede områder? Er der truffet fællesskabsforanstaltninger til forebyggelse og behandling af misdannelser hos nyfødte?

Kan Kommissionen gribe ind for at afhjælpe ovennævnte alvorlige situation?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(4. april 2001)

Kommissionen er i færd med at indhente de oplysninger, der er nødvendige for at besvare spørgsmålet, og skal meddele resultatet af sine efterforskninger, så snart det foreligger.

(2001/C 187 E/260)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0618/01
af Lord Inglewood (PPE-DE) til Kommissionen**

(1. marts 2001)

Om: Europæiske NATO-landes forsvarsbudgetter

Hvor stor en del af de europæiske landes nationale forsvarsbudgetter for årene 1998, 1999, 2000 og 2001 er afsat til NATO?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Chris Patten

(30. marts 2001)

Forespørgselens genstand ligger uden for Kommissionens kompetence.

(2001/C 187 E/261)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0655/01
af Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen**

(6. marts 2001)

Om: Tyske kemiske våben i Tyrkiet

Det tyske forsvarsministerium indrømmede i december 1999, at det ville støtte bygningen af et militært kemisk laboratorium i Tyrkiet. Projektet skulle have en »ren forsvarsfunktion«. I den anden tyske TV-kanals (ZDF) program »Kennzeichen D« blev der dog anført militære kilder, som hævder, at den tyrkiske hær den 11. maj 1999 anvendte kemiske våben mod den kurdiske PKK-bevægelse. Af en undersøgelse, som universitetet i München har foretaget, fremgår det, at de sprænghoveder, som den tyrkiske hær anvendte, blev leveret af den tyske virksomhed Buck und Depyfag. Det er nu 14 måneder siden, at der blev stillet spørgsmål til Kommissionen om begge disse punkter. I Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel E-3876/00⁽¹⁾ henviser Kommissionen til, at gennemførelsen (af forordning (EF) 1334/2000⁽²⁾) fortsat henhører under medlemsstaternes beføjelser. Derfor er det ifølge Chris Patten, medlem af Kommissionen, den medlemsstats opgave, hvor eksportøren har registreret sit sæde, at træffe afgørelse om ansøgninger om tilladelser og at overvåge gennemførelsen heraf.

Der er intet i dette svar, der tyder på, at der står hindringer i vejen for et initiativ fra Kommissionens side i henhold til artikel 22 i EU-traktaten. Tværtimod hedder det i artikel 22 udtrykkeligt: »Enhver medlemsstat eller Kommissionen kan forelægge Rådet alle spørgsmål vedrørende den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik og fremsætte forslag for Rådet«. Kommissionen bedes derfor besvare følgende spørgsmål:

1. Vil Kommissionen i overensstemmelse med artikel 22 i EU-traktaten »fremsætte forslag for Rådet« om at indhente oplysninger fra universitetet i München om den tyske oprindelse (Buck und Depyfag) af de sprænghoveder, som den tyrkiske hær anvendte under et angreb med kemiske våben på den kurdiske PKK-bevægelse den 11. maj 1999? I benægtende fald, hvorfor afviser Kommissionen at fremsætte et forslag i overensstemmelse med artikel 22 i EU-traktaten?

2. Vil Kommissionen i overensstemmelse med artikel 22 i EU-traktaten »fremsætte forslag for Rådet« om at indhente oplysninger fra det tyske forsvarsministerium om den støtte, som ministeriet ydede i forbindelse med bygningen af et nyt militært kemisk laboratorium i Tyrkiet? I benægtende fald, hvorfor afviser Kommissionen at fremsætte et forslag i overensstemmelse med artikel 22 i EU-traktaten?

⁽¹⁾ Se side 75.

⁽²⁾ EFT L 159 af 30.6.2000, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(19. april 2001)

Der henvises til Kommissionens svar på det ærede medlems skriftlige forespørgsel E-3876/00 ⁽¹⁾, som stadig er fyldestgørende.

⁽¹⁾ Se side 75.

(2001/C 187 E/262)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0675/01

af Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) til Kommissionen

(6. marts 2001)

Om: Afgifter for fiskerilicens i EU's internationale fiskeriaftaler

1. Kan Kommissionen oplyse, hvilket beløb der er afsat til udviklingssamarbejde i hver enkelt af de fiskeriaftaler, som EU har indgået med tredjelande, og som er gældende i øjeblikket?
2. Kan Kommissionen oplyse, hvor meget skibsejerne i EU betaler i afgift for fiskerilicens i hver enkelt af de fiskeriaftaler, som EU har indgået med tredjelande, og som er gældende i øjeblikket?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(27. april 2001)

Et skema med de ønskede oplysninger sendes direkte til det ærede medlem og Parlamentets generalsekretariat.

(2001/C 187 E/263)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0750/01

af Hiltrud Breyer (Verts/ALE) til Kommissionen

(7. marts 2001)

Om: Støtteopkøb af oksekød — BSE-krisen

Hvordan stiller Kommissionen sig til det forhold, at det udelukkende er skatteyderne, der må betale for følgerne af BSE-krisen, selv om der er dokumenteret alvorlige forsømmelser hos kød- og benmels- og dyrefoderproducenterne?

Har Kommissionen undersøgt, om der kan rejses krav om skadeserstatning og gøres erstatningsansvar gældende over for ovennævnte industri? I benægtende fald, hvorfor ikke?

Vil Kommissionen i det mindste i de tilfælde, hvor der helt klart var tale om lovovertrædelser, f.eks. i Bayern hvor produktionstemperaturen ikke var høj nok, henstille til medlemsstaterne at gøre erstatningsansvar gældende?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(3. april 2001)

Disse spørgsmål er tidligere blevet behandlet i forskellige sammenhænge, bl.a. i undersøgelsesudvalgets rapport om BSE og i opfølgningen herpå. Kommissionen er for tiden ved at gennemgå disse oplysninger endnu engang, og den vil snarest muligt meddele resultatet af sine undersøgelser.

(2001/C 187 E/264)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0944/01
af John McCartin (PPE-DE) til Kommissionen**

(28. marts 2001)

Om: EU's fjerkræimport

Kan Kommissionen oplyse, hvor store mængder fjerkrækød der årligt importeres i EU, og hvilke lande denne import kommer fra?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(27. april 2001)

Som følge af omfanget af svaret, der indeholder mange tabeller, sender Kommissionen det direkte til det ærede medlem og til Parlamentets generalsekretariat.

(2001/C 187 E/265)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1157/01
af Francesco Speroni (TDI) til Kommissionen**

(3. april 2001)

Om: Produkter med beskyttet oprindelsesbetegnelse (BOB) og konserveringsstoffer ved ostefremstilling

- Bestemmelserne om fremstilling af osten Grana Padano med beskyttet oprindelsesbetegnelse omfatter ikke anvendelsen af konserveringsstoffer, navnlig tilsætningsstoffet E 1105 lysozym;
- I stk. 2, litra D i det ministerielle dekret 209/1996 om anvendelse af tilsætningsstoffer, som er en gennemførelse af EØF-direktiverne 94/34/EF⁽¹⁾, 94/35/EF⁽²⁾, 94/36/EF⁽³⁾, 95/2/EF⁽⁴⁾ og 95/31/EF⁽⁵⁾ fastsættes det, at det er tilladt at anvende et tilsætningsstof på betingelse af, at anvendelsen ikke bruges til at skjule anvendelsen af råvarer af dårlig kvalitet eller uheldig praksis eller teknik (herunder sundhedsskadelig praksis).
- Tilsætningsstoffet E 1105 lysozym er anvendt i fremstillingen af osten Grana Padano BOB, fordi det anvendes til at omdanne mælk, der ikke opfylder den sundhedsstandard, der er opført i direktiv 92/46/EF⁽⁶⁾ i bilag A, kapitel IV.
- Den italienske sundhedsminister bekræfter med det notat af 18. juni 1999, der er sendt til Europa-Kommissionen, GD XXIV, at næsten al den italienske mælk, der ikke opfylder kravene, anvendes til fremstilling af Grana Padano BOB og Parmigiano Reggiano BOB.
- CSQA, det eneste statsautoriserede organ til attestering af Grana Padano, tillader i sin kontrol, at der tilsættes tilsætningsstoffet lysozym, på trods af at dette ikke er tilladt i produktionsbestemmelserne.

Kommissionen bedes derfor oplyse:

- om anvendelsen af konserveringsstoffet E 1105 kan tillades, uagtet det ikke udtrykkeligt er fastsat i bestemmelserne om fremstilling af Grana Padano BOB, eller om Kommissionen eventuelt har givet tilladelse til særlige undtagelser?
- om den ikke finder, at anvendelsen af lysozym er en åbenlys form for omgåelse af reglerne, der muliggør fremstilling af BOB-ost på grundlag af mælk, der ikke opfylder kravene i direktiv 92/46/EF?
- om den mener, at lysozym er et stof, der overhovedet ikke er sundhedsfarligt for forbrugerne?

(¹) EFT L 237 af 10.9.1994, s. 1.

(²) EFT L 237 af 10.9.1994, s. 3.

(³) EFT L 237 af 10.9.1994, s. 13.

(⁴) EFT L 61 af 18.3.1995, s. 1.

(⁵) EFT L 178 af 28.7.1995, s. 1.

(⁶) EFT L 268 af 14.9.1992, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(25. april 2001)

Kommissionen er i færd med at indhente de oplysninger, der er nødvendige for at besvare spørgsmålet, og skal meddele resultatet af sine efterforskninger, så snart det foreligger.
